ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ετος Η'
1933
Αρ. 46/377
Σελιδες 44

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΑΡΤΙΩΝ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ
ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Δεν εἶνε ἀπαραίτητο μιὰ κυρία νὰ εἶνε ὡραία γιὰ νὰ γίνη κομψὴ καὶ γοητευτικὴ καὶ νὰ προκαλῆ τὸν θαυμασμὸν εἰς ὅλους ἡ ἐμφάνισίς της. Ἀρκεῖ μία καλλιτεχνικὴ ἐνδυμασία μοντέρνα νὰ τῆς δώση τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν καὶ νὰ τὴν κάμη ἕνα ἔμψυχο λουλοῦδι ἀνάμεσα εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὡραίου φύλου.

Μιὰ τουαλέττα ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας, μὲ πικάντικους συνδυασμούς, δημιουργεῖ τὴν λεπτὴν καὶ ἐξαισίαν σιλουέτταν.

Ἡ Δὶς Μανωλέα, Διπλωματοῦχος τῆς Academie Internationale de Coupe de Paris, ἐπανελθοῦσα πρό τινος ἀπὸ τὴν αἰωνίαν πόλιν τοῦ μοντερνισμοῦ, ἔφερε πλουσιωτάτην συλλογὴν μοντέλων, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση καὶ τὸ πλέον ἰδιότροπο γοῦστο.

Ὁδὸς Κυδαθηναίων 11

ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Πῶς ἔγινα τόσο κομψή, μὲ τὸν Κορσὲ

ΚΑΙΤΗΣ

Κάθε κοκέττα Κυρία, προτοῦ κάνει τὸν κορσέ της, πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἐργοστάσιόν μας. Θὰ εὕρη τὴν τελευταία φόρμα ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ καὶ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΟΣ μὲ τιμὰς λογικάς. Ἐπίσης κατασκευάζονται ζαρτιέρες, ζῶνες, σουτιέν, ἐλαστικὰ καὶ θεραπευτικά.

ΚΑΙΤΗ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 17γ

Ὁ εἰδικὸς Δερματολόγος καὶ τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων ἰατρὸς κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ

τ. Διευθυντὴς τοῦ Εἰδικοῦ Τμήματος τῆς Ἀστυκλινικῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου. Δέχεται ΣΟΛΩΝΟΣ 40, 10—1 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.

Δίδονται κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ συμβουλαὶ δι' ἀλληλογραφίας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πλῆρες Λεξικὸν Ἐλευθερουδάκη. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΠΟΥΔΡΑΡΙΖΕΣΘΕ ΜΟΝΟΝ ΔΥΟ ΦΟΡΑΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

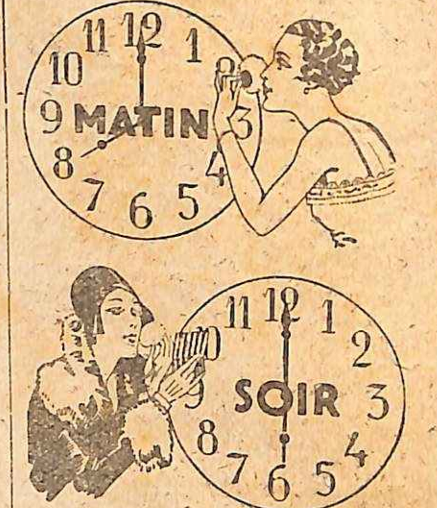

καὶ ἀποχειρετεῖστε διὰ πάντα τὴν λιπαρὰν μύτην καὶ τὸ γυαλιστερὸ πρόσωπο. Ἡ MOUSSE DE CREME, ἀναμιγνυομένη εἰς τὴν πούδραν Τοκαλόν, συμφώνως πρὸς ἕνα βραβευμένον τρόπον, τὴν κάμνει νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν, παρ' ὅλον τὸν ἀέρα, τὸν βροχερὸν καιρὸν καὶ τὴν ἐφίδρωσιν, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὸν χορόν. Δὲν κλείει τοὺς πόρους. Δοκιμάσατέ την καὶ θὰ διαπιστώσετε πόσον εἶνε διαφορετική. Τὰ κομπάκτ Τοκαλὸν περιέχουν τώρα MOUSSE DE CREME. Ἡ πούδρα καὶ τὸ ρούζ προσκολλοῦν πολὺ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος. Κάτι νέον, διαφορετικόν, καλύτερον. Γεν. Ἀντιπρ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

"ΜΥΡΑΝΤΑ"
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΪΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2
Χημικὸς
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Τὰ γραφεῖα Specialist μετεφέρθησαν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἁγίου Μάρκου 34 εἰς τὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη 7, Ἀθῆναι, ὅπου καὶ θὰ ἐξακολουθῆ νὰ πωλῆται τὸ Βιβλιάριον μὲ τὰ 20 Μυστικά, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

Specialist

ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΡΟΣΙΖΕΙ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ
EDELWEISS
Η ΑΝΩΤΕΡΑ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΓΡΗΓΟ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΖΕΡΣΕΪ
Διὰ γυναικεῖα φορέματα
Τὸ λεπτότερο γυναικεῖο γοῦστο
Θὰ τὰ φορέση ὁ καλλίτερος κόσμος
Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ
ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ
ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΑΙΟΛΟΥ–ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

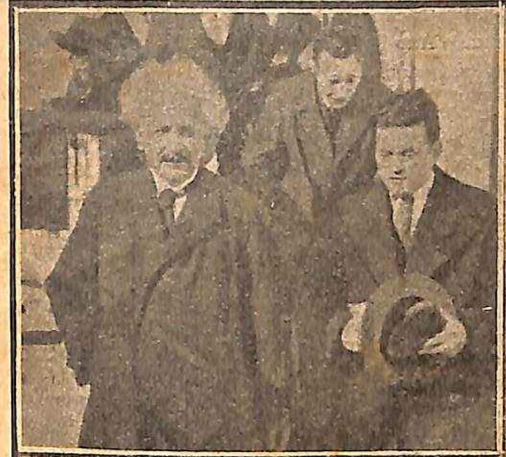

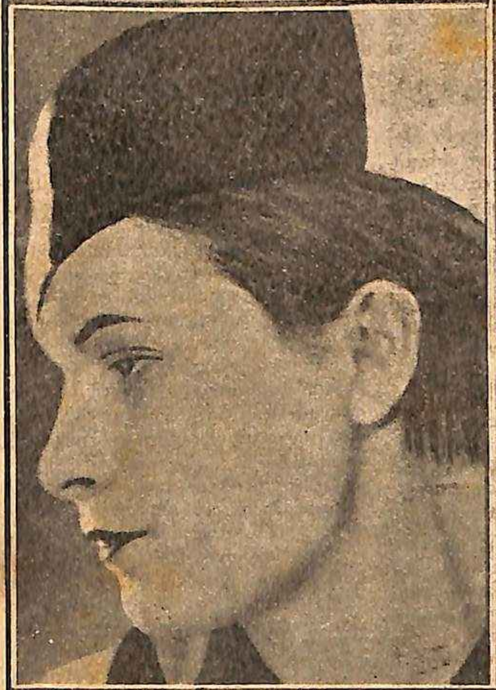

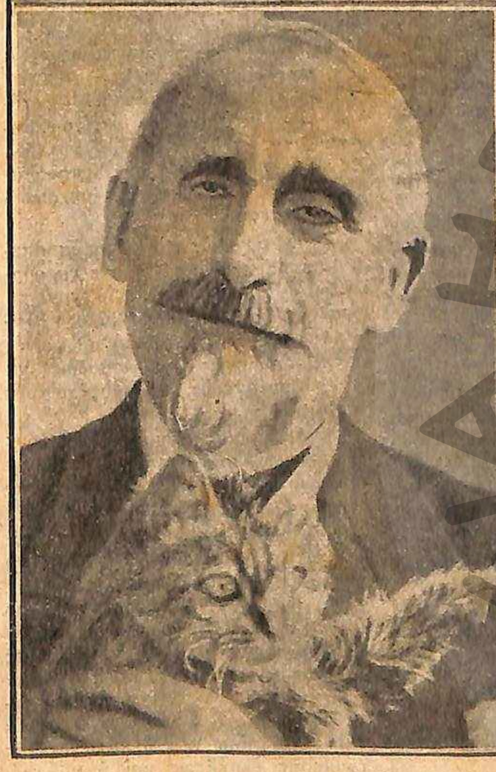

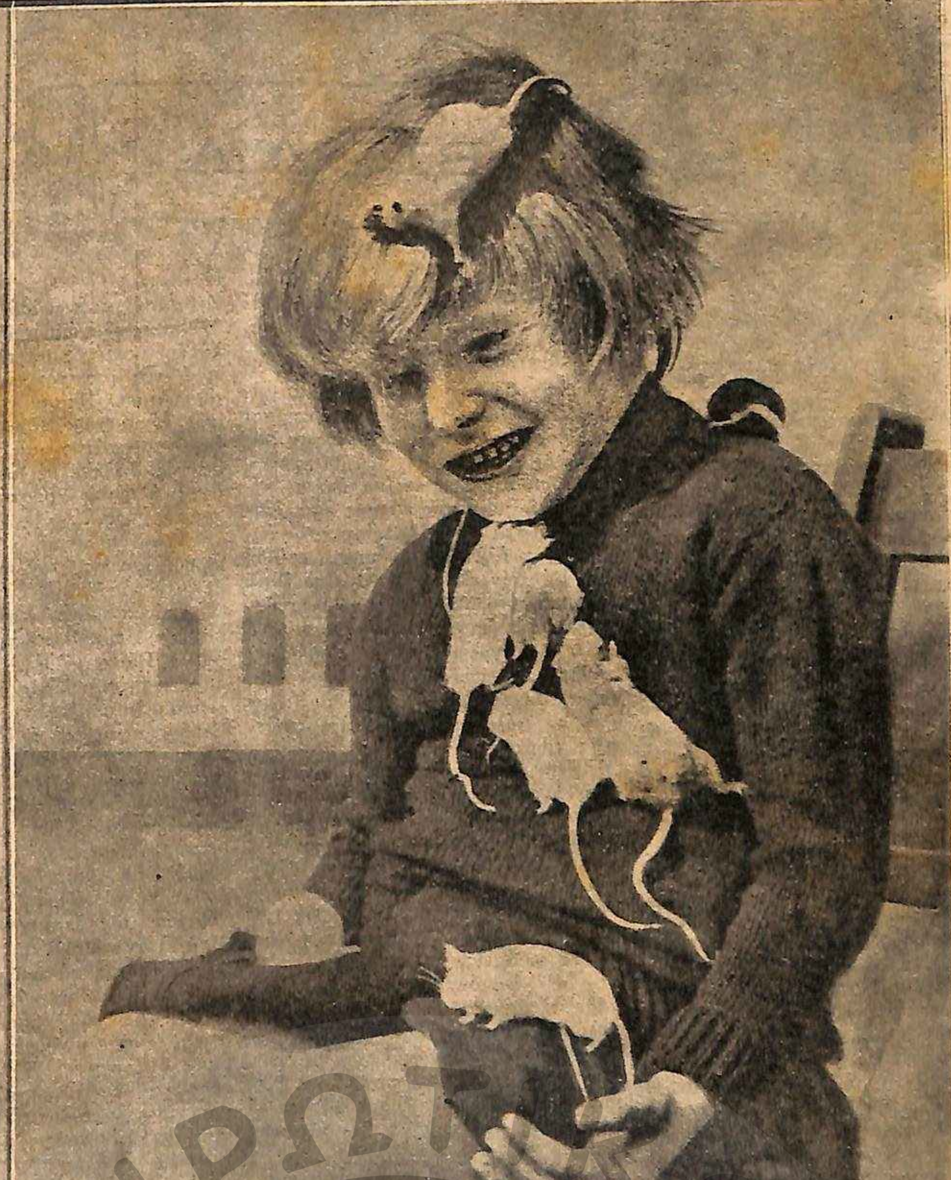

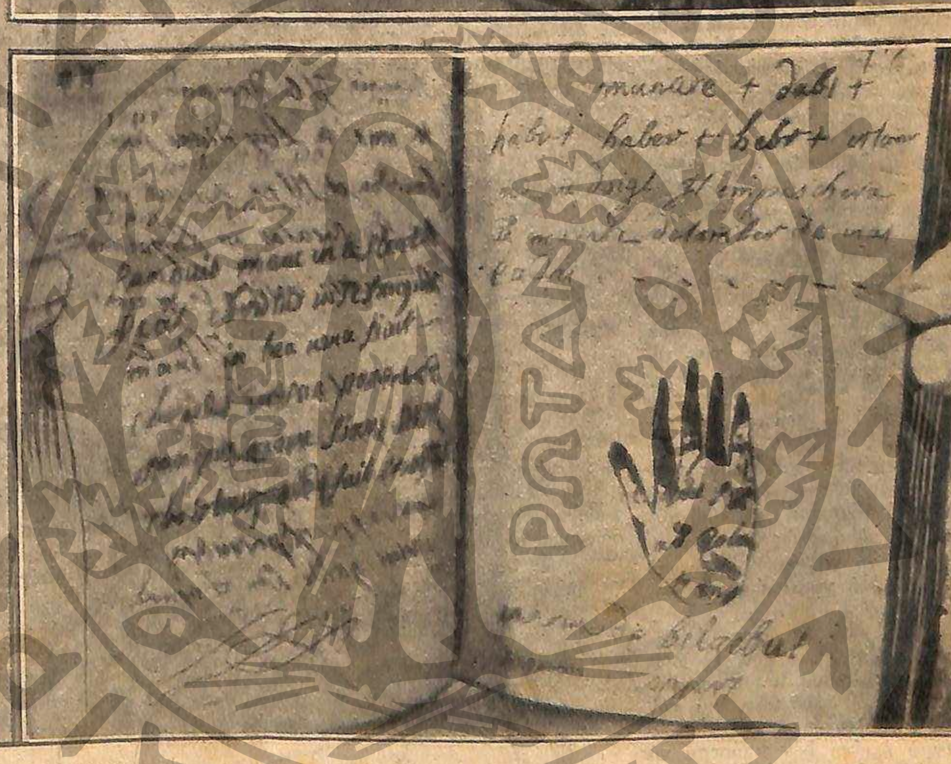

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : 1ον) Ὁ μέγας σοφὸς Ἀϊνστάϊν στὴν ἐξορία του, στὴν Ἀγγλία. 2ον) Ἕνας μοντέρνος καὶ χαριτωμένος κοῦκος, ποὺ θὰ φορεθῆ πολὺ τὸν χειμῶνα. 3ον) Ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Ζὼρζ Τουντοὺζ μαζὺ μὲ τὴν ἀγαπημένη του γάτα. — ΔΕΞΙΑ : 1ον) Στὴν ἔκθεσι ζώων, ποὺ ἔγινε τελευταῖα στὸ Σαὶν - Ἀλμπάν, μιὰ μικρούλα ἐξέθεσε τὰ χαριτωμένα αὐτὰ ἄσπρα ποντικάκια. 2ον) Ἕνα περίφημο βιβλίο μαγείας, ποὺ ὑπάρχει στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Παρισιοῦ, ἀνοιγμένο ἀκριβῶς στὴ σελίδα, ποὺ, καθὼς λένε, ἄφησε ὁ Σατανᾶς τὸ ἀποτύπωμα τοῦ χεριοῦ του.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α .STELHADR

ΒΙΟΛΑ

Μιὰ μέρα, ποὺ μιλούσαμε γιὰ ἐκδρομὲς καὶ ταξείδια, ὁ φίλος μου ὁ Γάστων μοῦ εἶπε :

—'Αποφάσισα, ξέρεις, νὰ πάω νὰ μείνω κάμποσες μέρες στὸν πύργο ἑνὸς φίλου μου, στὴ Δαλματία. Εἶν' ἕνας πύργος μεσαιωνικός, ποιητικώτατος, ἀπ' τοὺς λίγους ποὺ ἔχω ἐπισκεφθῆ. 'Ο βαρῶνος ἰδιοκτήτης του περνάει τὸ χειμῶνα του στὸ Παρίσι κι' ἀγαπάει πολὺ τοὺς Γάλλους. Ἔρχεσαι μαζύ μου ; Θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ ὁ βαρῶνος γιὰ τὴ συντροφιά σου, κι' ἂς μὴ σὲ γνωρίζει. Θὰ περάσουμε ὡραῖα. 'Η φύσις, ἐξ ἄλλου, ἐκεῖ εἶνε ἐξόχως μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπειδὴ ξέρω τὰ γοῦστα σου, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μείνης κατενθουσιασμένος.

Δέχτηκα προθυμότατα τὴν πρότασί του.

Στὸ δρόμο ὁ φίλος μου μοῦ μίλησε λεπτομερέστερα γιὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ πυργοδεσπότου.

—'Ο βαρῶνος, μοῦ εἶπε, γιὰ μένα τοὐλάχιστον, παραμένει πάντοτε ἕνα ἄλυτο αἴνιγμα. Εἶμαι βέβαιος πὼς κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ μπορέση νὰ καταλάβη τὸ χαρακτῆρα του.'Η ἐπιφυλάξεις του φθάνουν κάποτε μέχρι μυστικοπαθείας, ἐνῶ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ φέρνεται μ' ἐξαιρετικὴ οἰκειότητα στοὺς φίλους του. Πολλὲς φορὲς ὅμως, γιὰ τὸ παραμικρό, ἀλλάζει ἔκφρασι, μεταβάλλεται σὲ ἄνθρωπο ἀγροῖκο κι' αἱμοβόρο, μὲ κακοῦργα ἔνστικτα. Γίνεται ἔτσι τελείως ἀγνώριστος. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν θἄθελα νἆμαι ἐχθρός του, γιατὶ θὰ εἶχα ν' ἀντιμετωπίσω ἕνα ἄγριο θηρίο. Μιὰ νέα, τῆς ὁποίας δὲν θ' ἀργήσης νὰ θαυμάσης τὴν καλλονή, μένει πάντα μαζύ του. Εἶνε ἀνεψιά του, κόρη τοῦ ἀδελφοῦ του, ὀρφανή, καὶ τὴν πῆρε ὑπὸ τὴν προστασία του. Τῆς εἶνε ὑπερβολικὰ ἀφοσιωμένος, ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου ἐκείνη, ὅπως ἔχω καταλάβει, τὸν μισεῖ καὶ τὸν βλέπει σὰν ἕναν τύραννό της...

***

Μιλῶντας ἔτσι, φτάσαμε στὸν πύργο.

'Ο βαρῶνος κατέβηκε ὁ ἴδιος στὴν ἐξώπορτα νὰ μᾶς ὑποδεχτῆ. 'Απὸ τὸ πρῶτο ἀντίκρυσμά του μοὔκανε μεγάλη ἐντύπωσι τὸ ὡραῖο παρουσιαστικό του, τὸ κανονικὸ ἀρρενωπὸ πρόσωπό του, ἡ γλυκειὰ φυσιογνωμία του.

Τὸ μεσημέρι ὁ βαρῶνος μὲ παρουσίασε στὴν ἀνεψιά του, τὴ Βιόλα. Ἂν καὶ ἤμουν πληροφορημένος ἤδη ἀπ' τὸ φίλο μου, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ὠμορφιά της, ἐν τούτοις τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω τὴν κατάπληξί μου καὶ νὰ μὴ γίνω ἀδέξιος μπροστὰ στὴν ὑπέροχη ἐκείνη καλλονή, ποὺ πρώτη φορὰ ἀντίκρυζα στὴ ζωή μου.

Δὲν θυμᾶμαι τί φοροῦσε, δὲν θυμᾶμαι τί λόγια μοῦ ψιθύρισε. Τὰ φωτοβόλα γλυκὰ μάτια της ὅμως, ἡ ἀγγελικὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της, μοῦ ἔμειναν βαθειὰ χαραγμένα στὴ θύμησί μου.

'Η πρώτη μας ἐκείνη ἡμέρα πέρασε μὲ μικροπεριπάτους καὶ ἐπισκέψεις στὰ διάφορα μέρη τοῦ πύργου. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ὁ φίλος μου Γάστων εἰδοποιήθηκε ἀπὸ ἕναν ἀπεσταλμένο τοῦ ἀδελφοῦ του ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψη γρήγορα στὸ σπίτι του, γιὰ μιὰ κατεπείγουσα ὑπόθεσι. Ἔφυγε λοιπόν, ἀφοῦ μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι γρήγορα θὰ ξαναγύριζε, μόλις κανόνιζε τὶς ὑποθέσεις του.

Ἔτσι ἔμεινα μόνος στὸν μεσαιωνικὸ πύργο, μὲ τὸν περίεργο ἰδιοκτήτη του καὶ τὴν ὡραία Βιόλα.

Τὴ δεύτερη μέρα, στὸ τραπέζι, μαγευμένος ἀπὸ τὴ θέα τῆς ἐξαίσιας ἐκείνης ὠμορφιᾶς, δὲν κατώρθωνα ν' ἀπαντῶ στὶς ἐρωτήσεις τοῦ βαρώνου, παρὰ μὲ μερικὲς ἐντελῶς κοινὲς φράσεις.

—Ἔ ! λοιπόν, φίλε μου, μοῦ φώναξε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ βαρῶνος, γελῶντας σαρκαστικά. Μοῦ φαίνεται πὼς πολὺ ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴν ἀνεψιά μου... Ἕνα φτωχὸ λουλοῦδι τῆς Δαλματίας σᾶς ἔκαμε νὰ ξεχάσετε ὅλες τὶς ὡραῖες Παριζιάνες σας...

Ταράχτηκα καὶ στὴν ἀμηχανία μου δικαιολογήθηκα ὅπως - ὅπως. Κι' ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ξανακύτταξα τὴ Βιόλα. Ἔνοιωθα μάλιστα τὰ βλέμματα τοῦ βαρώνου νὰ προσηλώνωνται μ' ἐπιμονὴ ἐπάνω μου.

Ἕνας ἀόριστος φόβος, ἕνα κακὸ προαίσθημα, μὲ εἶχε κυριεύσει πειὰ καὶ μὲ βασάνιζε μιὰ τρομερὴ ἀνησυχία. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι μὲ ἀπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος. Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ φύγω τὸ γρηγορώτερο ἀποκεῖ πέρα, ἀλλὰ ἡ γοητεία τῆς Βιόλας μὲ κρατοῦσε αἰχμαλωτισμένον, ἄβουλον.

***

Βέβαια, βέβαια... Τὸ εἶχε προσέξει καλὰ ὁ φίλος μου ὁ Γάστων : 'Ο βαρῶνος ἦταν ἕνας τύραννος γιὰ τὴ φτωχὴ ἀνεψιά του. Ἴσως νὰ ποθοῦσε νὰ τὴν κατακτήση, ἴσως νὰ τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει κάποιο φοβερὸ πάθος. Μὰ ἐκείνη τὸν μισοῦσε, τὸν μισοῦσε θανάσιμα. 'Απὸ μέρα σὲ μέρα τὄβλεπα αὐτὸ πιὸ καθαρὰ κι' ἡ συμπάθειά μου στὸ λουλοῦδι αὐτὸ τῆς Δαλματίας μεγάλωνε, δυνάμωνε, γινόταν αἴσθημα σφοδρό...

Ναί, αἰσθανόμουν ὅτι ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Βιόλα κι' ὅτι ἡ νέα ἀνταποκρινότανε στὸν ἔρωτά μου. Πιασμένη, ἡ δύστυχη, στὰ νύχια τοῦ θείου της, ποὺ τῆς ἦταν προστάτης καὶ συγχρόνως τύραννος, ἔβλεπε σὲ μένα ἕναν φίλο, ἕναν ἀληθινὸ προστάτη, ἕναν λυτρωτὴ ἴσως...

Ἕνα ἀπόγευμα ὁ βαρῶνος μᾶς ἄφησε μόνους στὸν πύργο καὶ βγῆκε στὸ κυνῆγι.

'Ακουμπισμένοι στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα, ἡ Βιόλα κι' ἐγὼ ἀνταλλάξαμε παρηγορητικὰ λόγια καὶ ὀνειροπολούσαμε μιὰ μελλοντικὴ εὐτυχία.'Η ἴδιες σκέψεις κι' ἡ ἴδιες λαχτάρες κυριαρχοῦσαν μέσα μας. 'Η καρδιές μας ἔπαλλαν μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ καὶ ἀσυναισθήτως τὰ χείλη μας ἑνώθηκαν ἄξαφνα σ' ἕνα φλογερό, ὀνειρευτὸ φίλημα...

Μὰ ἡ εὐδαιμονία μας αὐτὴ δὲν κράτησε καὶ πολύ. Ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος μᾶς ἔκαμε νὰ τραβηχτοῦμε ὁ ἕνας μακρυὰ ἀπ' τὸν ἄλλο καὶ νὰ γυρίσουμε νὰ δοῦμε ποιὸς εἶνε. 'Απέναντί μας στεκόταν ὁ βαρῶνος ὠχρός, μὲ τὴ λύσσα τῆς ἐκδικήσεως ζωγραφισμένη στὰ μάτια. Ἔκαμα ἀμέσως ἕνα βῆμα ἐμπρὸς καὶ τοποθετήθηκα μπροστὰ στὴ Βιόλα, γιὰ νὰ τὴν προστατεύσω, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐκεῖνος μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα τοῦ μπαστουνιοῦ του μὲ ξάπλωσε κάτω ἀναίσθητον....

***

Ὅταν συνῆλθα, εἶδα ὅτι βρισκόμουν ριγμένος στὸ ὑγρὸ ἔδαφος ἑνὸς σκοτεινοῦ δωματίου, ποὺ μόλις φωτιζόταν ἀπ' τὸ ἀμυδρὸ φῶς μιᾶς κρεμαστῆς λάμπας.

'Εβεβαιώθηκα ἔπειτα ὅτι μιὰ χοντρὴ ἁλυσίδα μὲ κρατοῦσε δεμένον στὸν τοῖχο.

Στὴ μέση τοῦ δωματίου ὑπῆρχεν ἕνα τραπέζι καὶ στὴν ἀντικρυνὴ γωνιὰ νόμισα ὅτι διέκρινα μιὰ ἀνθρώπινη σκιά. Μοῦ φάνηκε ὅτι κάποιος ἔκλαιε καὶ ρώτησα :

—Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ ;

—Μισέλ ! Μισέλ !... μοῦ ἀπάντησε ψιθυριστὰ μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τῆς Βιόλας. 'Αλλοίμονο !... 'Ο βαρῶνος μᾶς ἔκλεισε ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς ἀφήση νὰ πεθάνουμε ἴσως ἀπὸ τὴν πεῖνα !...

—Ἆ ! μὴν τὸ λὲς αὐτό, Βιόλα ! Δὲν θὰ τολμοῦσε !

—Ὢ ! αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς νὰ διαπράξη τὰ φρικτότερα ἐγκλήματα ! μοῦ εἶπε ἡ νέα, κι' ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ λυγμούς.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε ὁ βαρῶνος. Κρατοῦσε στὰ χέρια του κάτι, ποὺ μοῦ φάνηκε σὰν ρολόϊ, καὶ τὸ ὁποῖο τοποθέτησε πάνω στὸ τραπέζι. Ὕστερα μᾶς εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, λυσσασμένη :

—'Εσύ, Βιόλα, σπάνιο λουλοῦδι τῆς Δαλματίας, πάντοτε μὲ ἀπέκρουσες καὶ πρόδωσες τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ σοῦ εἶχα. Σεῖς, κύριε, ἐκάματε κατάχρησι τῆς φιλοξενίας ποὺ σᾶς προσέφερα. 'Η τιμωρία συνεπῶς θὰ εἶνε ἡ ἴδια καὶ γιὰ τοὺς δυό... Τὸ βλέπετε αὐτό ; Εἶνε τὸ ρολόϊ ποὺ θὰ μετρήση τὶς τελευταῖες ὧρες τῆς ζωῆς σας. Εἶνε ἕνα ἐκρηκτικὸ μηχάνημα,τὸ ὁποῖο θὰ ἐκραγῆ σὲ μιὰ ὡρισμένη ὥρα καὶ θὰ σᾶς κομματιάση... Χαίρετε, κύριοι ἐρασταί, καὶ σᾶς εὔχομαι...νἆναι ἐλαφρὸ τὸ χῶμα ποὺ θὰ σᾶς σκεπάση !...

'Εκούρντισε κατόπιν τὸ ρολόϊ κι' ἔφυγε, γελῶντας σαρκαστικὰ καὶ χτυπῶντας τὴν πόρτα πίσω του.

***

Τὶκ - τάκ !... Τὶκ - τάκ !... Τὰ δευτερόλεπτα περνοῦσαν μὲ γρηγοράδα ἀφάνταστη. 'Ο θάνατος !... 'Ο θάνατος ἐρχόταν πρὸς ἐμᾶς, μ' ἕναν φρενιασμένο καλπασμό !...

'Η ἀγωνία μας μᾶς ἔκανε τρελλούς. Βογγούσαμε καὶ σφαδάζαμε μὲ φρίκη, ἁρπαγμένοι στὰ κρυερὰ νύχια τοῦ χάρου.

Ἄκουγα τοὺς χτύπους τοῦ ρολογιοῦ καὶ συγχρόνως τὸ ἀπελπισμένο κλάμμα τῆς Βιόλας κι'ἡ καρδιά μου σπάραζε ἀπὸ ἀνείπωτο πόνο...

—Συχώρεσέ με, φίλε μου !... ἄκουσα σὲ κάποια στιγμὴ τὴ Βιόλα νὰ μοῦ λέη, ἀνάμεσα στὰ βογγητά της. 'Αλλοίμονο, ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία ποὺ χάνεσαι κι' ἐσύ !...

Προσπαθοῦσα νὰ συγκεντρώσω τὶς δυνάμεις μου, τὶς παραλυμένες ἀπ' τὴ φρίκη, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω. Μὰ τί λόγια θὰ μποροῦσα νὰ τῆς πῶ, κατὰ τὶς φρικώδεις ἐκεῖνες στιγμὲς τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ θανάτου ;

Ὤ, Θεέ μου ! πῶς θἄθελα νὰ εἶχε τελειώσει τὸ πᾶν !...

Τὶκ - τάκ... Τὶκ - τάκ !... 'Ο χτύπος τοῦ καταραμένου ἐκείνου μηχανήματος μ' ἔκανε ἔξω φρενῶν. Σὰν τρελλὸς χτυπιόμουν, προσπαθῶντας τοῦ κάκου νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὰ δεσμά μου.

Ἕνας νευρικὸς παροξυσμὸς ἀπερίγραπτης ἀγωνίας μ'ἔκανε νὰ οὐρλιάζω. Ἔσκουζα σὰν ζῶο, ποὺ τὸ σφάζουν, κι' ἡ Βιόλα ἔκλαιγε μαζύ μου ἀπελπισμένα, μὰ ἡ φωνές μας, ἀλλοίμονο, δὲν μποροῦσαν νὰ διαπεράσουν τοὺς παχειοὺς τοίχους τῆς εἱρκτῆς μας...

Ξαφνικὰ ἕνας μακρυνὸς θόρυβος ἔφτασε στ' αὐτιά μας. 'Ακούσαμε τὸν ἦχο βημάτων, ποὺ ἐπλησίαζαν βιαστικά.

—Θεέ μου, ψιθύρισα. Εἶνε πραγματικότης ἢ μήπως ἡ ἐρεθισμένη φαντασία μας μᾶς ἀπατᾶ ;...

Μὰ ὄχι, ὄχι... 'Η πόρτα ἀνοίγει κι' ὁ Γάστων τρέχει νὰ μᾶς σώση. Μ' ἕνα σφυρὶ σπάζει τὶς ἁλυσίδες μας καὶ μᾶς σπρώχνει πρὸς τὰ ἔξω.

Φεύγουμε, ἀνίκανοι ν' ἀρθρώσουμε μιὰ λέξι. Καὶ μετὰ τρία λεπτὰ ἀκούγεται πίσω μας ὁ πάταγος τῆς τρομερῆς ἐκρήξεως καὶ ἡ γῆ τρέμει κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας...

Εἴχαμε σωθεῖ !...

***

Πῶς εἶχε γίνει τὸ θαῦμα αὐτό ;

'Ο Γαστών, ἐπιστρέφοντας στὸν πύργο, βρῆκε τὸν βαρῶνο νὰ τρεκλίζη, τύφλα στὸ μεθῦσι.Μέσα στὴν κραιπάλη του, ὁ ἄγριος πυργοδεσπότης μονολογοῦσε καὶ διηγεῖτο τὰ καθέκαστα τοῦ σατανικοῦ σχεδίου του. 'Ο φίλος μου τὰ κατάλαβε ἔτσι ὅλα, ἔκλεισε τὸν αἱμοβόρο πυργοδεσπότη σ' ἕνα δωμάτιο, τοῦ πῆρε τὰ κλειδιὰ τοῦ ὑπογείου, ἔτρεξε κοντά μας καὶ μᾶς ἔσωσε, λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι.

Ὢ ! πόσο τὸν εὐγνωμονῶ τὸ φίλο μου Γάστωνα ! Ὄχι τόσο γιατί μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ χάρου — ἀφοῦ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς τρομερῆς περιπέτειάς μου ἦταν αὐτὸς — ὅσο γιατί μπόρεσα, ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτά, νὰ πραγματοποιήσω τὴν πιὸ ὀνειρευτὴ εὐδαιμονία μου : Νὰ παντρευτῶ δηλαδὴ μὲ τὴ Βιόλα, τὴν πολυαγαπημένη μου γυναίκα. Ὅσο γιὰ τὸν βαρῶνο, ἐτάφη κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου του. Ὅπως καὶ τοῦ ἄξιζε...

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΦΟΥΛΕΡΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο Ἄγγλος ἐφημέριος κ. Λαόν, τῆς μικρῆς πόλεως Χ., βλέπει μιὰ μέρα μεταξὺ τῶν πιστῶν, μέσα στὴν ἐκκλησία, μιὰ νεαρὰ χλωμὴ μαυροντυμένη γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ μελαγχολία καὶ οἱ μυστηριώδεις τρόποι τοῦ κάνουν ἐντύπωσι. Ζητάει νὰ ἐξιχνιάση τὸ μυστήριο τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ νὰ τὴν παρηγορήση, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. 'Η ἄγνωστη εἶνε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ καὶ ἀπροσέγγιστη. Ἔξαφνα ὁ κ. Λαὸν μαθαίνει ὅτι ἡ ἄγνωστη μένει στὸ σπίτι μιᾶς γνωστῆς του κυρίας κι' ὅτι εἶνε βαρειὰ ἄρρωστη, μὰ δὲν δέχεται νὰ δῆ κανένα. Κάποιο τρομερὸ μυστικό, κάποιο κρῖμα τὴν βασανίζει φρικτά. 'Ο κ. Λαὸν συμπονεῖ τὴν ἄγνωστη κυρία καὶ ἐπὶ τέλους κατορθώνει νὰ τὴν πείση νὰ τὸν δεχτῆ. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ ἡ ἄρρωστη παραδίδει στὸν ἐφημέριο τὸ 'Ημερολόγιο τῆς ζωῆς της, στὸ ὁποῖο γράφει πῶς ἀπόμεινε ἀπὸ μικρὴ ὀρφανὴ καὶ πῶς ἀνετράφη ἀπὸ ἕνα θεῖο της, τὸν κ. Μίδλετων, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ξαναπαντρεύτηκε. 'Η γυναῖκα τοῦ θείου της ἀγάπησε θερμά, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τὴ μικρὴ ὀρφανή, ἂν κι' ἀπόχτησε καὶ δική της κόρη σὲ λίγο. 'Αλλὰ ἡ κόρη τῆς κ. Μίδλετων ἦταν κακοῦ χαρακτῆρος καὶ τεμπέλα. Φιλονεικοῦσε συχνὰ μὲ τὴν μικρὴ 'Ελένη — αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τῆς μαυροντυμένης κυρίας — καὶ μιὰ μέρα ἡ 'Ελένη, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ρίχνει τὴ μικρὴ στὸ χείμαρρο ποὔτρεχε κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι. ὅπου καὶ πνίγεται. 'Η λύπη τῆς 'Ελένης γιὰ τὸ ἀκούσιο ἔγκλημά της εἶνε ἀπερίγραπτη. Συγχρόνως ἀγωνιᾶ καὶ ὑποφέρει φρικτά, γιατὶ ὑποψιάζεται ὅτι τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος τὴν εἶδε ὁ ἀνεψιὸς τοῦ θείου της 'Εδουάρδος. Συγχρόνως ἡ 'Ελένη συμπαθεῖ τὸν ἀδελφὸ τῆς θείας της, τὸν 'Ερρῖκο Λόβελ, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἐρωτευμένος μαζύ της. Τὸν ἴδιο καιρὸ ἡ 'Ελένη γνωρίζει τὴν νεαρὰ 'Αλίκη Τρασύ, καὶ φεύγει γιὰ νὰ πάη νὰ μείνη λίγες μέρες στὴν θεία της κ. Μπράντον, ὅπου φτάνει καὶ βρίσκει ἀρκετοὺς καλεσμένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν 'Ερρῖκο Λόβελ. 'Ο 'Ερρῖκος δὲν τῆς κρύβει αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ αἴσθημά του. Τῆς ἐξομολογεῖται τὸν μεγάλο του ἔρωτα, τῆς λέει πὼς ἂν δὲν δεχτῆ νὰ παντρευτοῦν κρυφά, μεγάλες συμφορὲς θὰ τοὺς πλήξουν καὶ τοὺς δύο. 'Η 'Ελένη ἀρνεῖται καὶ γυρίζει κοντὰ στὴ θεία της κ. Μίδλετων, ὅπου λίγες ὧρες ὕστερα πληροφορεῖται ὅτι ὁ 'Ερρῖκος ἐτέλεσε κρυφὰ τοὺς γάμους του μὲ τὴν 'Αλίκη Τρασύ. Τὸν ἴδιο καιρὸ γυρίζει στὸ Ἔλμσλεϋ ὁ 'Εδουάρδος Μίδλετων, ὁ ὁποῖος ἐξομολογεῖται στὴν 'Ελένη τὸν ἔρωτά του. Μὰ ἡ 'Ελένη τὸν ἀποκρούει κι' αὐτὸν καὶ φεύγει μετὰ λίγες ἡμέρες μὲ τὴν κ. Μίδλετων γιὰ τὸ Λονδῖνο, ὅπου συναντοῦν τὸν 'Ερρῖκο Λόβελ καὶ τὴν σύζυγό του 'Αλίκη. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ 'Ερρῖκος δὲν παύει νὰ πολιορκῆ τὴν 'Ελένη καὶ τέλος τῆς ἐξηγεῖ γιατὶ ἀναγκάστηκε νὰ πάρη γυναῖκα του τὴν 'Αλίκη Τρασύ, ἐκβιασθεὶς ἀπ' τὴν κ. Τρασύ, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε δανείσει ἄλλοτε 10 χιλιάδες λίρες, γιὰ νὰ πληρώση τὰ χαρτοπαικτικά του χρέη, καὶ τοῦ εἶχε πάρει μιὰ σχετικὴ γραπτὴ ὑπόσχεσι. Λίγον καιρὸ κατόπιν ἡ 'Ελένη παντρεύεται τέλος τὸν 'Εδουάρδο, ἀλλὰ δὲν χαίρεται γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν εὐτυχία της. 'Ο 'Εδουάρδος ζηλοτυπεῖ τὸν 'Ερρῖκο καὶ μιὰ μέρα, παρεξηγῶντας τὴ στάσι τῆς συζύγου του ἀπέναντι τοῦ 'Ερρίκου, τὴν ἐγκαταλείπει.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μόλις μᾶς εἶδε σ' αὐτὴ τὴ στάσι ὁ 'Εδουάρδος, κατσούφιασε. Τὸ πρόσωπό του σκοτείνιασε...

Μᾶς εἶχε παρεξηγήσει.

Τὸ κατάλαβα αὐτὸ ἀμέσως καὶ μόλις ἔφυγε ὁ 'Ερρῖκος θέλησε νὰ τοῦ δώσω ἐξηγήσεις.

Μάταια ὅμως.

Δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτα. ἦταν ἔξω φρενῶν, ἦταν ἐξαγριωμένος. Θηριώδης. 'Η παληὰ ζήλεια εἶχε ξυπνήσει πάλι μέσα του.

—'Εδουάρδε, φώναζα, πέφτοντας στὰ πόδια του γονατιστή. 'Εδουάρδε, ἀγαπημένε μου, ἔλεος!...

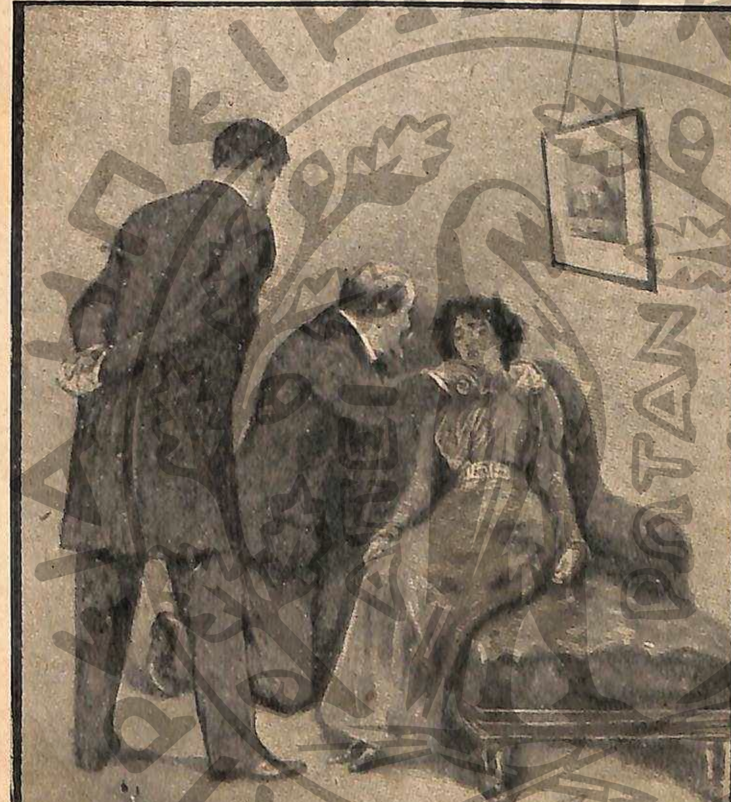

Ἡ θεία μου λυπήθηκε τόσο, ὥστε σωριάστηκε λιπόθυμη σ' έναν καναπέ...

'Ο 'Εδουάρδος ὅμως θέλησε νὰ φύγη, χωρὶς νὰ μ' ἀκούση.

Πιάστηκα τότε ἀπὸ τὰ πόδια του, γαντζώθηκα σ' αὐτὰ σφιχτὰ καὶ μὲ φωνὴ τρεμάμενη, μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα, ἕτοιμη νὰ λιποθυμήσω, τοῦ φώναξα·

—'Εδουάρδε, σ' ἐξορκίζω. στάσου, μὴ φύγης!...

—Τί θέλεις; μὲ ρώτησε. μὲ φωνὴ ἀπότομη καὶ ὑπόκωφη.

—Νὰ μ' ἀκούσης, 'Εδουάρδε.

—Δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς τίποτα. Εἶδα...

—Ναί, εἶδες, ἀλλὰ δὲν ξέρεις καὶ μὲ παρεξηγεῖς.

—Δὲν μὲ γελοῦν τὰ μάτια μου. 'Εξ ἄλλου τὸ φοβόμουν αὐτό. Τὸ περίμενα.

—Μ' ἀδικεῖς, 'Εδουάρδε! Μὴν εἶσαι τόσο σκληρὸς μαζύ μου. Ἄ, μὲ καταδικάζεις...

—Γιατὶ ζητᾶς νὰ δικαιολογηθῆς; 'Ομολόγησε πὼς τὸν ἀγαπᾶς.

—Ὄχι, ὄχι, μάρτυς μου ὁ Θεός.

—Κι' ὅμως σὲ εἶδα νὰ κάθεσαι πλάϊ του, πλάϊ σ' ἕναν παντρεμμένο καὶ νὰ τοῦ σφίγγης τὰ χέρια.

—Θὰ σοῦ πῶ... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

—Ἔστω, λέγε...

—Θὰ μ' ἀκούσης;

—Ναί.

— Σ' εὐχαριστῶ, 'Εδουάρδε ! Εἶσαι πολὺ καλός. Μὰ κι' ἐγὼ δὲν ἔπαψα οὔτε στιγμὴ νὰ σ' ἀγαπῶ...

—Τί ὑποκρισία!...

—Δὲν ὑποκρίνομαι. Μιλοῦσα μὲ τὸν 'Ερρῖκο γιὰ τὴ συζυγική του εὐτυχία. Τοῦ ἐξηγοῦσα πὼς ἡ 'Αλίκη τὸν λατρεύει καὶ τὸν συμβούλευα νὰ τὴν ἀγαπήση κι' αὐτός, μὲ τὴν καρδιά του καὶ νὰ τὴν κάμη εὐτυχισμένη. Τοῦ μιλοῦσα ἀρκετὴ ὥρα καὶ στὸ τέλος τὸν ἔπεισα. Μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ γινόταν διαφορετικὸς πειὰ ἀπέναντι τῆς 'Αλίκης κι' ἐπάνω στὴν εὐχαρίστησι ποὔνοιωσα γι' αὐτὸ τοὖσφιξα τὸ χέρι...

—Αὐτὸ εἶν' ὅλο:

—Ναί, 'Εδουάρδε, αὐτό.

Περίμενα νὰ δῶ τὸν 'Εδουάρδο νὰ μὲ παίρνη στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ μοῦ ζητάη συγχώρεσι γιὰ τὶς ὑποψίες του. Μὰ ἀλλοίμονο, ἡ ἐλπίδα μου αὐτὴ δὲν βγῆκε ἀληθινή.

'Η ζηλοτυπία εἶχε τυφλώσει τὸ σύζυγό μου.

Ναί, ἦταν τρελλὸς ἀπ' τὴ ζήλεια του.

Κι' ἄξαφνα μ' ἔσπρωξεν ἀπότομα κι' ἄρχισε νὰ γελάη, νὰ γελάη σαρκαστικά.

Ἔμεινα ἄναυδη, σὰν νὰ εἶχα μαρμαρώσει.

—'Εδουάρδε ! φώναξα, τέλος, συγκεντρώνοντας τὶς τελευταῖες μου δυνάμεις.

Μὰ δὲν μοὔδωκεν ἀπόκρισι.

— 'Εδουάρδε !... ξαναφώναξα. Γιατὶ μὲ προσβάλλεις; Γιατὶ μὲ πληγώνεις τόσο σκληρά:

—Εἶσαι μιὰ ὑποκρίτρια! μουρμούρισε.

'Η φιλοτιμία μου εἶχε πειὰ ἐξεγερθῆ.

'Ο πόνος μου μὲ εἶχε κάνει ἔξαλλη.

'Ελάτρευα τὸν 'Εδουάρδο, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα ν' ἀνεχθῶ καὶ τὶς προσβολές του.

Σηκώθηκα λοιπὸν ἐπάνω, σφούγγισα τὰ δάκρυά μου, τὸν κύτταξα κατάματα καὶ τοῦ εἶπα.

—Εἶσαι ἄδικος! Εἶσαι παράλογος!... Ποτὲ δὲν ἔλπιζα νὰ μοῦ φερθῆς ἔτσι. Ὄχι, δὲν ἀγαπῶ τὸν 'Ερρῖκο. Ὅ,τι σοῦ εἶπα πρὸ ὀλίγου εἶνε ἀλήθεια. Μὰ μὲ πλήγωσες βαθειά. Δὲν σοῦ δικαιολογοῦμαι πειά. Δὲν σὲ κρατῶ. Κάμε ὅ,τι θέλεις, σκέψου ὅ,τι θέλεις.

Οὔτε τὰ λόγια μου αὐτὰ ὅμως συγκίνησαν τὸν 'Εδουάρδο. ὁ ὁποῖος μ' ἄφησε ἀπότομα κι' ἔφυγε φρενιασμένος.

Μόλις ἔμεινα μόνη, ρίχτηκα σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἄρχισα νὰ κλαίω, νὰ κλαίω ἀπελπισμένα.

Ἔμεινα ἔτσι νηστικὴ κι' ἄγρυπνη, κλαίγοντας διαρκῶς, ὡς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ.

Παρ' ὅλη, ὡστόσο τὴν ἀπελπισία καὶ τὴ θλῖψι μου, μοῦ ἔμενε μιὰ μικρὴ ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἐδουάρδος θὰ μετανοοῦσε καὶ θὰ ξαναγύριζε κοντά μου.

Μὰ ἀλλοίμονο, καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ ἐλπίδα μου διεψεύσθη.

Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ξαναγύρισε κοντά μου, δὲν ἤθελε οὔτε νὰ μ' ἀντικρύση πειά.

Ἐπίστευα τυφλά, ὅτι ἀγαποῦσα τὸν Ἐρρῖκο, ὅτι τὸν εἶχα ἀπατήσει.

Ἔτσι δὲν πρόφτασα νὰ χαρῶ τὸ γάμο μου, δὲν πρόφτασα νὰ δοκιμάσω τὴ συζυγικὴ εὐτυχία καὶ βρέθηκα ξανὰ μόνη κι' ἔρημη, χωρὶς προστάτη, παρεξηγημένη, μὲ τὴν καρδιὰ κομματιασμένη.

***

Ὅταν ἡ θεία μου κ. Μίδλετων ἔμαθε, τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ, τί συνέβη, ξαφνιάστηκε καὶ λυπήθηκε τόσο, ὥστε **σωριάστηκε λιπόθυμη** σ' ἕναν καναπέ.

Ἔκαμαν ὧρες ὁλόκληρες ὁ θεῖος μου κι' ὁ πατέρας τοῦ Ἐδουάρδου νὰ τὴν φέρουν στὶς αἰσθήσεις της. Μὰ κι' ὅταν συνῆλθε ἦταν σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ λύπη της.

—Τί φοβερό... τί φοβερό!... ψιθύριζε. Καλή μου Ἑλένη, φτωχό μου παιδί!... Τί σοῦ ἐπεφύλασσε ἡ τύχη!...

Κι' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε εἰλικρινῶς.

—Δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ θρήνους, τῆς εἶπε ὁ θεῖος μου. Πρέπει νὰ ἰδοῦμε τώρα, ἀγαπητή μου, πῶς θὰ τελειώση ἡ ἱστορία αὐτή. πῶς θὰ πείσουμε τὸν Ἐδουάρδο νὰ ξαναγυρίση κοντὰ στὴ γυναῖκα του...

—Τῆς ἰδίας γνώμης εἶμαι κι' ἐγώ, εἶπεν ὁ πατέρας τοῦ Ἐδουάρδου.

Πραγματικῶς, ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ρίχτηκαν ὅλοι τους μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ κανονίσουν τὴν ὑπόθεσί μας, νὰ μᾶς συμβιβάσουν.

Ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ ἀντίρρησι σχετικῶς.

Ἀγαποῦσα τὸν Ἐδουάρδο καὶ δεχόμουν νὰ τὸν συγχωρήσω πρόθυμα γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ μοῦ ἔκαμε καὶ τὴν λύπη ποὺ μοῦ προξένησε.

Τὸ ἴδιο εἶπα καὶ στὴ θεία μου, ὅταν ἦρθε νὰ μὲ δῆ καὶ νὰ μὲ παρηγορήση.

Μὰ ὁ Ἐδουάρδος ἦταν ἀμετάπειστος, δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτα. Τὸν εἶχε τυφλώσει, ὅπως γράφω καὶ πιὸ πάνω, ἡ ζήλεια, ἡ φρικτὴ ζήλεια ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο τρελλό, παράφορο, ἐμπαθῆ...

Τὸν ἴδιο καιρὸ ἀρρώστησε βαρειὰ κι' ὁ Ἐρρῖκος.

Τί εἶχε;

Οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν ἐξέτασαν, διέγνωσαν μαρασμό.

Φτωχὲ Ἐρρῖκε!...

Ἦταν θῦμα τῆς ἀπελπισίας του, τῶν πόνων του, τῶν ἀπογοητεύσεών του.

Παρὰ τὶς ὑποσχέσεις του, φαίνεται πὼς μ' ἀγαποῦσεν ἀκόμα.

Μόλις πληροφορήθηκα σὲ ποιὰ κατάστασι βρίσκεται κι' ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ σωθῆ, ὅτι θὰ πεθάνη μιὰ μέρα, ἡ λύπη μου διπλασιάστηκε. Ναί, ἤμουν κι' ἐγὼ ἀφορμὴ τοῦ κακοῦ ποὺ τοῦ συνέβη.

Τὸν πλήγωσα κι' ἐγώ...

Τὸν ἐβασάνισα...

Τὸν ἔκαμα νὰ πονέση τόσο!...

Μὰ τί μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω πειά;

Τί περισσότερο ἀπὸ τοῦ νὰ προσεύχωμαι γι' αὐτόν;

Μήπως ἡ κατάστασις ἡ δική μου ἦταν καλύτερη;

Λυπόμουν ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴν κακότυχη Ἀλίκη.

Ἄραγε νὰ μνησικακοῦσε μαζύ μου; Νὰ εἶχε μάθει τίποτε;

Θεέ μου, ποτὲ δὲν ἤμουν τόσο δυστυχισμένη!...

***

Λίγες ἡμέρες κατόπιν, ὅταν εἶδα ὅτι δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἐλπὶς νὰ συμβιβαστῶ μὲ τὸν Ἐδουάρδο, ἀποφάσισα νὰ φύγω μακρυά, νὰ χαθῶ, νὰ ἐξαφανιστῶ ἀπὸ τὸν κόσμο...

Προηγουμένως ὅμως ποθοῦσα νὰ δῶ τὴν Ἀλίκη.

Εἶχα μάθει, ἀπὸ κάποιο φίλο τοῦ Ἐρρίκου ὅτι ὁ ἄτυχος [illegible] πήγαινε διαρκῶς στὸ χειρότερο, ὅτι εἶχε γίνει σωστὸ φάντασμα!...

Ὁ φίλος του αὐτὸς πῆγε ἕνα βράδυ νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ τοῦ κρατήση συντροφιά, μὰ τὸν βρῆκε νὰ κοιμᾶται ἢ μᾶλλον ἦταν βυθισμένος σὲ λήθαργο καὶ παραληροῦσε.

Στὰ παραληρήματά του ἀνέφερε συχνὰ τ' ὄνομά μου κι' αὐτὸ ἀκριβῶς μ' ἔκανε νὰ διστάζω νὰ πάω νὰ δῶ τὴν Ἀλίκη.

Στὸ τέλος ὅμως τὸ ἀποφάσισα.

Ἂν ἡ Ἀλίκη ἦταν λογική, δὲν μποροῦσε νὰ μνησικακῆ ἐναντίον μου. Κι' ἔτσι, ἕνα ἀπόγευμα, ἐπῆγα σπίτι της.

Τὴ βρῆκα νὰ κλαίη πλάϊ στὸ κρεββάτι τοῦ Ἐρρίκου. Εἶχε κι' αὐτὴ ἀδυνατίσει καὶ χλωμιάσει, σὰν νεκρή, ἀπὸ τὰ βάσανα. Μὲ δέχτηκε, ὡστόσο, μὲ καλωσύνη καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθήσω πλάϊ της.

Ὁ Ἐρρῖκος κοιμόταν.

Θεέ μου!... Ἐτρόμαξα νὰ τὸν ἀναγνωρίσω. Εἶχε σκελετωθῆ, ἦταν ἀγνώριστος.

Κι' ἔτσι, καθὼς ἡ Ἀλίκη ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα, ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ κλαίω μαζύ της, νὰ κλαίω μὲ πόνο, μὲ σπαραγμό...

—Φτωχή μου Ἀλίκη, τῆς εἶπα, τέλος. Πόσο σὲ λυποῦμαι!...

Ἡ Ἀλίκη σήκωσε τὰ δακρυσμένα της μάτια καὶ μὲ κύτταξε βουβή, χωρὶς νὰ μοῦ πῆ λέξι.

Αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ ταραχτῶ.

Μνησικακοῦσε ἄραγε ἐναντίον μου;

Μὲ εἶχε παρεξηγήσει κι' αὐτή, ὅπως μὲ εἶχε παρεξηγήσει κι' ὁ Ἐδουάρδος;

Ἀπέδιδε σὲ μένα τὶς συμφορές, ποὺ τῆς συνέβαιναν καὶ τὴν ἀρρώστεια τοῦ Ἐρρίκου;

Ἐπὶ ἀρκετὲς στιγμὲς δὲν μποροῦσα ν' ἀρθρώσω λέξι.

Μ' ἔπνιγεν ὁ πόνος, ἡ ἀγωνία.

Ἐπὶ τέλους, ἔκαμα κουράγιο καὶ τῆς εἶπα.

—Ἀλίκη, συγκράτησε, σὲ παρακαλῶ, γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν πόνο σου καὶ πές μου κάτι, δός μου μιὰ ἀπάντησι σ' ὅ,τι σὲ ρωτήσω...

—Τί συμβαίνει, ἀγαπητή μου; μὲ ρώτησεν ἡ Ἀλίκη, σφογγίζοντας τὰ δάκρυά της.

—Θὰ μοῦ ἀπαντήσης εἰλικρινῶς, Ἀλίκη;

—Μά, ναί. Τί συμβαίνει; Πές μου.

—Μνησικακεῖς ἐναντίον μου.

—Γιατὶ μοῦ κάνεις μιὰ τέτοια ἐρώτησι, Ἑλένη;

—Ἀπάντησέ μου σ' αὐτὸ ποὺ σ' ἐρωτῶ καὶ κατόπιν θὰ σοῦ ἀπαντήσω. Μνησικακεῖς ἐναντίον μου;

—Μά, ὄχι, ὄχι. Πῶς σοῦ ἦρθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα;

—Πιστεύεις εἰλικρινῶς, πὼς δὲν φταίω ἐγὼ γιὰ ὅ,τι συμβαίνει;

Ἡ Ἀλίκη μοῦσφιξε τὰ χέρια, μέσα στὰ δικά της καὶ μοῦ ἀπάντησε.

—Καλή μου Ἑλένη!... Φαντάστηκες λοιπὸν πὼς εἶμαι τόσο στενοκέφαλη; Νὰ μνησικακήσω ἐναντίον σου; Ἀλλὰ γιατί, Ἑλένη; Ξέρω καλὰ ὅτι δὲν φταῖς ἐσύ... Ναί, δὲν φταῖς καθόλου. Ὅ,τι συνέβη, ὅ,τι συμβαίνει εἶνε μοιραῖο. Εἴμαστε κ' ἡ δυὸ θύματα τῆς σκληρῆς μας μοίρας.

Τὰ λόγια της αὐτὰ μὲ συγκινήσανε βαθειά.

Τὴν ἀγκάλιασα κλαίγοντας καὶ τὴν φίλησα.

—Ναί, Ἀλίκη, τῆς εἶπα. Ἡ εἱμαρμένη παίζει μαζύ μας ἕνα πολὺ σκληρὸ παιγνίδι. Μὰ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς λυπηθῆ στὸ τέλος καὶ θὰ μᾶς βγάλη — εἶμαι βέβαιη — ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο, στὸ ὁποῖο βρισκόμαστε...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Ἐρρῖκος κινήθηκε ἐλαφρὰ στὸ κρεββάτι του.

—Θὰ ξυπνήση! εἶπα κ' ἡ καρδιά μου σφίχτηκε.

Μὰ δὲν ξύπνησε.

Ψιθύρισε μόνον κάτι καὶ ξαναβυθίστηκε στὸν πολύωρο ὕπνο του.

Θεέ μου, πῶς τὸν εἶχε καταβάλει ἡ ἀρρώστεια!...

Αὐτὸς ἦταν ὁ Ἐρρῖκος, ὁ γεμάτος ζωὴ καὶ ὑγεία, ὁ γεμάτος νειᾶτα!...

Φοβόμουν πειὰ σοβαρῶς γιὰ τὴ ζωή του.

Ἦταν ζήτημα ἂν θὰ σηκωνόταν ποτὲ ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγωνίας...

Κάθησα καὶ κράτησα συντροφιὰ τῆς Ἀλίκης ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα. Κ' ὕστερα ἔφυγα, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά, γεμάτη συλλογή...

Γιατὶ λοιπὸν συνέβαιναν ὅλ' αὐτά; Γιατὶ μὲ τιμωροῦσε ἔτσι σκληρὰ ὁ Θεός; Γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχα κάνει;

Ἀλλὰ τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο συνέβη τυχαίως. Δὲν τὸ ἤθελα νὰ σκοτώσω τὴν ἐξαδέλφη μου. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πέθαινα ἐγώ, παρὰ αὐτή.

Κι' ἐξ ἄλλου τί ἔφταιγε ἡ Ἀλίκη, ἡ ἀθώα Ἀλίκη γιὰ ὅλ' αὐτά;

Βλέποντας, ὡστόσο, πὼς δὲν μοῦ ἔμενε πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα νὰ συμβιβαστῶ μὲ τὸν Ἐδουάρδο, ἀποφάσισα νὰ φύγω μακρυά, ν' ἀποτραβηχτῶ κάπου καὶ νὰ ἐνταφιάσω γιὰ πάντα τὸν ἑαυτό μου, νὰ χαθῶ ἀπ' τὸν κόσμο. νὰ χαθῶ ἀπ' τοὺς δικούς μου, νὰ ἐξαφανιστῶ.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶχε ριζώσει βαθειὰ στὸ μυαλό μου καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισα νὰ ἑτοιμάζωμαι.

Μόλις τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ ἡ θεία μου κ. Μίδλετων, ἔγινε ἄνω-κάτω.

—Θέλεις νὰ φύγης! μοῦ εἶπε. Δὲν θὰ τὸ κάμης αὐτό, καλό μου παιδί!. Δὲν εἶνε σωστό. Εἶνε τρέλλα!...

(Ἀκολουθεῖ)

Εἶχε γίνει σωστὸ φάντασμα !...

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΕΦΕΥΡΕΤΟΥ

Η ΡΟΥΚΕΤΕΣ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ ΤΙΛΛΙΝΓΚ

Τὰ χιμαιρικὰ σχέδια τοῦ μηχανικοῦ Ρέϊνολδ Τίλλινγκ. Ἡ συγκοινωνία μεταξὺ τῶν πλανητῶν μὲ ρουκέτες. Τὰ πρῶτα πειράματα τοῦ ἐφευρέτου κι' ἡ φρουλάϊν Μάρθα Μπουντεχαϊμερ. Μιὰ ἀπερίγραπτη τραγωδία στὸ Βάνγκερουγκ. Πῶς ἀνετινάχθη στὸν ἀέρα τὸ ἐργαστήριο τοῦ τρελλοῦ Τίλλινγκ, κλπ.

ΑΣΦΑΛΩΣ θὰ ἔχετε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ Γερμανὸ μηχανικὸ Ρέϊνολδ Τίλλινγκ, τὸν «Τρελλὸ Τίλλινγκ», ὁ ὁποῖος εἶχε ὡς ὄνειρο νὰ κατακτήση μιὰ ἡμέρα τὰ δυσθεώρατα ὕψη τῆς στρατοσφαίρας. Ὁ Γερμανὸς αὐτὸς μηχανικὸς ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς δημοφιλέστερες προσωπικότητες τῆς συγχρόνου Γερμανίας. Ὅλες ἡ ἐφημερίδες δημοσιεύανε τὴ φωτογραφία του κι' ὅλες ἀπασχολοῦσαν ὁλόκληρες στῆλες μὲ τὶς πομπώδεις καὶ συνταρακτικὲς δηλώσεις του γιὰ τὰ μεγαλεπήβολα σχέδιά του. Ὁ «τρελλὸς» Τίλλινγκ, ὅπως εἴπαμε, ἤθελε νὰ κατακτήση τὴ στρατόσφαιρα! Μὲ ποιὸ τρόπο; Μὲ τὸν ἁπλούστερο: μὲ μιὰ ρουκέτα! Ἡ ρουκέτα ἦταν ἡ μεγάλη ἐφεύρεσις τοῦ Γερμανοῦ μηχανικοῦ, ποὺ δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι θὰ γινόταν κι' ἀφορμὴ τοῦ τραγικοῦ τέλους του...

Ὁ Ρέϊνολδ Τίλλινγκ μὲ δυὸ λόγια δὲν ἤθελε μόνο νὰ φτάση στὰ ἰλιγγιώδη ὕψη τῆς στρατοσφαίρας, ἀλλὰ καὶ νὰ λύση τὸ τρομαχτικὸ πρόβλημα τῆς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν πλανητῶν. Ὁ ἐφευρέτης αὐτὸς πίστευε ὅτι ἐφόσον τὰ ἀερόστατα καὶ τ' ἀεροπλάνα δὲν θὰ κατώρθωναν ποτὲ νὰ διασχίσουν τὸν αἰθέρα, ἡ ρουκέτα του ἦταν τὸ μόνο μέσο συγκοινωνίας μεταξὺ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ἄρεως, τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τἀνάπαλιν. Εἶχε καταστρώσει μάλιστα κι' ἕνα ὁλόκληρο σχέδιο γι' αὐτὴν τὴν ἐναέριο συγκοινωνία μὲ ρουκέτες κι' εἶχε πολλὲς φορὲς προσπαθήσει νὰ ψαρέψη κανέναν Ἀμερικανὸ Κροῖσο γιὰ νὰ βάλη τὰ κεφάλαια τῆς πρώτης «Ἑταιρείας Μεταφορῶν διὰ τῆς στρατοσφαίρας»...

Τί πρᾶγμα ὅμως ἦταν αὐτὴ ἡ μεγαλοφυὴς ρουκέτα του; Ὅπως ἀπεδείχθη αὐτὲς τὶς ἡμέρες, δὲν ἦταν δυστυχῶς τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ... ρουκέτα! Ὁ «τρελλὸς» Τίλλινγκ, ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ δημοσιογράφοι, δὲν ἦταν ὡστόσο κανένας ἀγύρτης. Ἦταν ὁ δυστυχὴς ἕνας σοφὸς ἐπιστήμων. Εἶχε φαντασθῆ ἕνα εἶδος πελωρίας βολίδος, ὅπως εἶνε ἐκείνη ποὺ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βὲρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τὴ Γῆ στὴ Σελήνη», μιὰ βολίδα ἐφωδιασμένη μὲ ρουκέτες καὶ μὲ μεταλλικὲς φτεροῦγες κι' ὄχι φτερά, ὅπως ἔχουν τ' ἀεροπλάνα. Ἡ ρουκέτες αὐτῆς τῆς παράξενης βολίδος τοῦ Τίλλινγκ χρησίμευαν γιὰ νὰ τὴν ἐκτοξεύουν στὰ ὕψη μὲ τὶς διαδοχικὲς ἐκπυρσοκροτήσεις τους κι' ἡ μεταλλικὲς φτεροῦγες της πάλι, ποὺ τεντωνόντουσαν στὴν κατάλληλη στιγμή, γιὰ τὴν ὁμαλὴ κι' ἀκίνδυνη προσγείωσί της. Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Γερμανοῦ μηχανικοῦ εἶχε σκοπὸ νὰ χρεωκοπήση ὅλη τὴ σύγχρονη βιομηχανία τῆς κατασκευῆς ἀεροπλάνων...

Ὁ Ρέϊνολδ Τίλλινγκ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ συνέλαβε αὐτὸ τὸ μεγαλοφυὲς σχέδιο, ἀναστάτωσε κυριολεκτικὰ τὴ Γερμανία μὲ τὰ πειράματά του καὶ τὶς ἐπίμονες καὶ ριψοκίνδυνες προσπάθειές του. Ἦταν ἕνας ἐπιστήμων ἕτοιμος νὰ θυσιαστῆ γιὰ τὴν πραγματοποίησι ἑνὸς ὀνείρου καὶ φυσικά...θυσιάστηκε μὲ τὸν πιὸ τραγικὸ καὶ τὸν πιὸ φρικώδη τρόπο. Μὰ ἡ μοῖρα δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀφήση μόνο, ἀσυντρόφευτο σ' αὐτὲς τὶς τόσο σκληρὲς κι' ἀγωνιώδεις προσπάθειές του. Ὁ «τρελλὸς» Τίλλινγκ εἶχε ὡς βοηθό του τὴν φρουλάϊν Μάρθα Μπουντενχαϊμερ, τὴν ὤμορφη κι' ἀφωσιωμένη γραμματέα του. Ἔτσι, ἡ φρουλάϊν Μπουντενχαϊμερ εἶχε γίνει κι' αὐτὴ διάσημη ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ποὺ δημοσιεύανε κάθε τόσο τὴν φωτογραφία της, δίπλα στὴ φωτογραφία τοῦ Γερμανοῦ ἐφευρέτου. Κι' οἱ δυό τους, λοιπόν, ἐργαζόντουσαν νύχτα καὶ μέρα γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς τόσο χιμαιρικοῦ σχεδίου. Ὁ Τίλλινγκ προσπαθοῦσε νὰ φτιάξη ἕνα κατάλληλο μοντέλο βολίδος μὲ ρουκέτες γιὰ νὰ καταρρίψη τὸ ρεκὸρ τοῦ ὕψους ποὺ εἶχε πετύχει μὲ τὴ μεταλλικὴ σφαῖρα του ὁ καθηγητὴς Πικάρ. Ἡ πρώτη δηλαδὴ ἀπόπειρά του θὰ εἶχε ἕνα καθαρὰ ἐπιστημονικὸ σκοπό. Ὁ Τίλλινγκ πίστευε ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ φτάση μὲ τὴ ρουκέτα του πολὺ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Πικάρ, γιὰ νὰ κάνη πιὸ ἐνδιαφέρουσες μελέτες κι' ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις στὶς αἰθέριες περιοχὲς τῆς στρατοσφαίρας.

***

Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς ἐπεχείρησε τὴν πρώτη πτῆσι του ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Βορείου Θαλάσσης. Ὅπως ὅμως συμβαίνει πάντα, ἡ πρώτη δοκιμὴ ἀπέτυχε πανηγυρικά... Ὁ Τίλλινγκ ὡστόσο δὲν ἀποθαρρύνθηκε. Ἡ σύντροφός του, ἡ χαριτωμένη φρουλάϊν Μάρθα Μπουντενχαϊμερ, ἄρχισε νὰ τὸν βοηθάη μὲ περισσότερο ζῆλο καὶ μὲ περισσότερη ἀφοσίωσι, κι' ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς ἔκανε μιὰ δεύτερη ἀπόπειρα στὸ πασίγνωστο γερμανικὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Τέμπελχοφ. Ἡ ἀρχὲς ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔβλεπαν μὲ καλὸ μάτι αὐτὰ τὰ πειράματα, τόσο γιὰ τὸ βέβαιο κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ «τρελλὸς» Τίλλινγκ, ὅσο καὶ γιὰ τὶς καταστροφὲς ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπιφέρη ἡ τρομαχτικὴ πτῶσις τῆς βολίδος του. Γι' αὐτό, λοιπόν, προσπάθησαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Μὰ ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς εἶχε πανίσχυρους φίλους καὶ μπόρεσε νὰ κάνη καὶ τὴ δεύτερη δοκιμὴ καὶ νὰ σημειώση μάλιστα αὐτὴ τὴ φορὰ κάποια μικρὴ ἐπιτυχία.

Ἐγύρισε τότε στὸ ἐργαστήριό του καί, μὲ τὴν βοήθεια τῆς ὤμορφης γραμματέως του, τελειοποίησε τὴν «ἱπταμένη ρουκέτα» του. Ἦταν βέβαιος πειὰ ὅτι θὰ πραγματοποιοῦσε τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του κι' ὅτι θὰ κατακτοῦσε τὴ στρατόσφαιρα καὶ θὰ τὴν ἔκανε ἕνα εἶδος ἐναερίου γερμανικῆς ἀποικίας! Ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες, λοιπόν, ἑτοιμάστηκε γιὰ τὸ τελευταῖο πείραμα. Ἡ ρουκέτα του θὰ ἐκτοξευόταν ἀπὸ τὸ πεδίον τοῦ Βάνγκερουγκ, τῆς Ρενανίας, λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο τοῦ Ὄσναμπρουκ, ὅπου καθόταν ὁ Γερμανὸς ἐφευρέτης. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ ρουκέτα τοῦ Τίλλινγκ θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ γιὰ πειράματα ἐπιγείου συγκοινωνίας. γιατί, ὅπως εἶχε τὴν ἐλπίδα ὁ ἐφευρέτης της, θὰ κατώρθωνε νὰ διατρέξη τεράστιες ἀποστάσεις μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα μέσα σ' ἕνα ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς ἔλεγε ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ ἐξασφαλίση μιὰ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἀφαντάστου ταχύτητος μεταξὺ τῶν πέντε ἠπείρων καὶ πρὸ πάντων μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

Ἐκτὸς τώρα ἀπ' αὐτὴ τὴ ρουκέτα, ὁ Τίλλινγκ εἶχε φτιάξει καὶ μιὰ ἄλλη, μὲ τὴν ὁποία πίστευε ὅτι ἔλυνε τὸ τρομερὸ πρόβλημα τῆς ἀπογειώσεως τῶν παραφορτωμένων ἀεροπλάνων. Ἡ δεύτερη αὐτὴ ρουκέτα του θὰ μποροῦσε νὰ τὰ «ξεκολλήση» ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ τοὺς δώση τὴ «φόρα» ποὺ εἶχαν ἀνάγκη γιὰ τὴν πτῆσι τους, μέσα σὲ μιὰ πολὺ μικρὴ ἔκτασι. Μὲ βάσι λοιπὸν τὶς ἐκρηκτικὲς ὕλες, ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς ἔδινε κίνησι σ' ἕνα καινούργιο εἶδος μεταφορικῶν μέσων, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἐξυπηρετοῦσαν μόνο τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ἀλλὰ καὶ τὴ συγκοινωνία μεταξὺ τῶν πλανητῶν διὰ μέσου τῆς στρατοσφαίρας.

Μὰ ὁ «τρελλὸς» Τίλλινγκ δὲν ἦταν τυχερός. Ἡ πιὸ ὤμορφη ἡμέρα τῆς ζωῆς του, ἡ ἡμέρα τῆς τελευταίας δοκιμῆς, ἦταν κι' ἡ τελευταία του! Καὶ τὸ πείραμα μὲ τὴν «ἱπταμένη ρουκέτα» κατέληξε σὲ μιὰ συνταρακτικὴ τραγωδία. Τὸ πρωῒ αὐτοῦ τοῦ τελευταίου πειράματος, ὁ μηχανικὸς Τίλλινγκ, ἡ φρουλάϊν Μάρθα Μπουντενχαϊμερ, ἡ πιστὴ συνεργάτις του, κι' ἕνας ἄλλος μηχανικός, ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὴ ρουκέτα, ἡ ὁποία ὅπως εἴπαμε, θὰ ἐκτοξευόταν ἀπὸ τὸ πεδίον τοῦ Βάνγκερουγκ. Ἡ πρώτη τους δουλειὰ λοιπὸν ἦταν νὰ γεμίσουν τὶς σωλῆνες της μὲ ἐκρηκτικὲς ὕλες. Ἄξαφνα ὅμως, ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη αἰτία, δεκαοχτὼ ὁλόκληρα κιλὰ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν πῆραν φωτιὰ στὰ χέρια τοῦ Γερμανοῦ ἐφευρέτου! Τὴν ἴδια στιγμή, ὅλες ἡ ἄλλες ἐκρηκτικὲς ὕλες ποὺ βρισκόντουσαν στὸ ἐργοστήριο, ἄρπαξαν κι' αὐτὲς φωτιὰ καὶ μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο ὁλόκληρο τὸ κτίριο τοῦ ἐργαστηρίου τινάχτηκε στὸν ἀέρα...

Ἀπὸ τὰ ἐρείπιά του ὕστερα ἄρχισαν νὰ βγαίνουν μεγάλες φλόγες ποὺ σκορποῦσαν τριγύρω ἕνα μαῦρο κι' ἀποπνιχτικὸ καπνό. Τότε, ὅσοι βρισκόντουσαν στὸ πεδίο τοῦ Ὄσναμπρουκ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ πείραμα, εἶδαν νὰ βγαίνουν μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες τρεῖς σκιές: ἦταν ὁ Τίλλινγκ ἡ φρουλάϊν Μπουντενχαϊμερ κι' ὁ μηχανικός, ὁ βοηθός τους. Κι' οἱ τρεῖς τους, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους, ἔτρεξαν μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια κι' ἔπεσαν μέσα σὲ μιὰ στέρνα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, γιὰ νὰ σβύσουν τὶς φλόγες τῶν ρούχων τους ποὺ τοὺς μεταμόρφωναν σὲ ζωντανὲς λαμπάδες.

Ὅταν τώρα ἔτρεξαν ὅλοι κοντά τους γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν, εἶδαν ὅτι ὁ «τρελλὸς» Τίλλινγκ κι' ἡ ὤμορφη συνεργάτις του ἦταν πειὰ δυὸ παραμορφωμένα κι' ἀγνώριστα πτώματα. Ὁ μόνος ποὺ εἶχε σωθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομαστικὴ συμφορὰ ἦταν ὁ βοηθός τους, ὁ μηχανικός. Μὰ κι' αὐτὸς εἶχε τὸ σῶμα του γεμάτο ἀπὸ φρικώδη ἐγκαύματα...

Στὸ πεδίο τοῦ Βάνγκερουγκ, ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ τραγωδία, δὲν ἔβλεπε κανεὶς τίποτ' ἄλλο παρὰ τὰ ἐρείπια τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ὄσναμπρουκ ποὺ εἶχε προσφερθῆ στὸν ἄτυχο ἐφευρέτη ἀπὸ τὸν Μαικήνα του, τὸ μαρκήσιο φὸν Λέντευπουρ.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ μοιραῖο τέλος εἶχαν τὰ πειράματα τοῦ Γερμανοῦ μηχανικοῦ Ρέϊνολδ Τίλλινγκ, τοῦ «τρελλοῦ» Τίλλινγκ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,, ΚΙ' Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΩΜΟΡΦΙΑ

(Μιὰ ἔρευνα τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου **Δ. Κ. Μοντγκόμερυ** για τὸν τύπο τῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς ποὺ ἀρέσει στοὺς γόητας τῆς ὀθόνης).

ΑΡΑΓΕ πότε μποροῦμε νὰ ποῦμε γιὰ μιὰ γυναῖκα ὅτι εἶνε ὤμορφη; Τί χαρακτηριστικὰ πρέπει νάχη γιὰ νὰ θεωρηθῆ ὡς πρότυπο γυναικείας ὠμορφιᾶς;

Στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου λατρεύεται σὰν πραγματικὴ θρησκεία ἡ γυναικεία καλλονή, τὸ κανονικὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἁρμονικὸ σῶμα δὲν θεωροῦνται ἀρκετὰ γιὰ μιὰ μεγάλη γόησσα τοῦ κινηματογράφου.

Ἡ ὠμορφιὰ παίζει ἕνα τόσο σπουδαῖο ρόλο στὸν κινηματογράφο, ὥστε κάθε σκηνοθέτης καὶ κάθε ἠθοποιὸς ἔχει τὶς προσωπικές του ἰδέες γι' αὐτὸ τὸ πολυθρύλητο ζήτημα.

—Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ καθορίση τὴν ἰδανικὴ γυναικεία ὠμορφιά, μᾶς ἐξομολογεῖται ὁ Λιονὲλ Μπάρρυμορ ποὺ δὲν εἶνε μόνο ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους «ἀστέρες» ἀλλὰ κι' ἕνας ζωγράφος καὶ σκιτσογράφος μὲ ἀξιοθαύμαστο ταλέντο. Σὲ κάθε γυναῖκα, ἡ ὠμορφιὰ εἶνε ἕνα διαφορετικὸ πρόβλημα. Μιὰ γυναῖκα μὲ ὄχι καὶ τόσο τέλεια μύτη μπορεῖ νὰ σᾶς δώση τὴν ἐντύπωσι μιᾶς σαγηνευτικῆς καλλονῆς, γιατὶ ἁπλούστατα ἔχει μιὰ προσωπικότητα ποὺ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Μιὰ ἄλλη μπορεῖ νάχη κι' αὐτὴ προσωπικότητα, δὲν ἔχει ὅμως τὴν ἐπιβολὴ καὶ τὴν γοητεία τῆς πρώτης κι' ἔτσι προσέχετε ἀμέσως ὅτι τὰ χέρια της δὲν εἶνε καὶ τόσο κομψά! Μιὰ ἄλλη πάλι μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη καμμιὰ ἀτομικότητα, μὰ νάχη ἕνα τόσο πλαστικὸ σῶμα, ὥστε ἀναγκάζεστε νὰ μὴ προσέξετε διόλου τὴν ἔλλειψι ἑνὸς προσωπικοῦ χαρακτῆρος. Ὅπως λοιπὸν σᾶς εἶπα, ὅσο κι' ἂν κοπιάσετε, δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ καθορίσετε μιὰ ἰδανικὴ γυνακεία ὠμορφιά. Ἡ καλλονὴ εἶνε ἕνα πάρα πολὺ παράξενο κι' ἀπροσδιόριστο πρᾶγμα. Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ περάση ἀπαρατήρητη καὶ μόνο ὅταν γίνει πενῆντα χρόνων ν' ἀρχίση νὰ θεωρῆται ὡς πραγματικὰ θελκτικὴ ἀπὸ τὸ περιβάλλον της. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔχω τὴν γνώμη ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ δώσουμε μιὰ «συνταγὴ γυναικείας ὠμορφιᾶς». Θὰ ἦταν σωστὴ ματαιοπονία! Ἡ ὠμορφιὰ εἶνε κάτι τὸ ἀσύλληπτο... Ὅταν θελήση νὰ τὴν καθορίση κανείς, θὰ τὴν κάνη νὰ χάση τὸ θέλγητρό της».

* * *

Ὁ Λέλι Χόβαρτ ὅμως ἔχει ἄλλη γνώμη. Αὐτὸς ὁ μεγάλος γόης τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ ὁποῖος ὅπως ἐδήλωσε ἀδιάκριτα ἐσχάτως βαρέθηκε πειὰ νὰ φιλάη στὸ στόμα τοὺς «ἀστέρες», μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ ὠμορφιὰ μιᾶς γυναίκας βρίσκεται στὰ μάτια της.

—Ὅλες ἡ γυναῖκες, λέει, ποὺ θεωροῦνται ὡς ὤμορφες ἀπὸ τὸν κόσμο ἔχουν ἐκφραστικὰ καὶ σαγηνευτικὰ μάτια. Ἂν θελήσετε νὰ τὸ προσέξετε αὐτὸ στοὺς «ἀστέρες», θὰ δῆτε ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα θέλγητρα τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, τῆς Τζόαν Κράουφορντ, τῆς Ζαννὲτ Γκέϋνορ, τῆς Μύριαμ Τζόρνταν καὶ τῆς Μαϊῦ Γουέστ, εἶνε τὰ ἐκφραστικὰ μάτια τους... Ὅταν παρακολο σα τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Κοπεγχάγης, τὸ τελειότερο μοντέλλο μας γιὰ τὰ «γυμνὰ» ποὺ ζωγραφίζαμε ἦταν μιὰ γυναῖκα τὴν ὁποία δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ χαρακτηρίση ὡς καλλονή, ἂν κ' εἶχε πλαστικὸ σῶμα καὶ κανονικὸ πρόσωπο, γιατὶ τὰ μάτια της ἦταν μικρὰ καὶ σκληρὰ καὶ κατέστρεφαν ἔτσι ὅλη τὴ γοητεία της! Κατὰ τὴ γνώμη μου, λοιπόν, μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ εἶνε ὤμορφη, πρέπει νὰ ἔχη ὤμορφα μάτια.

* * *

Ὁ Κλάρκ Γκέϊμπλ ἔχει ἄλλες ἰδέες σχετικῶς. Ὁ διάδοχος αὐτὸς τοῦ Βαλεντίνο πιστεύει ὅτι τότε μόνο εἶνε ὤμορφη μιὰ γυναῖκα ὅταν ἔχει ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο κι' ὅταν περιβάλλεται ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἀτμόσφαιρα γοητείας.

«Τότε μόνο εἶνε ὤμορφη μιὰ γυναῖκα, μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ μεγάλος «ἀστέρας», ὅταν παρουσιάζει μιὰ ἀξιοθαύμαστη ἄνεσι στὶς κινήσεις της. Ὄχι μόνο πρέπει νὰ περπατάη δηλαδὴ μὲ χάρι, ἀλλὰ νάχη καὶ κινήσεις ἁρμονικές, ἐλεύθερες, χωρὶς καμμιὰ ἀδεξιότητα καὶ χωρὶς καμμιὰ δειλία. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτό, ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ περιβάλλει μιὰ γυναῖκα παίζει τὸ σπουδαιότερο ρόλο στὴν ὠμορφιά της. Αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς γοητείας μοιάζει μὲ τ' ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν. Ὑπάρχουν γυναῖκες θελκτικὲς ποὺ σᾶς μεθοῦν μὲ τὴν ἀτμόσφαιρά τους κι' ἄλλες πάλι ποὺ εἶνε ψυχρὲς κι' ἀδιάφορες, γιατὶ δὲν περιβάλλονται ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαγικὸ ἄρωμα τῆς γοητείας. Θέλετε νὰ σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα: Ἀπὸ τοὺς «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ, ἐκείνη ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ τὴν πιὸ σαγηνευτικὴ ἀτμόσφαιρα εἶνε ἡ Μύριαμ Τζόρνταν. Τί γοητευτικὴ γυναῖκα! Τὸ θέλγητρό της εἶνε κάτι ποὺ δὲν περιγράφεται μὲ λόγια. Ἡ Μύριαμ Τζόρνταν ἔχει ὑπέροχα μάτια, κανονικὴ μύτη, ἁρμονικὰ χείλη, ὤμορφα μαλλιὰ ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ. Μὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ ὤμορφα χαρακτηριστικά, περιβάλλεται κι' ἀπὸ μιὰ μεθυστικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ τὴν κάνει ἀλησμόνητη. Κ' ἔτσι ὅταν βρίσκεται κανεὶς μακρυὰ ἀπὸ τὴ Μύριαμ Τζόρνταν δὲν θυμᾶται τὰ μάτια της ἢ τὰ χείλη της, ἀλλὰ τὸ σύνολο τῆς ὠμορφιᾶς της, τὴν ἀπαράμιλλη γοητεία της. Ἡ Μύριαμ Τζόρνταν πάλι ἔχει ἕνα τόσο ὤμορφο βάδισμα καὶ τόσο ἄνετες κι' ἁρμονικὲς κινήσεις, ὥστε μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὸν ἰδανικὸν τύπο τῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς.

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ

* * *

Ὁ Νὴλ Χάμιλτον συμφωνεῖ κι' αὐτὸς μὲ τὶς ἰδέες τοῦ Κλάρκ Γκέϊμπλ, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι περιορίζει τὴ γνώμη του στὸ γυναικεῖο βάδισμα.

—Δὲν ἔχω συναντήσει μέχρι σήμερα, μᾶς λέει, μιὰ ὤμορφη γυναῖκα μὲ τὸ χάρισμα ἑνὸς ἁρμονικοῦ βαδίσματος! Σπανίως ἡ μεγάλες καλλονὲς ξέρουν νὰ περπατήσουν. Ὅταν ἡ γυναῖκες καταλάβουν ὅτι τὸ βάδισμά τους εἶνε κι' αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἀπαραίτητα θέλγητρα τῆς ὠμορφιᾶς τους, σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ γίνουν πάρα πολὺ ἐπικίνδυνες!»

Ὁ Ρὸντ Λὰ Ρόκ, ὁ ὁποῖος ξέρετε, ἔχει παντρευτῆ τὴ Βίλμα Μπάνκυ, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὤμορφες γυναῖκες τῆς ὀθόνης, ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ὠμορφιὰ βρίσκεται πρὸ πάντων στὸ ἤρεμο πνεῦμα καὶ στὸν καλὸ χαρακτῆρα.

—Τὸ θέλγητρο δυὸ ἁρμονικῶν χειλιῶν, μᾶς λέει ὁ ἄνδρας τῆς Βίλμα Μπάνκυ, χάνεται γρήγορα ἀπὸ ἕνα νευρικὸ μορφασμὸ θυμοῦ ἢ ἀνυπομονησίας. Μιὰ γυναῖκα μὲ δύστροπο χαρακτῆρα καὶ μὲ ἀνήσυχο πνεῦμα καταστρέφει διαρκῶς τὴ γοητεία τῆς ὠμορφιᾶς της».

Τὴν ἴδια περίπου γνώμη ἔχει κι' ὁ Ρόλανδ Κόλμαν.

—Ἡ ὠμορφιὰ στὴν ὀθόνη, μᾶς ἐξηγεῖ, ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος στὴν «ἰλλουζιόν», ποὺ μᾶς κάνει νὰ νοιώθουμε μιὰ ἔξυπνη γυναῖκα. Μ' αὐτὸ θέλω νὰ πῶ ὅτι ὁ χαρακτῆρας καὶ τὸ πνεῦμα μιᾶς γυναίκας παίζουν τὸν σπουδαιότερο ρόλο στὸ ζήτημα τῆς ὠμορφιᾶς της. Μιὰ γυναῖκα μὲ προσωπικότητα ὄχι μόνο ξέρει νὰ κρύβη τὰ ἐλαττώματά της, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ μεταμορφώνη πολλὲς φορὲς σὲ σαγηνευτικὰ θέλγητρα! Ἂν ἀποφάσιζε κανεὶς νὰ κάνη μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ἄσχημες μύτες καὶ στόματα, θὰ ἔβλεπε κατάπληκτος ὅτι οἱ περισσότεροι «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ θὰ στόλιζαν, πρῶτοι ἀπ' ὅλους, τὸ λεύκωμά του. Μὲ αὐτὸ θέλω νὰ πῶ ὅτι ἕνας «ἀστέρας» ἔχει πάντα μεγάλη προσωπικότητα καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ξέρει νὰ ἐπιβάλλεται καὶ νὰ γοητεύη..

* * *

Ὁ Λιοῦ Ἄϋρες, ὁ πιὸ χαριτωμένος ἀπὸ τοὺς γόητας τοῦ Χόλλυγουντ πιστεύει, ἀντιθέτως, ὅτι τὸ στόμα εἶνε τὸ μεγαλείτερο θέλγητρο μιᾶς γυναίκας.

—Ἕνα ὤμορφο γυναικεῖο στόμα, ἰσχυρίζεται, σαγηνεύει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο θέλγητρο. Γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἔχω δίκηο δὲν θὰ μεταχειρισθῶ παρὰ μονάχα ἕνα ἐπιχείρημα. Εἶνε ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες κυττάζουν πάντα μιὰ γυναῖκα στὸ στόμα. Ὅλη ἡ γυναικεία γοητεία βρίσκεται σὲ δυὸ ὤμορφα χείλη. Μιὰ γυναῖκα μὲ σκληρὰ κι' ἄσχημα χείλη μᾶς ἀφίνει ἀμέσως ἀδιάφορους, μολονότι ἔχει τὰ ὡραιότερα μάτια τοῦ κόσμου!... Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ἀντικαταστήση τὴ γοητεία τοῦ στόματος. Οὔτε κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ προσωπικότης δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κάνη νὰ ξεχάσουμε τὴ δυσάρεστη ἐντύπωσι ποὺ μᾶς προκάλεσε ἕνα ἄσχημο στόμα!

* * *

Τὶς πιὸ πρωτότυπες, ὡστόσο, ἰδέες γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὶς ἔχει, δίχως ἄλλο ὁ Τζόνυ Βαϊσμοῦλλερ. Ὁ Τζόνυ λατρεύει τὰ πλαστικὰ σώματα καὶ θεωρεῖ ὡς ὤμορφη μόνο τὴ γυναῖκα, ποὺ ἔχει ἕνα ἀγαλματῶδες σῶμα.

—Ἡ κομψὲς τουαλέττες, μᾶς ἐξηγεῖ ὁ πιὸ ἀθλητικὸς ἀπ' ὅλους τοὺς «ἀστέρες», μᾶς δημιουργοῦν μιὰ αὐταπάτη, ἡ ὁποία ἐξαφανίζεται δυστυχῶς μαζύ τους, ὅταν ἡ γυναῖκες ποὺ τὶς φοροῦν παρουσιασθοῦν μπροστά μας μ' ἕνα μαγιὸ τοῦ μπάνιου! Βλέπουμε τότε ὅτι ὑπάρχουν δυὸ θέλγητρα. Τὸ ψεύτικο θέλγητρο τῆς τουαλέττας καὶ τὸ φυσικὸ θέλγητρο τοῦ σώματος. Γι' αὐτό, γιὰ νὰ κρίνουμε κατὰ πόσον εἶνε πραγματικὰ ὤμορφη μιὰ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ τὴν κυττάζουμε μέσα σὲ ἕνα κοσμικὸ σαλόνι, ἀλλὰ νὰ τὴ δοῦμε μὲ μαγιὸ τοῦ μπάνιου μέσα στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τότε μόνο θὰ μπορέσουμε νὰ ἀντιληφθοῦμε ἂν ἔχει πραγματικὰ καμμιὰ ἔμφυτη γοητεία. Μοῦ φαίνεται λοιπὸν ὅτι μόνο ἡ γυναῖκες ποὺ ἔχουν ἕνα ἀγαλματῶδες σῶμα εἶνε ἀληθινὰ ὤμορφες. Ἡ ἄλλες ἔχουν μιὰ ὠμορφιὰ ποὺ δὲν ἀνήκει σ' αὐτές, ἀλλὰ στὶς κομψὲς τουαλέττες τους καὶ στὸ ἀριστοτεχνικὸ βάψιμό τους...»

Καθὼς βλέπετε, λοιπόν, πιὸ δίκηο ἀπ' ὅλους τοὺς «ἀστέρες» ἔχει ὁ Λιονὲλ Μπάρρυμορ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐξήγησε ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ καθορίση τὴν ἰδανικὴ γυναικεία ὠμορφιὰ κι' ὅτι ἡ ὠμορφιὰ γενικῶς εἶνε κάτι τὸ ἀσύλληπτο, γιατὶ ὅταν θελήσει κανεὶς νὰ τὴν καθορίση θὰ τὴν κάνη ἀμέσως νὰ χάση ὅλο τὸ θέλγητρό της!..

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς καὶ ἱστοριοδίφης κ. Ἰάκωβος Δραγάτσης μᾶς ἀπέστειλε τὴν κάτωθι ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν.

«Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντά,

Τὴν «Οἰκογένειαν» ἀναγινώσκω τακτικά, πολλὰ μανθάνων καὶ πολλὰ διδασκόμενος. Εἰς τὸ τεῦχος τῆς 29ης τοῦ μηνὸς τούτου ὑπάρχει ἄρθρον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν: «Ἡ παράδοξες ἐπιγραφὲς στὴν Ἑλλάδα». Τοῦτο μοῦ ἐνθύμισεν ἐπιγραφάς τινας παραδόξους, ἃς σημειῶ ὑμῖν.

Παρὰ τὸ παλαιὸν Κακουργιοδικεῖον, πλησίον τῆς Ἁγίας Ἐλεούσης εἰς τοῦ Ψυρρῆ, ὑπῆρχεν ἐπιγραφή: «ΚΑΦΦΕΚΟΠΤΕΙΟΝ ΚΑΙ—ΠΩΛΕΙΟΝ».

Εἰς τὸ Κολωνάκι κατὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μέρλιν ἄλλη:

«ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ»

«ΚΟΥΡΕΥΣ ΒΑΛΕ ΜΕ ΝΟΥ ΣΟΥ».

Εἰς τὸν Πειραιᾶ, τέλος, κατὰ τὴν ὁδὸν Λυκούργου, πρὸς τὸν σιδηρόδρομον:

«ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η ΜΕΛΙΣΣΑ. RESTAURANT LA MELISSA».

Πρόθυμος

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἠλίας Α. Γιαννουλόπουλος, Πράκτωρ Ἐφημερίδων, καὶ Βασιλικὴ Α. Βραχνᾶ, ἠρραβωνίσθησαν τὴν 25)10)33.

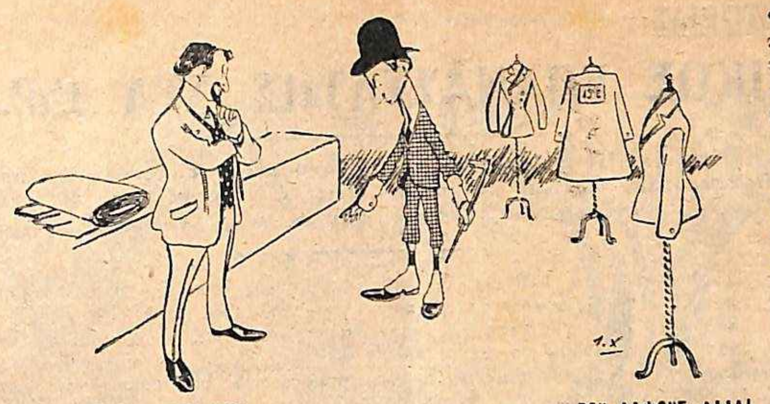

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

Ο ΑΤΥΧΟΣ ΝΕΟΣ

— Τέτοιες ἀτυχίες μόνο σὲ μένα συμβαίνουν. Σὲ κανέναν ἄλλο! μοῦλεγε θλιμμένος ὁ φίλος μου Μαρσέλ.

Κι' ἐπρόσθετε ἀμέσως:

— Εἶμαι φοβερὰ ἄτυχος! Φοβερά! Φοβερά!..

Ὁ σεβασμός μου πρὸς τὴν ἀλήθεια μὲ ὑποχρεώνει νὰ βεβαιώσω τὴν ἀκρίβεια τῶν λεγομένων τοῦ φίλου μου Μαρσέλ. Πραγματικά, μόνο σ' αὐτὸν συμβαίνουν συνεχεῖς ἀτυχίες.

Δὲν πρόκειται βέβαια γιὰ μεγάλες συμφορές, ἀλλὰ οἱ διαρκεῖς κι' ἀλλεπάλληλες ἀτυχίες του ποὺ εἶνε ἀρκετὰ περίεργες, δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ σηκώση κεφάλι.

Μὰ τῶχει πάρει πειὰ κι' ὁ ἴδιος ἀπόφασι καὶ διηγεῖται μ' ἕνα χαμόγελο ἐγκαρτερήσεως τὰ παθήματά του, ἀρχίζοντας πάντας ἔτσι:

— Ξέρεις κανέναν ἄλλο ποὺ νὰ τοῦ συμβαίνουν ἡ δικές μου ἀτυχίες;

Γι' αὐτό, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, χαίρομαι κάθε φορὰ ποὺ τὸν συναντῶ, γιατὶ ἡ ἀτυχίες ποὺ μοῦ διηγεῖται εἶνε περιεργότατες.

— Τί νέα, φίλε μου; τὸν ρωτῶ ὑποκριτικά. Εἶσ' εὐχαριστημένος πάντα;

— Εὐχαριστημένος; Μὲ κοροϊδεύεις; μοῦ ἀπαντᾷ. Μαύρη εὐχαρίστησι εἶνε ἡ ζωὴ γιὰ μένα!.. Φαντάσου, τὶς προάλλες ἐκοιμήθηκα στὸ στῆμα..

— Στὸ τμῆμα ἐσύ, ὁ ἡσυχώτερος τῶν ἀνθρώπων;..

— Ἐγώ, ναί, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, κοιμήθηκα στὴν ἀστυνομία.

— Μὰ πῶς τῶπαθες;

—Μὴ ρωτᾶς... Ἐμέθυσα...

— Σώπα, καλέ!

—Ναί, ποῦ νὰ στὰ λέω. Τί τὰ θέλεις, φίλε μου; Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἄτυχος ἄνθρωπος ἀπὸ μένα... Ἄκουσε νὰ ἰδῆς... Τὴν περασμένη Δευτέρα συνήντησα τὸ φίλο μας, τὸν Κάρολο καὶ μὲ παρέσυρε σ' ἕνα μπάρ. Ἐκεῖνος παράγγειλε ἕνα οὐΐσκυ. Ἐγώ, εἶπα, δὲν πίνω τέτοια Ἐγγλέζικα πετρέλαια καὶ παράγγειλα ἕνα κονιάκ. Ἔ, αὐτὸ ἦτανε. Μετὰ μίαν ὥρα κοιμόμουν, τύφλα μεθυσμένος, στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα...

—Τύφλα στὸ μεθῦσι μ' ἕνα κονιάκ;

—Δηλαδή... Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, μόνο σ' ἐμένα συμβαίνουν αὐτὲς ἡ ἀτυχίες!... Στὸ μπὰρ ποὺ πήγαμε, στὸ «Ἴρις—Μπάρ», ἅμα παραγγείλεις ἕνα κονιάκ, σοῦ φέρνουν ὁλόκληρη τὴ μποτίλλια, τὴν ἀνοίγουν, σοῦ γεμίζουν τὸ ποτῆρι καὶ τὴν ἀφήνουν μὲ τὸ δίσκο στὸ τραπέζι σου... Ὡραῖο κονιάκ!.. Κ' ἔτσι, ποτῆρι-ποτῆρι, ἄδειασα ὅλη τὴ μποτίλλια. Ὅταν ἐβγῆκα ἔξω, ἐπηδοῦσα τὰ παγκάκια τῶν δρόμων, φιλοῦσα τὶς γυναῖκες ποὺ πωλοῦν στὶς γωνιὲς τῶν δρόμων ἐφημερίδες, ἔσπαζα τὰ φανάρια, καὶ γιὰ νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ, κατέληξα στὸ τμῆμα... Εἶδες λοιπὸν πιὸ ἄτυχον ἄνθρωπο ἀπὸ μένα;

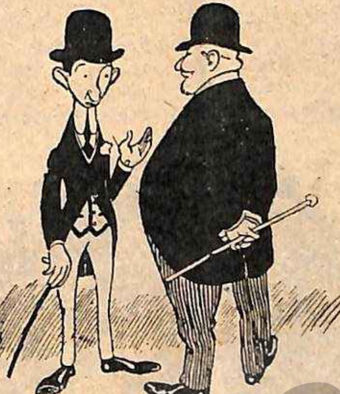
—Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἄτυχος ἄνθρωπος ἀπὸ μένα...

—Φτωχέ μου φίλε!..

—Μὴ βιάζεσαι, δὲν σταματάει αὐτοῦ ἡ ἀτυχία μου...

— Εἶνε κι' ἄλλες;

— Τὴν περασμένη ἑβδομάδα εἶχα πάει στὸ ράφτη μου καὶ παράγγειλα ἕνα κοστοῦμι, ἕνα πτι-καρρὼ μεγαλεῖο! Τὴν Τετάρτη μοῦ τῶστειλε, τὸ φόρεσα. μοὐρχόταν περίφημα. Μὰ βγαίνοντας ἔξω, ξέχασα νὰ πάρω ὀμπρέλλα καὶ μ' ἔπιασε μιὰ μπόρα στὸ δρόμο ποὺ μ' ἔκανε μουσκίδι. Τί νὰ κάνω; Ἐπῆγα κ' ἐγὼ στὴ Βιβλιοθήκη, ἐκάθησα κοντὰ στὸ καλοριφὲρ κι' ἐστέγνωσα. Μὰ τὸ καινούργιο μου κοστοῦμι στεγνώνοντας μαζεύτηκε, κ' ἔτσι φαινόμουν σὰν νὰ φοροῦσα τὴ φορεσιὰ ἑνὸς παιδιοῦ δώδεκα χρονῶν...

—Α", αὐτὸ μπορεῖ νὰ τύχη στὸν κάθε ἄνθρωπο...

—Ναί, μὰ σὲ κανένα δὲν τυχαίνει νὰ τοῦ ἀπαντήση ὁ ράφτης του, ὅπως μοῦ ἀπάντησεν ὁ δικός μου, ὅταν ἐπῆγα καὶ τοὔδειξα τὸ μαζεμένο κοστοῦμι μου καὶ τοὖπα: «Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἐμπορορράπτα, τὸ κοστοῦμι, ποὺ μοῦ ράψατε, μὲ τὴ βροχή, μίκρυνεν. Ἔχασε τουλάχιστον ἕνα εἴκοσι τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τὰ μέτρα του. Πρέπει λοιπὸν νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε καὶ σεῖς τὰ εἴκοσι τοῖς ἑκατὸ τῆς ἀξίας του..» Ξέρεις τί μοῦ ἀπάντησεν αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος, μ' ἕνα τουπὲ ἀπερίγραπτο; «Κύριε, μοῦ εἶπε, ἂν τὸ ἐμπόρευμα, ἀντὶ νὰ μπάση, ξεχείλωνε κατὰ εἴκοσι τοῖς ἑκατὸ τῶν μέτρων του, ἂν ἐμάκραινε κ' ἐφάρδαινεν ἀπὸ τὴ βροχή, θἄρχόσαστε σεῖς νὰ μοῦ πληρώσετε ἕνα εἴκοσι τοῖς ἑκατὸ παραπάνω;» Τί τοῦ λές, λοιπόν, τώρα τοῦ ἀφιλότιμου;

— Τί νὰ τοῦ πῶ; Τίποτε...

— Τὰ βλέπεις λοιπόν; Δὲν ἔχω δίκηο νὰ λέω πῶς δὲν ὑπάρχει πιὸ ἄτυχος ἄνθρωπος ἀπὸ μένα;

— Τουλάχιστον, οἱ ἔρωτες πᾶνε καλά;

—Κακά, ψυχρὰ κι' ἀνάποδα.... Ἄστα.

— Τ' ἀφήνω.

— Ὄχι, μὴν τ' ἀφήνης, ρώτα με τί ἔπαθα τὴν Παρασκευή.

— Τί ἔπαθες;

— Τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ ἤμουν προσκαλεσμένος κ' ἔφαγα στὸ σπίτι τοῦ Κρώκ. Κ' ἐρωτεύθηκα τὴν Ὀντίλ, τὴ μεγαλείτερη ἀπὸ τὶς κόρες του...

—Τὴν ξέρω τὴν Ὀντὶλ Κρώκ. Χαριτωμένη! Λοιπόν;

— Λοιπόν, τὴν ἐρωτεύθηκα τρελλά. Τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ, τὴν ξανασυνάντησα σὲ μιὰ δεξίωσι, στῆς Κας Ντιπόν. Τὴν πλησιάζω λοιπὸν καὶ τῆς λέω πῶς τὴν ἄλλη μέρα, τὸ Σάββατο, θὰ πήγαινα στὸ σπίτι της. Ἐφάνηκε σὰν νὰ παραξενεύτηκε καὶ μ' ἐρώτησε τί θὰ πήγαινα νὰ κάμω... Αἴ! Ξέρεις τί κουταμάρες λέει κανεὶς σὰν εἶνε ἐρωτευμένος.

— Καταλαβαίνω.

—Τῆς ἀπάντησα λοιπόν: «Θάρθω, δεσποινίς, γιατὶ χθὲς βράδυ κάτι ἐξέχασα στὸ σπίτι σας».— «Μπᾶ; Τί ἐξεχάσατε;» μ' ἐρώτησε.— «Τὴν καρδιά μου!» τῆς εἶπα. Αἴ, βέβαια, αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ τόσο ἔξυπνο, μὰ ὅταν κανεὶς τὸ λέει μὲ μελιστάλακτο ὕφος, ὅπως τὸ εἶπα ἐγώ;

— Τί σοῦ εἶπεν ἐκείνη τότε;

—Δὲν τὸ περίμενα ποτὲ αὐτὸ ποὺ μοὖπε. «Κύριε, μοῦ ἀπάντησε μὲ ψυχρότατο ὕφος, δὲν βρῆκα στὸ σπίτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ μοῦ λέτε. Μά, τώρα, σὰν γυρίσω, θὰ πῶ στὴν ὑπηρέτρια νὰ κυττάξη μήπως τὸ πέταξε στὰ σκουπίδια!..» Μὴ μοῦ λὲς τίποτε λοιπόν!.. Δὲν ἔχει κανεὶς ἄλλος τὴν ἀτυχία τὴ δική μου!..

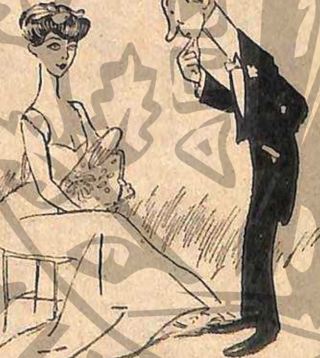
—Θὰ πῶ στὴν ὑπηρέτρια νὰ κυττάξη στὰ σκουπίδια...

ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΣΤΑ 150 ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ!

Τὰ μαρτύρια τῶν δούλων στὴ Σικελία. Ἡ σκληρότης τῶν Καρχηδονίων ἐμπόρων. Τὰ πρῶτα ἐπαναστατικὰ κρούσματα. Πῶς ἐπνίγηκαν στὸ αἷμα. Ἡ τελευταία μεγάλη ἀνταρσία. Ποῖος ὁ ἀρχηγός της. Ὁ τετραπέρατος δοῦλος Εὔνος. Πῶς ἐτελείωσαν ἕνδεκα ἐ τῶν ἀγῶνες κτλ. κτλ.

Κανείς βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήση ὅτι ἀνέκαθεν ὑπήρχανε δυνάσται καὶ δυναστευόμενοι, ἐκμεταλλευταὶ καὶ ἐκμεταλλευόμενοι —φτωχοὶ καὶ πλούσιοι μὲ δυὸ λόγια. Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε μιὰ διαρκὴς προσπάθεια ἐπικρατήσεως. Εἶνε ὅμως ἐξ ἴσου μεγάλη ἀλήθεια ὅτι ἀνέκαθεν ὑπήρχανε ἄνθρωποι ποὺ ἔβλεπαν τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀδικία, ποὺ συμπονούσανε τὴ δυστυχία τῶν ἀπόκληρων τῆς κοινωνίας, ὑποχρεωμένων νὰ ἐργάζωνται ἀδιάκοπα χωρὶς ν' ἀπολαμβάνουν τοὺς καρποὺς τῶν κόπων τους, καὶ ποὺ δοκίμασαν νὰ κάνουν τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀδύνατους νὰ ἐπαναστατήσουν ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς προδρόμους τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν ἐπαναστάσεων—ὁ πρῶτος ἴσως... κομμουνιστὴς — εἶνε καὶ ὁ Εὔνος, ὁ ὁποῖος ἔδρασε στὸν δεύτερο αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ κατὰ τῶν ἀρχόντων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Αὐτοῦ τοῦ ἐπαναστάτου τὴ ζωή, τὶς περιπέτειες καὶ τὸ δραματικὸ τέλος θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε σήμερα.

* * *

Ἂς μεταφερθοῦμε τώρα στὴ Σικελία. Τὴν ἐποχὴ ποὺ συνέβησαν τὰ τραγικὰ περιστατικά, ποὺ θὰ σᾶς ἐξιστορήσουμε παρακάτω, στὸ Β' δηλαδὴ πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, ἡ Σικελία ἦταν κατοικημένη ἀπὸ χιλιάδες σκλάβους. Αἰγυπτίους, Ἕλληνας, Ἀσσυρίους, τοὺς ὁποίους μερικοὶ πλούσιοι Καρχηδόνιοι ἔμποροι, εἴχαν βάλει νὰ δουλεύουν γιὰ νὰ κάνουν κατοικήσιμο τὸ νησὶ αὐτό, πραγματικὸ ἀγριότοπο τότε. Φαντάζεστε μὲ τί ὅρους δούλευαν οἱ σκλάβοι αὐτοί, ὑποχρεωμένοι ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν μαστιγίων, νὰ σπάζουν πέτρες, νὰ ξεριζώνουν δέντρα καὶ νὰ κουβαλοῦν χώματα ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Ἀποτέλεσμα τῆς τυραννίας αὐτῆς ἦταν νὰ παρατηρηθοῦν ἀπὸ τὸ 185 π. Χ. διάφορα κρούσματα ἀνταρσίας στὴ Σικελία, τὰ ὁποῖα οἱ Καρχηδόνιοι ἔμποροι, βοηθούμενοι καὶ ἀπὸ τὶς ἀρχές, φρόντιζαν νὰ καταπνίγουν ἐγκαίρως στὸ αἷμα. Ἀνάλογες ἐξεγέρσεις εἴχαν σημειωθῆ καὶ σ' ἄλλα μέρη τῆς Ἰταλίας, στὴν Τυρρηνία λόγου χάρι, ὅπου ὁ πραίκτωρ Μ. Ἀκίλιους διέταξε νὰ σταυρώσουν ἑκατὸ περίπου ἐπαναστάτες, καὶ στὴν Ἀπουλία, ὅπου ἀποκεφάλισαν ἑφτὰ χιλιάδες (7.000!) βοσκοὺς μὲ τὴν κατηγορία ὅτι εἴχαν συνωμοτήσει ν' ἀνατρέψουν τὸ καθεστώς...

Ἀπ' ὅλες ὅμως τὶς ἐπαναστάσεις, ποὺ δοκίμασαν νὰ κάνουν οἱ σκλάβοι τῆς Σικελίας, πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ ἐπικίνδυνη γιὰ τοὺς πλουσίους στάθηκε ἡ ἐξέγερσι, ποὺ προκάλεσε ὁ Εὔνος καὶ ἡ ὁποία βάσταξε ἕντεκα ὁλόκληρα χρόνια, ἀπὸ τὰ 140 ὡς τὰ 131 π. Χ. Πολλοὶ ἀρχαῖοι ἱστορικοί, κάνοντας λόγο γι' αὐτὴ τὴν ἐπανάστασι, παίρνουν τὸ μέρος τῶν ἀνταρτῶν. Καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ κατηγορηθῆ ὡς κοινωνικὸς ἀνατροπεύς, γράφει σχετικά· «Ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ δὲν προεκλήθη γιὰ λόγους ἐκδικήσεως, ἀλλ' ὑπῆρξε μιὰ διαμαρτυρία τῶν θυμάτων γιὰ τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ τοὺς κυρίους των..»

Μόλις ἐξερράγη ἡ ἀνταρσία αὐτή, ὅλοι οἱ ἔμποροι, καταλαβαίνοντας ὅτι ἡ κατάστασι ἦταν κρίσιμη αὐτὴ τὴ φορά, ἔλαβαν ἀνάλογα μέτρα γιὰ νὰ καταστείλουν τὴ στάσι. Καταλαβαίνετε βέβαια τί ἐννοοῦμε λέγοντας· «ἀνάλογα μέτρα». Ἡ ἀγχόνη, ὁ ἀποκεφαλισμὸς καὶ τὸ πέταγμα ἀπὸ ψηλοὺς βράχους, ἦσαν ὁ... γλυκύτερος θάνατος ποὺ μπορούσανε νὰ ἐπιθυμήσουν ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες ἔπεφταν ζωντανοὶ στὰ χέρια τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας. Ἀπ' ὅλους ὅμως τοὺς ἐμπόρους, ποὺ ἀνέλαβαν τότε ἀμείλικτο ἀγῶνα κατὰ τῶν ἀνταρτῶν, ξεχώριζε γιὰ τὴ θηριωδία του κάποιος νεόπλουτος, Ἕλληνας τὴν καταγωγή, ὀνόματι Δαμόφιλος. Ἐξ ἴσου σκληρόκαρδη ἦταν καὶ ἡ Μεγαλλίς, ἡ γυναίκα του, ἐνῶ, ἀντιθέτως, ἡ κόρη τους ἦταν ἄγγελος καλωσύνης!

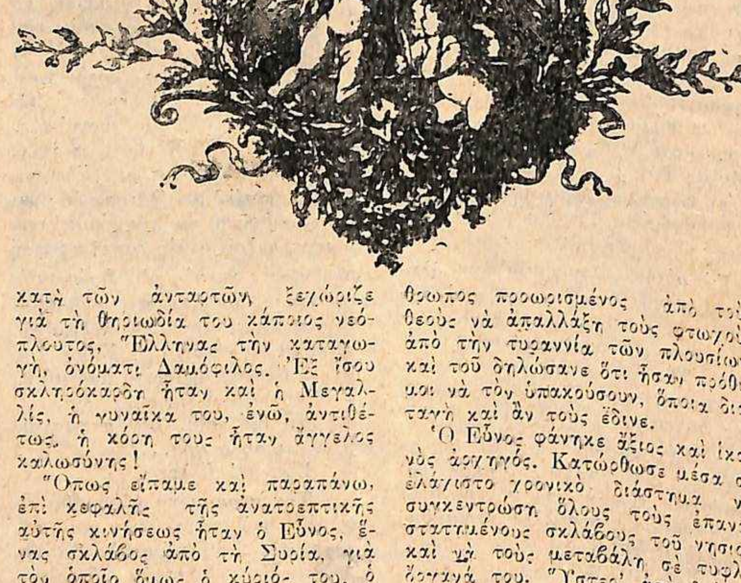

Ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀνατρεπτικῆς αὐτῆς κινήσεως ἦταν ὁ Εὔνος, ἕνας σκλάβος ἀπὸ τὴ Συρία, γιὰ τὸν ὁποῖο ὅμως ὁ κύριός του, ὁ Δαμόφιλος, ἔνοιωθε ἀνεξήγητη συμπάθεια. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ Εὔνος εἶχε πολλὰ χαρίσματα· ἦταν ἔξυπνος, μορφωμένος, ἤξερε νὰ ἐξηγῆ ὄνειρα καὶ νὰ κάνη διάφορα ταχυδακτυλουργικὰ κόλπα, ποὺ προξενούσανε κατάπληξι στοὺς ἄλλους σκλάβους. Ὁ Εὔνος εἶχε συλλάβει ἀπὸ καιρὸ τὸ σχέδιο νὰ ξεσηκώση ὅλους τοὺς δούλους τῆς Σικελίας κατὰ τῶν πλουσίων ἐμπόρων, καὶ περίμενε μονάχα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὴν ἀπόφασί του. Στὸ μεταξύ, δὲν ἔπαυε νὰ λέη στὸν κύριό του ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσε νἄρθη ἡ μέρα, κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἔπαιρνε τὴ θέσι του καὶ θὰ τὸν ἔβαζε αὐτὸν νὰ σπάζη πέτρες στοὺς δρόμους. Ἂν τὰ λόγια αὐτὰ τολμοῦσε νὰ τὰ πῆ κανένας ἄλλος σκλάβος, ὁ Δαμόφιλος θὰ διέταζε, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, νὰ τὸν κρεμάσουν, γιὰ νὰ τιμωρηθῆ ὅπως τοῦ ἄξιζε γιὰ τὴν αὐθάδειά του. Εἴπαμε ὅμως, ὅτι ὁ Εὔνος ἦταν ἐξαιρετικὰ συμπαθητικὸς στὸν Δαμόφιλο. Ἐξ ἄλλου, ὁ ἔμπορος γελοῦσε μ' αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε ὁ δοῦλος του, γιατί δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι ὁ Εὔνος σοβαρολογοῦσε... Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὁ «γελωτοποιός» του μιλοῦσε κάτι παραπάνω καὶ ἀπὸ σοβαρά...

* * *

Μόλις, λοιπόν, ἐξεδηλώθησαν ἡ πρῶτες ἀνταρτικὲς διαθέσεις τῶν ἀγανακτισμένων σκλάβων τοῦ Δαμοφίλου, ὁ Εὔνος ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία τοῦ κινήματος. Οἱ ἐπαναστάται, ἔχοντας ὑπ' ὄψει τους ὅτι ὁ Σύριος αὐτὸς ἔλεγε ἀπὸ καιρὸ στὸν κύριό του, ὅτι θαρχότανε δηλαδὴ μιὰ μέρα ποὺ θὰ τὸν ἔστελνε νὰ σπάζη πέτρες, νόμισαν, μὲ τὴν ἀμάθεια ποὺ τοὺς ἔδερνε, ὅτι ὁ Εὔνος ἦταν προφήτης, ἄνθρωπος προωρισμένος ἀπὸ τοὺς θεοὺς νὰ ἀπαλλάξη τοὺς φτωχοὺς ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν πλουσίων, καὶ τοῦ δηλώσανε ὅτι ἦσαν πρόθυμοι νὰ τὸν ὑπακούσουν, ὅποια διαταγὴ καὶ ἂν τοὺς ἔδινε.

Ὁ Εὔνος φάνηκε ἄξιος καὶ ἱκανὸς ἀρχηγός. Κατώρθωσε μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα νὰ συγκεντρώση ὅλους τοὺς ἐπαναστατημένους σκλάβους τοῦ νησιοῦ καὶ νὰ τοὺς μεταβάλη σὲ τυφλὰ ὄργανά του. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες, τὸ Εὐνάπιον, ἡ κυριώτερη πόλις τῆς Σικελίας, βρισκότανε ὑπὸ τὴν κατοχὴ τῶν ἀνταρτῶν, καθὼς καὶ ὅλα τὰ γειτονικὰ χωριά. Καί, στὰ τέλη τοῦ 140 π. Χ., ὁλόκληρη ἡ Σικελία, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα νησιὰ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἦταν ὑποταγμένη στὸν Εὔνο, ἕνα σκλάβο, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ἀκόμα ἔσπαζε πέτρες στοὺς δημόσιους δρόμους!

Ὅταν ὁ Εὔνος εἶδε πῶς ἡ ἐπανάστασι ἐπεκράτησε, μετωνομάσθη μόνος του σὲ Ἀντίοχο, εἰς ἀνάμνησιν τῶν βασιλέων ποὺ δοξάσανε τὴν πατρίδα του καί, γενικά, πῆρε ὕφος πραγματικοῦ ἄνακτος. Πρέπει τώρα νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ Ἀντίοχος-Εὔνος ἔδειξε διοικητικὴ ἰδιοφυΐα ἀπὸ τὶς σπάνιες. Ἂν δὲν συνετέλεσε στὸν κατευνασμὸ τῶν πνευμάτων — μόνος του προκαλοῦσε τὶς ἐπιδρομὲς τῶν... ὑπηκόων του ἐναντίον τῶν χωραφιῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν πλουσίων! — εἶχε τοὐλάχιστο τὴν πρόνοια νὰ προφυλάση ἀπὸ τὸν θάνατο τοὺς ἴδιους τοὺς ἐμπόρους γιὰ νὰ τοὺς δικάζη ὁ ἴδιος καὶ νὰ τοὺς καταδικάζη ἀνάλογα μὲ τὶς πράξεις τους. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἔμποροι αὐτοὶ εἶχαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὸ παθητικό τους διάφορα ἐγκλήματα, ποὺ διέπραξαν εἰς βάρος τῶν σκλάβων τους, ὁ Εὔνος μποροῦσε νὰ τοὺς καταδικάζη σὲ θάνατο, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι προσβάλλει τὴν ἔννοια τῆς δικαιοσύνης.

Ὡστόσο, ὁ Ἀντίοχος-Εὔνος συναντοῦσε μεγάλες δυσκολίες προκειμένου νὰ ἐπιβάλη πειθαρχία στά... στρατεύματά του. Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ ἐπιβληθῆ σὲ χιλιάδες σκλάβους ποὺ εἶχαν ὑποφέρει, χρόνια ὁλόκληρα, τὰ πάνδεινα ἀπὸ τοὺς πλουσίους, καὶ ποὺ περίμεναν αὐτὴν τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς πρώην κυρίους των γιὰ τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπέστησαν ἀπὸ αὐτούς; Οἱ δοῦλοι αὐτοὶ διψοῦσαν ἐκδίκησι... Καὶ ἔπρεπε κανεὶς νὰ ἔχη τὴν ἐπιρροὴ τοῦ Ἀντιόχου-Εὔνου ὄχι γιὰ νὰ ἐμποδίση τὰ ἐγκλήματα τῶν ἐπαναστατημένων σκλάβων, ἀλλὰ γιὰ νὰ περιορίση τοὐλάχιστον σημαντικὰ τὶς αὐθαιρεσίες τοῦ ἐξαγριωμένου αὐτοῦ ὄχλου.

* * *

Πρὶν περάση πολὺς καιρός, τὸ Ταυρομένιον, ἡ Κατάνη καὶ οἱ Συρακοῦσαι ἀναγκάσθηκαν ν' ἀναγνωρίσουν τὸ «βασιλέα» Ἀντίοχο. Ἡ ἐλάχιστες πόλεις, ἡ ὁποῖες ἀντιστεκόντουσαν ἀκόμα στὴν ἐξουσία του, μετεβάλλοντο σιγὰ-σιγὰ σ' ἐρείπια ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τοῦ στρατοῦ του.

Μόλα ταῦτα ἡ ὑπερήφανη Ρώμη ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ παίρνη στὰ σοβαρὰ αὐτὴν τὴν ἐπανάστασι. Καὶ χρειάστηκε νὰ μεταδοθῆ τὸ ἐπαναστατικὸ κήρυγμα τοῦ Εὔνου σ' ὅλη τὴν Ἰταλία, ν' ἀπειληθῆ γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ ὑπόστασι τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, γιὰ ν' ἀποφασίση ἡ πρωτεύουσα νὰ κινηθῆ κατὰ τῶν ἀνταρτῶν.

Ὁ πόλεμος μεταξὺ τοῦ ἐπισήμου κράτους καὶ τῶν ἐπαναστατῶν βάσταξε τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια!

Μὰ ὁ Ἀντίοχος-Εὔνος κατώρθωσε νὰ κατατροπώση μὲ τὸν στρατό του ὅλους τοὺς στρατηγούς, ποὺ ἔστειλε ἡ Ρώμη ἐναντίον του, ὄχι τόσο μὲ τὴ στρατιωτικὴ ἰδιοφυΐα του, ὄχι μὲ τὴν προσωπικὴ ἐπιρροὴ ποὺ ἐξασκοῦσε στοὺς σκλάβους καὶ μὲ τή... θαυματοποιΐα του. Ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθέστερα κόλπα τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ ἐπαναστάτου ἦταν νὰ βγάζη... φλόγες ἀπὸ τὸ στόμα του, μεταχειριζόμενος διάφορες οὐσίες ποὺ τὶς ἀγνοοῦσαν οἱ ἀγράμματοι συμπολεμισταί του.

Στὰ 132 π. Χ. τέλος, ὁ ὕπατος Μ. Ρουπίλιος ἀποφάσισε νὰ ξεμπερδεύη μιὰ καὶ καλὴ μὲ τὸν Εὔνο. Καὶ ἐξεστράτευσε ἐναντίον του μὲ πολυάριθμο στρατό. Οἱ ἐπαναστάται πολιορκήθηκαν ἀπὸ τὶς ρωμαϊκὲς λεγεῶνες στὸ Ταυρομένιον. Ἔφαγαν τὰ ἴδια τὰ παιδιά τους ἀπὸ τὴν πεῖνα, φαγώθηκαν — κυριολεκτικῶς! — καὶ οἱ ἴδιοι μεταξύ τους, στὸ τέλος ὅμως ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποκύψουν καὶ νὰ παραδοθοῦν στοὺς πολιορκητάς.

Καὶ ὁ Εὔνος ἔπεσε αἰχμάλωτος στὰ χέρια τῶν Ρωμαίων — σκεπασμένος ὅμως ὁλόκληρος ἀπὸ ψεῖρες! Οἱ νικηταὶ τὸν κουβάλησαν σ' ἕνα καράβι, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν στὴ Ρώμη.

Στὴ διάρκεια ὅμως τοῦ ταξειδιοῦ, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἐπαναστάτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς προδρόμους τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν ἀνατροπέων, πέθανε μὲ φρικτὰ μαρτύρια, μὲ τὸ σῶμα φαγωμένο σχεδὸν ἀπὸ τὶς ψεῖρες!... Γιατὶ ὁ πολεμιστὴς αὐτός, ἀπασχολημένος μὲ τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα, εἶχε... ἔξη ὁλόκληρα χρόνια ν' ἀλλάξη ἐσώρρουχα!...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΟΝΖΑΓΚ ΤΡΥΚ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ὁ Ὠμπὲρ Λεγκρὰν ἦταν εἰσπράκτωρ τῶν δημοσίων φόρων σὲ μιὰ μεγάλη πόλι τῆς Δυτικῆς Γαλλίας. Ἔκανε τὴ δουλειά του μ' εὐσυνειδησία κι' ἀνῆκε στὴν κατηγορία τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ποὺ περνοῦνε ἀπὸ τὴ ζωὴ ἀπαρατήρητοι. Ξανθός, ἄνοστος, χωρὶς γένεια, μὲ τὰ χείλη λίγο πεσμένα, τὸ μέτωπο χαμηλὸ καὶ στενὸ καὶ μὲ μάτια ἀνοιχτὰ γαλανά, σαραντάρης, ἐργένης, φίλος τῆς καλοζωΐας καὶ ἥσυχος. Ἡ ζωή του θὰ ἐκυλοῦσε ἤρεμη κι' ἀσήμαντη, ἂν μιὰ βραδειά, στὸ καφενεῖο ποὺ σύχναζε, δὲν ἐτύχαινε νὰ συναντήση τὸ φίλο του Ὀκτὰβ Λεντμαὶν μαζὺ μ' ἕναν ἄγνωστο, ποὺ εἶχε μεγάλα μαλλιὰ καὶ ὕφος πλανοδίου ἱππότου. Ὁ πλανόδιος αὐτὸς ἱππότης ἔμοιαζε μὲ ζωγράφο. Καὶ πραγματικά, ἦταν ζωγράφος. Καταγινότανε κυρίως μὲ τὶς προσωπογραφίες καὶ μόλις γνωρίστηκε μὲ τὸν Ὠμπὲρ Λεγκρὰν τοῦ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ τοῦ κάνη τὸ πορτραῖτο του, νὰ τὸν ἀπαθανατίση, ἢ τοὐλάχιστον, νὰ παραδώση τὴ μορφή του στὸ θαυμασμὸ τῶν συγχρόνων, μὲ τὴν ἔκθεσι ποὺ θάκανε.

—Ἡ μορφή σας, κύριε Λεγκράν, τοῦ εἶπε, εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα! Μὲ ἐμπνέει! Τὸ πορτραῖτο σας θὰ εἶνε τὸ ἀριστούργημά μου, θὰ εἶνε ἀριστούργημα τέχνης...

Ὁ κ. Λεγκρὰν κολακεύτηκε πολὺ καὶ δέχτηκε νὰ ποζάρη.

Μὲ τρόμο εἶδε στὸ τελλάρο τοῦ ζωγράφου ἕνα πρόσωπο, ποὺ τὸ ἤξερε, μὰ δὲν τὸ ἀνεγνώριζε. Στὰ χαρακτηριστικὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος, μὰ στὴν ἔκφρασι φαινόταν σὰν ἄλλος. Ἡ μορφὴ ἦταν δική του, ἀλλὰ ἡ ψυχή, τῆς ὁποίας τὴν ἔκφρασι ἀντανακλοῦσε τὸ πορτραῖτο, τοῦ φαινόταν ξένη. Αὐτός, ὅπως τοὔδειχνε ὁ καθρέφτης καὶ τοὔλεγαν κι' οἱ ἄλλοι, εἶχε πρόσωπο γαλήνιο, σχεδὸν χωρὶς ἔκφρασι, καὶ τὸ ὕφος του, ὕφος καλοζωϊσμένου ἀνθρώπου, δὲν ἐξεδήλωνε οὔτε ἴχνος ἀνησυχίας ἢ μελαγχολίας. Ἐνῶ τὸ πορτραῖτο ποὺ τοὔκανε ὁ ζωγράφος, μολονότι τὰ χαρακτηριστικὰ ἔμοιαζαν καταπληκτικά, ἐξέφραζαν φοβερὰ ψυχικὰ πάθη. Τὸ βλέμμα του εἶχε μιὰ ἀγριάδα, ποὺ ἐφόβιζε, τὰ κρεμασμένα χείλη του ἔδειχναν φοβερὴ πίκρα καὶ τὸ μέτωπο μὲ τὰ τρικυμισμένα μαλλιὰ μαρτυροῦσε ψυχικὲς θύελλες ἀγαλήνευτες.

—Μὰ γιατί αὐτὴ ἡ παθιασμένη, ἡ δαιμονικὴ ἔκφρασι; Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ παριστάνει τὸ πορτραῖτο; ἐρώτησε δειλὰ τὸ ζωγράφο.

—Σεῖς ὁ ἴδιος εἶστε, κύριε Λεγκράν, τοῦ εἶπε μὲ πεποίθησι ὁ ζωγράφος. Ἀκριβῶς σεῖς ὁ ἴδιος, ὅπως εἶστε πραγματικά, ὅπως δηλαδὴ ἀπεκάλυψα ἐγὼ τὸν ἑαυτό σας.

—Ἐγὼ εἶμαι αὐτός;

—Ναί, ναί! Μὴ σᾶς κάνη ἐντύπωσι. Συνήθως οἱ ἄνθρωποι δὲν ξέρουν τὸν ἑαυτό τους κι' ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται τὸ μυστικὸ τῆς Τέχνης: Νὰ μᾶς ἀποκαλύπτη τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας, τὸ πραγματικό μας εἶναι... Τέχνη δὲν εἶνε νὰ ζωγραφίζης ὅ,τι φαίνεται. Ἡ Τέχνη δείχνει τὸ βάθος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων. Ἡ Τέχνη εἶνε μιὰ ἀποκάλυψις! Σᾶς νομίζουν καὶ νομίζετε καὶ σεῖς τὸν ἑαυτό σας ὡς ἕναν ἄνθρωπον ἥσυχο, εἰρηνικό. Μὰ τὸ βλέμμα μου, τὸ βλέμμα τῆς Τέχνης, ποὺ δὲν γελιέται ἀπὸ τὶς ἐπιφάσεις, μπῆκε στὴν ψυχή σας καὶ τὸ πινέλλο μου ἐζωγράφισε τὸν πραγματικό σας χαρακτῆρα. Ἡ ψυχή σας εἶνε γεμάτη ἄγρια καὶ συνταρακτικὰ πάθη, κύριε Λεγκράν! Εἶσθε ζηλιάρης, ἐκδικητικός, σᾶς βασανίζει ὁ φόβος τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἔρωτα, ναί, τοῦ ἔρωτα! Ὀνειρεύεστε νύχτες ὀργίων καὶ φόνων! Ναί, ναί, κύριε Λεγκράν!... Μὰ δὲν κυττᾶτε ποὺ ἔχετε στόμα δολοφόνου;...

* * *

Τρομαγμένος, μὰ καὶ κολακευμένος ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ κ. Λεγκρὰν κύτταξε τώρα διαρκῶς τὸ πορτραῖτο του καί, κυττῶντας το, ἐξέταζε τὸν ἑαυτό του. Ἔρριχνε σ' αὐτὸ τὸ βλέμμα του κι' ἔβλεπε φοβερὲς ἀβύσσους στὴν ψυχή του. Σκεφτότανε τὴ φιλενάδα του Ἀμαλία Ντυτέρτρ — ποὺ κατὰ βάθος ἦταν καλὴ γυναικούλα — κα! ἀντιλαμβανόταν τώρα πῶς τῆς φερνόταν βασανιστικά, πῶς ἦταν στιγμὲς ποὺ ἔνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν σκοτώση. Ἔνοιωθε ἐπίσης κάποιο πόνο στὸ στομάχι, φοβότανε μὴν ἔχη καρκῖνο καὶ τότε ἔβλεπε μπροστά του χειρουργικὰ ἐργαλεῖα... Τὶς νύχτες ἔβλεπε φαντάσματα. Κυνηγοῦσε γυναῖκες, τὶς ἔκανε δικές του, τὶς σκότωνε, τὸν ἐπήγαιναν στὸ Κακουργιοδικεῖο, τὸν ἔστελναν στὴν καρμανιόλα κι' ἔνοιωθε στὸν τράχηλό του τὸ κρύο ἄγγιγμα τῆς λεπίδας...

* * *

Ὁ πίναξ αὐτὸς ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες τῆς μεγάλης ἐκθέσεως ἔργων ζωγραφικῆς. Ὅλη ἡ πόλις ἐπέρασε κι' ἔμεινε χάσκοντας μπρὸς στὴν τόση ὁμοιότητα τοῦ πορτραίτου του. Ὅλοι εἶχαν ξεχάσει τὸν ἀσήμαντο δημόσιο εἰσπράκτορα, ποὺ ὡς προχτές, ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρόνια, τὸν συναντοῦσαν κάθε μέρα στὸ δρόμο... Καὶ μ' ἕνα ἐλαφρὸ ἀνατρίχιασμα φρίκης, θαύμαζαν τὴ μυστηριώδη καὶ τρομερή, τὴ μοιραία μορφὴ τοῦ πορτραίτου. Καὶ μὲ τὴν ἴδια φρίκη καὶ τὸν ἴδιο θαυμασμὸ κύτταζαν καὶ τὸν κ. Λεγκράν, ποὺ ἄρχιζε σιγὰ - σιγὰ νά....μοιάζη τοῦ πορτραίτου του. Σιγὰ - σιγὰ ἄγρια καὶ συνταρακτικὰ πάθη ἄρχισαν νὰ κοχλάζουν μέσα στὴν ψυχή του. Γινότανε ζηλιάρης, ἐκδικητικός, τὸν ἐβασάνιζε ὁ φόβος τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἔρωτα, ὀνειρευόταν νύχτες ὀργίων καὶ φόνων... Τέλος, μιὰ νύχτα, ἀφοῦ ἐσκότωσε τὴ φιλενάδα του, κρεμάστηκε στὸ δωμάτιό του, πρὶν ξεκρεμαστῆ τὸ πορτραῖτο του ἀπὸ τὴν ἔκθεσι!...

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὰ κομμένα λουλούδια σας διατηροῦνται περισσότερο ἂν ρίξετε μέσα στὸ βάζο τους ἕνα σβωλάκι κάμφορα.

* * *

Τὸ ξύρισμα εἰσήχθη στοὺς Ρωμαίους τὸ 300 π. Χ. Τὸ πρῶτο ξύρισμα τοῦ ἐφήβου τὴν ἐποχὴ ἐκείνη συμβόλιζε τὴν εἴσοδό του στὴν ἀνδρικὴ ἡλικία καὶ γιορταζόταν ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του μὲ μεγαλοπρέπεια.

* * *

Ἡ Γερμανίδες πιστεύουν ὅτι ἂν φύγη τὸ τακοῦνι ἀπὸ τὸ παπούτσι τους, θὰ πεθάνη ἕνα παιδί τους πρὶν κλείση ὁ χρόνος.

* * *

Πρὶν βάλετε στὸ βάζο τὰ λουλούδια σας, τὰ βουτᾶτε πρῶτα σὲ κρύο νερό. Θὰ διατηρηθοῦν ἔτσι περισσότερο καὶ θὰ μοσχοβολοῦν πιὸ πολύ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Η ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΛΩΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΕΙΔΕΣ ποτέ σου, κορούλα μου, κάτι μεταξωτὲς κλωστές, ποὺ κρέμονται στὸν ἀέρα τὰ φθινοπωρινὰ βράδυα, πλέκοντας ἀραχνιὲς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γυμνὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων ;

— Ναί, μπαμπᾶ.. Τί εἶνε αὐτὲς ἡ κλωστές ;

—Ἡ κλωστὲς αὐτές, παιδί μου, ξετυλίγονται ἀπὸ τὸν ἀργαλειὸ τῆς Παναγίας, ποὺ ὑφαίνει ἐπίτηδες τὸ νῆμα αὐτὸ γιὰ νά... Καλύτερα, ὅμως, εἶνε νὰ σοῦ πῶ ἕνα παραμῦθι, ποὺ μοῦ τὸ εἶπε κάποτε καὶ μένα ὁ παπποῦς μου...

—Εἶνε καλὸ αὐτὸ τὸ παραμῦθι, μπαμπᾶ ;

— Σοῦ εἶπα ποτὲ ἄσχημο παραμῦθι ;

* * *

Μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρό, ζοῦσε στὴ Βουργουνδία ἕνας ἱππότης ποὺ τὸν ἔλεγαν Ροζὲ ντὲ Νουί. Ὁ Ροζὲ ἦταν ἕνα παλληκάρι δεκαεφτὰ χρόνων, ὤμορφο, μὲ καλὴ καρδιὰ καὶ πλούσιο σὰν τὸ βασιληᾶ. Ὁ δὸν Μπερτράν, ἕνας πολυδιαβασμένος ἱερωμένος, ἦταν ὁ δάσκαλος καὶ ὁδηγητὴς τοῦ Ροζὲ καὶ φρόντισε νὰ κάνη τὸν μαθητή του νὰ ἔχη μονάχα **εὐγενικὰ αἰσθήματα**.

Τὴν ἐποχὴ κείνη, ζοῦσε στὴ Βουργουνδία καὶ μιὰ νέα, ποὺ τὴν ἔλεγαν Φρανσίν. Ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῆς σ' ὅλη τὴ χώρα μιὰ νέα τόσο σεμνή, ὡραία καὶ φρόνιμη, σὰν τὴ Φρανσίν. Εἶχε μαλλιὰ ξανθὰ σὰν χρυσάφι καὶ μάτια γαλανὰ σὰν τὸν ἀσυννέφιαστο οὐρανό. Κ' ἦταν μονάχα δεκαπέντε χρόνων. Ὅταν τραγουδοῦσε στὸν κῆπο τοῦ φτωχικοῦ της σπιτιοῦ, τὰ πουλιὰ σώπαιναν στὰ δέντρα, μαγεμένα ἀπὸ τὸ τραγοῦδι της.

Ἕνα βράδυ λοιπόν, ἐνῶ ὁ Ροζὲ γυρνοῦσε ἀπὸ ἕνα κυνῆγι, εἶδε τὴ Φρανσὶν καθισμένη στὸ παράθυρό της καὶ τὴν ἄκουσε νὰ τραγουδάη. Ἡ Φρανσὶν εἶδε τὸν ὤμορφο ἱππότη καὶ χαμογέλασε χωρὶς νὰ θέλη. Ὡστόσο, συνέχισε τὸ τραγοῦδι της, χωρὶς νὰ ξέρη οὔτε ἡ ἴδια τὸ γιατί. Ἔμοιαζε μὲ τὰ πουλιὰ ποὺ τραγουδοῦν ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ, ἐπειδὴ ἡ ψυχή τους εἶνε πάντοτε εὔθυμη...

Καὶ ὁ Ροζὲ καὶ ἡ Φρανσὶν ἦσαν ὀρφανὰ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα. Μὰ ἐνῶ ὁ Ροζὲ ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ βαρῶνος — λησμόνησα, ἀλήθεια, νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἦταν βαρῶνας,— ἡ Φρανσὶν ἦταν φτωχὴ καὶ ἀπὸ ταπεινὴ οἰκογένεια. Μονάχη περιουσία της εἶχε τὰ ξανθὰ μαλλιά της, τὰ γαλανὰ μάτια της καὶ τὰ δεκαπέντε χρόνια της.

Ὁ Ροζὲ δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ κείνη τὴ νύχτα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, μόλις ξημέρωσε, καβάλλησε τὸ ἄλογό του καὶ πῆγε πάλι σὲ κυνῆγι. Μὰ ἡ κρυφὴ ἐπιθυμία του ἦταν νὰ ξαναδῆ τὴ Φρανσίν. Ὁ δὸν Μπερτράν, ὁ ὁποῖος ἀκολουθοῦσε τὸ μαθητή του, τὸν ἔχασε πολὺ γρήγορα μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ἔψαχνε νὰ τὸν βρῆ.

—Ροζέ ! Ροζέ ! φώναζε.

Μὰ ὁ βαρῶνος σπιρούνιαζε τὸ ἄλογό του καὶ ἔτρεχε μὲ λαχτάρα στὸ σπίτι τῆς ὤμορφης κοπέλλας.

Ὅταν ἔφτασε στὴν πόρτα τοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ τῆς Φρανσίν, ξεπέζεψε καὶ τὴ χτύπησε.

—Φρανσίν ! Φρανσίν ! εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή.

Ἡ πόρτα ὅμως δὲν ἄνοιγε. Ἡ Φρανσὶν εἶχε ἀκούσει τὸ Ροζέ. Δὲν ἦταν κουφή. Ὡστόσο δὲν ἄνοιγε τὴν πόρτα, γιατὶ φοβότανε. Μὰ ἐνῶ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο της, χαμογελοῦσε συγχρόνως ἀπὸ εὐχαρίστησι, ἐπειδὴ ὁ Ροζὲ ἦταν νέος καὶ ὡραῖος κ' ἐπειδὴ τὸν συλλογιζότανε κι' αὐτὴ ὅλη τὴ νύχτα...

Ὁ Ροζέ, βλέποντας πὼς δὲν τοῦ ἀπαντοῦσαν ἀπὸ τὸ σπίτι, κίνησε λυπημένος νὰ φύγη. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήση, γιατὶ εἶχαν πέσει πάνω του, ἀπὸ τὸν οὐρανό, μερικὲς μεταξωτὲς κλωστὲς τῆς Παναγίας καὶ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ κουνηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὁ βαρῶνος δὲν ἔβλεπε βέβαια τ' ἀραχνένια νήματα ποὺ τὸν εἶχαν περιτυλίξει καὶ δὲν ἤξερε ποιὰ ἦταν ἡ μυστηριώδης δύναμις ποὺ τὸν κρατοῦσε καρφωμένο στὸν τόπο του.

Ξαφνικά, φάνηκε καὶ ὁ δάσκαλος τοῦ βαρώνου. Ὁ δὸν Μπερτρὰν ἔτρεχε λαχανιασμένος. Εἶχε καταλάβει ποῦ πήγαινε ὁ μαθητής του καὶ φοβότανε μήπως ὁ Ροζὲ πειράξη τὴ Φρανσίν. Ὅταν εἶδε τὸ βαρῶνο νὰ στέκεται ἀκόμα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀνέπνευσε μ' ἀνακούφισι.

— Καὶ τώρα, εὐγενέστατε, τοῦ εἶπε, μποροῦμε νὰ μποῦμε μαζὺ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, νὰ ξεκουραστοῦμε λιγάκι...

Ἡ Φρανσὶν ξεθαρρεύτηκε ὅταν εἶδε τὸν ἀσπρομάλλη ἱερωμένο μαζὺ μὲ τὸ Ροζέ. Ὡστόσο, ὅταν τοὺς δέχτηκε μέσα στὸ σπίτι, εἶχε γίνει κόκκινη σὰν κεράσι. Πῆγε καὶ ἄρμεξε τὴν κατσίκα της καὶ πρόσφερε στοὺς ξένους δυὸ κοῦπες γάλα. Ὁ δὸν Μπερτρὰν χαμογελοῦσε πονηρά, ἐνῶ παρακολουθοῦσε τὶς ἀδέξιες κινήσεις τοῦ Ροζὲ καὶ τῆς Φρανσίν, ποὺ ἦσαν καὶ οἱ δυὸ ταραγμένοι... Καί, ξαφνικά, εἶπε στὸ μαθητή του :

—Ὁ πλούσιος πρέπει νὰ σέβεται πάντοτε τὸ φτωχό, εὐγενέστατε !

Ὁ βαρῶνος Ροζὲ ντὲ Νουΐ ὅμως ἔκανε τότε τὴ σκέψι :

—Ἐγὼ εἶμαι πιὸ φτωχὸς ἀπὸ τὴ Φρανσίν !

Τὴν εὕρισκε τόσο πλούσια μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά της καὶ τὰ γαλανὰ μάτια της !

Ὅταν ἔφυγαν οἱ ἐπισκέπτες, ἡ Φρανσὶν γονάτισε μπρὸς σ' ἕνα ἀγαλματάκι τῆς Παναγίας καὶ ψιθύρισε μὲ μάτια δακρυσμένα ἀπὸ χαρὰ καὶ πόνο :

— Σ' εὐχαριστῶ, Παναγία μου ! Μὰ θὰ ξαναγυρίση ἄραγε ὁ ὡραῖος αὐτὸς ἱππότης στὴ φτωχική μου καλύβα ;

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, μόλις ὁ Ροζὲ εἶδε τὸ δάσκαλό του, τὸν ρώτησε :

— Ἐσύ, δὸν Μπερτράν, ποὺ τὰ ξέρεις ὅλα, θὰ μοῦ πῆς ἂν εἶνε ἀλήθεια πὼς ἕνας βασιληᾶς παντρεύτηκε κάποτε μιὰ βοσκοποῦλα...

— Ὄχι ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἱερωμένος. Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε παραμῦθι...

Μὰ ὅταν εἶδε τὸ Ροζὲ νὰ κουνάη μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του, κατάλαβε τί συνέβαινε στὴν καρδιά του, τὸν λυπήθηκε—καὶ πρόσθεσε :

— Τώρα θυμᾶμαι ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ συνέβη πραγματικά... Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ὁ βασιληᾶς αὐτὸς δὲν ἦταν τόσο μικρὸς σὰν καὶ σένα, ὅταν πῆρε γυναῖκα τὴ βοσκοποῦλα !

Ὁ βαρῶνος Ροζὲ περίμενε λίγα χρόνια ἀκόμα νὰ μεγαλώση. Καὶ ὅταν ἔγινε ἐνήλικος, ἔκανε τοὺς γάμους του μὲ τὴ Φρανσίν. Ὢ ! χίλιοι ἥλιοι ἔλαμπαν στὰ γαλανὰ μάτια τῆς νέας τὴ μέρα κείνη !

Ὁ Ροζὲ ἦταν ἄντρας πειά...

Ἕνας χρόνος εἶχε περάσει πειὰ ἀπὸ τότε ποὺ στεφανώθηκε τὴ Φρανσίν. Τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα. Μὰ δὲν ἔμενε κοντά της ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδι, ὅπως ἄλλοτε. Καὶ τὰ φιλιὰ ποὺ τῆς ἔδινε τώρα δὲν ἦσαν πειὰ τόσο θερμά. Καὶ πολλὲς νύχτες τὴν ἄφηνε μόνη, διασκεδάζοντας μὲ τοὺς φίλους του. Καὶ ἡ Φρανσὶν ἦταν λυπημένη. Καὶ ἡ Φρανσὶν ἔχυσε πικρὰ δάκρυα τὴ μέρα ποὺ ἔμαθε ὅτι ὁ ἀγαπημένος της ἄντρας διασκέδαζε μὲ ἄλλες γυναῖκες, ἐνῶ ἐκείνη ἔμενε ἄγρυπνη ὅλη τὴ νύχτα, τρέμοντας ἀπὸ φόβο μήπως ἔπαθε τίποτα ὁ Ροζέ...

Ὁ δὸν Μπερτρὰν παρηγοροῦσε ὅσο μποροῦσε τὴ Φρανσὶν στὴ δυστυχία της. Εἶχε μιλήσει καὶ ὁ ἴδιος πολλὲς φορὲς τοῦ Ροζέ, προσπαθῶντας νὰ τὸν κάνη νὰ καταλάβη τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ εἶχε ἀπέναντι τῆς Φρανσίν.

— Τὴν ἀγαπῶ ! τοῦ ἀπαντοῦσε πάντοτε ὁ Ροζέ. Τί περισσότερο χρειάζεται ἀπὸ μένα ;

—Τὸ ἐνδιαφέρον σου !

—Μήπως τῆς λείπει τίποτα ;

—Ναί... Τῆς λείπει κάτι ποὺ εἶνε γιὰ μιὰ γυναῖκα ἀπαραίτητο, ὅπως ἡ τροφὴ καὶ ὁ ἀέρας. Τῆς λείπει ἡ στοργή σου...

— Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι πάντοτε κοντὰ στὴ γυναῖκα μου... Δὲν μπορῶ νὰ χαθῶ ἀπ' τὸν κόσμο γιὰ χατῆρι τῆς Φρανσίν.

Ὁ δὸν Μπερτρὰν κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ Φρανσὶν ἔμαθε ὅτι μιὰ πυργοδέσποινα, μιὰ κακὴ γυναῖκα ποὺ ἔμενε στὴ γειτονικὴ πολιτεία, κατώρθωσε χωρὶς κόπο νὰ ξεμυαλίση τὸν ἄντρα της, νὰ τὸν κάνη νὰ μὴ σκέπτεται πειὰ τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν...

Ἡ Φρανσὶν ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ ματώνη ἀπὸ πόνο. Ὡστόσο, μὲς στὴ δυστυχία της, τὴν παρηγοροῦσε μιὰ σκέψι,— μιὰ σκέψι τόσο εὐχάριστη ποὺ τὴν ἔκανε νὰ χαμογελᾶ ἀπὸ τὴ χαρά της...

Καὶ ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὁ Ροζὲ ἑτοιμαζότανε νὰ φύγη, γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ καὶ πάλι τὴν πυργοδέσποινά του, ἡ Φρανσὶν τοῦ εἶπε :

— Δὲν μπορεῖς νὰ μείνης ἀπόψε κοντά μου, Ροζέ ;

— Ὄχι ! τῆς ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ βαρῶνος. Ἔδωσα τὸ λόγο μου σὲ μερικοὺς φίλους πὼς θὰ πάω νὰ τοὺς συναντήσω ἀπόψε... Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς γελάσω...

—Ὢ ! ξέρω σὲ ποιοὺς φίλους θὰ πᾶς ! ψιθύρισε ἡ Φρανσίν, χαμογελῶντας μελαγχολικά.

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά ! εἶπε, θυμωμένος αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ροζέ...

Καὶ ἔκανε νὰ φύγη...

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ κινηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του.

Κάτι μεταξωτὲς κλωστὲς μπήκανε ἀπὸ τὸ παράθυρο, τὸν περιτυλίξανε καὶ τὸν ἔκαναν νὰ μὴ μπορῆ νὰ προχωρήση.— χωρὶς νὰ ξέρη οὔτε ὁ ἴδιος ποιὰ ἦταν ἡ ἀόρατη δύναμις, ποὺ τὸν κρατοῦσε καρφωμένο στὸν τόπο...

Καὶ τότε ἡ Φρανσίν, βλέποντας ὅτι ὁ ἄντρας της δὲν ἔφευγε, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτὶ κοκκινίζοντας :

—Εἶμαι μητέρα !..

Ὁ Ροζὲ ἔνοιωσε τὰ δάκρυά του νὰ μουσκεύουν τὰ μάγουλά του. Γονάτισε μπρὸς στὴ Φρανσίν, τῆς φίλησε μὲ λατρεία κ' εὐγνωμοσύνη τὰ χέρια καὶ ψιθύρισε καὶ αὐτός :

— Εἶμαι πατέρας !.. Σ' εὐχαριστῶ, Φρανσίν !

Καὶ πέρασε τὴν ὑπόλοιπη νύχτα του νανουρίζοντας μὲ στοργὴ στὴν ἀγκαλιά του τὴ Φρανσίν, τὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του, λησμονῶντας ὅτι ἡ ἄλλη, ἡ πυργοδέσποινα, τὸν περίμενε...

* * *

Ἡ μεταξωτὲς κλωστὲς τῆς Παναγίας, κορούλα μου, κράτησαν τὸ Ροζὲ στὸ σπίτι του γιὰ ν' ἀκούση ἀπὸ τὸ στόμα τῆς γυναίκας του τὴν εὐχάριστη εἴδησι... Γι' αὐτὸ ἡ Παναγία ὑφαίνει τὸν ἀργαλειό της στὸν οὐρανὸ καὶ σκορπάει τὰ νήματά της στὸν κόσμο... Γιὰ νὰ δένη τοὺς ἐρωτευμένους καὶ νὰ τοὺς κάνη νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἀφήσουν τὴν ἀγαπημένη τους, γιὰ νὰ κρατάη τοὺς συζύγους κοντὰ στὴ γυναῖκα καὶ στὸ παιδί τους...

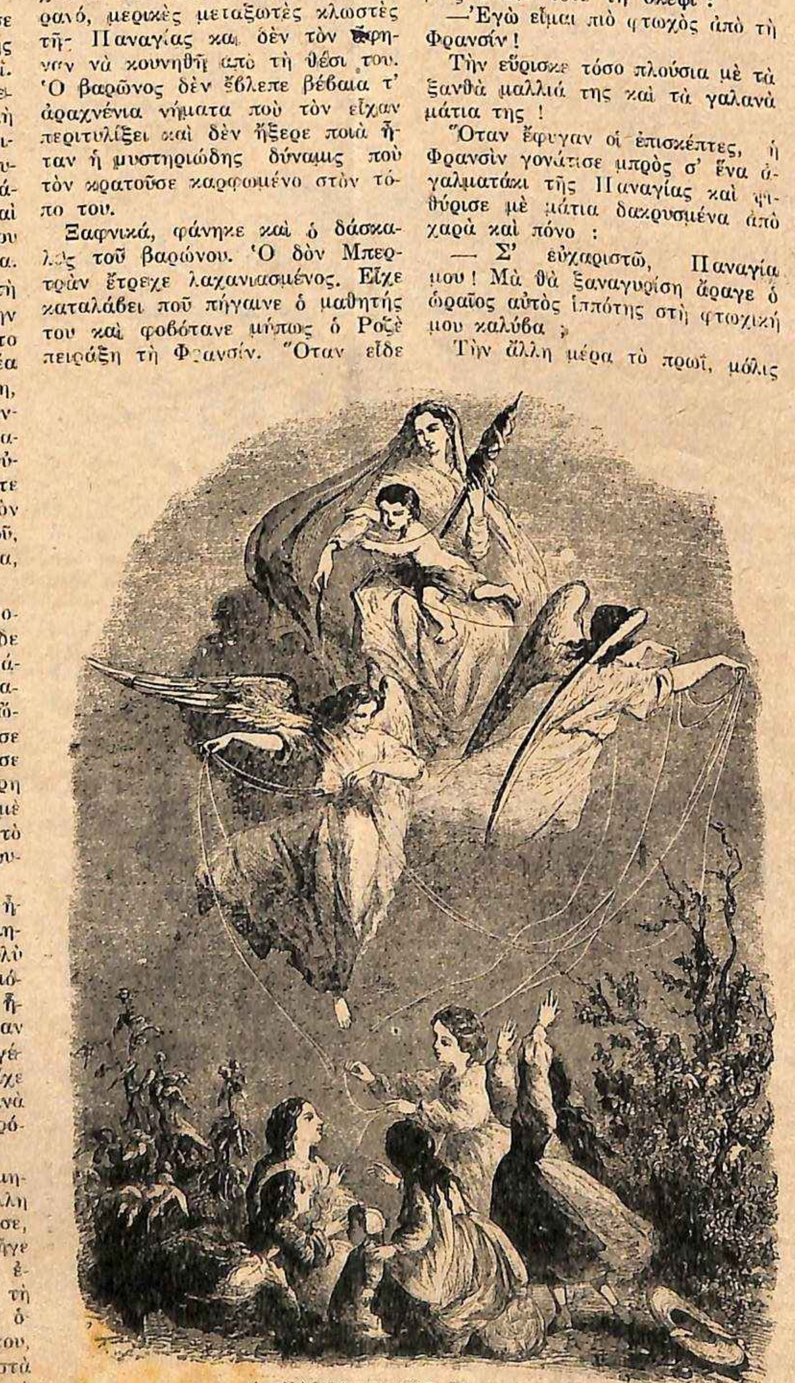

Η ΚΛΩΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

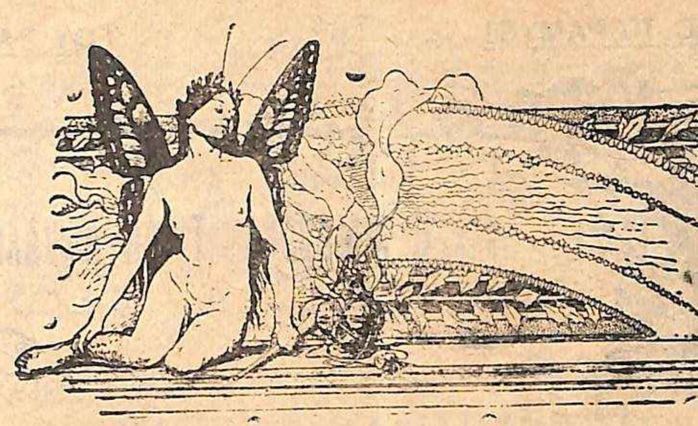

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΟΥΤΕ ΞΑΝΘΕΣ ΟΥΤΕ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ

(Ἄρθρον τοῦ Ἀντρὲ Μωγὲ)

Μ' ὅσα κι' ἂν λὲν οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν κομμωτηρίων, τὰ ξανθόχρυσα μαλλιὰ καὶ τὰ μαῦρα σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό, δὲν τἄχουν ὅλες ἡ γυναῖκες. Ἂς μιλήσουμε λοιπὸν γιὰ τὶς ἄλλες, τὶς πολλές, αὐτὲς ποὺ δὲν εἶνε οὔτε ξανθές, οὔτε μελαχροινές, καὶ ποὺ τὰ μαλλιά τους ἔχουν μιὰν ἀπὸ τὶς μύριες ἀποχρώσεις, ἡ ὁποῖες ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν ξανθῶν καὶ τῶν μαύρων. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς εἶνε κι' αὐτὲς ποὺ τὰ μαλλιά τους ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς φλόγας, ἡ κοκκινομαλλοῦσες, ἡ ροῦσσες.

Μὰ κυρίως μεταξὺ τῶν ξανθῶν καὶ τῶν μελαχροινῶν ὑπάρχει ὁλόκληρη ἡ σκάλα τῶν καστανῶν. Καὶ ἀνάμεσα στὰ καστανὰ μαλλιὰ ὑπάρχουν μερικὰ τόσον ὡραῖα στὸ χρῶμα, ποὺ θἆτανε κρῖμα νὰ βαφοῦν μερικὰ μαλλιὰ ποὺ ἔχουν μιὰ λάμψι «μορντορέ», τόσο γλυκειὰ κι' ὤμορφη, σὰν φωτοστέφανος ποὺ ἀλλάζει ἀπόχρωσι ἀνάλογα πρὸς τὸ φωτισμό.

Τέτοια μαλλιά, χτενισμένα μὲ ἁπλότητα, πλαισιώνουν θαυμάσια ἕνα ὠοειδὲς πρόσωπο μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά. Ὅσες ἔχουν τέτοια μαλλιά, πρέπει νὰ διαλέγουν γιὰ τὰ φορέματά τους ντελικάτα χρώματα. Συνιστᾶται ἰδίως τὸ «μαρρόν», ὅταν ταιριάζη μὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν. Τότε σχηματίζεται ἕνα σύνολο μὲ τέλειαν ἁρμονίαν.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ καστανὰ μαλλιὰ ἀπαιτοῦν, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο χρῶμα, προσεχτικὴ καὶ διαρκῆ φροντίδα. Πρέπει νὰ λούζωνται κάθε βδομάδα, ἂν εἶνε δυνατὸν κάθε τρεῖς ἡμέρες, ἂν ἀπὸ φυσικό τους ἔχουν λίπος, μὲ σαποῦνι ἀπὸ «ἐσσὰνς» πεύκου ἢ κέδρου καὶ νὰ ξεπλένωνται μὲ νερό, στὸ ὁποῖον ρίχνονται μέσα μερικὲς σταγόνες λεμονιοῦ.

Πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ βουρτσίζωνται ταχτικὰ καὶ πολλὴν ὥρα, πρωῒ καὶ βράδυ καὶ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ἅμα παραμεληθοῦν, γίνονται μουντὰ κ' ἐπειδὴ ἡ ὠμορφιά τους ὀφείλεται κυρίως στὴ μαλακωσύνη τους καὶ τὴ γυαλάδα τους, ἅμα μείνουν ἄλουστα χάνουν τὴ χαρά τους γιὰ πάντα. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀποκρουστικὸ πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα κουβάρι σκληρά, χοντρὰ μαλλιά, χωρὶς ἰδιαίτερο χρῶμα καὶ κολλημένα σὲ λιγδωμένα τσουλούφια.

Μὰ — θὰ μοῦ πῆτε — ὑπάρχουν καὶ μαλλιὰ καστανά, τὰ ὁποῖα δὲν ἀρκοῦν ἡ συνηθισμένες περιποιήσεις νὰ τὰ κάμουν γυαλιστερὰ καὶ ὡραῖα. Ὑπάρχουν μαλλιὰ σταχτυά, σχεδὸν γκρίζα, ποὺ μένουν ἄσχημα καὶ ἄχαρα μ' ὅλο τὸ βούρτσισμα, τὸ λούσιμο καὶ τὴ μπριγιαντίνη. Αὐτὰ εἶνε προτιμότερα νὰ βάφωνται... Ὅσες διστάζουν νὰ τὰ βάψουν, γιατὶ συλλογιῶνται πὼς τὸ βάψιμο—ποὺ πρέπει ἀπαραιτήτως νἆναι καλὸ—χρειάζεται μεγάλα καὶ διαρκῆ ἔξοδα, ἂς ἀρκεστοῦν σ' ἕνα κατάπλασμα μὲ κινᾶ, ποὺ μποροῦνε εὐκολώτατα μόνες τους νὰ βάλουν στὰ μαλλιά τους, ἐκτὸς ἂν προτιμοῦν τὸ χαμομῆλι, τὸ ὀξυζενὲ καὶ τ' ἄλλα ἀβλαβῆ γιατρικὰ ποὺ πρέπει νὰ τὰ ἀνακατώσουν στὸ νερό.

Καὶ τώρα ἂς μιλήσουμε καὶ γιὰ τὰ ροῦσσα μαλλιά, τὰ κόκκινα. Καὶ ὡς πρὸς αὐτά, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ ὅ,τι καὶ γιὰ τὰ ξανθὰ καὶ τὰ μαῦρα μαλλιά, ὅτι δηλαδὴ ἡ τέχνη ὄχι μόνο μιμεῖται, μὰ καὶ ξεπερνάει τὴ φύσι. Γιατὶ ἡ φύσις σπανίως προικίζει τὶς γυναῖκες μὲ ὡραῖα βαθύχρωμα κόκκινα μαλλιὰ σὰν λουστραρισμένο μαόνι. Ἡ πιὸ πολλὲς ροῦσσες ἔχουν ἐκ φύσεως μαλλιὰ ἀνοιχτὰ κόκκινα σὰν τὸ καρόττο. Ἐξ ἄλλου, τέτοια μαλλιὰ συνοδεύονται πάντοτε σχεδὸν ἀπὸ πρέκνες, ἀπὸ κόκκινες, δηλαδή, πιτσιλιὲς στὸ δέρμα. Ἐνῶ τὸ τεχνητὸ κόκκινο χρῶμα δὲν ἔχει αὐτὰ τὰ μειονεκτήματα. Κ' ἔχει πολλὲς ἀποχρώσεις, ἀπὸ τὸ «ρὸζ—σωμὸν» σὰν τῆς γόησσας Κλάρας Μπόου ὡς τὸ σκοῦρο κόκκινο μαονί, ποὺ προτιμοῦν ἰδίως μερικὲς κυρίες ποὺ ἀρχίζουν νὰ ὡριμάζουν γιὰ νὰ κρύψουν τὶς πρῶτες ἄσπρες τρίχες τους.

Ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ λευκότατο, σὰν γάλα, καὶ καθαρὸ δέρμα ἢ ἀντιθέτως ἀπὸ δέρμα ἡλιοκαμμένο σὰν μπρούντζινο, τὰ χτυπητὰ κόκκινα μαλλιά, ἀλλὰ καὶ τὰ πιὸ ἀνοιχτόχρωμα, πᾶνε θαυμάσια.

Τὰ κόκκινα μαλλιὰ εἶνε, στὸ φυσικό, πιὸ ἀσυνήθιστα ἀπὸ τὰ ξανθὰ καὶ ταιριάζουν ἰδίως σ' ὅσες ἔχουν χαρακτηριστικὰ ἁδρὰ καὶ χτυπητά. Τέτοια μαλλιὰ ἔχουν ἀπὸ τὶς βεντέττες τοῦ κινηματογράφου ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ἡ Κάθριν Χέπμπουρν καὶ ἡ Μύρνα Λόυ.

Ὅσες εἶνε ροῦσσες πρέπει νὰ προτιμοῦν γιὰ τὰ φορέματά τους τὸ μαῦρο χρῶμα, τὸ ἄσπρο, τὸ πράσινο καὶ μερικὲς ἀποχρώσεις μπλέ. Μακιγιάρισμα χρειάζεται γερό, κόκκινο πορτοκαλλὶ γιὰ τὰ χείλη, ρίμελ μαῦρο ἢ βιολὲ γιὰ τὰ μάτια καὶ τὸ βράδυ πράσινο κραγιόνι γιὰ τὰ βλέφαρα — ἰδίως σ' ὅσες ἔχουν πρασινωπὰ μάτια, ποὺ εἶνε τόσο γοητευτικές, ὅσο μιὰ μαυρομάτουσα καὶ ξανθή, ἢ μιὰ μελαχροινὴ μὲ γαλανὰ μάτια.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΓΕ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τρία πράγματα ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν εὐτυχία : ὑγεία τοῦ σώματος, ἐλευθερία τοῦ πνεύματος, ἁγνότης τῆς καρδιᾶς.

Λαμαρτῖνος

Ἡ καλύτερη κυβέρνησις δὲν εἶνε ἐκείνη ποὺ δημιουργεῖ μερικοὺς ἀπολύτως εὐτυχισμένους ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐκείνη ποὺ δημιουργεῖ ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλείτερο ἀριθμὸ εὐτυχισμένων ἀνθρώπων.

Ντυκλὼ

Ἔχασες μιὰν ὥρα ; Προετοίμασες μιὰ δυστυχία γιὰ τὸ μέλλον.

Ναπολέων Α'

Νὰ ὀνειροπολῆς — αὐτὴ εἶνε ἡ εὐτυχία. Νὰ προσδοκᾶς—αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή.

Βίκτωρ Οὐγκὼ

Ἡ ἀποτυχία εὔκολα λογαριάζεται ὡς ἔγκλημα τόσο γιὰ τοὺς πολιτικούς, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς στρατιωτικούς.

Λαμαρτῖνος

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΝΕΡΟ

Εἶμαι τὸ νερό. Σκορπίζω
Μαγικοὺς σκοποὺς στὸν ἀέρα,
Παίζω σὰ βοσκοῦ φλογέρα,
Σὰν τὴ θεία φοβέρα βουΐζω.
Μὰ στὰ θάμπη τῆς αὐγῆς
Ὅταν ὁ οὐρανὸς μὲ βλέπει
Ὡς τὰ βάθη τῆς πηγῆς,
Ἱερὴ σιωπὴ μοῦ πρέπει.

Γνώρισα τῶν χαλασμάτων
Τὴν ἀπελπισία, σὰν πέφτει
Στῆς ψυχῆς μου τὸν καθρέφτη
Τὸ μεγάλο φάντασμά των.
Τρόμαξα τὴ μοναξιά των.
Εἶδα, βράδυ, τὰ ὄνειρά των :

Τοῦ μοναχικοῦ γκρεμοῦ
Ἐνανούρισα τὴν ἔννια.
Τὰ νεκρὰ κοιμίζω φύλλα.
Ρίχνω σὲ ὥρα στοχασμοῦ
Σύγνεφα τριανταφυλλένια
Μὲς τῶν βάλτων τὴ σαπίλα.

Κυπαρίσσια λυπημένα,
Φάντασμα τοῦ πόνου ὀρθό,
Ἴσια, ἀσάλευτα, γραμμένα
Κατεβήκανε σὲ μένα
Κι' εἶδαν φῶτα μαγεμένα
Μὲς στὸ μαῦρο μου βυθό.

Λαῦρα ἀποκοιμοῦνται πάθη,
Νανουρίζεται ὁ καϋμὸς
Στῶν ὀνείρων μου τὰ βάθη.
Τρέμουν μέσα μου ἄστρα πλῆθια
Πλάνη γίνεται ἡ ἀλήθεια
Καὶ τὸ ψέμμα λυτρωμός.

Εἶμαι τὸ νερό. Κοιμίζω
Μέσα μου οὐρανούς.
Κόσμους βλέπω. Θεοὺς γνωρίζω.
Σὰν ἀγάπη καθρεφτίζω
Καὶ στοχάζομαι σὰ νοῦς !

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΣΛΑΒΟΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

Η ΑΙΜΟΒΟΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Ο λαμπρὸς ἥλιος πλημμύριζε μὲ τὶς φωτεινὲς ἀχτίδες τὸ δωμάτιο κι' ὁλόκληρη ἡ φύσι ἀνατρίχιαζε ἀνάλαφρη ἀπὸ τὴ μυρωμένη πνοὴ τῆς Ἀνοίξεως. Μὰ ἡ μικρὴ πριγκήπισσα Μιλένα χαροπάλευε...

Μπροστὰ στὰ γαλανὰ ματάκια της ἁπλωνότανε κιόλας ἕνας σκοτεινὸς πέπλος, σπασμοὶ συνέστρεφαν τὰ λεπτὰ ἀδυνατισμένα χεράκια της κι' ἀπὸ τὸ φλογισμένο στῆθος ἔβγαινεν ἕνας ἀδύνατος ρόγχος, σὰν παράπονο. Κ' ἦτανε τόσο χλωμό, τόσο ἀναιμικὸ τὸ πρόσωπό της, ὥστε μόνον ἀπὸ τὸ στεφάνι τῶν ξανθιῶν της μαλλιῶν τὴν ἐξεχώριζε κανεὶς μέσα στὶς δαντέλλες τῶν ἀσπρορρούχων καὶ στὴν ἀσπράδα τῶν σεντονιῶν, μέσα στὰ κεντήματα τῶν κουρτινῶν καὶ τὸ γαλαχτερὸ χρῶμα τοῦ πολυτελοῦς κρεββατιοῦ.

Ὄρθιος κοντὰ στὸ κρεββάτι, ὁ πρίγκηψ ἡγεμὼν τῆς Σλαβονίας κύτταζε τὴ μικροῦλα ποὺ ἀγωνιοῦσε καὶ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του, βρέχοντας τὴν ἄσπρη μακρυὰ γενειάδα του.

Ἀγαποῦσε μὲ τρυφερότητα τὴ μικρὴ πριγκήπισσα Μιλένα, τὴν τόσο χαριτωμένη, τὴν τόσο ἔξυπνη, τὴν τόσο γλυκειά. Τὴν ἀγαποῦσε μ' ὅλο τὸ πάθος τῆς γέρικης καρδιᾶς του. Ἦταν ἡ μόνη ἀπόγονος τῆς γενιᾶς του, τὸ τελευταῖο χλωρὸ κλαράκι ποὺ ἔμεινε στὸ ξερὸ πειὰ δέντρο τῆς δυναστείας τῶν Ἀμστάουφεν, τοῦ ἀρχαίου ἡγεμονικοῦ οἴκου, ποὺ ἐπὶ τόσους αἰῶνες, ἔδινε βασιλεῖς σ' ὅλους τοὺς θρόνους τῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τὴ φυλὴ ἐκείνη τῶν κολοσσῶν, τῶν ἄγριων πολεμάρχων δὲν ἔμενε πειὰ παρὰ ὁ ἑβδομηντάρης σκελεθρωμένος αὐτὸς γέρος κι' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι τῶν ὀχτὼ χρονῶν! Καὶ σὲ λίγες ὧρες δὲ θὰ ὑπῆρχε πειὰ οὔτε κι' αὐτό!

Ὅλη ἡ ἐπιστήμη τῶν πιὸ τρανῶν γιατρῶν δὲν εἶχε κατωρθώσει νὰ κάνη τίποτε στὴ μυστηριώδη ἀρρώστεια ποὺ τὴν ἔλυωνε. Οἱ σοφοὶ αὐτοὶ γιατροί, ἀφοῦ τὴν ἐξέτασαν μὲ προσοχὴ καὶ τὴν ἔψαξαν παντοῦ, ὡμολόγησαν πὼς δὲν ἐκαταλάβαιναν τίποτα, πὼς δὲ μπαροῦσαν νὰ κάνουν τίποτα.

Ἡ ἀρρώστεια τῆς μικρῆς πριγκήπισσας Μιλένας εἶχεν ἀρχίσει μὲ μιὰν ὕποπτη χλωμάδα. Τὰ ὄμορφα ροδοκόκκινα μάγουλά της, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἔχαναν τὸ χρῶμα τους. Κρυφὴ θέρμη τὰ ἔσκαβε ἀλύπητα. Μελανοὶ γῦροι στεφάνωναν τὰ ματάκια της κ' ἡ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειπαν ὁλοένα. Ἔλυωνε σὰν ἕνα κεράκι.

Ὕστερα ἄρχισε ἡ φοβερὴ ἀδυναμία καὶ μιὰ γενικὴ ἀναιμία, ποὺ κανένα φάρμακο δὲν μπόρεσε νὰ τὴ σταματήση. Νόμιζε κανεὶς πὼς κάποιο αἱμοβόρο τέρας ρουφοῦσε, στάλα-στάλα, ὅλο τὸ αἷμα της ἀπὸ τὶς φλέβες. Καὶ κάθε μέρα τὸ κακὸ προχωροῦσε. Τὰ νύχια τῆς κρυφῆς ἀρρώστειας χωνόντουσαν βαθύτερα στὸ κορμὶ τῆς δύστυχης βασιλοπούλας, αὐξάνοντας τὶς ἀνησυχίες καὶ τοὺς φόβους τοῦ ἡγεμόνος παπποῦ της.

Ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς ἄρρωστης μικρῆς Μιλένας πέρασαν ὅλοι σχεδὸν οἱ γιατροὶ τῆς χώρας.

Καιρὸ πολὺ ὁ ἡγεμὼν ἐμπιστευόταν σ' αὐτοὺς ὅλες του τὶς ἐλπίδες. Μὰ ἀλλοίμονο! Κανένα γιατρικὸ δὲν ἔφερε βελτίωσι, καμμιὰ ἐξέτασι δὲ μπόρεσε ν' ἀνακαλύψη καὶ νὰ ὁρίση τὴ φύσι τῆς ἀρρώστειας ποὺ ἔτρωγε τὰ σωθικὰ τῆς ἄτυχης Μιλένας.

Κι' εἰκοσιτέσσερες ὧρες τώρα, οἱ τέσσερες σπουδαιότατοι γιατροὶ ποὺ στεκόντουσαν, νύχτα καὶ μέρα, δίπλα στὸ κρεββάτι τῆς ἄρρωστης, συμφώνησαν πὼς ἐζύγωνε τὸ μοιραῖο τέλος.

Κουρασμένος ἀπὸ τὸ κλάμα ὁ γέρο-ἡγεμών, ἐπῆγε κι' ἀκούμπησε στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ πάρκο.

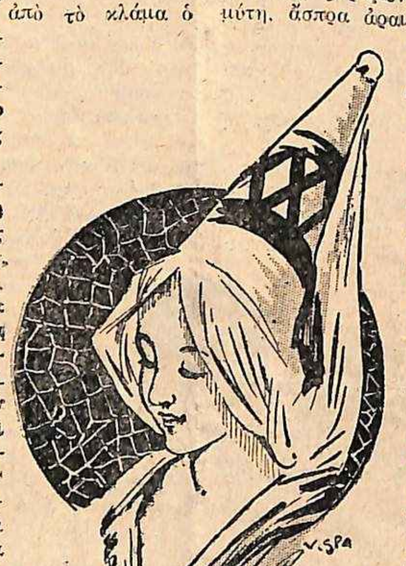

Ἔξω, τὴ μαγιάτικην ἐκείνη μέρα, ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε διαυγής, κατακάθαρος. Ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ φύλλα τῶν ψηλῶν δέντρων, τὰ πουλάκια κελαϊδοῦσαν χαρούμενα. Καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο, γεμίζοντάς το μὲ τὰ σκουροπράσινα φύλλα της καὶ τὴν πορφύρα τῶν ρόδων της, μιὰ μεγάλη τριανταφυλλιὰ ἦταν φυτρωμένη, κ' οἱ θεριεμένοι της κλῶνοι τιναζόντουσαν ψηλά, φτάνοντας ὥς τὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ παλατιοῦ. Μ' ὅλη τὴ θλίψι του, ὁ γέρος ἡγεμὼν δὲν μπόρεσε νὰ μὴ θαυμάση τὸ φουντωμένο ἐκεῖνο βλαστομάνημα τῆς τριανταφυλλιᾶς καὶ τὴ δροσερὴν ὀμορφιὰ τῶν ἅλικων ρόδων της, ποὺ ἔμοιαζαν βαμμένα μὲ αἷμα.

***

Κάθε ὥρα ἡ ὑπηρεσία τοῦ παλατιοῦ τοιχοκολλοῦσε στὴ μεγάλη ἐξώπορτα τὰ ἰατρικὰ δελτία κι' ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς μεγάλης πολιτείας σπρωχνότανε μπροστὰ στὸ παλάτι γιὰ νὰ τὰ διαβάση καὶ νὰ πληροφορηθῆ πὼς πήγαινε ἡ ἀρρώστεια τῆς πριγκηποπούλας, γιατὶ κι' αὐτὴ κι' ὁ παπποῦς της ὁ ἡγεμὼν ἦσαν λατρευτοὶ στὸ λαό, λόγῳ τῆς καλωσύνης τους καὶ τῆς ἀτυχίας ποὺ κυνηγοῦσε τὴ γενιά τους.

Ὅταν ἔμαθαν πὼς ἡ Μιλένα δὲν εἶχε πειὰ παρὰ λίγων ὡρῶν ζωὴ ἀκόμα, ὅλοι μαζὺ ἔβαλαν τὰ κλάματα, ἀναστενάζανε μὲ πόνο καὶ ἡ γυναῖκες μοιρολογούσανε, σὰν νἄχαναν κανένα δικό τους. Ἄλλοι ἔτρεχαν στὶς ἐκκλησίες κι' ἄναβαν κεριά, τάζοντας στὶς θαυματουργὲς εἰκόνες.

Ἔξαφνα μιὰ παράξενη εἴδησις κυκλοφόρησε μέσα στὸ πλῆθος. Μιὰ γρηὰ εἶχε καυχηθῆ μπροστὰ στὸν κόσμο πὼς αὐτὴ ἤξερε τὸ μυστικὸ νὰ γιατρέψη τὴ Μιλένα. Ὁ ἡγεμών, μόλις τὸ πληροφορήθηκε αὐτό, ἔστειλε ἀμέσως νὰ τὴ βροῦνε καὶ σὲ λίγο οἱ σωματοφύλακές του τὴν ἐπῆραν καὶ τὴν ὡδήγησαν κοντὰ στὴν ἄρρωστη. Κοντή, ἀδύνατη, ζαρωμένη, μὲ σουβλερὴ μύτη, ἄσπρα ἀραιὰ μαλλιά, ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶχε ἕνα κακομοιριασμένο ὕφος, μέσα στὰ κουρέλια ποὺ ἦτανε ντυμένη. Ἂν δὲν ἦτανε ἡ ἐξαιρετικὴ λάμψι τῶν ματιῶν της, ποὺ ἔπαιζαν γρήγορα, θὰ τὴν ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ καμμιὰ ζητιάνα ἀξιολύπητη κι' ἀνόητη.

Ὅταν οἱ τέσσερες σοφοὶ γιατροὶ τὴν εἶδανε νὰ μπαίνη, μὲ μικρὰ κλονισμένα βήματα, στὸ πολυτελὲς δωμάτιο τῆς ἄρρωστης, δὲ μπόρεσαν νὰ κρατήσουν ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο κι' ἀναρωτιόντουσαν μέσα τους μήπως ἡ ἀπελπισία κι' ὁ πόνος τάραξαν τὸ μυαλὸ τοῦ ἡγεμόνος σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ ἐπιτρέψη νἄμπη στὸ παλάτι αὐτὴ ἡ παλαβὴ γρηὰ ζητιάνα.

Ἡ γρηὰ ἐπρόφερε μὲ χαμηλὴ φωνὴ μερικὰ λόγια κι' ἀμέσως ὁ ἡγεμὼν πρόσταξε νὰ βγοῦν ὅλοι ἔξω καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν μόνη μὲ τὸ ἄρρωστο κορίτσι. Ἡ νοσοκόμες ἀπομακρύνθηκαν καὶ οἱ γιατροὶ ἀκολούθησαν, σηκώνοντας κοροϊδευτικὰ τοὺς ὤμους.

Ἡ γρηὰ πλησίασε στὸ κρεββάτι κ' ἐμουρμούρισε μερικὲς ἀκατάληπτες λέξεις, ἐνῶ δυὸ δάκρυα ἔσταζαν στὰ κοκκαλιάρικα μάγουλά της. Ὕστερα ἐπῆγε πρὸς τὸ παράθυρο, ὅπου τὰ ρόδα τῆς τριανταφυλλιᾶς καμάρωναν μέσα στὴν πορφύρα τῶν πετάλων τους.

— Μεγαλειότατε, εἶπε στὸν ἡγεμόνα ἡ γρηά, τὸ αἷμα γυρεύει ἄλλο αἷμα. Ἐδῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἔγινε κάποιο φονικό. Τὸ πτῶμα τοῦ σκοτωμένου τὸ πέταξαν ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο καὶ τὤθαψαν κρυφὰ τὴ νύχτα κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ βραγιὰ τοῦ πάρκου.

Ὁ ἡγεμὼν ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Συλλογίστηκε τὸ φριχτὸ δρᾶμα, στὸ ὁποῖο ἕνας ἀπὸ τοὺς γυιούς του ἔχασε τὴ ζωή. Ὕστερα κύτταξε ἔκπληκτος τὴν κακομοιριασμένην ἐκείνη ζητιάνα ποὺ ἤξερε τὰ οἰκογενειακά του περιστατικά, ποὺ εἶχαν κρατηθῆ μυστικὰ ἀπ' ὅλους.

Ἡ γρηὰ ὡστόσο ἐξακολούθησε:

— Σήκωσε ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο τὴ Μιλένα, Μεγαλειότατε, καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα, πρόσταξε νὰ ξερριζώσουν τὴ γρουσούζικη αὐτὴν τριανταφυλλιὰ ποὺ θέριεψε θρεμμένη ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς γενιᾶς σου. Ἐπῆρεν ὅλη τὴν ἀκμὴ τοῦ σκοτωμένου γυιοῦ σου, ποὺ θάφτηκε στὴ ρίζα της καὶ τώρα ρουφάει τὸ αἷμα τοῦ ἄτυχου κοριτσιοῦ. Ξερρίζωσέ την κι' ὅλα, φύλλα, κλαριά, κορμί, ρίζες καὶ λουλούδια νὰ καοῦν κ' ἡ στάχτη τους νὰ σκορπιστῆ στοὺς τέσσερους ἀνέμους. Ὅσο γι' αὐτὰ ἐκεῖ — εἶπε δείχνοντας μὲ περιφρονητικὴ χειρονομία τὰ σωριασμένα δίπλα στὸ κρεββάτι τῆς ἄρρωστης γιατρικὰ—πὲς στοὺς σοφοὺς γιατροὺς νὰ τὰ πάρουν!

Ὁ ἡγεμὼν χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἐπρόσταξε ἀμέσως καὶ μετέφεραν τὴ Μιλένα στὴν ἄλλη πτέρυγα τοῦ παλατιοῦ. Ὕστερα φώναξε τὸν κηπουρό του καὶ τοῦ εἶπε νὰ κάμη ὅ,τι τὸν διατάξει ἡ γρηά. Ὧρες ὁλόκληρες ἔσκαβεν ὁ κηπουρὸς καὶ οἱ βοηθοί του γιὰ νὰ ξερριζώσουν τὴν τριανταφυλλιά, ἀνοίγοντας στὴ γῆ ἕνα πελώριο λάκκο. Γκρινιάζοντας, ποὺ χαλοῦσαν ἕνα τόσο ὡραῖο δέντρο, ἔκοψαν τ' ἀνθισμένα κλαριά του καὶ τὶς ρίζες γιὰ νὰ τὰ κάψουν. Εἶδαν τότε, μὲ κατάπληξί τους, πὼς ὁ χυμὸς τῶν κλαριῶν μέσα ἦταν κόκκινος, ἅλικος, σὰν τὰ τριαντάφυλλα, ποὺ τὸ μεθυστικὸ ἄρωμά τους θύμιζε παράξενα τὴ μυρουδιὰ τοῦ αἵματος.

Τὸ βράδυ ἡ μικρὴ πριγκήπισσα Μιλένα ἄνοιξε τὰ μάτια της κ' ἐζήτησε νὰ πιῆ.

Ὅταν ὁ γέρος ἡγεμών, τρελλὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχία, ἐζήτησε τὴ γρηὰ νὰ τὴν ἀνταμείψη, οἱ ἄνθρωποί του δὲν τὴν βρῆκαν πουθενά. Μέσα στὴ γενικὴ ἐκείνη ταραχὴ ἔφυγε κρυφά, χωρὶς νὰ τὴν πάρη εἴδησι κανείς.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ Μιλένα ἔπαιρνεν ἐπάνω της, τὰ γαλανά της μάτια ξαναβρῆκαν τὴ λάμψι τους, ρόδισαν τὰ ὄμορφα μάγουλά της.

Τοῦ κάκου ὁ παπποῦς της ἔστειλε πεζοὺς καὶ καβαλλαρέους νὰ βροῦνε τὴ μυστηριώδη γρηὰ μὲ τὰ μικρὰ λαμπερὰ μάτια, τὴ σουβλερὴ μύτη καὶ τὸ σκαμμένο πρόσωπο, τοῦ κάκου οἱ ἀπεσταλμένοι του ἔκαναν ἄνω-κάτω ὅλο τὸ βασίλειο, τοῦ κάκου τελάληδες μὲ σάλπιγγες καὶ τύμπανα ἐγύρισαν ἀπὸ χῶρες σὲ χωριά, τάζοντας ἀμοιβὲς σ' ὅποιον ἤξερε νὰ πῆ τί ἀπέγινεν ἡ γρηά. Δὲν ξαναγύρισε ποτὲ καὶ ποτὲ κανεὶς δὲν τὴν ξανάειδε.

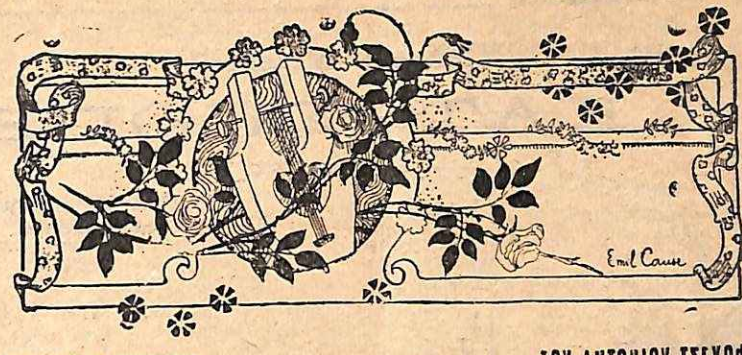

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΟΡΙΣΤΕ, ΚΟΙΝΩΝΙΑ!...

Ἄλλα κι' ὅλα, τελείωσε πειά!.. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ πάψω τὸ πιοτό!... Ὄχι, ὁ κόσμος νὰ χαλάση, δὲν θὰ ξαναβάλω οὔτε μιὰ στάλα στὸ στόμα μου! Εἶνε καιρὸς νὰ γίνω ἄνθρωπος!... Πρέπει νὰ κοπιάζω γιὰ νὰ ζῶ ἀνθρωπινά!... Πρέπει νὰ δουλεύω τίμια, μὲ ὄρεξι, μὲ συνείδησι καὶ ν' ἀφήσω τὸ σαχατλίκι, τὸ πιοτὸ καὶ τὸν ὕπνο. Συνήθισα ὡς τώρα νὰ παίρνω τζάμπα τὸν μισθό μου κι' αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου τίμιο καὶ ἀξιέπαινο!..

Ἐλέγχοντας καὶ συμβουλεύοντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν ἑαυτό του, ὁ σιδηροδρομικὸς ἐπιθεωρητὴς Ποδτιάγκιν ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται μιὰ ἀκατανίκητη ὄρεξι γιὰ δουλειά. Κι' ἀμέσως, ἂν καὶ ἡ ὥρα ἦτανε δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ξύπνησε τοὺς ἐλεγκτὲς καὶ πῆγε μαζύ τους στὰ βαγόνια γιὰ νὰ ἐπιθεωρήση τὰ εἰσιτήρια.

—Τὰ εἰσιτήριά σας, κύριοι!... ἄρχισε νὰ φωνάζη χαρούμενος στοὺς ἐπιβάτες, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι κοιμόντουσαν.

Κ' οἱ δυστυχισμένοι ἐπιβάτες πεταγόντουσαν ἐπάνω τρομαγμένοι, ἀνατρίχιαζαν, βαρυγκωμοῦσαν, ψαχνόντουσαν καὶ τέλος τοῦ ἔδειχναν τὰ εἰσιτήριά τους.

Ἕνας ἐπιβάτης ὅμως, κατάχλωμος κι' ἀδύνατος, ποὺ φοροῦσε γοῦνα κι' ἦταν σκεπασμένος μ' ἕνα μεγάλο πάπλωμα, οὔτε κουνήθηκε κἂν μέσα ἀπ' τὰ μαξιλάρια ποὺ τὸν περιστοίχιζαν.

Ὁ Ποδτιάγκιν πῆγε κοντά του καὶ τοῦ ξαναφώναξε·

—Τὸ εἰσιτήριό σας!...

Ὁ ἄρρωστος ἐπιβάτης ὅμως καὶ πάλι δὲν κουνήθηκε, ἀλλὰ ἐξακολούθησε νὰ κοιμᾶται. Ὁ ἐπιθεωρητής, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ χάση οὔτ' ἕνα λεπτό, τὸν ἔπιασε τότε ἀπ' τὸν ὦμο καί, σκουντώντας τον τοῦ ξαναφώναξε πιὸ δυνατά·

—Τὸ εἰσιτήριό σας!

Ὁ ἄρρωστος ἐπιβάτης, αὐτὴ τὴ φορά, πετάχτηκε σύγκορμος, ἄνοιξε τὰ τρομαγμένα μάτια καὶ κατάπληκτος ἄρχισε νὰ μουρμουρίζη·

—Πῶς!... τί;... τό... τό ..

—Τὸ εἰσιτήριό σας, εἶπα! φώναξε πάλι ὁ ἐπιθεωρητής, κυττάζοντας κατάματα τὸν ἄρρωστο ἐπιβάτη.

—Θεέ μου!... ἔκανε τότε ἐκεῖνος μὲ μιὰ κλαψιάρικη φωνή. Ἐγὼ ὑποφέρω ἀπὸ ρευματισμούς, κύριε, καὶ σεῖς μοῦ ζητᾶτε δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί... Ἔχω τρεῖς νύχτες νὰ κοιμηθῶ κι' ἀπόψε τὰ κατάφερα, ἐπὶ τέλους, νὰ κλείσω λίγο τὰ μάτια μου, παίρνοντας τρεῖς δόσεις μορφίνης!... Τὸ ξέρετε, κύριε, ὅτι ὑποφέρω!... Ξέρετε ὅτι αὐτό, ποὺ κάνετε, εἶνε ἄσπλαχνο, ἀπάνθρωπο!... Ἄ, νὰ σᾶς παρακαλῶ, κύριε, ἀφῆστε με ἐπὶ τέλους!...

—Ἡ ὑπηρεσία δὲν ξέρει ἀπ' αὐτά, κύριε! Ἐμεῖς κάνουμε τὸ καθῆκον μας!... Μᾶς πληρώνουν καὶ πρέπει νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας, φώναξε περήφανος ὁ ἐπιθεωρητής.

Καὶ σταύρωσε τὰ χέρια του ἀπάνω στὸ στῆθος του, κυττάζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Ὁ ἄρρωστος ἐπιβάτης, ἀφοῦ ξερόβηξε δυὸ-τρεῖς φορές, ξανάρχισε μὲ μιὰ κλαψιάρικη φωνή·

—Μά, κύριε, ἡ ὑπηρεσία σ' ἔχει νὰ βασανίζης τοὺς ἀνθρώπους; Πῶς θὰ κοιμηθῶ τώρα ἐγώ, κύριε; Ξέρετε ὅτι ὑποφέρω, ὅτι ὑποφέρουν τὰ νεῦρα μου; Δὲν φτάνουν τ' ἄλλα μας βάσανα, δὲν φτάνουν ἡ καπνιές, ἡ μαυρίλα κ' ἡ μυρουδιὰ τοῦ κάρβουνου, ἀλλὰ ἔχουμε καὶ σᾶς, ποὺ κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐρχόσαστε νὰ μᾶς ταράζετε τὴν ἡσυχία μας μὲ τὶς ἀγριοφωνάρες σας!... Καὶ νὰ κάνατε τίποτε, πάει καλά.. Σχωρεμένοι νἆσαστε!.. Ἀλλά, σεῖς, ὅλοι, ξέρετε ὅτι οἱ μισοὶ ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες ταξειδεύουν ἄναυλα; Λοιπόν, γιατὶ θέλετε νὰ ξεγελᾶτε τὸν ἑαυτό σας;

—Ἄ! τὸ παρακάνατε, κύριε... Ἀκοῦτε τί σᾶς λέω; Τὸ παρακάνατε! Δὲν θὰ μᾶς πῆτε σεῖς τί πρέπει νὰ κάνουμε. Ὁρίστε μας! Ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ ἐνοχλῆτε τοὺς ἐπιβάτες, θὰ σᾶς κατεβάσω στὸν πρῶτο σταθμό, ποὺ θὰ κάνουμε!.. Ἀκοῦτε;

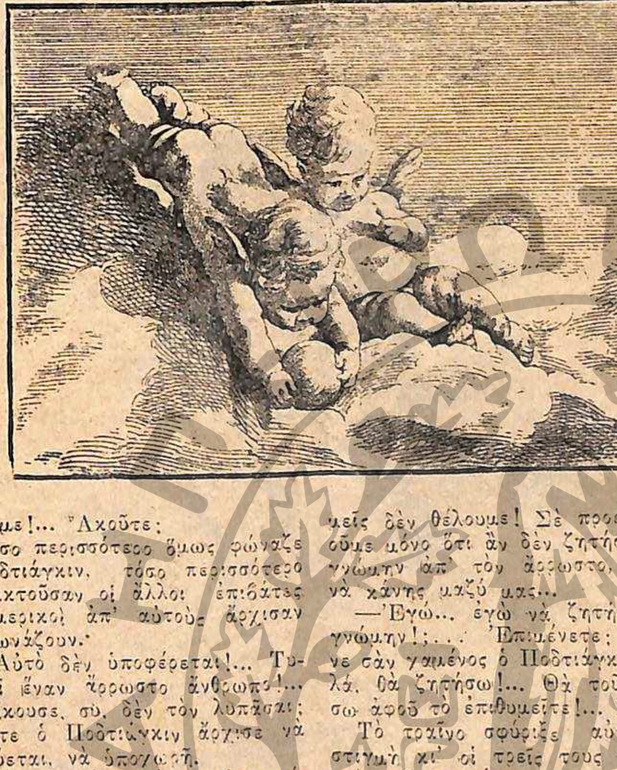

Ὅσο περισσότερο ὅμως φώναζε ὁ Ποδτιάγκιν, τόσο περισσότερο ἀγανακτοῦσαν οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἄρχισαν νὰ φωνάζουν·

—Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!... Τυραννεῖ ἕναν ἄρρωστο ἄνθρωπο!... Ἔ, ἄκουσε, σύ, δὲν τὸν λυπᾶσαι;

Τότε ὁ Ποδτιάγκιν ἄρχισε νὰ μαζεύεται, νὰ ὑποχωρῆ.

—Δὲν ἐπιμένω, κύριοι, εἶπε, τέλος, ἀποτεινόμενος στοὺς ἐπιβάτες, δὲν θὰ τοῦ πάρω τὸ εἰσιτήριό του. Ἀλλὰ ἡ ὑπηρεσία, βλέπετε...

Καί, χωρὶς ν' ἀποτελειώση τὴν φράσι του, ἔφυγε γιὰ νὰ πάη σὲ ἄλλο βαγόνι.

Ἐντωμεταξὺ ὅμως τὸ τραῖνο σταμάτησε σ' ἕνα σταθμὸ κι' ὁ Ποδτιάγκιν καταϊδρωμένος ἀπ' τὴν στενοχώρια του πῆγε στὸν μπουφὲ τοῦ σταθμοῦ νὰ πιῆ νερό. Μόλις ὅμως ἤπιε τὸ νερό του, τὸν πλησιάσανε δυὸ κύριοι, ὁ ἕνας μὲ στρατιωτικὴ στολὴ κι' ὁ ἄλλος μὲ πολιτικά.

—Ἄκουσε, ἐπιθεωρητή μου! τοῦ εἶπε ὁ τελευταῖος. Ἄκουσέ με, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω! Δὲν φέρθηκες καθόλου καλὰ στὸν ἄρρωστο. Ἀγανακτήσαμε ὅλοι μὲ τὸν τρόπο σου! Λοιπόν, ἐγὼ εἶμαι ὁ μηχανικὸς Πουζίτσκι, ὁ δὲ κύριος ἀπὸ δῶ, εἶνε συνταγματάρχης. Ἄκουσε, λοιπόν, ἂν δὲν ζητήσης συγνώμην ἀπ' τὸν ἄρρωστο, θὰ σὲ καταγγείλουμε στὸν ἀρχηγὸ τῆς κινήσεως, ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος μας...

—Κύριοι, ἐγώ;... Ναί, ἐγὼ ἤθελα... ἀλλά...

Ἄρχισε νὰ μουρμουρίζη σὰν ἠλίθιος ποὺ δὲν ξέρει τί νὰ πῆ, ὁ δυστυχισμένος Ποδτιάγκιν.

Ἀλλὰ ὁ μηχανικὸς Πουζίτσκι ποὺ τοῦ εἶχε πάρει πειὰ τὸν ἀέρα, τὸν διέκοψε.

—Ἄκου δῶ!... Ἐξηγήσεις ἐμεῖς δὲν θέλουμε! Σὲ προειδοποιοῦμε μόνο ὅτι ἂν δὲν ζητήσης συγνώμην ἀπ' τὸν ἄρρωστο, θἄχης νὰ κάνης μαζύ μας...

—Ἐγώ... ἐγὼ νὰ ζητήσω συγνώμην!;... Ἐπιμένετε; Ἔκανε σὰν χαμένος ὁ Ποδτιάγκιν. Καλά, θὰ ζητήσω!... Θὰ τοῦ ζητήσω ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε!... Εἶμαι...

Τὸ τραῖνο σφύριξε αὐτὴ τὴ στιγμὴ κι' οἱ τρεῖς τους τρέξανε καὶ μπῆκαν μέσα.

Ὁ Ποδτιάγκιν, ἐπὶ μισὴ ὥρα δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ σκέφτεται καταστενοχωρημένος μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ ζητήση συγνώμην ἀπ' τὸν ἄρρωστο ἐπιβάτη, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως νὰ μὴν ταπεινώση τὸ ἀξίωμά του καὶ τὸν ἐγωϊσμό του. Ἔπρεπε νὰ βρῆ κάποια λέξι, κάποια φράσι κατάλληλη γιὰ νὰ κρατήση, γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, τοὐλάχιστον, τὴν ἀξιοπρέπειά του. Κι' ἐπὶ τέλους, πῆρε τὴν ἀπόφασί του καὶ μπῆκε μέσα στὸ βαγόνι, μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν ὁ ἄρρωστος.

Κι' ἀφοῦ στάθηκε ἀπὸ πάνω του παίρνοντας μιὰ ἔκφρασι γεμάτη συντριβὴ καὶ οἶκτο, τοῦ εἶπε·

—Κύριε!... Ἀκοῦστε, κύριε!

Ὁ ἄρρωστος τότε πετάχτηκε ἀπάνω σὰν νὰ τὸν τρυπήσανε χίλιες καρφίτσες ἀπὸ κάτω, καὶ φώναξε·

—Θὰ πεθάνω!... Θὰ μὲ πεθάνετε, δολοφόνοι!...

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ποδτιάγκιν ποὺ δὲν περίμενε ν' ἀκούση ποτὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχισε νὰ λέη, τρέμοντας σύγκορμος·

—Ἐγώ, κύριε;... Ἐγὼ δολοφόνος; Μὲ συγχωρεῖτε!

—Ὤχ, Θεέ μου!... Θεέ μου, θὰ μὲ στείλη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μιὰ ὥρα ἀρχήτερα κοντά σου!... Ὤχ!.. Ὤχ!... Τί κακὸ ἔκανα στὴ ζωή μου νὰ μὲ βασανίζουν ἔτσι; ἐξακολούθησε νὰ φωνάζη ὁ ἄρρωστος.

Καί, πιάνοντας ἄξαφνα τὴν καρδιά του, ἄρχισε νὰ φωνάζη πιὸ δυνατά.

—Πνίγομαι! Νερό, νερό!... Τελείωσαν τὰ σκονάκια μου, δὲν ἔχω ἄλλη μορφίνη!... Τί θὰ γίνω, δὲν ξέρω κι' ἐγώ!...

—Ἐγώ... μὲ συγχωρεῖτε! ἔκανε πάλι σαστισμένος ὁ Ποδτιάγκιν κυττάζοντας τρομαγμένος τὸν μηχανικὸ Πουζίτσκι.

—Θὰ πεθάνω!... Δὲν ἀντέχω πειά!.. Βοήθεια!... Γλυτῶστε με, ἐπὶ τέλους, ἀπ' αὐτὸν τὸν τύραννο, κύριοί μου! Δὲν ἔχετε καρδιά, δὲν μὲ λυπόσαστε;...

—Εἶνε ἀτιμία!... Γκρεμίσου ἀπὸ δῶ!... Θὰ τὸ πληρώσης αὐτό!... Φεύγα, παλιάνθρωπε!... ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ὅλοι μαζὺ οἱ ἐπιβάτες, κυττάζοντας ἀπειλητικὰ τὸν ἐπιθεωρητή.

Ὁ Ποδτιάγκιν θέλησε τότε νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλὰ βλέποντας τὶς κακὲς γι' αὐτὸν διαθέσεις τῶν ἐπιβατῶν, κίνησε μ' ἀπελπισία τὰ χέρια του, ἀναστέναξε μὲ μεγάλη θλῖψι καὶ ἔφυγε ἀπ' τὸ βαγόνι καὶ πῆγε καὶ κλείστηκε μόνος του μέσα στὸ βαγόνι τῆς ὑπηρεσίας. Κι' ἀφοῦ κάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι, ἄρχισε νὰ θρηνολογῆ·

— Ὁρίστε, φίλε μου, κοινωνία! Ὁρίστε, φίλε μου, νὰ γίνης ἐργατικός, ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος!... Χωρὶς νὰ τὸ θέλης σὲ ἀναγκάζει νὰ τὸ ρίξης στὸ πιοτό!.. Δὲν κάνεις τίποτε, θυμώνουν! Ἀγγίζεις κάτι νὰ κάνης, σὲ κατατρέχουν! Μούντζωσέ τους λοιπὸν κι' ἐσύ. Πίνε λοιπόν!

Κι' ὁ κατατρεγμένος τόσον ἄδικα ἐπιθεωρητὴς ἅρπαξε ἀπελπισμένος μιὰ μπουκάλα τῆς μισῆς ὀκᾶς καὶ τὴν κατέβασε μονορρούφι!

Εἶνε ἄδικο μήπως ποὺ ἔπαψε πειὰ ἀπὸ τότε νὰ σκέφτεται γιὰ δουλειά, γιὰ καθῆκον καὶ γιὰ ἀξιοπρέπεια;..

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Καλύτερος εἶν' ὁ φίλος σου, ὅταν βρίσκεται κοντά σου, παρὰ ὁ ἀδελφός σου, ὅταν βρίσκεται μακρυά σου.

(Κικέρων)

—Δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν ἀνθρώπινη λύπη φάρμακο ἄλλο ἀπὸ τὰ συμπονετικὰ λόγια ἑνὸς καλοῦ φίλου.

(Εὐριπίδης)

—Πολλοὶ μᾶς κάνουνε τὸ φίλο, μὰ δὲν εἶνε. Κι' ἄλλοι ποὺ δὲν μᾶς δείχνονται γιὰ τέτοιοι, εἶνε φίλοι ἀληθινοί.

(Δημόκριτος)

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΕΓΚΕΦΑΛΩΝ

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΩ...

(Τὰ Ἀπομνημονεύματα τῆς περιφήμου κατασκόπου ΚΑΡΛΑΣ ΖΑΝΣΕΝ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἀμέσως μ' ἐκάλεσε νὰ καθήσω στὸ τραπέζι τους.

Ὁ Ναμπλάντοβα κι' ὁ Τέκλοβιτς—αὐτὸ φαινότανε καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἔκφρασί τους—δὲν ἦσαν καθόλου εὐχαριστημένοι ποὺ ἐκάθησα στὸ τραπέζι τους, μὰ φοβόντουσαν τὸ βαρῶνο Σέργκι, καὶ μολονότι ὥς τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἔμειναν ὀνειροπόλοι καὶ λιγόλογοι, δὲν ἔφτασαν ὅμως ὥς τὸ σημεῖο νὰ δειχτοῦν ἀγενεῖς ἀπέναντί μου.

Ἐγὼ πειὰ βρισκόμουν σὲ μεγάλην ἀπορία. Δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω πῶς ἕνας κύριος τῆς περιωπῆς τοῦ Σέργκι, ἦταν γνώριμος τῶν δυὸ αὐτῶν Μπολσεβίκων. Ἄρχισα νὰ ὑποπτεύωμαι πὼς ὁ βαρῶνος, ὅπως κ' ἐγώ, ἔκανε κατασκοπεία καὶ ἔσπαζα τὸ κεφάλι μου νὰ καταλάβω γιὰ λογαριασμὸ τίνος κράτους ἐργαζότανε.

Ἴσως νὰ μάντεψε τί συλλογιζόμουν καὶ μοῦπε σὲ λίγο:

—Εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ συναντήσω ἐδῶ δυὸ συμπατριῶτες μου, παληές μου γνωριμίες, οἱ ὁποῖοι μοῦδωσαν πολὺ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὴ σημερινὴ κατάστασι τῆς Ρωσσίας. Ἐνόμιζα πὼς εἶχα λησμονήσει τὴν πατρίδα μου, μὰ μόλις τοὺς εἶδα, κατάλαβα πὼς μέσα μου ζῆ πάντα ὁ καϋμὸς τῆς Ρωσσίας.

Καὶ μ' ἕνα εὐγενικὸ χαμόγελο ἐπρόσθεσε:

—Θυμοῦμαι τώρα μιὰ παροιμία τῆς πατρίδας μου, ποὺ λέει: «Ὅταν ἔρθη ἕνα καλό, περίμενε κι' ἄλλο». Καὶ νά, ἀγαπητὴ βαρώνη, ποὺ ἡ καλὴ τύχη μοῦ ἐπεφύλασσε σήμερα καὶ δεύτερη εὐχάριστη ἔκπληξι. Νὰ ξανάβρω ἐσᾶς!... Θυμᾶστε τὸ ταξεῖδι μας;

—Περάσαμε πολὺ εὐχάριστα!

Κυττῶντας κρυφὰ τὸ βαρῶνο, εἶδα ὅτι τὰ μάτια του ἐπῆραν μιὰ ἔκφρασι μελαγχολίας.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, εἶπε:

—Τί περίεργο! Μὲ τὸν κ. Τέκλοβιτς εἴμαστε μακρυνοὶ συγγενεῖς, μὰ δὲν τὸ ξέραμε καὶ μόλις πρὸ ὀλίγου τὸ ἀνακαλύψαμε, κουβεντιάζοντας γιὰ τὶς παληὲς γνωριμίες μας τῆς Ρωσσίας. Τί παράξενη σύμπτωσι!

Ἀλήθεια παράξενη, μολονότι ὁ Τέκλοβιτς μὲ τὸ στρατιωτικό του ὕφος εἶχε κάποιαν ὁμοιότητα μὲ τὸ Σέργκι. Ὁ ἄλλος, ὁ Ναμπλάντοβα, φαινότανε ἐντελῶς ἀσήμαντος.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐπήγαμε κ' οἱ τέσσερες νὰ παίξουμε μπακαρᾶ στὸ Σπόρτιγκ-Κλοὺμπ. Ἐκάθησα δίπλα στὸν Τέκλοβιτς. Ἐκεῖνος κέρδιζεν, ἐνῶ ἐγὼ ἔχανα διαρκῶς. Κάποια στιγμὴ ἐγύρισα πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπα:

—Φαίνεται νἄχετε πολλὴ τύχη! Δὲν ποντάρετε καὶ γιὰ λογαριασμό μου;

Ἡ ἔμπνευσί μου ἦταν εὐτυχής, γιατὶ κολακεύτηκε πολύ, φαίνεται, κι' ἄρχισε νὰ γίνεται λιγώτερο ἐπιφυλακτικὸς ἀπέναντί μου. Ἀλλὰ ἡ τύχη τὸν ἐγκατέλειψε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ χάνη.

—Ἐνόμιζα πὼς θὰ μοῦ φέρνατε κ' ἐμένα τύχη, τοῦ εἶπα. Βλέπω ὅμως ὅτι ἐγὼ σᾶς ἔφερα ἀτυχία.

—Ἄλλαξε πράγματι ἡ τύχη, μοῦ ἀπάντησε σχεδὸν μὲ τραχύτητα. Μοῦ φέρατε διαβολεμένη γκίνια... Σκέφτομαι· μήπως μοῦ φέρετε καὶ σ' ὅλα τἄλλα γκίνια...

Αὐτὸ ἀναρωτιόμουνα κ' ἐγώ.

Μὰ παρ' ὅλη τὴ χασούρα, μιὰ ποὺ ὁ πάγος ἔσπασε ἦταν εὔκολο πειὰ νὰ σχετισθῶ μὲ τὸν Τέκλοβιτς. Καὶ πράγματι, σὲ λίγο, γινήκαμε πολὺ καλοὶ φίλοι. Ἐντούτοις, τὸ ἔνστικτό μου μοῦ ἔλεγε, πὼς στὸ πρόσωπό του θἄβρισκα ἕνα πολὺ «σκληρὸ καρύδι». Ἂν καὶ πολὺ πιὸ συμπαθητικὸς ἀπὸ τὸ σύντροφό του τὸ Ναμπλάντοβα, δὲν φαινόταν ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ξεγελάση κανεὶς εὔκολα. Γι' αὐτὸ τὄβαλα κ' ἐγὼ πεῖσμα.

Παίξαμε λίγο ἀκόμα καὶ ὁ Σέργκι ποὺ εἶχε κερδίσει δυὸ-τρεῖς πάσσες, μᾶς ἐπρότεινε νὰ πᾶμε στὸ δωμάτιό του νὰ γιορτάσουμε τὴν εὐτυχία ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ἐκείνη ἡ ἡμέρα μὲ τὸ νὰ συναντήση δυὸ παληοὺς φίλους καὶ μιὰ χαριτωμένη γνωριμία του...

Δεχτήκαμε ὅλοι μὲ χαρά.

—Θὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸ βαρῶνο νὰ μᾶς παίξη πιάνο, μοῦ εἶπε ὁ Τέκλοβιτς, γιὰ νὰ μὲ παρηγορήση ποὺ ἔχασα στὸ παιγνίδι.

Τίποτε ἄλλο δὲν μποροῦσε νὰ μ' εὐχαριστήση τόσο. Τί ἄλλο μποροῦσα νὰ ἐπιθυμήσω, παρὰ νὰ βρίσκωμαι μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσα;

Ἐπήγαμε λοιπὸν στὸ δωμάτιο τοῦ Σέργκι, ὅπου βρισκότανε ἕνα ὑπέροχο πιάνο. Ἤπιαμε σαμπάνια, κι' ὅταν ὁ βαρῶνος ἐκάθησε στὸ πιάνο, ἄκουσα ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ θεῖο παίξιμό του.

Τὸ ἕνα κομμάτι ἐτελείωνε καὶ ἄλλο ἄρχιζε. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐξετρέλλαινε ἦταν ἕνα ἐρωτικὸ ρούσσικο τραγουδάκι, ποὺ εἶχε τίτλο: «Ἡ καμπάνα χτυπάει μονότονα...», πού, ὅπως μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ἀργότερα, ἦταν τὸ ἀγαπημένο του τραγοῦδι. Ὕστερα ἔπαιξε τὰ «Κύματα τοῦ Δουνάβεως», μὲ τέτοιο μπρίο, ὥστε ἔνοιωσα ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ χορέψω.

—Ἐλᾶτε νὰ χορέψουμε! πρότεινα στὸν Τέκλοβιτς.

—Δὲν χορεύω καὶ πολὺ καλά, μοῦ ἀπάντησε διστάζοντας. Μὰ ἂν ξέρετε τὸ παληὸ βάλς κάτι γίνεται...

Ἐχορέψαμε. Ἐχόρευε φριχτά, πράγματι, μὰ καὶ πάλι ἔμεινα εὐχαριστημένη, γιατὶ βρῆκα τρόπο νὰ συνδεθῶ πιὸ πολὺ μαζύ του. Τοῦ πρότεινα μάλιστα νὰ τὸν μάθω χορὸ καὶ τὸ δέχτηκε μὲ χαρά.

Ὁ Σέργκι, ἄκουσε φαίνεται, αὐτὰ τὰ λόγια, γιατὶ σὲ λίγο μοῦ εἶπε:

—Θὰ ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ χορέψω μαζύ σας, βαρώνη. Τί λέτε, τρῶμε μαζὺ αὔριο βράδυ;

Ἐδέχτηκα εὐχαρίστως. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τονίσω, ὅτι γιὰ λογαριασμό μου ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ θὰ δειπνοῦσα μὲ τὸν ἀγαπημένο μου Σέργκι. Μὰ εἶχα καὶ τὴ συναίσθησι, πὼς ἔτσι παραμελοῦσα τὸ καθῆκον μου. Μ' ἔστειλαν ἐκεῖ νὰ παρακολουθῶ τὸν Τέκλοβιτς καὶ τὸ Ναμπλάντοβα καί, χασομερῶντας μὲ τὸν ἔρωτα τοῦ Σέργκι, ἐκινδύνευα νὰ χάσω τοὺς ἄλλους.

Τὴν ἀκόλουθη ἑβδομάδα ἔβγαινα τακτικὰ μαζὺ μὲ τὸ Σέργκι. Πολλὲς φορὲς μοῦ φαινόταν σὰν νἄβλεπα στὸ βάθος τῶν μελαγχολικῶν ματιῶν του πόθους ἀκράτητους, μὰ δὲν μοῦ τοὺς φανέρωσε ποτέ.

Ἔβλεπα συχνὰ καὶ τοὺς ἄλλους δυὸ Ρώσσους. Μὰ τοῦ κάκου προσπαθοῦσα νὰ κερδίσω πιὸ πολὺ τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Φαντάζομαι πὼς ὕστερ' ἀπὸ τὴ βραδειὰ ποὺ περάσαμε στὸ δωμάτιο τοῦ Σέργκι, ὁ Τέκλοβιτς θὰ μετάνοιωσε ποὺ δείχτηκε τόσο βολικὸς μαζύ μου. Ἴσως μάλιστα ὁ Ναμπλάντοβα νὰ τοῦ σύστησε περισσότερη προσοχὴ καὶ φρόνησι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ξανάγινε ὀνειροπόλος καὶ λιγόλογος. Δὲν ἤθελα φυσικὰ νὰ δείξω πολλὴν ἀνυπομονησία, μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ ἡ δουλειὰ δὲν προχωροῦσε καθόλου. Γι' αὐτὸ ἕνα πρωὶ εἶπα στὸν Σέργκι:

—Δὲν καλοῦμε σήμερα τοὺς δυὸ συμπατριῶτες σας νὰ φᾶμε μαζύ;

Συμφώνησε καὶ τοὺς καλέσαμε. Μὰ ὁ Ναμπλάντοβα, βρίσκοντας κάποιαν ἀφορμή, δὲν ἦρθε. Μετὰ τὸ γεῦμα, στὸν καφέ, ὁ Σέργκι μοῦ ἀνήγγειλε πὼς θὰ πήγαινε γιὰ μερικὲς ἡμέρες στὸ Παρίσι.

—Δὲν ἔρχεστε μαζύ μου, βαρώνη; μοῦ πρότεινε. Θὰ χορεύουμε κάθε βράδυ καὶ θὰ πηγαίνουμε στὴν Ὄπερα.

—Θὰ τὤθελα κ' ἐγὼ πολύ, τοῦ ἀπάντησα, μὰ δὲ μπορῶ, περιμένω ἐδῶ κάποιο φίλο μου.

Βλέποντας κάποια εἰλικρινῆ θλίψι νὰ περνᾶ ἀπὸ τὸ βλέμμα του, ἔνοιωσα ἄμετρη χαρά. Αὐτὸς ὁ ὑπαινιγμὸς γιὰ κάποιον ἄγνωστο φίλο, τὸν ἐπείραξε. Δὲν τοῦ ἤμουν λοιπὸν ἀδιάφορη.

Μὰ ἐχάρηκα κι' ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως. Ἐγὼ τὸ ξέρω πόσο μὲ δυσαρεστοῦσε ποὺ θὰ χωριζόμουνα τὸ Σέργκι, μὰ ἡ ἀναχώρησί του θὰ μοῦ εὐκόλυνε πολὺ τὶς σχέσεις μὲ τοὺς δύο Μπολσεβίκους καὶ ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς ἀπόψεως ἤμουν εὐχαριστημένη.

Εἰδοποίησα ἀμέσως τὸ Μπέτλυ γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ κι' ἀποφάσισε νὰ πάη κ' ἐκεῖνος στὸ Παρίσι. Στὸ κάτω-κάτω δὲ μπορούσαμε νὰ ἔχουμε πεποίθησι σ' αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶχε πῆ ὁ Σέργκι, πὼς τυχαίως τάχα ἀντάμωσε τοὺς δυὸ συμπατριῶτες του. Κρίνοντας ἀνεπηρέαστα τὰ πράγματα, ἔπρεπε νἄχω τὴν ὑπόνοια πὼς ἦταν συνεννοημένος μαζύ τους. Ἐγὼ ἤμουν βέβαιη πὼς δὲν ἦταν, μὰ ἀναγνώριζα πὼς σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα μ' ἔφερναν εἰδικοὶ προσωπικοὶ λόγοι καὶ ὁπωσδήποτε δὲν τολμοῦσα νὰ πῶ τοὺς λόγους αὐτοὺς στὸ Μπέτλυ.

—Ἂν χρειαστῆ νὰ ἐπικοινωνήσετε μαζύ μου στὸ Παρίσι, μοῦ εἶπε ὁ Μπέτλυ, θὰ μὲ βρῆτε στὴ Μονμάρτρη, στὸ ξενοδοχεῖο «Τσάρλεστον», ἀκριβῶς δίπλα στὴν πλατεῖα Πιγκάλ.

Ἅμα ἔφυγαν ὁ Σέργκι κι' ὁ Μπέτλυ, ξαναγύρισα στὸ κυνῆγι τοῦ Τέκλοβιτς. Μόλις τὸν συνάντησα, τοῦ εἶπα χαμογελῶντας:

—Κύριε Τέκλοβιτς, δὲν μὲ λυπᾶστε ποὺ ἔμεινα μόνη. Ἐλᾶτε νὰ μοῦ κρατήσετε συντροφιά. Καὶ τὰ περίφημα μαθήματά μας τοῦ χοροῦ, τί θὰ γίνουν;

Αὐτὴ τὴ φορὰ στάθηκα τυχερή.

—Αὔριο θἄρθω νὰ πάρω ἕνα μάθημα, μοῦ εἶπε, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό.

Ἐκράτησε τὸ λόγο του, μά, πρὸς μεγάλη μου δυσαρέσκεια, ἦρθε μαζύ του κι' ὁ Ναμπλάντοβα. Ἐγὼ εἶχα στολιστῆ ὅσο μποροῦσα, γιὰ νὰ φαίνωμαι πιὸ ὤμορφη. Ἐντούτοις περάσαμε ἕνα εὐχάριστο ἀπόγευμα κι' ὁ Τέκλοβιτς μοῦ φέρθηκε φιλικώτατα κ' εὐγενέστατα.

Ὅσο γιὰ τὸ Ναμπλάντοβα, αὐτὸς ἦταν ὁ ἴδιος πάντα. Ἡ ἴδια ἡ Ἀφροδίτη γυμνὴ ἂν παρουσιαζότανε μπροστά του, ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὸν συγκινοῦσε. Δὲν ἔβγαινε καθόλου ἀπὸ τὴν ἐπιφύλαξί του. Πρὶν χωριστοῦμε, ἐδώσαμε ραντεβοῦ γιὰ δεύτερο μάθημα τὴν ἐπαύριον.

Ἔκρινα πὼς εἶχεν ἔρθει ἡ στιγμὴ γιὰ τὰ ἀποφασιστικὰ μέσα. Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ δυὸ Μπολσεβῖκοι χτυποῦσαν τὴν πόρτα μου, ἐρράντιζα μὲ τὸν ψεκαστῆρα τὰ ἄνθη ποὺ εἶχα στὸ δωμάτιό μου μὲ τὸ «ἄρωμα τοῦ ὕπνου». Στὸ τσαντάκι μου εἶχα ἕτοιμο ἕνα μαντηλάκι μουσκεμένο στὸ ἀντίδοτο ποὺ μᾶς εἶχε συστήσει ἕνας γιατρός, φίλος τοῦ ταγματάρχη Χ.

Ὁ Τέκλοβιτς, μόλις ἐμπῆκε στὴν πόρτα μ' ἐχαιρέτησε μὲ τὴ συνηθισμένη φράσι τοῦ Σέργκι:

—Καλημέρα, βαρώνη, νεράϊδα τοῦ χοροῦ!

—Καλημέρα, κύριε Τέκλοβιτς, ἀπάντησα, μὰ φοβοῦμαι πὼς σήμερα ἡ νεράϊδα δὲν θὰ σᾶς μαγέψη. Αἰσθάνομαι μιὰ φοβερὴ κομμάρα καὶ θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ καθήσουμε νὰ ξεκουραστῶ λίγο κ' ὕστερα χορεύουμε. Δὲ σᾶς πειράζει αὐτό;

—Καθόλου! εἶπε εὐγενικά. Ἂν δὲν ἔχετε ὄρεξι δὲ χορεύουμε καὶ καθόλου.

—Θὰ ἰδῶ πῶς θᾶμαι ἀργότερα, εἶπα πέφτοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ φέρνοντας στὴ μύτη μου τὸ μαντῆλι τὸ βρεγμένο μὲ τὸ ἀντίδοτο. Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἄρπαξα τὴ γρίππη! εἶπα γιὰ νὰ μὴν ὑποπτευθοῦν ποὺ εἶχα τὸ μαντῆλι στὴ μύτη.

—Περαστικά! εἶπε ὁ Τέκλοβιτς. Θὰ βάλω τὸ φωνογράφο, ἴσως αὐτὸ σᾶς ξεδώση λίγο.

Τὸν εὐχαρίστησα καὶ ρώτησα τί προτιμοῦσαν, κρασὶ ἢ τσάϊ. Ἀπάντησεν ὁ Ναμπλάντοβα πὼς ἀπὸ μέρους του δὲν ἤθελεν οὔτε κρασί, οὔτε τσάϊ κ' ἐπρόσθεσε:

—Ὅσο γιὰ σένα, Τέκλοβιτς, νομίζω πὼς καλὰ θἄκανες νὰ πάρης τσάϊ.

Ὁ Τέκλοβιτς τοὔρριξε ἕνα βλέμμα μισὸ κοροϊδευτικό, μισὸ θυμωμένο κ' ὕστερα κάνοντας μιὰ κωμικὴ ὑπόκλισι, εἶπε:

—Ἔστω, θὰ πάρω τσάϊ!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς ἐμένα:

—Ξέρετε, κυρία, ὁ Ναμπλάντοβα εἶνε δεύτερη μητέρα γιὰ μένα.

Καὶ σηκώθηκε νὰ βάλη ἕνα δίσκο στὸ φωνογράφο. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Ναμπλάντοβα ὀσφραινότανε τὸν ἀέρα μὲ περιέργους μορφασμούς.

—Τί περίεργο ἄρωμα μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο! εἶπε. Παράξενο, μὰ εὐχάριστο. Εἶνε ἀνατολίτικη μυρωδιά;

—Ναί, ἔχω κάτι φίλους στὸ Κάϊρο, ποὺ μοῦ στέλνουν ἀρώματα. Αὐτὸ σήμερα τὸ δοκιμάζω γιὰ πρώτη φορά, μὰ ἔχω συνάχι καὶ δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά,

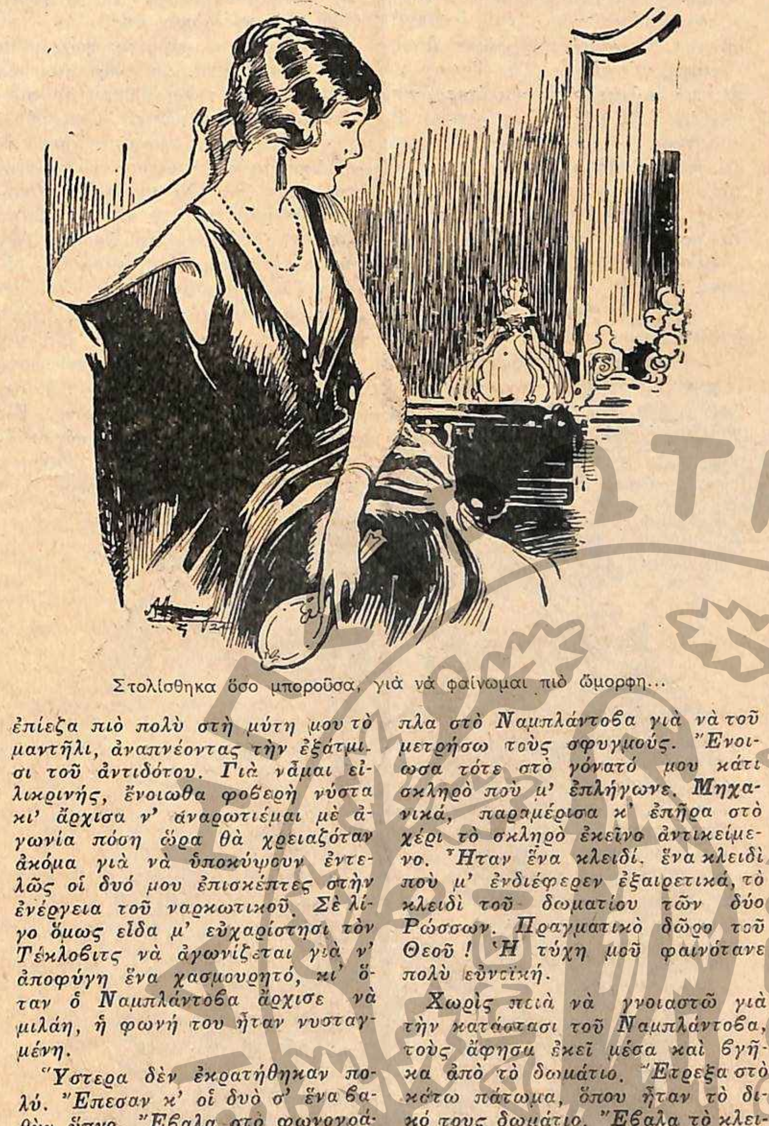

Στολίσθηκα ὅσο μποροῦσα, γιὰ νὰ φαίνωμαι πιὸ ὤμορφη...

ἐπίεζα πιὸ πολὺ στὴ μύτη μου τὸ μαντῆλι, ἀναπνέοντας τὴν ἐξάτμισι τοῦ ἀντιδότου. Γιὰ νᾆμαι εἰλικρινής, ἔνοιωθα φοβερὴ νύστα κι' ἄρχισα ν' ἀναρωτιέμαι μὲ ἀγωνία πόση ὥρα θὰ χρειαζόταν ἀκόμα γιὰ νὰ ὑποκύψουν ἐντελῶς οἱ δυό μου ἐπισκέπτες στὴν ἐνέργεια τοῦ ναρκωτικοῦ. Σὲ λίγο ὅμως εἶδα μ' εὐχαρίστησι τὸν Τέκλοβιτς νὰ ἀγωνίζεται γιὰ ν' ἀποφύγη ἕνα χασμουρητό, κι' ὅταν ὁ Ναμπλάντοβα ἄρχισε νὰ μιλάη, ἡ φωνή του ἦταν νυσταγμένη.

Ὕστερα δὲν ἐκρατήθηκαν πολύ. Ἔπεσαν κ' οἱ δυὸ σ' ἕνα βαθὺν ὕπνο. Ἔβαλα στὸ φωνογράφο τὴν πιὸ δυνατὴ πλάκα. Δὲν ἔδειξαν πὼς ἄκουσαν τίποτε.

Ἔρριξα τότε μεγαλείτερη δόσι ἀπὸ τὸ ἀντίδοτο στὸ μαντῆλι μου καὶ τὸ ἀνάσαινα βαθειά. Ὕστερα, μετὰ εἴκοσι λεπτά, ἔβαλα εἰς ἐνέργειαν τὸ ἔργο μου. Ἔψαξα ὅλες τὶς τσέπες τῶν φορεμάτων τῶν δυὸ ἐπισκεπτῶν μου, ἐκύτταξα μήπως εἶχαν καὶ μυστικὲς τσέπες, τοὺς ἔβγαλα καὶ τὰ παπούτσια ἀκόμα. Εὑρῆκα ἕνα σωρὸ κρυπτογραφικὰ τηλεγραφήματα, ἀκατάληπτα γιὰ μένα, ποὺ τἄβαλα στὴ μπάντα νὰ τὰ ἐξετάσω ἀργότερα, βρῆκα ἕνα σημείωμα μὲ τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ Σέργκι ποὺ ἔλεγεν:

«Ἂν ἔρθουν εἰδήσεις ἀπὸ τὴ Διέππη, ἀντὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀκολουθῆστε με».

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ σημείωμα, διεφώτιζεν ἀναμφισβήτητα ἕνα σημεῖο. Ἀπόδειχνε πὼς ὑπῆρχαν στενὲς σχέσεις μεταξὺ τοῦ Σέργκι καὶ τῶν δύο αὐτῶν Μπολσεβίκων κ' ἡ συνάντησίς τους δὲν ἦταν τυχαία, ὅπως θέλησε νὰ μὲ κάμη νὰ πιστέψω. Ἢ λοιπὸν ἦταν συνένοχός τους, ἢ—ὅπως ἐπίστευα ἐγὼ—ὁ Σέργκι ἐργαζόταν γιὰ λογαριασμὸ κάποιας κυβερνήσεως καὶ κατάφερε νὰ μάθη τὸν κρυπτογραφικό τους κώδικα καὶ περνῶντας γιὰ σύντροφός τους, τοὺς παρέσυρε στὸ δρόμο ποὺ ἤθελεν αὐτός.

Ἐνῶ ἐγύριζαν αὐτὲς ἡ σκέψεις στὸ κεφάλι μου, ἄκουσα αἴφνης νὰ βγαίνη ἀπὸ τοὺς πνεύμονες τοῦ Ναμπλάντοβα ἕνας ἐπικίνδυνος ρόγχος. Κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχα στὸ πρόγραμμά μου νὰ διαπράξω δολοφονία, γονάτισα δίπλα στὸ Ναμπλάντοβα γιὰ νὰ τοῦ μετρήσω τοὺς σφυγμούς. Ἔνοιωσα τότε στὸ γόνατό μου κάτι σκληρὸ ποὺ μ' ἐπλήγωνε. Μηχανικά, παραμέρισα κ' ἔπιασα στὸ χέρι τὸ σκληρὸ ἐκεῖνο ἀντικείμενο. Ἦταν ἕνα κλειδί. Ἕνα κλειδὶ ποὺ μ' ἐνδιέφερεν ἐξαιρετικά, τὸ κλειδὶ τοῦ δωματίου τῶν δύο Ρώσσων. Πραγματικὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ! Ἡ τύχη μοῦ φαινότανε πολὺ εὐνοϊκή.

Χωρὶς πειὰ νὰ γνοιαστῶ γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ Ναμπλάντοβα, τοὺς ἄφησα ἐκεῖ μέσα καὶ βγῆκα ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἔτρεξα στὸ κάτω πάτωμα, ὅπου ἦταν τὸ δικό τους δωμάτιο. Ἔβαλα τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα, μά...μ' ἔπιασε τρόμος, βλέποντας τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη μονάχη της καὶ στὸ ἄνοιγμα νὰ παρουσιάζεται ὁ φοβερώτερος ἄνθρωπος ποὺ ἀντίκρυσα στὴ ζωή μου. Ἕνας ἄντρακλας ὥς ἐκεῖ πάνω, πανύψηλος, μὲ φαρδεῖς ὤμους, μὲ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν πεταγμένα, μὲ μάτια μογγόλικα, μὲ πυκνὲς μαῦρες φαβορῖτες κ' ἕνα σαγόνι πελώρια... Δὲν εἶχα ἰδῆ ποτὲ ὥς τότε τὸ πρόσωπο αὐτό, οὔτε κ' εἶχε πάει ὁ νοῦς μου πὼς οἱ δυὸ Μπολσεβῖκοι μποροῦσαν νἄχουν δικό τους καμαριέρη ἢ—ποιὸς ξέρει;—σωματοφύλακα...

Στεκότανε ἀκίνητος καὶ μ' ἐκύτταζε στὰ μάτια μὲ τὸ φοβερό του βλέμμα. Τὰ γόνατά μου ἔτρεμαν, μὰ κατώρθωσα κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς, νὰ συγκρατήσω τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός μου.

—Παρντόν! εἶπα. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔκαμα λάθος. Δὲν εἶνε τὸ τρίτο πάτωμα ἐδῶ;

—Ὄχι, κυρία! Ἐδῶ εἶνε τὸ δεύτερο, εἶπεν ὁ κολοσσὸς δείχνοντας σ' ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο κάτι φοβερὰ κίτρινα δόντια.

Ἐκύτταξα τὸ κλειδὶ στὸ φῶς κ' ὕστερα ἔκαμα πὼς κύτταζα τὸν ἀριθμὸ ποὺ ἦταν κολλημένος στὴν πόρτα τοῦ δωματίου

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε!

Κι' ἀμέσως ἔκαμα μεταβολὴ κι' ἐτράβηξα κατὰ τὴ σκάλα καὶ μ' ὅλη τὴν τρομάρα μου, κρατήθηκα νὰ μὴν τρέξω, γιατὶ ὁ κολοσσὸς στεκότανε στὴν πόρτα καὶ μὲ παρακολουθοῦσε καθὼς ἔφευγα. Μόλις ἐξέφυγα τὸ βλέμμα του, ἀνέβηκα τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά, ἐμπῆκα στὸ δωμάτιό μου, ἔρριξα γρήγορα-γρήγορα μερικὰ πράγματα στὴ βαλίτσα μου, κατέβηκα τρεχάτη, ἐμπῆκα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ ἦταν πάντα στὴ διάθεσί μου, κ' ἔφυγα ὁλοταχῶς γιὰ τὸ Παρίσι νὰ συναντήσω τὸ Μπέτλυ.

Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΓΙΔΑ

Ἔπληξα φοβερὰ στὸ μακρὺ ταξεῖδι ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο ὥς τὸ Παρίσι, ἂν καὶ κατώρθωσα νὰ κοιμηθῶ λίγη ὥρα στὸ αὐτοκίνητο. Ὅταν τέλος ἔφτασα κατασκονισμένη καὶ κατατσακισμένη ἀπὸ τὴν κούρασι, ἐπῆγα κατευθεῖαν στὸ ξενοδοχεῖο «Τσάρλεστον» νὰ δώσω ἀναφορὰ στὸ Μπέτλυ. Μὰ ἡ ἀπελπισία μου ἦταν μεγάλη, ὅταν ἄκουσα πὼς ὁ Μπέτλυ δὲν ἦταν ἐκεῖ, κι' ὅτι οὔτε κὰν εἶχε πάει καθόλου. Πρὶν τὸν συναντήσω, δὲν μποροῦσα νὰ ἐπιχειρήσω τίποτε. Ἐπῆγα, λοιπόν, στὸ ξενοδοχεῖο «Πρεσβευτικό», ἐπῆρα ἕνα μπάνιο, ἔβαλα τὸ ἴδιο φόρεμα (πρᾶγμα ποὺ τὸ ἀποφεύγω πάντα, μὰ τὸ ἔκανα ἐξ ἀνάγκης, γιατὶ δὲν εἶχα ἄλλο), ἤπια ἕνα τσάϊ καὶ κατόπιν ἐτηλεφώνησα στὸ «Τσάρλεστον». Ὁ Μπέτλυ δὲν εἶχε φανῆ. Τί διάβολο ἔπρεπε νὰ κάμω σ' αὐτὴ τὴν ἀπρόβλεπτη περίπτωσι;

Ἄρχισα νὰ τηλεφωνῶ σ' ὅλα τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ ἡ ἔμπνευσί μου αὐτὴ ἦταν καλή, γιατὶ παίρνοντας τὸ ξενοδοχεῖο «Ρίτς», ἔμαθα πὼς ὁ Μπέτλυ ἔμενεν ἐκεῖ. Τὸν ἐπῆρα, λοιπόν, στὸ τηλέφωνο:

—Γιατὶ ἤρθατε στὸ Παρίσι; μ' ἐρώτησε.

—Ἦρθα νὰ δῶ τὴ θειά μου καὶ τῆς φέρνω μερικὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Δὲν ἤξερα πὼς ἄλλαξε σπίτι.

—Μπᾶ! Ἀλήθεια; Ἀναγκάστηκε ν' ἀλλάξη, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ μείνη μακρυὰ ἀπὸ τὸ θεῖο σας. Μὰ δὲν ἐπήρατε, λοιπόν, τὸ τηλεγράφημά της;

—Ὄχι, δὲν ἐπῆρα κανένα τηλεγράφημα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ**

Ο ΝΙΚΗΜΕΝΟΣ

Ο Προσπὲρ Ντερομὲλ κι' ἡ γυναῖκα του, ἡ ὡραία Μαρία 'Αγγέλα, πέρασαν στὸ καπνιστήριο, ὅπου ὁ μαῖτρ ντ' ὀτὲλ τοὺς σερβίρισε τὸν καφέ. 'Η Μαρία 'Αγγέλα ξαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ στὴν πέτσινη πολυθρόνα καί, βγάζοντας ἀπὸ τὸ τσαντάκι της, τὸν ἀναπτῆρα της. ἄναψε ἕνα μυρωδάτο σιγάρο.

— Τί λές, εἶπε στὸν ἄντρα της, ποὺ ἔπινε τὸν καφέ του, βυθισμένος σὲ σκέψεις, μιλοῦμε μιὰ φορὰ καὶ γιὰ σοβαρὰ πράγματα ;

— Τί ἐννοεῖς, λέγοντας σοβαρὰ πράγματα ; Μήπως τὸ σχέδιο ἢ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος ποὺ θὰ ράψης ;

— "Οχι ! "Ηθελα νὰ ξέρω πῶς πᾶνε ἡ ὑποθέσεις σου !..

— Μ' ἐπείραξε κὰὶ μένα ἡ γενικὴ οἰκονομικὴ κρίσι, ὅπως κι' ὅλον τὸν κόσμο...

— Τὰ ἴδια μοῦ εἶπες καὶ στὴ Ντωβίλ, ὅταν σοῦ ἔκανα τὴν ἴδια ἐρώτησι. Δὲν ἐπέμεινα τότε, γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ κέφι, ἀφοῦ εἴχαμε πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ παραθερίσουμε. "Αλλωστε, σ' ἔβλεπα τόσο σπάνια, καὶ γινότανε τόσο θόρυβος γύρω μας, ὥστε ἦταν δύσκολο ν' ἀνοίξω μαζύ σου μιὰ ἐμπιστευτικὴ συζήτησι. Μὰ σήμερα ἀπαιτῶ μιὰ σαφῆ ἀπάντησι : Σὲ τί σημεῖο βρίσκονται ἡ δουλειές σου ;

'Ο Προσπὲρ Ντερομὲλ σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βηματίζη μέσα στὸ καπνιστήριο, τοῦ ὁποίου τὰ παληὰ χαλιὰ ἔπνιγαν τὸν κρότο τῶν βημάτων.

— Πᾶνε ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα ! ἀπάντησε στὴν ἐρώτησι τῆς γυναίκας.

Κ' ἔσφιξε τὰ γερὰ σαγόνια του, σὰν νἄθελε νὰ δαγκώση κάποιον ἐχθρὸ φανταστικό. 'Ο Προσπὲρ Ντερομὲλ ἦταν ψηλός, μὲ πλατεῖς ὤμους καὶ μὲ μεγάλα χέρια. Τὰ μικρὰ μαῦρα μάτια του εἶχαν μιὰ σκληρὴ λάμψι. Τὸ ἴσιο στόμα του καὶ τὰ χοντρὰ δόντια του πρόσθεταν κι' αὐτὰ κάτι στὸ σκληρὸ ὕφος του. "Οταν ἡ δουλειές του πήγαιναν καλά, ὅταν ὅλοι μιλοῦσαν μὲ σεβασμὸ γιὰ τὴ μάρκα τοῦ ἐργοστασίου του, τὸ χρῶμα τοῦ Προσπὲρ Ντερομὲλ ἦταν ροδοκόκκινο, μ' ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισαν τὰ ἐργαστήριά του νὰ κλείνουν τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο, τὸ πρόσωπό του βαμμένο ἀπὸ τὴ χολή, ἐπῆρεν ἕνα χρῶμα πρασινοκίτρινο, λαδί. Συγχρόνως ἡ πλάτες του καμπούριασαν καὶ τὰ μαλλιά του ἄσπρισαν στοὺς κροτάφους. Μέσα σ' ἔξη μῆνες, ὁ μεγαλοβιομήχανος αὐτὸς γέρασε κατὰ δέκα χρόνια. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη, οὔτε νὰ ἐξηγήση τὴν κακοτυχία ποὺ τὸν εἶχε πιάσει τώρα τελευταῖα. Δούλευε μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο, ὅπως καὶ πρῶτα, σοφιζότανε ἐξίσου ἔξυπνους συνδυασμοὺς κι' ὅμως δὲν τὰ κατάφερνε νὰ πουλήση τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας του. Οἱ λίγοι πελάτες ποὺ τοῦ εἶχαν μείνει, τοῦ ζητοῦσαν πιστώσεις, ἢ ἐκπτώσεις. 'Η κακοτυχία τὸν πείραξε ὄχι μονάχα στὸ πορτοφόλι, μὰ καὶ στὴν ὑπερηφάνειά του.

"Υστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου πολέμησε γενναῖα, ὁ Προσπὲρ Ντερομέλ, ἐργάτης — μηχανικός, βρῆκε κεφάλαια καὶ ἵδρυσε ἐργοστάσια κατασκευῆς κινητήρων ἀεροπλάνων. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰ κέρδη του ἦταν τεράστια. Τότε, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του, καὶ τὸ γρήγορο πλουτισμό του, ἀγόρασεν ἕναν πύργο μὲ κτῆμα στὸ Μπροτόν, μιὰ βίλλα στὴ Ντωβίλ, πολυτελῆ αὐτοκίνητα κ' ἐπαντρεύτηκε τὴν Μαρίαν-'Αγγέλα, ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρῶτο **βραβεῖο σ' ἕνα** διαγωνισμὸ καλλονῆς. Αὐτὴ ἡ ὡραία κόρη, μὲ τὸ ἀσπρορρόδινο μακρουλὸ πρόσωπο καὶ τὰ γλυκὰ γαλανὰ μάτια του, ἦταν ἡ μεγάλη του ἀδυναμία. 'Εξώδευε ἀσυλλόγιστα γι' αὐτήν. Τὴν ἔντυνε μὲ τὶς πιὸ πολυτελεῖς τουαλέττες, καὶ τὴν ἐστόλιζε μὲ τ' ἀκριβώτερα διαμαντικά. 'Η παραμικρότερη ἐπιθυμία της ἦταν διαταγὴ γι' αὐτόν.

'Η Μαρία-'Αγγέλα ἔβγαλε ἀπὸ τὰ ρουθούνια της μιὰ τούφα γαλάζιου καπνοῦ καὶ τὸν ἐρώτησε ξανά :

— Σὲ τί σημεῖο βρίσκονται ἡ δουλειές σου ;

— 'Υπολογίζω, ἀπάντησε ὁ Προσπέρ, σὲ μιὰ παραγγελία τοῦ ὑπουργείου τῆς 'Αεροπορίας. Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σανίδα σωτηρίας. "Αν τὴν πάρω, ξελασπώνω, ἂν τὴ χάσω, καταστρέφομαι !..

—'Εντελῶς ;

—'Εντελῶς. "Αν βγάλης τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ ἐργοστασίου καὶ πού, φυσικά, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πειράξω, εἶνε ζήτημα ἂν μοῦ μένουν ἴσα-ἴσα νὰ πληρώσω τὴν ὑπηρεσία τοῦ σπιτιοῦ ὥς τὸ τέλος τοῦ μηνός. 'Ο πύργος μας εἶνε ὑποθηκευμένος, καθὼς κ' ἡ βίλλα τῆς Ντωβίλ, τὰ παληὰ ταμπλὼ τὰ πούλησα καὶ τ' ἀντικατέστησα μέ... χαλκομανίες σὲ χρυσᾶ κάδρα...

'Η Μαρία-'Αγγέλα ἄκουγεν ἀπαθής, χωρὶς ἡ παραμικρὴ ρυτίδα νὰ χαλάση τὴν ἁρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ προσώπου της.

— Φίλε μου, εἶπε μὲ ψυχραιμία καὶ σοβαρότητα, ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ θυμήσω τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας ποὺ κάναμε. "Οταν ἐδέχτηκα νὰ γίνω γυναῖκα σου, σὲ εἰδοποίησα μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια πὼς δὲν ἔνοιωθα γιὰ σένα κανένα αἴσθημα ποὺ νὰ μοιάζη, ἔστω καὶ στὸ ἐλάχιστο, μὲ ἔρωτα. Δὲν μοῦ πρόσφερες οὔτε ὠμορφιά, οὔτε καλλιέργεια πνεύματος, οὔτε εὐγενικοὺς τρόπους καὶ ἐπιμελημένη ἀνατροφή, ποὺ γοητεύουν μιὰ γυναῖκα. Μόνο ποὺ ἦσουν πλούσιος καὶ φαμπρικάριζες κάθε χρόνο σεβαστὸ ἀριθμὸ ἑκατομμυρίων. Εἰς ἀντάλλαγμα αὐτοῦ τοῦ πλούτου, ἐγὼ σοῦ πρόσφερα τὴν ὠμορφιά μου καὶ — τὸ σπουδαιότερο, ποὺ δὲν τὸ συλλογίζεσαι — τὴν ἀφοσίωσί μου. Σοῦ ἔμεινα πιστή. Σοῦ ἀναφέρω, ἔτσι, γιατὶ ἦρθε ὁ λόγος καὶ τ' ἄλλα προσόντα μου ποὺ ἐθυσίασα γιὰ σένα. Τὴ ρεκλάμα ποὺ εἶχε γίνει γύρω στ' ὄνομά μου, τὶς περίφημες προτάσεις ποὺ εἶχα νὰ βγῶ στὸν κινηματογράφο. 'Αντὶ τῆς δόξας, προτίμησα μιὰ περιουσία, ποὺ τὴ νόμιζα σίγουρη. 'Εγώ, ἀπὸ μέρους μου, τήρησα ὅλες τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἀνέλαβα, ἐσὺ ὅμως, βλέπω, δὲν εἶσαι τώρα σὲ θέσι νὰ τηρήσης τὶς δικές σου. Εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ χωρίσουμε.

'Ο Προσπὲρ Ντερομὲλ ἔσφιξε μὲ ἀπελπισία τὰ γερά του χέρια.

— Μὰ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Μαρία-'Αγγέλα !

— Τόσο τὸ χειρότερο ! Θὰ περιμένω τὰ ἀποτέλεσμα τῆς συναντήσεώς σου μὲ τὸν ὑπουργὸ τῆς 'Αεροπορίας. "Αν ὅμως τὸ διάβημά σου αὐτὸ δὲν πετύχη, τότε...

Καὶ τὰ λευκὰ χέρια της μὲ τὰ ρόδινα νύχια ἔκαναν μιὰ κίνησι, σὰν ἐκείνη ποὺ ἔκανεν ἡ χωριάτισσα μητέρα της ὅταν ἤθελε νὰ κόψη καμμιὰ κλωστή.

Γιὰ νὰ πετύχη τὴν παραγγελία τῶν κινητήρων, ὁ Προσπὲρ Ντερομὲλ ἐνήργησε μὲ ὅλη του τὴ δυνατὴ θεληματικότητα, μὲ τὴ συνηθισμένη του ἐπιμονὴ καὶ πανουργία. Μολαταῦτα δὲν τὴν ἐπῆρεν αὐτὸς τὴν παραγγελία, παρὰ ἕνας ἄλλος, ποὺ τὸν ὑποστήριξαν οἱ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι καὶ πλήρωσε πολλοὺς ἁρμοδίους.

"Οταν ὁ Προσπὲρ γύρισε στὸ μέγαρό του μὲ πιὸ σκοτεινὸ τὸ βλέμμα, μὲ πελιδνότερο τὸ πρόσωπο, μὲ τοὺς ὤμους πιὸ καμπουριασμένους, ἡ Μαρία-'Αγγέλα κατάλαβε πῶς εἶχε χάσει τὸ παιγνίδι.

— 'Αγαπητέ μου, τοῦ εἶπε, βλέπω πὼς πρέπει νὰ χωρίσουμε...

— Δὲν αἰσθάνεσαι λοιπὸν κανένα οἶκτο γιὰ μένα ;

— 'Εσὺ ὁ ἴδιος μοῦ εἶπες πὼς στὶς δουλειές σου δὲν ἔχει καμμιὰ θέσι ὁ οἶκτος, πὼς δὲν πρέπει νὰ συγκινῆται κανείς. Μήπως αἰσθάνθηκες ἐσὺ ποτὲ οἶκτο γιὰ τοὺς ἀνταγωνιστὲς ποὺ σὲ στενοχωροῦσαν, ὅταν μὲ μιὰ μονοκοντυλιὰ τοὺς κατέστρεφες καὶ τοὺς καταδίκαζες στὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀθλιότητα ; Γιὰ θυμήσου τὸ Ντοράνζ, ποὺ ἦρθε ἐδῶ νὰ σὲ παρακαλέση ἐν ὀνόματι τῆς γυναίκας καὶ τῶν παιδιῶν του ! Τὸν ἔδιωξες ἀλύπητα !..

— Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

—Εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο... Λοιπόν, αὔριο τὸ πρωῒ θὰ φύγω, ἐκτὸς ἂν τύχη κανένα ἀπρόοπτο καὶ διορθωθοῦνε τὰ πράγματα. Μόνο, σὲ παρακαλῶ, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τὴν προῖκα μου.

— Ποιὰ προῖκα σου ; Δὲν εἶχες πεντάρα προῖκα.

— Τὸ ἑκατομμύριο ποὺ μοῦ ὑποσχεθήκατε στὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου...

— Καὶ ποῦ θέλεις νὰ τὸ βρῶ τὸ ἑκατομμύριο, γιὰ νὰ σοῦ τὸ δώσω ; Τὰ χρέη μου ὑπερβαίνουν πολὺ τὴν περιουσία μου καὶ στὴν Τράπεζα δὲν ἔχω οὔτε εἴκοσι χιλιάδες φράγκα. Ποῦ νἄβρω λοιπὸν τὸ ἑκατομμύριο ;

— Μὰ μένει ἀκόμα ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς ποὺ ἔχεις κάνει ἐπ' ὀνόματί μου...

—Ναί, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ περιμένης νὰ πεθάνω πρῶτα, γιὰ νὰ τὴν πάρης.

— Φυσικά ! εἶπε μ' ἕνα διφορούμενο χαμόγελο ἡ Μαρία-'Αγγέλα.

Κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σαλόνι, κουνῶντας μὲ χάρι τὸ βεργολυγερὸ σῶμα της. 'Ο Προσπὲρ κατάλαβε πὼς ἡ ἀναχώρησίς της αὐτὴ ἔβαζε τελεία καὶ παῦλα στὴν εὐτυχία του καὶ στὴ ζωή του, γιατὶ καταλάβαινε πολὺ καλὰ τί ἐσήμαιναν ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶπε γιὰ τὴν ἀσφάλεια ζωῆς. Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, τοῦ ὑπεδείκνυε πώς, μιὰ καὶ δὲν εἶχε νὰ τῆς δώση τὸ ἑκατομμύριο, ἔπρεπε νὰ πεθάνη, γιὰ νὰ εἰσπράξη αὐτὴ τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας...

Τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἡ ἰδέα πὼς θὰ γινόταν γυναῖκα ἄλλου, τὸν ἔκανε τρελλὸ ἀπὸ τὴ ζήλεια. Μόνος, ἐλευθερωμένος ἀπὸ κάθε αἴσθημα, ὁ Προσπὲρ Ντεραμὲλ δὲν θὰ ἐγκατέλειπε ποτὲ τὸν ἀγῶνα, θὰ ἐπάλευε ὥς τὸ τέλος... Μὰ ὁ χωρισμὸς καὶ ἡ ἀναχώρησις τῆς 'Αγγέλας τοῦ παρέλυε κάθε δύναμι.

Τὸ βράδυ ἀνήγγειλεν ἁπλῶς στὴν ὡραία καὶ ἀμείλικτη γυναῖκα :

— Πρέπει ν' ἀναβάλης τὴν ἀναχώρησί σου γιὰ εἰκοσιτέσσερες ὧρες. Τὸ πρωῒ θὰ φύγω ἐγὼ γιὰ τὸ Μπιαρρίτς, γιὰ νὰ συναντήσω ἕναν πελάτη..

— Θὰ πάρης τὸ τραῖνο ;

—"Οχι, θὰ πάρω τὸ μεγάλο αὐτοκίνητο, θὰ τὸ ὁδηγήσω μόνος μου.. 'Αντίο, Μαρία-'Αγγέλα !

—'Αντίο, **Προσπέρ** !

Τοῦ προσέφερε τὰ κόκκινα χείλη της κ' ἐκεῖνος τὰ φίλησε παράφορα, παρατεταμένα.

"Υστερα ὁ Προσπὲρ Ντερομὲλ ἀπομακρύνθηκε μὲ βαρειὰ βήματα. "Οταν ἔφτασε στὴν πόρτα, ἐσταμάτησε μερικὰ δευτερόλεπτα, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως τοῦ φωνάξη. Μὰ ἡ Μαρία-'Αγγέλα δὲν ἔβγαλε λέξι, δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ κίνησι, τὸν παραμικρὸ μορφασμό. Καὶ ὁ Προσπὲρ ἔφυγε, χωρὶς νὰ γυρίση πειὰ τὸ κεφάλι πίσω. 'Η Μαρία-'Αγγέλα ἄκουσε τότε μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ ποὔμοιαζε σὰν ἀναφυλλητό.

"Ενοιωσε πὼς ὁ ἄντρας της ἐπήγαινε πρὸς τὸ θάνατο, γιὰ νὰ μπορέση αὐτὴ νὰ εἰσπράξη τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας. Μὰ δὲν αἰσθάνθηκε καμμιὰ λύπη, καμμιὰ τύψι. Λίγη ἀδημονία μόνο...

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

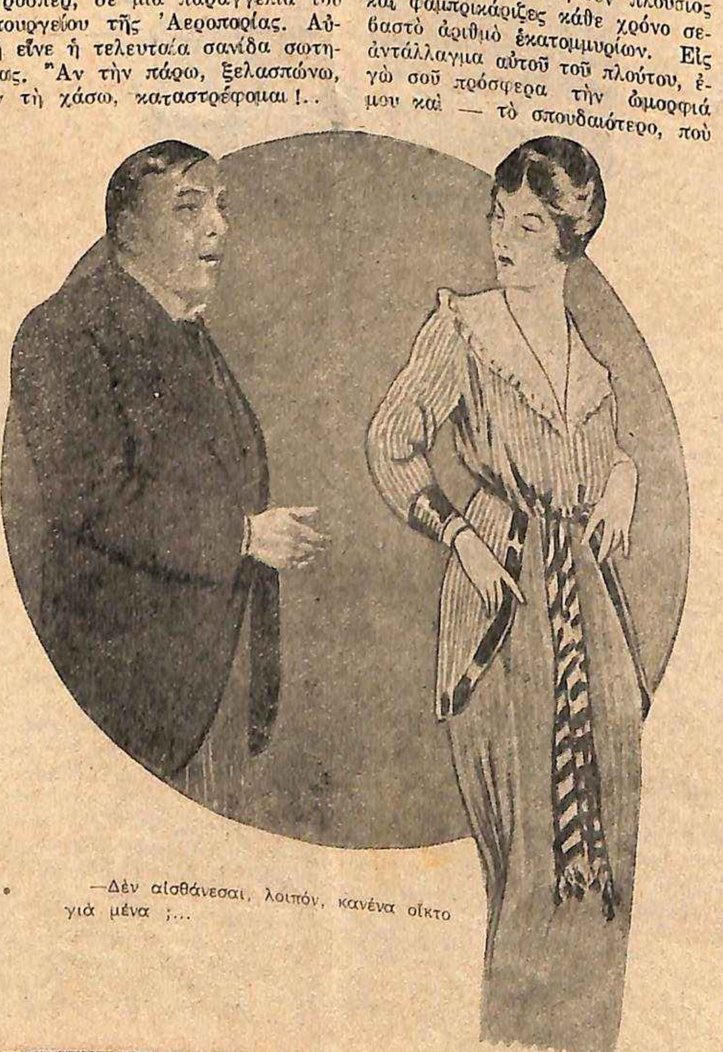

—Δὲν αἰσθάνεσαι, λοιπόν, κανένα οἶκτο γιὰ μένα ;...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Εἶνε πλάνη νὰ πίνετε κονιάκ, κρασί, ἢ ἄλλου εἴδους οἰνοπνευματώδη ποτά, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι πολεμᾶτε τὸ κρύο. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. ..

* * *

"Ενα στρέμμα θαλάσσης ἑνὸς καλοῦ ἰχθυοτροφείου ἀποδίδει περισσότερη τροφὴ σὲ μιὰ βδομάδα, παρὰ ἕνα στρέμμα γόνιμου ἐδάφους σ' ἕνα ὁλόκληρο χρόνο.

* * *

Στὴν Τουρκία ἡ μητέρες φορτώνουν τὰ μωρά τους μὲ φυλαχτά, ἀμέσως μόλις γεννηθοῦν, τοὺς κολλοῦν δὲ ἐπίσης στὸ μέτωπο λίγη λάσπη γιὰ νὰ μὴν προσβάλλωνται ἀπὸ τὶς κατάρες καὶ τὰ μάγια.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΟΥ ΥΠΟΚΑΜΙΣΟΥ

Μιὰ συνάντησις στὴν ἐξοχή. Πῶς ὁ Φραγκο νὰρ ζωγράφισε ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους πίνακάς του. 'Η χωριατοποῦλα Ροζίνα καὶ ἡ συ στολή της. 'Η ξετσίπωτη μαϊμοῦ, ποὺ ξεγυμνώνει τὸ μοντέλλο. "Ενας ἀριστουρ γηματικὸς πίναξ, κτλ. κτλ.

'Ο Φραγκονάρ, ὁ ἀγαπημένος ζωγράφος τοῦ Παρισιοῦ καὶ τῆς Αὐλῆς τῶν Βερσαλλιῶν, ὁ χαϊδεμένος Φραγκὸ τῶν μαρκησιῶν καὶ τῶν ἠθοποιῶν, ὅταν βαρυότανε τὶς ἐπισημότητες τῆς ἐθιμοτυπίας, ἄφηνε τὰ περήφανα ρόδα τῶν βασιλικῶν κήπων καὶ τῶν παρασκηνίων τῆς "Οπερας κ' ἐπήγαινε νὰ μαζέψη ταπεινὰ καὶ ἄγνωστα λουλούδια τῶν ἀγρῶν.

"Ετσι μιὰ μέρα, γυρίζοντας μὲ τὸ ἀμάξι του ἀπὸ τὸ Μαρλύ, εἶπε ἔξαφνα στὸν ἀμαξᾶ νὰ σταματήση, γιατὶ εἶδε στὸ δρόμο μιὰ χωριατοποῦλα ποὺ εἶχε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα πανέρι γεμάτο κατακόκκινες παπαροῦνες καὶ πήγαινε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ Παρίσι. 'Ο ζωγράφος προσκάλεσε τὴν κοπέλλα στὸ ἀμάξι του, καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήση κοντά του. 'Η κοπέλλα ἦταν πολὺ ντροπαλή, μὰ ὁ Φραγκονάρ, μὲ τὶς γαλιφιές του, κατάφερε νὰ τὴν ἐνθαρρύνη κ' ἔπιασε κουβέντα μαζύ της. Τοῦ εἶπε πὼς ἦταν εἴκοσι χρονῶν, πὼς εἶχε φίλο ἕνα γερο-εὐγενῆ, ἀλλὰ ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ τὴν ἐλευθερία της, πὼς ἦτανε φτωχή, πὼς τῆς ἄρεσαν τὰ ἐρωτικὰ παιγνίδια καὶ τὰ ραντεβουδάκια τὸ βράδυ μὲ τὸ σούρουπο στὰ χωράφια.

— 'Ωραῖα ! εἶπε μέσα του ὁ Φραγκονὰρ καὶ σκέφτηκε πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ θἆταν ἕνα χαριτωμένο μοντέλλο, μὰ καὶ μιὰ εὐχάριστη φιλεναδίτσα.

— Πῶς σὲ λένε ; τὴν ρώτησε.

— Ροζίνα.

— Ροζίνα ; 'Ο νουνὸς εἶχε περίφημη ἔμπνευσι, γιατί, Ροζινοῦλα μου, εἶσαι δροσερή, ὡραία, χαριτωμένη κ' εὐωδιαστὴ σὰν ἕνα ρόδο...

Δειλὴ καθὼς ἦταν ἡ χωριατοποῦλα, ντράπηκε νὰ πῆ νὰ σταματήση τὸ ἀμάξι καὶ νὰ κατέβη μόλις ἔφτασαν στὸ Παρίσι κ' ἔτσι ἐπῆγε μαζὺ μὲ τὸ ζωγράφο ὥς τὸ ἀτελιέ του, ποὺ ἦταν στὴν ὁδὸν 'Αγίου 'Ιακώβου.

Στὸ βάθος τοῦ ἀτελιὲ ἦταν ἕνα παραβάν, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο ντυνόντουσαν καὶ γδυνόντουσαν τὰ μοντέλλα. Πιὸ πίσω, κολλημένο στὸν τοῖχο τοῦ βάθους, ἕνα πολυτελέστατο κρεββάτι, σκεπασμένο ἀπὸ πάνω, ὅπως συνηθιζόντουσαν τὰ κρεββάτια ἐκείνη τὴν ἐποχή.

'Η Ροζίνα, ἀπὸ τὴ δειλία καὶ τὴ συστολή της πάντα, δὲν ἀπέκρουσε τὰ κομπλιμέντα καὶ τὶς προτάσεις τοῦ Φραγκονὰρ καὶ στὸ τέλος ἔγινε φίλη του.

Μὰ ὁ Φραγκονὰρ δὲν ἦταν μόνο ξελογιαστὴς κοριτσιῶν, ἦταν καὶ ζωγράφος καὶ σὰν ζωγράφος ἐξετίμησε τὶς καλλιτεχνικὲς γραμμὲς τοῦ σώματος τῆς χωριατοποῦλας καὶ τῆς εἶπε νὰ ποζάρη γιὰ νὰ τὴ ζωγραφίση... 'Η Ροζίνα δὲν ἔφερε πάλι καμμιὰ ἀντίρρησι, μὰ ὅταν ὁ καλλιτέχνης τῆς εἶπε νὰ γδυθῆ, δὲν θέλησε μὲ κανένα λόγο. "Υστερ' ἀπὸ πολλὰ παρακάλια καὶ ὑποσχέσεις, ἄρχισε νὰ γδύνεται, ἀλλὰ στὸ πουκάμισο ἐσταμάτησε.

— "Ελα, λοιπόν, βγάλ' το κι' αὐτό ! τῆς εἶπεν ὁ ζωγράφος ἀνυπόμονος...

— Τί θέλετε νὰ κάμετε ; ἐρώτησε φοβισμένη ἡ κοπέλλα.

— Νὰ σὲ ζωγραφίσω ὁλόγυμνη σὰν τὴν 'Αφροδίτη, ὅταν ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ λουτρό, ἢ σὰν ἄγγελο τοῦ Παραδείσου.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔπεισε τὴ Ροζίνα. 'Η χωριατοποῦλες κι' ὅταν ἀκόμη τὰ παραχωροῦν ὅλα, διατηροῦν τὴν συστολή τους. "Ετσι κ' ἡ Ροζίνα δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀκούση τίποτε γιὰ τὸ πουκάμισο. 'Ο Φραγκονὰρ θέλησε νὰ τῆς τὸ βγάλη διὰ τῆς βίας, μὰ ἐκείνη σταύρωσε τὰ χέρια στὸ στῆθος της, ἔσφιξε ἀνάμεσα στὰ πόδια της τὸ πουκάμισο, ἀντιστάθηκε μ' ὅλες της τὶς δυνάμεις καὶ στὸ τέλος ἐνίκησε...

Βαρυεστισμένος ὁ Φραγκονὰρ ἀπομακρύνθηκε καὶ μιὰ ποὺ τὸ πουκάμισο δὲν ἔβγαινε, κύτταξε ἀπὸ ποιὸ σημεῖο ἦταν καλύτερος ὁ φωτισμὸς γιὰ νὰ ζωγραφίση μὲ τό... ἀπαραίτητο πουκάμισο, ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι.

"Εξαφνα ὅμως, μιὰ φωνὴ τρομερὴ ἀκούστηκε κι' ὁ Φραγκονὰρ εἶδεν ἕνα θέαμα ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ λιγωθῆ στὰ γέλια.

Στὸ ἀτελιέ του εἶχε μιὰ μικρὴ μαϊμοῦ, ποὺ τοῦ εἶχε κάμει δῶρο ἡ μαρκησία Πομπαντούρ. 'Η μαϊμοῦ αὐτὴ καθότανε συνήθως πάνω στὴ σκεπὴ τοῦ κρεββατιοῦ. 'Απὸ κεῖ εἶχεν ἰδῆ τὴν πάλη τοῦ Φραγκονὰρ καὶ τῆς Ροζίνας γιὰ τὸ πουκάμισο. Καὶ μὲ τὴ συνήθεια ποὺ ἔχουν οἱ πίθηκοι νὰ μιμοῦνται τὶς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, μόλις ἀπομακρύνθηκε ὁ Φραγκονάρ, αὐτὴ κατέβηκε κρεμασμένη ἀπὸ τὰ παραπετάσματα τοῦ κρεββατιοῦ κάτω καὶ καθὼς ἡ Ροζίνα ἦταν τεντωμένη καὶ ξέγνοιαστη πειά, ἅρπαξε τὴν ἄκρη ἀπὸ τὸ πουκάμισο καὶ σκαρφάλωσε πάλι ἀπάνω στὴ σκοπιά της. "Ηταν τόσο ἀπροσδόκητη ἡ ἐπίθεσις τῆς μαϊμοῦς καὶ τόσο γρήγορο τὸ κίνημά της, ὥστε ἡ Ροζίνα δὲν ἐπρόφτασε νὰ προφυλαχτῆ. 'Απεναντίας μάλιστα, καθὼς τρόμαξε κ' ἐσήκωσε τὰ χέρια, εὐκόλυνεν ἔτσι τὸ βγάλσιμο τοῦ ἀσπραρρούχου. Καὶ μιὰ ποὺ τὸ κακὸ ἔγινε, στάθηκε πειὰ κ' ἐπόζαρισε μπρὸς στὸ ζωγράφο τελείως γυμνή...

Κι' ὁ Φραγκονάρ, γοητευμένος ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν ἁρμονία τῶν γραμμῶν της, ἐζωγράφισε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους πινακάς του. Μόνο, ἀντὶ τῆς μαϊμοῦς, ἔβαλε στὴν κορυφὴ τοῦ κρεββατιοῦ νὰ κρατῆ τὸ ἁρπαγμένο πουκάμισο ἕναν "Ερωτα μὲ φουσκωμένα μάγουλα. Καὶ τίτλο στὸν πίνακα αὐτόν, ποὺ τὸν θαυμάζει σήμερα ὅλος ὁ φιλότεχνος κόσμος στὸ Παρισινὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου, ἔβαλεν «'Η ἁρπαγὴ τοῦ 'Υποκαμίσου».

ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ**

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἕνας ἄνθρωπος, ντυμένος, ὅπως οἱ Ἀτσίγγανοι καὶ μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο ἀπὸ προσωπίδα, προχώρησε μὲ σταθερὸ βῆμα, λέγοντας μιὰ συνθηματικὴ φράσι.

Ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς φώναξε τότε.

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Μήπως μᾶς πρόδωσαν;

Μὰ ὁ νεοφερμένος προχώρησε ὡς αὐτόν, ἔβαλε τὸ ἕνα χέρι του ἀπάνω στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή.

—Ὀνομάζομαι Ἄμρι καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διατάσσω, γιατὶ εἶμαι ὁ βασιλεύς σου...

Καὶ συγχρόνως ἀνασήκωσε τὴν προσωπίδα του τόσο γρήγορα, ὥστε μονάχα ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς μπόρεσε νὰ διακρίνη τὸ πρόσωπό του. Ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν μαρκήσιο Ρογῆρο κι' ἀμέσως ὑποκλίθηκε μπροστά του ταπεινά, λέγοντας.

—Διατάξετε ! Θὰ ὑπακούσω!..

—Πρόσταξε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ βγοῦν ἔξω! εἶπε ὁ Ρογῆρος.

—Ὅλους; ἔκανε ὁ Ζάν.

—Ὅλους ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν! ἀπάντησε ὁ Ρογῆρος κ' ἔδειξε τὸν Σαμψών.

Ἀμέσως ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς ἔκανε ἕνα νεῦμα κι' ὅλοι οἱ Ἀτσίγγανοι βγῆκαν ἔξω. Τέσσερες μόνο ἔμειναν μέσ' στὸ σπήλαιο· ὁ ἴδιος ὁ Ζὰν ποὺ στεκόταν ταπεινὰ μπρὸς στὸ Ρογῆρο, ὁ Ρογῆρος, ὁ Σαμψὼν ποὺ δὲν καταλάβαινε τί συνέβαινε κ' ἡ μὶς Ἔλλεν ποὔνοιωθε τὴν ἀπέραντη εὐτυχία τοῦ καταδίκου, ὁ ὁποῖος λαβαίνει χάρι τὴ στιγμὴ ποὺ βρίσκεται ἐπάνω στὸ ἰκρίωμα.

Τέλος ὁ Ρογῆρος ἔβγαλε τὴ μάσκα του.

—Ὁ Ρογῆρος ! ξεφώνισε μὲ ἀγαλλίασι ἡ μὶς Ἔλλεν.

—Ὁ μαρκήσιος τοῦ Ἄσμπουρτον! ψιθύρισε ὁ Σαμψών.

—Δὲν εἶμαι πειὰ ὁ μαρκήσιος τοῦ Ἄσμπουρτον, μὰ ὁ Ἄμρι ὁ Ἀτσίγγανος, ὁ Ἄμρι, ὁ γυιὸς τῆς Κυνθίας καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀτσιγγάνων.

Ἔπειτα, κάνοντας ἕνα βῆμα πρὸς τὴν μὶς Ἔλλεν, ὁ Ρογῆρος, ἐπρόσθεσε·

—Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἤθελαν νὰ σὲ σκοτώσουν. Ἐγὼ σοῦ δίνω χάρι, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅμως ὅτι θὰ ἐγκαταλείψης ἀπόψε κιόλας τὸ Λονδῖνο καὶ θὰ πᾶς νὰ συναντήσης τὸν σὲρ Ροβέρτο Βάλντεν, στὴ Σκωτία κι' ὅτι δὲν θὰ σκεφτῆς πειὰ νὰ παντρευτῆς τὸ Λιονέλ !

Ἡ μὶς Ἔλλεν ἔσκυψε τὸ κεφάλι της χωρὶς ν' ἀπαντήση.

Τότε ὁ Ρογῆρος γύρισε πρὸς τὸ Σαμψὼν καὶ εἶπε.

—Θὰ ὁδηγήσης τὴ γυναῖκα αὐτὴ ὡς τὸ μέγαρο Βάλντεν. Δυστυχία σου ἂν πάθει τὸ παραμικρό!

Ἀμέσως ὁ Σαμψὼν ὑποκλίθηκε, πῆρε τὴ μὶς Ἔλλεν μέσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιο.

Τότε ὁ Ρογῆρος κύτταξε ψυχρὰ τὸν Ζὰν ντὲ Φρὰνς καὶ τοῦ εἶπε.

—Οἱ δυό μας τώρα !

VIII

Ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς, στοῦ ὁποίου τὴν τρομερὴ θέλησι λύγιζαν ὅλοι, ἔσκυβε τώρα ταπεινὰ τὸ κεφάλι του μπρὸς στὸ Ρογῆρο.

—Ναί, ἐξακολούθησε ὁ μαρκήσιος, οἱ δυό μας τώρα, Ναμπὰμ Ὄσμανυ, Ζὰν ντὲ Φρὰνς, ἀδελφὲ τῆς μητέρας μου Κυνθίας!

Ὁ Ζὰν ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνη καὶ ὁ Ρογῆρος ἐξακολούθησε·

—Ἡ Κυνθία μοῦ εἶπε πὼς ἐγώ, ὁ Ἄμρι ὁ Ἀτσίγγανος, ἀντικατέστησε τὸ νεκρὸ παιδί, τὸ νόμιμο κληρονόμο τοῦ μαρκησίου Ἄσμπουρτον, τοῦ ὁποίου μόνο νόθος γυιὸς εἶμαι. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν μοῦ εἶπε, εἶνε γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἔκανες αὐτὴ τὴν πλαστοπροσωπεία καὶ τί ἐπιδιώκεις τόσα χρόνια τώρα... Ἐτόλμησες νὰ μὲ κάνης λόρδο, νὰ μὲ κάνης μεγιστᾶνα, νὰ μὲ κάνης Ἄγγλο συνταγματάρχη... Ὁ Βόλτον, καὶ σὺ εἴπατε ψέμματα σὲ ὅλη τὴν ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία, βεβαιώνοντας πὼς ἐγὼ ἤμουν ὁ νόμιμος, ὁ πραγματικὸς γυιὸς τοῦ μαρκησίου τοῦ Ἄσμπουρτον. Γιατί;

Τότε ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς ἀνασήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ ἀπάντησε.

—Ἄμρι, ἀφοῦ ἔμαθες τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς σου, πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ:

—Μίλα! ἀπάντησε ὁ Ρογῆρος.

—Ἄκου λοιπόν.. Μιὰ νύχτα, δυὸ ἄνδρες ἦρθαν καὶ ζήτησαν φιλοξενία στὴν κατασκήνωσί μας στὶς Ἰνδίες, σὲ τριῶν λευγῶν ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Καλκούτα. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ χειροῦργος Βόλτον κι' ὁ ἄλλος ὁ γενικὸς διοικητὴς τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν λόρδος Ἄσμπουρτον. Ὁ τελευταῖος εἶδε μπρὸς στὸ κατῶφλι μιᾶς σκηνῆς ἕνα παιδάκι ποὺ ἔπαιζε καὶ κυλιόταν στὸ χῶμα. Ἤσουν ἐσύ... Κι' ὁ ἀριστοκράτης λόρδος βλέποντάς σε συγκινήθηκε ἀμέσως, γιατὶ ἀναγνώρισε σὲ σένα τὸ παιδί του! Ἤσουν ὁ καρπὸς τοῦ μυστικοῦ ἔρωτός του μὲ τὴν ἀδελφή μου Κυνθία. Τὴν ἐπομένη νύχτα, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο αὐτοὺς ἄνδρες ξαναγύρισε στὴν κατασκήνωσί μας. Ἦταν ὁ Βόλτον. Ἐρχόταν νὰ σὲ πάρη γιὰ ν' ἀντικαταστήση μὲ σένα τὸ νόμιμο παιδὶ τοῦ λόρδου ποὺ εἶχε πεθάνει τὴν ἴδια νύχτα.

»Ὁ ἄτιμος ὁ σὲρ Τζέϊμς εἶχε χώσει μιὰ μαύρη ἔχιδνα στὴν κούνια τοῦ μικροῦ μαρκησίου, ἡ ὁποία τὸν δάγκωσε καὶ τὸν θανάτωσε. Στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησα νὰ δεχτῶ αὐτὸ ποὺ μοῦ πρότεινε ὁ Βόλτον. Μὰ μοῦ περιέγραψε μὲ τὰ πιὸ χτυπητὰ χρώματα τὸ λαμπρὸ μέλλον ποὺ ἀνοίγοταν μπροστά σου κι' ἀμέσως ἔνοιωσα ἴλιγγο, μὲ τὴν ἰδέα νὰ δῶ ἕναν ἄνθρωπο τῆς ράτσας μου ν' ἀνεβαίνη τόσο ψηλά, νὰ κάθεται πλάϊ στοὺς ἐνδοξότερους μεγιστᾶνες τῆς Ἀγγλίας καὶ νὰ θριαμβεύουμε στὸ πρόσωπό του ἐμεῖς οἱ ἀποδιοπομπαῖοι, οἱ περιφρονημένοι, οἱ Ἀτσίγγανοι! Καὶ δέχτηκα... Ἀπὸ τότε ἀγρυπνοῦσα σὲ σᾶς σὲ κάθε στιγμή, μέρα καὶ νύχτα, κ' ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ τὴ δόξα σας!... Καὶ τώρα ἂν εἶμαι ἔνοχος, καταδίκασέ με, σὺ ποὺ εἶσαι ὁ βασιλῆᾶς κι' ὁ ἀφέντης μου!..

Καὶ ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς γονάτισε μπροστὰ στὸ Ρογῆρο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνασήκωσε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του.

—Εἶσαι καλὸς καὶ τίμιος, Ζάν, καὶ σὲ συγχωρῶ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ κάνατε ὁ Βόλτον καὶ σύ! Ἄ! —ἐξακολούθησε φέρνοντας τὰ χέρια του στὰ μάτια του, ποὺ τὰ μούσκευαν δάκρυα — αὐτό, ποὺ ὑποφέρω ἀπὸ τότε ποὺ ἔμαθα ὅλη τὴν ἀλήθεια, κανεὶς δὲν θὰ τὸ μαντέψη ποτέ... Ἐγώ, ὁ Ἄμρι, ὁ Ἀτσίγγανος, ἤμουν λόρδος, ἤμουν μεγιστάν, ἤμουν ὁ περήφανος κι' εὐγενικὸς μαρκήσιος τοῦ Ἄσμπουρτον... Καὶ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας νόθος, ἕνας ὑπηρέτης!

—Εἶστε ὁ γυιὸς τοῦ μαρκησίου τοῦ Ἄσμπουρτον, τὸν διέκοψε ζωηρὰ ὁ Ζάν.

—Ναί, ὁ νόθος! ψιθύρισε ὁ Ρογῆρος.

—Ἔστω! Μὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ πειὰ γιὰ νὰ ποδοπατήσετε τὸ στέμμα σας τοῦ μαρκησίου καὶ τὸ μανδύα τοῦ μαρκησίου ποὺ μᾶς στοίχισε τόσο ἀκριβά! Ἄ! — ἐξακολούθησε ὁ Ζὰν μὲ συγκίνησι — ἂν ἡ παρουσία μας στὸ Λονδῖνο σᾶς στενοχωρεῖ καὶ σᾶς ταπεινώνη, πέστε μιὰ λέξι, κάμετε ἕνα νεῦμα κι' ἀμέσως θὰ χαθοῦμε, θὰ φύγουμε μακρυά!

—Ὄχι, δὲν θὰ φύγετε! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρογῆρος, κουνῶντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.. Ἡ μᾶλλον, θὰ φύγω κ' ἐγὼ μαζύ σας!

Καὶ καθὼς ὁ Ζὰν ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ, ὁ Ρογῆρος ἐπρόσθεσε.

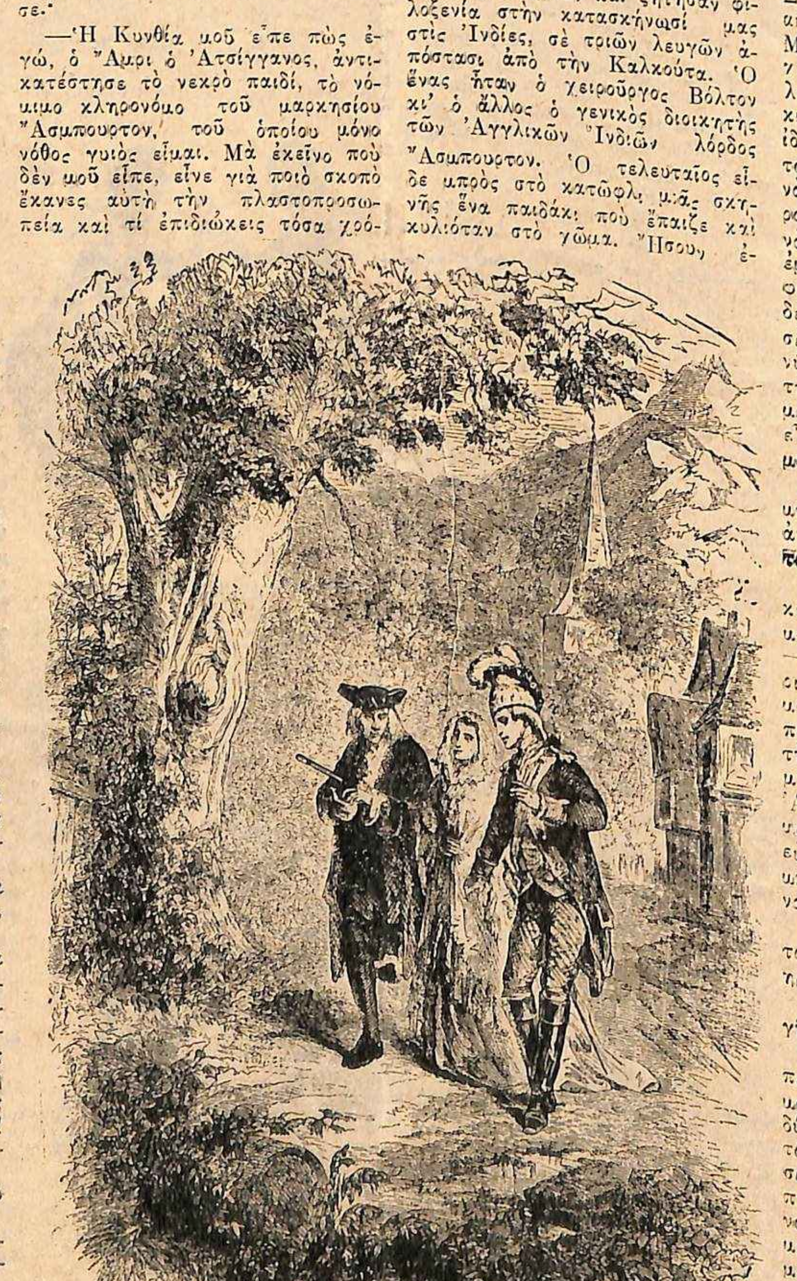

—Ἔ, λοιπόν, εἶπε ὁ πάστωρ, θὰ σᾶς παντρέψω !

—Ἄκουσε, Ζάν! Ἂν ὁ ἄτιμος αὐτὸς σὲρ Τζέϊμς ζοῦσε ἀκόμα, ἂν τὸ δουκικὸ στέμμα κ' ἡ ἀπέραντη περιουσία τῆς οἰκογενείας Ἄσμπουρτον, ἐπρόκειτο νὰ γίνουν δικά του, δὲν θὰ εἶχα βέβαια ποτὲ τὸ θάρρος νὰ πετάξω τὴ μάσκα...

—Μά, τὸν διέκοψε ὁ Ζάν, ξέρετε τί θὰ γίνη, ἂν παραιτηθῆτε τῶν τίτλων σας καὶ τῆς περιουσίας σας;... Ἡ Βουλὴ τῶν Λόρδων μ' ἕνα διάταγμά της θὰ θεωρήση τὴν οἰκογένεια Ἄσμπουρτον σβυσμένη κι' ὅλα της τὰ ἀγαθὰ θὰ περιέλθουν στὸ δημόσιο.

—Ἀπατᾶσαι, Ζάν! ἀπάντησε ὁ Ρογῆρος. Τὸ ὄνομα τῶν Ἄσμπουρτον δὲν θὰ σβύση... Ἡ λαίδη Καικιλία εἶχε καὶ ἄλλο παιδί...

—Ναί, μὰ τὸ παιδὶ αὐτὸ πέθανε..

—Ἀπατᾶσαι, Ζάν... Αὐτὸ τὸ παιδὶ ζῆ καὶ τὸ ξέρεις...

—Τί λέτε; φώναξε ὁ Ἀτσίγγανος χλωμιάζοντας.

—Τὴν ἀλήθεια ! Ὁ δευτερότοκος γυιὸς τοῦ μαρκησίου τοῦ Ἄσμπουρτον καὶ ὁ πραγματικὸς κληρονόμος, εἶνε πολὺ γνωστός σου, Ζάν, γιατὶ πολέμησες στὸ πλευρό του στὸ φρούριο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου... Εἶνε ὁ λοχαγὸς Λιονέλ!..

Ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ μανίας.

—Καθὼς βλέπεις, λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Ρογῆρος, δὲν μοῦ μένει πειὰ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς τίτλους καὶ τὴν περιουσία ποὺ εἶχα σφετεριστῆ ἐν ἀγνοίᾳ μου..

—Ὢ Θεέ μου! ψιθύρισε ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς μ' ἀπόγνωσι, κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του, ἔτσι λοιπὸν ἦταν γραφτὸ νὰ τελειώση τ' ὄνειρό μου;...

Ὁ Ρογῆρος δὲν τοῦ ἀπάντησε γιατὶ ξαφνικὰ ἀκούστηκε θόρυβος ἔξω κ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ παρουσιάστηκε ἕνας ἄνδρας.

—Ὁ δόκτωρ Βόλτον! φώναξαν συγχρόνως ὁ Ρογῆρος κι' ὁ Ζάν.

—Ἔκανα πενῆντα μίλλια μέσα σ' ἔξη ὧρες γιὰ νἄρθω ἐδῶ! ἀπάντησε ὁ Βόλτον, δείχνοντας τὰ κατασκονισμένα ροῦχα του. Μὰ φτάνω ἐγκαίρως!

—Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ὁ Ρογῆρος.

—Συμβαίνει, ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Βόλτον, ὅτι ὁ ἐχθρός μας σὲρ Ροβέρτος Βάλντεν ξέρει τὰ πάντα...

—Ὁ σὲρ Ροβέρτος; εἶπε ὁ Ρογῆρος. Μὰ δὲν εἶνε φίλος τοῦ πατέρα μου;

—Εἶνε ὁ θανάσιμος ἐχθρός σας! ἀπάντησε ὁ Βόλτον. Λοιπόν, ὁ Βάλντεν ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε, τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ἐπισκέφθη στὴν Ἀγγλία καὶ στὴ Σκωτία τὰ σπουδαιότερα μέλη τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων καὶ λογαριάζει νὰ μιλήση σὲ ὀχτὼ μέρες στὴ Βουλή...

—Καὶ τί θὰ πῆ;

—Θὰ ζητήση νὰ διωχτῆ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία αὐτὴ ἡ ράτσα τῶν ἀλητῶν, τῶν ζητιάνων καὶ τῶν κλεπτῶν, ὅπως ὀνομάζει τοὺς Ἀτσιγγάνους!

—Ἄ! ἔκανε ὁ Ρογῆρος.

—Καὶ τώρα, μιλόρδε, πρόσθεσε ἀπότομα ὁ Βόλτον, κρίνετε καὶ μόνος σας ἂν εἶνε τώρα ἡ κατάλληλη στιγμὴ νὰ διακηρύξετε πὼς εἶστε ὁ γυιὸς μιᾶς Ἀτσιγγάνας καὶ νὰ ἐπιστρέψετε τ' ὄνομά σας, τοὺς τίτλους σας καὶ τὴν περιουσία σας στὸ Λιονέλ!...

Ὁ Ρογῆρος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ μιὰ μεγάλη πάλη φαινότανε πὼς γινότανε μέσα του.

Τέλος σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε·

—Ὄχι! Ὄχι! Νόμιμος ἢ νόθος, ἔχω μέσα στὶς φλέβες μου ἕνα αἷμα ποὺ ξέρει τί θὰ πῆ τιμὴ καὶ καθῆκον!... Ἕνας ἀξιωματικὸς δὲν ὑποβάλλει ποτὲ τὴν παραίτησί του στὴ παραμονὴ τῆς μάχης κι' οὔτε ὁ τίμιος στρατιώτης συλλογίζεται ποτὲ νὰ πετάξη τὸ σπαθί του, ὅταν βροντάη μακρυὰ τὸ κανόνι.

Καὶ καθὼς ὁ Βόλτον κι' ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς κυτταζόντουσαν σὰν νὰ ἀναρωτιόντουσαν τί σήμαιναν τὰ λόγια αὐτά, ὁ Ρογῆρος ἐξακολούθησε·

—Ἄ! Ὁ σὲρ Ροβέρτος Βάλντεν θὰ τολμήση νὰ ζητήση ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων τὴν ἐξορία τῶν Ἀτσιγγάνων;... Ἔ, λοιπόν, ἕνας πατρίκιος τῆς Ἀγγλίας θὰ σηκωθῆ τότε γιὰ νὰ τοὺς ὑπερασπίση...

Ὁ Βόλτον καὶ ὁ Ζὰν κρεμόντουσαν τώρα ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Ρογήρου...

—Ἡσυχάστε, φίλοι μου! τοὺς εἶπε. Εἶμαι ἀκόμη ὁ μαρκήσιος Ρογῆρος τοῦ Ἄσμπουρτον!

Ὅσοι γοητεύθηκαν, ὅσοι συναρπάστηκαν, ὅσοι ἔκλαψαν διαβάζοντας στὴν «Οἰκογένεια» τὴν ἀλησμόνητη «ΜΙΝΙΟΝ», ἂς ἑτοιμασθοῦν !

Ἀρχίζουμε λίαν προσεχῶς τὴ δημοσίευσι τῆς συνεχείας της, μὲ τὸν τίτλο :

“Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ„

Ὅλοι οἱ ἀξέχαστοι ἥρωες τοῦ περιφήμου αὐτοῦ μυθιστορήματος, ἡ Ἔλενα, ἡ Μινιόν, ἡ Γκρατσιόζα, ὁ Τζοβάννι, ὁ Γουλιέλμος Μάϊστερ κτλ. κτλ., θὰ εἶνε οἱ ἥρωες καὶ τοῦ νέου μας ἀναγνώσματος. Ἑτοιμαστῆτε...

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ
«Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ»

Ὁ Ζὰν κι' ὁ Βόλτον ἀνατρίχιασαν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ κ' ἔσκυψαν, σὰν μαγνητισμένοι κάτω ἀπ' τὸ λαμπρὸ βλέμμα τοῦ νεαροῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀτσιγγάνων.

IX

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ μὶς Ἔλλεν καὶ ὁ Σαμψὼν ἐκάλπαζαν πρὸς τὸ Λονδῖνο.

— Σώθηκα πάλ. ! μουρμούριζε ἡ νέα γυναῖκα. Σίγουρα ὁ διάβολος εἶνε μαζύ μου. Μὰ τώρα ποὺ ὁ Ρογῆρος ξέρει τὰ πάντα καὶ μὲ περιφρονεῖ, δὲν μπορῶ νὰ ὑπολογίζω πειὰ σ' αὐτόν! Μὰ μοῦ μένει ὁ Λιονὲλ καὶ πρέπει νὰ τὸν δῶ πρὶν συναντηθῆ μὲ τὸν ψευτομαρκήσιο τοῦ Ἄσμπουρτον...

Αὐτὴ ἡ ἐλπίδα ἦταν γιὰ τὴν μὶς Ἔλλεν ἡ βάσις ἑνὸς νέου σχεδίου ἐπιχειρήσεων. Οὔτε αὐτή, οὔτε ὁ Σαμψὼν ἄλλαξαν λέξι καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου. Κάλπασαν ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ κατὰ τὸ βράδυ ἔφταναν στὸ Λονδῖνο καὶ σταματοῦσαν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου Βάλντεν. Ἐκεῖ ὁ Σαμψὼν τὴν ἄφησε. Ἡ μὶς Ἔλλεν προχώρησε μέσα, μὰ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ κηδεμόνος της στάθηκε ἀπότομα, ἀνατριχιάζοντας. Πίσω ἀπ' τὸν ὑπηρέτη, ποὺ εἶχε τρέξει γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξη, εἶδε τὸν σὲρ Ροβέρτο Βάλντεν, σοβαρὸ καὶ αὐστηρὸ σὰν δικαστὴ ποὺ πρόκειται νὰ ἐκδώση τὴν ἀπόφασί του.

—Θεῖέ μου! τραύλισε ἡ μὶς Ἔλλεν, τρέχοντας πρὸς αὐτόν.

Μὰ ὁ βαρωνέτος τὴ σταμάτησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του καὶ τῆς εἶπε περιφρονητικά.

—Εἶμαι ἐνήμερος ὅλων τῶν βδελυρῶν μηχανορραφιῶν σας, τῶν σχέσεών σας μὲ τοὺς ὁμοφύλους σας Ἀτσιγγάνους, τῶν νυχτερινῶν ραντεβοῦ σας μὲ τὸν κλέφτη τοῦ ὀνόματος τοῦ μαρκησίου Ἄσμπουρτον... Τόψυ, Ἀτσιγγάνα, θὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι μου!... Σᾶς διώχνω! Ὁ τραπεζίτης μου θὰ σᾶς δίνη κάθε μῆνα ὅσα χρήματα σᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ ζήσετε ἀξιοπρεπῶς, γιατὶ δὲν θέλω νὰ ζητιανέψετε. Ἐντωμεταξύ, πάρτε αὐτὸ ἐδῶ...

Καὶ τῆς ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα πορτοφόλι.

Μὰ ἡ μὶς Ἔλλεν τὸ πέταξε στὰ πόδια τοῦ σὲρ Ροβέρτου, λέγοντας.

—Δὲν θέλω οὔτε τὸν οἶκτο σας, οὔτε τὴν ἐλεημοσύνη σας!

Καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ βγῆκε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ὅπου εἶχε περάσει ὅλη της τὴ ζωὴ κι' ἀπ' ὅπου τὴν ἔδιωχναν τώρα...

. . . .

Ἡ Τόψυ βρισκόταν τώρα στὸ δρόμο, ἐγκαταλελειμμένη ἀπ' ὅλους. Ὁποιαδήποτε ἄλλη, στὴ θέσι της θὰ συντριβόταν, θἄρχιζε νὰ κλαίη. Μὰ ἡ Τόψυ ἦταν προικισμένη μὲ τὴν ἀκατανίκητη ἐνεργητικότητα τῆς φυλῆς της.

Ἡ νύχτα ἦταν παγωμένη καὶ ὁ ἄνεμος φυσοῦσε δυνατός. Ἡ μὶς Ἔλλεν μπῆκε σ' ἕνα ἁμάξι καὶ εἶπε στὸν ἁμαξᾶ νὰ τὴν ὁδηγήση στὸ σύνταγμα τῶν δραγόνων τοῦ Βασιλέως, ὅπου καθὼς ἤξερε, ὁ Λιονὲλ ἦταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς ὑπηρεσίας. Ἐκεῖ εἶπε στὸ σκοπὸ στρατιώτη τ' ὄνομά της καὶ μόλις αὐτὸς τὴν ἀνήγγειλε στὸν Λιονέλ, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἔτρεξε νὰ τὴν ὑποδεχτῆ μόνος του.

—Σεῖς! Σεῖς ! εἶπε πιάνοντας μὲ παραφορὰ τὸ χέρι τῆς Ἔλλεν.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη. Εἶμαι χαμένη ἂν δὲν μὲ βοηθήσετε...Μπορεῖτε ν' ἀπουσιάσετε ἀπὸ τὸ σύνταγμά σας:...

—Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰδοποιήσω πρῶτα τοὺς συναδέλφους μου καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσω ν' ἀναλάβουν τὴν ὑπηρεσία μου..

—Τότε, βιαστῆτε, γιατὶ ἡ στιγμὲς ἀξίζουν ὅσο κι' οἱ αἰῶνες...

Ὁ Λιονὲλ καταταραγμένος ξαναγύρισε μέσα, πῆρε ἕνα μολύβι κ' ἔγραψε ἕνα σημείωμα στὸ λοχαγὸ Χάρντυ, ὁ ὁποῖος ἦταν στενός του φίλος, παρακαλῶντας τον νὰ πάη νὰ τὸν ἀντικαταστήση. Ἔπειτα ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι πλάϊ στὴ μὶς Ἔλλεν καὶ τῆς εἶπε·

—Ὢ, Θεέ μου, τί σᾶς συνέβη λοιπόν... Ἄ! ἂν ξέρατε τί ἔχω ὑποφέρει...

Ἡ μὶς Ἔλλεν τοῦ ἔπιασε ζωηρὰ τὰ χέρια καὶ τὸν ρώτησε.

—Λιονέλ, μ' ἀγαπᾶς:

—Μὴν ρωτᾶς ἂν σ' ἀγαπῶ!

—Καὶ εἶστε ἱκανὸς ν' ἀψηφίσετε τὰ πάντα πρὸς χάριν μου;

—Θ' ἀντίκρυζα γιὰ σᾶς τὸ θάνατο χαμογελῶντας..

—Ἔ, λοιπόν, μάθετε ὅτι ὁ θεῖος μου κι' ὁ Ρογῆρος ὁρκίστηκαν τὴν ἐξόντωσί μας. Ὁ θεῖος μου μάλιστα μ' ἀπήγαγε τὴν περασμένη νύχτα γιὰ νὰ μὲ χωρίση ἀπὸ σᾶς γιὰ πάντα καὶ νὰ μ' ἑνώση μὲ τὸ Ρογῆρο...

—Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀτιμία! φώναξε ὁ Λιονέλ, χλωμὸς ἀπ' τὴν ὀργή του.

Ἡ μὶς Ἔλλεν τὸν κύτταξε τότε στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε·

—Ἀκοῦστε! Ὅσο εἶνε καιρὸς ἀκόμα μπορεῖτε νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ μένα!..

—Ποτέ! φώναξε ὁ Λιονέλ.

—Τότε θέλετε νὰ γίνω γυναῖκα σας:

—Ὢ! ψιθύρισε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός. Αὐτὸ εἶνε τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου...

—Ἔ, λοιπόν, ἂς φύγουμε τότε! Ἂς ἐγκαταλείψουμε τὸ Λονδῖνο ἀπόψε κιόλας!... Ἂς πᾶμε σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐπαρχία, σὲ κάποιο ἄγνωστο χωριό, ὅπου ἕνας ἱερεὺς θὰ εὐλογήση τὴν ἕνωσί μας!... Ἀλλοιῶς εἴμαστε χαμένοι!..

Ὁ Λιονὲλ δὲν καταλάβαινε καὶ πολὺ καλὰ τί τοῦ ἔλεγε. Μὰ τὰ λευκὰ χέρια τῆς μὶς Ἔλλεν ἔσφιγγαν τὰ δικά του κ' ἡ φωνή της τὸν μεθοῦσε. Λησμόνησε τὸ Ρογῆρο, λησμόνησε τὴν μητέρα του καὶ ψιθύρισε μόνο.

—Ἂς φύγουμε!..

Τότε ἡ μὶς Ἔλλεν ἔδωσε μιὰ διαταγὴ στὸν ἁμαξᾶ καὶ τὸ ἁμάξι ξεκίνησε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

. . . .

Ἐντωμεταξύ, ὁ ἤρεμος καὶ μεθοδικὸς σὲρ Ροβέρτος Βάλντεν ἀνέβαλε γιὰ τὴν ἐπομένη τὴ συνάντησί του μὲ τὸν Λιονέλ, κατὰ τὴν ὁποία σκόπευε νὰ τοῦ ἐξηγήση ποιὰ πραγματικῶς ἦταν ἡ μὶς Ἔλλεν καὶ νὰ τὸν θεραπεύση ἀπὸ τὸν ἀνάξιο αὐτὸν ἔρωτά του.

X

Ὅταν ὁ σὲρ Ροβέρτος Βάλντεν ἔμαθε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Λιονέλ, κατάλαβε ἀμέσως τί συνέβαινε κι' ἀπευθύνθηκε στὴν ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου.

Μὰ παρ' ὅλες τὶς ἔρευνές της, δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψη τίποτε..

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΜΟΥ ΣΤΗ ΒΡΑΖΙΛΙΑ

(Ἄρθρο τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ Henri Renou)

ΜΟΛΙΣ ἀφίνουμε τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Καντα-γκάλλο καὶ μπαίνουμε στὴ Κεντρικὴ Βραζιλία, διασχίζουμε μιὰ ἔκτασι γραφικωτάτη. Δάση παρθένα κι' ἀπέραντες φυτεῖες καφὲ ξεπροβάλλουν διαρκῶς μπροστά μας καὶ γοητεύουν μὲ τὸ πανόραμά τους τὰ μάτια.

Ὅταν ἤμουν στὴν πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας, τὸ Ρίο-Ἰανέϊρο, θέλησα κάποτε νὰ ἐπισκεφθῶ ἕναν προμηθευτὴ καφέ, στὸν ὁποῖο μὲ εἶχαν συστήσει.

Ὁ προμηθευτὴς αὐτὸς ἦταν ἰδιοκτήτης μιᾶς τεραστίας καφεφυτείας κοντὰ στὸ χωριὸ Σαμπάγιο, ἐπειδὴ δὲ ἡ φυτεῖες εἶνε κι' αὐτὲς χωριὰ ὁλόκληρα ἀπὸ ἀπόψεως πληθυσμοῦ κι' ἐγκαταστάσεων, ἡ φυτεία αὐτὴ ἦταν γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Σάντα Λουτσία».

Ἦταν Γενάρης, δηλαδὴ καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ στὰ γεωγραφικὰ αὐτὰ πλάτη, κι' ἐπικρατοῦσε ἀποπνικτικὴ ζέστη, ὅταν φτάσαμε στὴ «Σάντα Λουτσία». Ἕνας γιγάντιος νέγρος, ὁ ὁποῖος ἐκτελοῦσε χρέη θυρωροῦ στὴν εἴσοδο τῆς φυτείας, σάλπισε συνθηματικὰ μόλις πλησιάσαμε ἐγὼ κι' ἡ ἀκολουθία μου, κι' ἀμέσως ἔτρεξε νὰ μᾶς ὑποδεχτῆ ὁ ἴδιος ὁ ἰδιοκτήτης τῆς φυτείας.

Λεγόταν κ. Λαφόντ. Εὐγενέστατος, ἔδωσε ἀμέσως διαταγὲς νὰ περιποιηθοῦν τοὺς ἀνθρώπους μου, ἐμένα δὲ μὲ πῆρε στὴν ἰδιαιτέρα κατοικία του μὲ χίλιες φιλοφρονήσεις.

Ἡ ὥρα ἦταν 4 τὸ ἀπόγευμα. Ὁ κ. Λαφόντ, ἡ κυρία του, μιὰ χαριτωμένη μεσόκοπη κρεολή, οἱ τρεῖς γυιοί του κι' ἐγώ, προγευματίσαμε ὀρεκτικὰ μὲ ἀρκετοὺς ξεροὺς καρπούς, μπισκότα, θαυμάσιο κρασὶ Πορτὸ καὶ δροσερὲς λεμονάδες, κι' ἔπειτα ἕνας ἀπ' τοὺς γυιοὺς τοῦ κ. Λαφὸντ μὲ ὡδήγησε στὸ μπάνιο.

Μὲ ἀνακούφισι ἀπαλλάχτηκα ἀπ' τὸ κατασκονισμένο καὶ βρεμμένο ἀπ' τὸν ἱδρῶτα κοστοῦμι τοῦ ταξειδιοῦ μου, ἀπ' τὶς ψηλὲς μπόττες μου, κι' ἀπ' τὰ ἀνυπόφορα ἐσώρρουχά μου καὶ μπῆκα ἀμέσως στὸ χλιαρὸ νερό.

Μιὰ ἡδονικὴ ὑπνηλία μ' ἔπιασε τότε. Ἄρχισα μάλιστα νὰ βλέπω κι' ὄνειρα τερπνά, ἀλλὰ ἀμέσως μπῆκε μέσα στὸ διαμέρισμα τοῦ μπάνιου μιὰ χαριτωμένη νεαρὴ ὑπηρέτρια, κατάμαυρη καὶ μὲ κοντὰ σγουρὰ μαλλιά, ἡ ὁποία μὲ γοητευτικὴ ἀφέλεια, κι' ὁλότελα ἀπονήρευτη, μοῦ εἶπε νὰ τυλιχτῶ σ' ἕνα σεντόνι γιὰ τήν... ἐπιθεώρησι!

Χάσκοντας ἀπ' τὴν κατάπληξι, συμμορφώθηκα ἀμέσως. Μὲ ξάπλωσε σ' ἕνα ντιβάνι ἡ νεαρὴ μαύρη καὶ μὲ ἀπάθεια γιατροῦ μπρὸς σὲ ἀσθενῆ, ἄρχισε νὰ περιεργάζεται σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ ὁλόκληρο τὸ γυμνό μου σῶμα, προσέχοντας ἰδιαιτέρως στὴ ράχι, στὰ χέρια, στὰ μπράτσα καὶ στὶς κνῆμες μου!

Μὴν μπορῶντας νὰ συγκρατηθῶ, τὴ ρώτησα, ἐπὶ τέλους·

—Τί κυττᾶς ἔτσι;... Τί ψάχνεις γιάβρης στὸ κορμί μου;...

Κ' ἐκείνη σοβαρώτατα μοῦ ἀπάντησε·

—Κυττάζω μήπως ὁ κύριος ἔχει πουθενὰ καμμιὰ δαγκωματιὰ ἀπὸ κανένα «ζάρακα» ἢ ἀπὸ καμμιὰ «πρεζικόζα»... Εἶνε δυὸ φείδια τόσο ὕπουλα καὶ τόσο δηλητηριώδη, ὥστε δαγκάνουν ἀπροσδόκητα καὶ τὸ δηλητήριό τους σκοτώνει τὸν ἄνθρωπο ἀσφαλῶς μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα!

Εἶχα ἀκούσει γιὰ τὸ περίεργο αὐτὸ εἶδος τῶν φειδιῶν, τὸ ὁποῖο βρίσκεται μονάχα στὶς καφεφυτεῖες τῆς Βραζιλίας, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ φάνηκε ἐξωφρενικό, ἦταν τὸ ὅτι μ' ἔψαχνε ἡ μαύρη γιὰ νὰ μοῦ πῆ ἂν ἤμουν δαγκωμένος!

Τὴ ρώτησα λοιπὸν σχετικά, κι' ἐκείνη ἀποκρίθηκε·

—Μὴν παραξενεύεστε... Ἔτσι ψάχνονται ἀναμεταξύ τους ὅλοι οἱ ἐργάτες, μόλις τελειώσουν τὴ δουλειὰ στὶς φυτεῖες... Τὴν ἴδια στιγμὴ τῆς δαγκαματιᾶς, τὰ φείδια αὐτὰ ρίχνουν μαζὺ μὲ τὸ δηλητήριο κι' ἕνα δυνατὸ ναρκωτικὸ στὴν πληγή, κι' ἔτσι ὁ ἄνθρωπος δὲν προλαβαίνει νὰ νοιώση τὸν πόνο... Μόνο ἀπ' τὰ ἴχνη, ἀπ' τὶς τρυπίτσες δηλαδὴ τῶν δυὸ δοντιῶν τοῦ φειδιοῦ στὸ κορμί, καταλαβαίνουμε ἂν εἴμαστε δαγκαμένοι... Μὲ τρία ὅμως φλυτζάνια δυνατοῦ καφὲ κάθε μισὴ ὥρα, ὁ κίνδυνος περνάει ὁλότελα... Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο ἀντίδοτο!...

Ἡ ἐκπλήξεις μου ὅμως δὲν τελείωσαν ἀκόμα. Ὅσο νὰ πῆ αὐτὰ τὰ λόγια ἡ σβέλτη ὑπηρέτρια, εἶχε κιόλας ξεμπερδέψει τὴν ἐξέτασι τοῦ σώματός μου, κι' ὡπλισμένη τώρα μὲ μιὰ μεγάλη καρφίτσα κύτταζε προσεχτικὰ τὴ σάρκα μου γύρω στὰ νύχια τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν μου.

—Τί κάνεις τώρα αὐτοῦ; τὴ ρώτησα ξαφνιασμένος.

—Νά!... Νά!... μοῦ ἀποκρίθηκε. Τὸ κρέας ποὺ τριγυρίζει τὰ νύχια σας εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ «μπίσιος»... Προσέξτε καὶ θὰ δῆτε!...

Πραγματικά, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, καθὼς μὲ κεντοῦσε ἐλαφρὰ μὲ τὴν καρφίτσα, μοὔδειχνε κατόπιν θριαμβευτικὰ στὴν ἄκρη της καρφωμένο ἕνα μικροσκοπικὸ ἄσπρο σκουληκάκι μὲ μαῦρο κεφάλι. Ἀφοῦ μοὔβγαλε καμμιὰ τριανταριὰ τέτοια σκουληκάκια ἀπ' ὅλα τὰ νύχια μου, μοῦ εἶπε κατόπιν·

—Αὐτὰ τὰ σκουληκάκια τὰ λέμε «μπίσιος»... Βρίσκονται ἄφθονα στὰ φύλλα τῶν δένδρων τοῦ δάσους, κι' ἀπὸ κεῖ γλυστροῦν εὔκολα ἐπάνω στὸν ταξειδιώτη.. Ὅσο δήποτε καλὰ καὶ σφιχτὰ νᾆναι αὐτὸς ντυμένος, τὰ σκουληκάκια κατορθώνουν νὰ τρυπώσουν στὰ πόδια του ἢ καὶ στὰ χέρια του — ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γάντια — καὶ ζαρώνουν κατόπιν στὶς γωνιὲς τῶν νυχιῶν... Ἐκεῖ γεννοῦν ἀμέτρητα αὐγά, πληθαίνουν καταπληκτικὰ σὲ λίγες ὧρες, καὶ τρῶνε τὸ κρέας μὲ τόση γρηγοράδα τὰ πεινασμένα νεογέννητα, ὥστε τὴν ἄλλη μέρα κιόλας φαρδειὲς πληγὲς χάσκουν ὁλόγυρα στὰ νύχια... Ἂν δὲν τὰ βγάλη κανένας, ὅπως τώρα, δυσκολώτατα ὕστερα τὰ ξεφορτώνεται καὶ πολὺ συχνὰ πεθαίνει ἀπὸ γάγγραινα τῶν πληγῶν αὐτῶν, γιατὶ τὸ κλίμα μας ἐδῶ εἶνε πολὺ θερμὸ κι' ἀποπνικτικὰ ὑγρό... Ἐλᾶτε... Ντυθῆτε τώρα... Τελειώσαμε, «καμπαλλέρο»!

Βαθειὰ ἐπηρεασμένος, τὴν κύτταξα ὅπως θὰ κύτταζα τὸν σωτῆρα μου. Ντύθηκα, βρῆκα τὸν κ. Λαφόντ, μιλήσαμε προκαταρκτικὰ γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας κ' ὕστερα παρακαθήσαμε ὅλοι μαζὺ σὲ πλουσιώτατο δεῖπνο. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα τερπνῆς συναναστροφῆς, ὁ μεγαλείτερος γυιὸς τοῦ κ. Λαφόντ μὲ ὡδήγησε στὴ κρεββατοκάμαρά μου κι' εἶπε·

—Σᾶς εὔχομαι καληνύχτα καὶ ὕπνον γαλήνιο... Εἴμαστε γοητευμένοι ἀπ' τὴ συντροφιά σας κι' ἐλπίζουμε νὰ μείνετε ἀρκετὲς μέρες κοντά μας!...

* * *

Ἀκοῦστε τώρα, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, πόσο ὤμορφα ἐκπληρώθηκαν εἰς βάρος μου ἡ εὐχὲς αὐτὲς τοῦ εὐγενικοῦ νέου. Ἐπειδὴ ἡ ζέστη τῆς νύχτας ἦταν ἀπελπιστική, δὲν ἔκλεισα τὸ παράθυρο, ὅπως μοῦ σύστησαν — δίχως ἐξηγήσεις — νὰ κάνω, ἀλλὰ χώθηκα στὴν κουνουπιέρα μου ἀφίνοντάς το ἀνοιχτό.

Ἀμέσως κουρασμένος καθὼς ἤμουν, κοιμήθηκα βαθειά. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, δὲν ξέρω πόση ἀκριβῶς, ἔνοιωσα μέσα στὴ νάρκη μου ἕνα εὐχάριστο αἴσθημα δροσιᾶς, τὸ ὁποῖο κυκλοφοροῦσε ἐπάνω στὸ μισόγυμνο κορμί μου...

Σιγὰ-σιγὰ ἡ δροσιὰ αὐτὴ συγκεντρώθηκε στὸ μέρος τοῦ στομαχιοῦ μου, συνδυασμένη συγχρόνως μὲ μιὰ ἐντύπωσι ἀόριστη βάρους στὸ ἴδιο μέρος...

Ἄνοιξα τὰ μάτια ἄθελά μου... Ἡ σελήνη φώτιζε καλὰ τὸ δωμάτιό μου... Χαμήλωσα διστακτικὰ τὴ ματιά μου πρὸς τὸ στομάχι μου... κι' ἀμέσως ἔβγαλα ἕνα τρομερὸ οὐρλιαχτὸ φρίκης!...

Συσπειρωμένο κοντά μου — τὸ μισὸ ἐπάνω στὴν κοιλιά μου καὶ τὸ ἄλλο μισὸ στὸ σεντόνι μου — βρισκόταν ἕνα φρικαλέο φεῖδι, χοντρὸ σὰν τὸ μπράτσο μου καὶ μακρὺ ἐνάμισυ μέτρο. Τρομαγμένο ἀπ' τὸ ξεφωνητό μου ξεδιπλώθηκε, γλύστρησε στὸ πάτωμα, κι' ἐκεῖ ἀτάραχο πειὰ — λὲς καὶ βρισκόταν στὴ φωλιά του — ξανακουλουριάστηκε ἥμερα κι' ἔμεινε ἀκίνητο κυττάζοντάς με!...

Χλωμὸς σὰν νεκρὸς δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα, ὁ κ. Λαφὸντ φάνηκε κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα κερὶ ἀναμμένο, καὶ μὲ ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον τί μοῦ συνέβαινε καὶ ξεφώνισα ἔτσι.

Μισοπαραλυμένος ἀπ' τὸν τρόμο τοὔδειξα τὸ κουλουριασμένο ἀπαθέστατα τερατῶδες φεῖδι. Γέλια ὁμηρικά, γέλια τρανταχτὰ βγῆκαν ἀμέσως ἀπ' τὰ στήθη τοῦ κ. Λαφόντ!

Κι' ἐνῶ τὸν κυττοῦσα ἀνατριχιασμένος, νομίζοντας πὼς τρελλάθηκε ξαφνικά, ἐκεῖνος πλησίασε τὸ φεῖδι, τοὔδωσε δυὸ-τρεῖς ἐλαφρές, σχεδὸν χαϊδευτικὲς κλωτσιὲς μὲ τὸ γυμνό του πόδι καὶ τοῦ εἶπε·

—Ἔλα!... Ἔλα!... Ἐμπρὸς δίνε του, μασκαρᾶ... Τρόμαξες τὸν κύριο!...

Μόλις τὸ φεῖδι ξεδιπλώθηκε μαγκουρλίδικα, σκαρφάλωσε στὸ παράθυρο, γλύστρησε κάτω στὸν κῆπο, κι' ὁ κ. Λαφὸντ μοῦ εἶπε.

—Δὲν εἶνε τίποτε... Εἶνε ἕνα ἀκίνδυνο καὶ ἀγαθὸ φεῖδι. Ἔχω καμμιὰ δεκαριὰ ἀπὸ αὐτὰ στὸ σπίτι μου καὶ στὶς φυτεῖες μου... Κάνουν χρέη γάτας, καὶ κυνηγοῦν ἀμείλιχτα τὰ ποντίκια τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοὺς ἀρουραίους τῶν φυτειῶν μου... Μᾶς εἶνε πολύτιμα, σωτήρια κυριολεκτικῶς, αὐτὰ τὰ ἑρπετά... Κι' ὁ ἀνεπιθύμητος αὐτὸς μουσαφίρης σας, συνηθισμένος νὰ μπαίνη στὸ σπίτι μου ἐλεύθερα κι' ὅποτε τοῦ καπνίζει, εἶδε τὸ παράθυρό σας ἀνοιχτὸ καὶ τρύπωσε στὸ κρεββάτι σας, ζητῶντας χουζοῦρι!... Καληνύχτα σας καὶ μὴν ἀνησυχεῖτε!...

«Καληνύχτα»;... Ἄχ, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται. Ἔμεινα ἄυπνος καὶ τὸ πρωΐ, ἔφυγα τροχάδην ἀπ' τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ κ. Λαφόντ!...

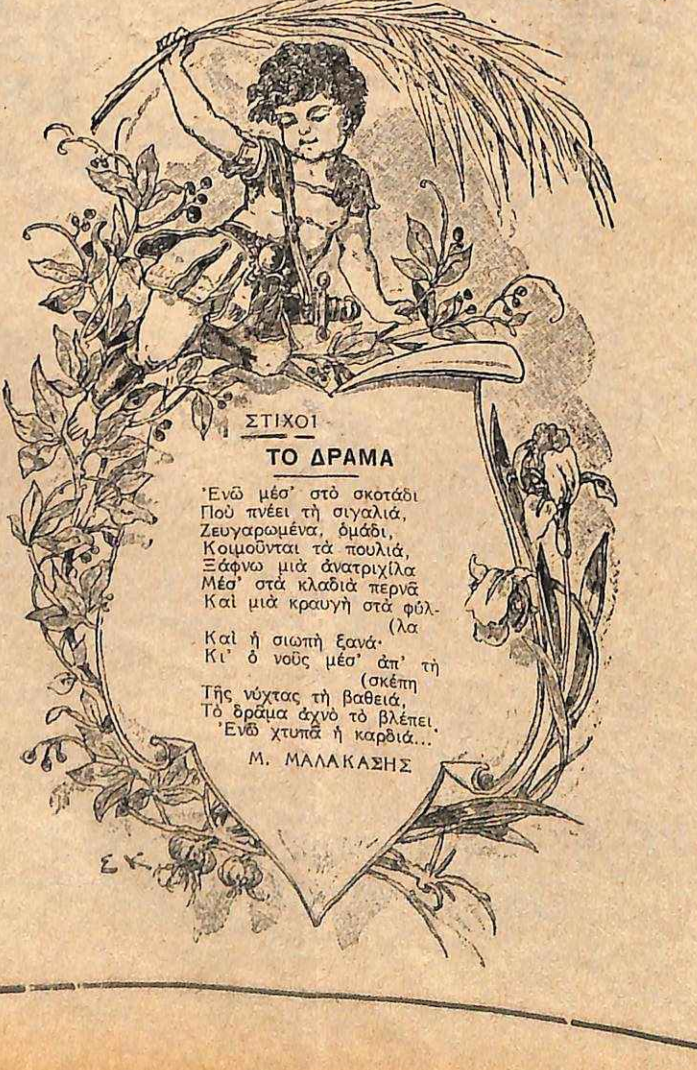

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ

Ἐνῶ μέσ' στὸ σκοτάδι
Ποὺ πνέει τὴ σιγαλιά,
Ζευγαρωμένα, ὁμάδι,
Κοιμοῦνται τὰ πουλιά,
Ξάφνω μιὰ ἀνατριχίλα
Μέσ' στὰ κλαδιὰ περνᾶ
Καὶ μιὰ κραυγὴ στὰ φύλλα

Καὶ ἡ σιωπὴ ξανά·
Κι' ὁ νοῦς μέσ' ἀπ' τὴ σκέπη
Τῆς νύχτας τὴ βαθειά,
Τὸ δρᾶμα ἀχνὸ τὸ βλέπει.
Ἐνῶ χτυπᾷ ἡ καρδιά...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ ΤΗΣ Κ^{ΑΣ} ΛΕΓΚΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

Η Κα Λεγκὸς ἦταν οἰκονόμα. Τριάντα χρόνια παντρεμένη μ' ἕνα βιομήχανο ποὖχει ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὶς δουλειές του, ἔφερνε γύρα τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ της, οἰκονομῶντας τὰ μισὰ ἀπ' τὰ εἰσοδήματά τους, καὶ φυλάγοντάς τα γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν εἶχε. Ὁ κ. Λεγκός, σηκωνότανε κάθε πρωΐ στὶς 9, ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα του, ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν τελευταία της σειρά, χωρὶς ν' ἀφήση οὔτε τὶς ρεκλάμες, ἐγευμάτιζε μόλις χτυποῦσε μεσημέρι, ὕστερα ἔπαιρνεν ἕναν ὕπνο τρεῖς ὧρες, κι' ὅταν ξυπνοῦσε ἐπήγαινε στὸ καφενεῖο, καθόταν ὡς ὅτου νἄρθη ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, κι' ἅμα δειπνοῦσε κοιμόταν μὲ τὶς κόττες. Δὲν σκοτιζόταν γιὰ τίποτε. Τὴν κυβέρνησι τοῦ σπιτιοῦ τὴν εἶχεν ἡ Κα Λεγκός.

Εἴπαμε πὼς ἡ Κα Λεγκὸς ἦταν οἰκονόμα. Μὰ ζοῦσαν σὲ μιὰν ἐπαρχία. Κι' ὅταν ζῇ κανεὶς μὲ τὰ εἰσοδήματά του σὲ μιὰν ἐπαρχιακὴ πόλι, ἔστω κι' ἂν ἔχη δέκα χιλιάδες κατοίκους, εἶνε ὑποχρεωμένος, γιὰ λόγους ἀξιοπρεπείας, νἄχη μιὰν ὑπηρέτρια, ἢ ἕναν ὑπηρέτη. Ἀλλοιῶς τὸν περνᾶνε γιὰ ἐργάτη. Ἔπρεπε λοιπὸν καὶ οἱ Λεγκὸς νἄχουν ὑπηρέτρια κ' εἶχανε μιὰ μὲ μισθὸ 60 φράγκα τὸ μῆνα, ποὺ δὲν τοὺς ἐστοίχιζεν ὅμως τίποτε. Πῶς αὐτό; θὰ μοῦ πῆτε.

Ἡ Κα Λεγκός, σκέφτηκε μέρες καὶ νύχτες ὁλόκληρες πάνω στὸ ζήτημα τῆς ὑπηρετρίας. Νὰ δίνη 60 φράγκα τὸ μῆνα, 720 φράγκα τὸ χρόνο, χωρὶς τροφή, ρουχισμὸ καὶ ὕπνο, σὲ μιὰ παληοϋπηρέτρια; Δὲν τὸ χωροῦσε τὸ μυαλό της καὶ νὰ τί σοφίστηκε: Ἔδιωξε τὴ δούλα ποὺ εἶχεν ἐφτὰ χρόνια, μιὰ χοντρὴ μισόκαπη γυναῖκα ποὺ τὴν ἔλεγαν Εὐγενία κ' ἐζήτησαν ἀπὸ ἕνα μεσιτικὸ γραφεῖο νὰ τῆς στείλουν ἄλλη. Ὅταν παρουσιάστηκεν ἡ νέα ὑπηρέτρια, μιὰ ψηλὴ κοκκαλιάρα, ποὺ τὴν ἔλεγαν Λουΐζα, ἡ Κα Λεγκὸς τὴν ἐφώναξε καὶ τῆς εἶπε:

—Ἄκουσε δῶ, κορίτσι μου, ἡ ὑπηρέτρια ποὺ εἶχα πρῶτα ἔμεινε ἐφτὰ χρόνια στὸ σπίτι μας κ' ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ μᾶς, καθὼς κ' ἐγὼ ἀπ' αὐτήν. Γιατὶ ἦταν καλή, τίμια, πιστή, γλῶσσα δὲν ἔβγαζε, δουλευτάρα καὶ οἰκονόμα. Σοῦ τὰ λέω αὐτὰ γιὰ νὰ σκεφτῇς, ἂν μπορῇς νὰ κάνῃς. Ἕνα πρᾶμα νἄχῃς ὑπ' ὄψει σου, δὲν μ' ἀρέσει ἡ σπατάλη. Ἂν εἶσαι οἰκονόμα θὰ μείνῃς ἐδῶ ὅλη σου τὴ ζωή. Θὰ σοῦ δίνω 60 φράγκα τὸ μῆνα. Καλὰ εἶνε;

—Καλά, κυρία! Λοιπόν, μπορῶ νὰ κουβαλήσω τὸ μπόγο μου στὸ δωμάτιο;

—Ἅ! στάσου μιὰ στιγμή! τῆς εἶπεν ἡ Κα Λεγκός. Εἴπαμε ἑξῆντα φράγκα τὸ μῆνα. Μὰ θέλω νἆμαι σίγουρη. Μοῦ λὲς πὼς εἶσαι καλή. Μὰ ξέρω τί θὰ βγῇς; Λοιπὸν νὰ κάνουμε συμφωνία. Τὸν πρῶτο μῆνα νὰ δουλέψῃς χωρὶς μισθό...

—Τί λέτε, κυρία;

—Στάσου, κορίτσι μου, ν' ἀκούσῃς. Δὲ θὰ τὰ χάσῃς τὰ λεφτά σου. Λοιπὸν τὸν πρῶτο μῆνα θὰ δουλέψῃς ἔτσι, καὶ τὸ μισθὸ τοῦ πρώτου μηνός, ἂν βγῇς καλὴ καὶ σὲ κρατήσω, θὰ τὸν μοιράσουμε στοὺς ἄλλους μῆνες τοῦ χρόνου. Ἑξῆντα φράγκα. Πόσα πέφτουν κάθε μῆνα ἅμα μοιραστοῦν στὰ 12; Πέντε φράγκα. Λοιπὸν ἑξῆντα καὶ πέντε, ἑξηνταπέντε φράγκα θὰ σοῦ δώσω τοὺς ἄλλους ἕντεκα μῆνες, ἂν βγῇς καλὴ καὶ σὲ κρατήσω. Ἂν βγῇς σκάρτη, θὰ σὲ διώξω στὸ τέλος τοῦ μηνός, χωρὶς νὰ σοῦ δώσω τίποτε... Δέχεσαι;

—Καλά, ἂς εἶνε κ' ἔτσι, κυρία!

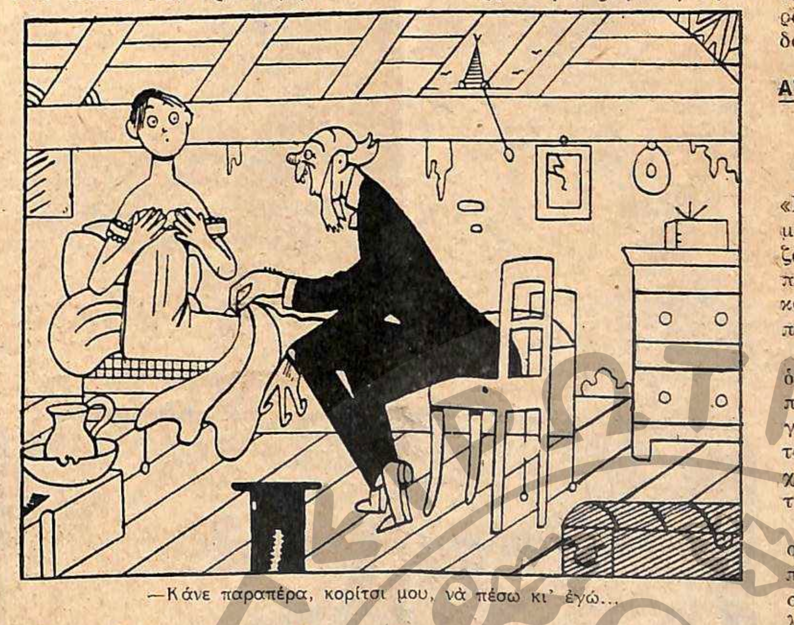
—Κάνε παραπέρα, κορίτσι μου, νὰ πέσω κι' ἐγώ...

Νὰ λοιπὸν τὸ κόλπο τῆς Κας Λεγκός. Μόλις ἐπερνοῦσεν ὁ πρῶτος μῆνας, ἔδιωχνε τὴ δούλα, γιατὶ δὲν ἐβγῆκε τάχα καλὴ καί, κατὰ τὴ συμφωνία τους, δὲν τῆς ἔδινε τίποτε. Ἔτσι ἄλλαξε δώδεκα δοῦλες τὸ χρόνο καὶ δὲν ἐπλήρωνε πεντάρα. Δεκαπέντε χρόνια ἐβάσταξεν αὐτὴ ἡ μέθοδος, ὡς ποὺ τώρα τελευταῖα εἶχε πάρει τὴν Ἀγγελική, μιὰ χωριάτισσα ποὺ τῆς τὴν ἔστειλε τὸ μεσιτικὸ γραφεῖο.

Μόλις ἔκλεισεν ὁ μῆνας, ἡ Κα Λεγκὸς φώναξε τὴν Ἀγγελικὴ καὶ τῆς εἶπε:

— Κορίτσι μου, δὲ μοῦ κάνεις. Πήγαινε στὴ σοφίτα, δέσε τὸ μπόγο σου καὶ πέρνα ὕστερα νὰ ἰδῶ μὴν πάρῃς τίποτε μαζύ σου.

Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίρρησι. Ἀνέβηκε στὴ σοφίτα της, μὰ ἐπέρασεν ἕνα τέταρτο, μιὰ ὥρα, δυὸ ὧρες καὶ δὲν κατέβαινε. Ἡ Κα Λεγκὸς ἀνησύχησε.

— Μήπως κρεμάστηκε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της;

— Λές; εἶπεν ἀνήσυχος ὁ κ. Λεγκός. Μήπως ἐπῆρε τίποτε μαζύ της κ' ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὴν πάρῃς εἴδησι;

— Δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό. Ἂν ἔφευγε, θὰ τὴν ἔβλεπα. Δὲν πιστεύω νἄκανε φτερὰ καὶ νὰ πέταξε...

— Τότε πρέπει νὰ πάω νὰ ἰδῶ τί ἔγινε...

— Νὰ πᾷς.

Ὅταν ὁ κ. Λεγκὸς ἀνέβηκε στὴ σοφίτα, βρῆκε τὴν Ἀγγελικὴ κρεββατωμένη.

— Ἀρρώστηκα ξαφνικά, ἀφεντικό! τοῦ εἶπε.

—Ἀρρώστησες; Καὶ τί ἔχεις;

— Δὲν ξέρω τί ἔχω, μὰ εἶμαι πολὺ ἄρρωστη. Μοῦ πονάει ὅλο τὸ σῶμα, τὸ κεφάλι μοῦ γυρίζει, μοὔρχεται ἐμετός, τὰ πόδια μου εἶνε κομμένα, δὲ μπορῶ νὰ σταθῶ ὀρθια. Ἄχ, ἡ ἔρμη! Θὰ κάτσω κανένα μῆνα στὸ κρεββάτι!

Ὅταν ὁ κ. Λεγκὸς κατέβηκε κ' εἶπε στὴ γυναῖκα του τί ἔτρεχεν, ἡ Κα Λεγκὸς ἔγινεν ἔξω φρενῶν.

—Ἀκοῦς, ν' ἀρρωστήσῃ!.. Καὶ θὰ κάνῃ κ' ἕνα μῆνα στὸ κρεββάτι; Ὥστε λοιπὸν πρέπει νὰ τὴν πληρώσουμε, ἀφοῦ θὰ περάσῃ ὁ πρῶτος μῆνας; Τί ξετσίπωτος κόσμος! Ἀρρωστοῦν στὰ ξένα σπίτια!..

Μὰ ξαφνικὰ σὰν νὰ τῆς ἦρθε φώτισι.

— Ἔχει γοῦστο νὰ κάνῃ ψέματα τὴν ἄρρωστη. Πρέπει νὰ τὸ μάθουμε. Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸ γιατρό.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο τὸ ξεῦγος Λεγκὸς κι' ὁ γιατρὸς ἀνέβηκαν στὴ σοφίτα. Ὁ γιατρὸς ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὴν ἄρρωστη, μὰ ἐκείνη εἶπε πὼς ἤθελε νὰ πῇ κάτι στὸ γιατρὸ ἰδιαιτέρως. Ὁ γιατρὸς παρακάλεσε τὴν κ. καὶ τὸν κ. Λεγκὸς νὰ βγοῦν ἔξω.

—Γιατρέ μου, τοῦ εἶπε ὅταν ἔμειναν μόνοι ἡ Ἀγγελική, δὲν ἔχω τίποτα, μὰ κάνω τὴν ἄρρωστη γιὰ νὰ μὴ φύγω καὶ ν' ἀναγκάσω τὴν κυρία νὰ μοῦ δώσῃ τὰ μισθά μου, γιατὶ θέλει νὰ μὲ διώξῃ καὶ μένα σὰν τὶς τόσες ἄλλες, χωρὶς νὰ μὲ πληρώσῃ...

Καὶ ἐξήγησε στὸ γιατρὸ τὸ κόλπο τῆς Κας Λεγκός.

— Καὶ λοιπόν; ἐρώτησεν ὁ γιατρός, τί σκέφτεσαι νὰ κάνῃς;

—Ἂν πῇς πὼς ἔχω ἀρρώστεια, γιατρέ μου, ἔτσι νὰ χαρῇς ὅ,τι ἀγαπᾷς, θὰ μείνω στὸ κρεββάτι ἕνα-δυὸ-τρεῖς-ἕξη μῆνες, ὡς ποὺ νὰ πάρω τὰ λεφτά μου...

Ὁ γιατρὸς σκέφτηκε λίγο, ὕστερα, ἀνασηκώνοντας τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ, εἶπε στὴν Ἀγγελική:

— Ἄμ' τότε, κάνε πάρα πέρα, κορίτσι μου, νὰ πέσω κ' ἐγὼ στὸ κρεββάτι, γιατὶ ἕξη μῆνες κουράρω τοὺς Λεγκὸς κι' ἀκόμα δὲ μοὔδωσαν πεντάρα...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΚΑΝΟΝΙΑ

Θἄχετε ἴσως ἀκούσει γιὰ τὶς «Βέρθες», τὰ περίφημα κανόνια, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ Γερμανοὶ βομβάρδιζαν τὸ Παρίσι, κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο. Λένε λοιπὸν ὅτι τὰ κανόνια αὐτὰ ἦσαν καμωμένα ἀπὸ πεπιεσμένο χαρτί.

Τέτοιου εἴδους κανόνια πρῶτος ὁ Κροὺπ σκέφτηκε νὰ φτιάξῃ. Τὸ παράδειγμα δὲ τοῦ Γερμανοῦ ἐργοστασιάρχου τὸ ἀκολούθησαν κατόπιν κι' ἄλλες πολεμικὲς βιομηχανίες, χωρὶς ὅμως μεγάλες ἐπιτυχίες.

Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα πλεονεκτήματα τῶν κανονιῶν ἀπὸ πεπιεσμένο χαρτὶ ἦταν καὶ τὸ ὅτι ἦσαν πολὺ ἐλαφρὰ καὶ συνεπῶς πολὺ εὐμετακόμιστα στὶς ἐκστρατεῖες. Δὲν ἐχρησιμοποιήθησαν ὅμως σὲ εὐρεῖα κλίμακα στοὺς πολέμους, γιατὶ ἐφθείροντο γρήγορα, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς βολές.

Κανόνια ἐπίσης ἔχουν κατασκευαστῆ καὶ ἀπὸ πέτρα κι' ἀπὸ ξύλο.

Οἱ Σουηδοὶ ἐπίσης ἐχρησιμοποίησαν, σὲ παλαιότερες ἐποχές, κανόνια ἀπὸ πετσί.

Στὰς Ἰνδίας κατεσκευάσθη κάποτε ἕνα κανόνι ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι.

Ὅταν ὁ Κορτὲζ ἐγκατέλειψε τὸ Μεξικό, οἱ Μεξικανοὶ ἀπεπειράθησαν νὰ μιμηθοῦν τὴν πολεμικὴ τέχνη καὶ τὸν ὁπλισμὸ τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ καὶ ἔφτειαξαν ἀρκετὰ κανόνια ἀπὸ... πορσελάνη.

Τὰ πιὸ περίεργα ὅμως κανόνια ποὺ ὑπῆρξαν ποτέ, ἦσαν ἐκεῖνα ποὺ ἐχρησιμοποιήθησαν στὴ χειμερινὴ αὐτοκρατορικὴ ἑορτὴ τῆς Πετρουπόλεως τὸ 1740 πρὸς ἀπόδοσιν τιμητικῶν χαιρετισμῶν. Τὰ κανόνια λοιπὸν αὐτὰ ἦσαν καμωμένα ἀπὸ... πάγο καὶ ἔρριξαν ἕναν ὡρισμένο ἀριθμὸ βολῶν, χωρὶς νὰ πάθῃ κανένα τίποτε.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

(Ἄρθρο τοῦ Ρενὲ Τεβενέν)

—Ἐμέτρησες τὸ κυνῆγι, Ἰβάν;

—Ναί, πατέρα. Εἶνε πέντε ἀγριόχηνες, δυὸ ἀγριόπαπιες καὶ μιὰ ἐνυδρίδα.

—Μπράβο. Ἡ ἀγριόχηνες κ' ἡ ἀγριόπαπιες κάνουν τοὐλάχιστο τρία ρούβλια. Ὅσο γιὰ τὴν ἐνυδρίδα ὁ γέρο-Ἰμάσωφ θὰ δώση πολλὰ λεφτά, γιατὶ πουθενὰ δὲν εἶδα τόσο καλὴ γοῦνα, ὅσο στὸ τομάρι αὐτῆς τῆς ἐνυδρίδας... Πᾶμε λοιπόν, Ἰβάν... Τὸ βγάλαμε τὸ ψωμί μας. Ἡ μητέρα σου, τὰ μικρά σου ἀδερφάκια κ' ἡ ἀδερφοῦλες σου δὲν θὰ πεθάνουν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τῆς πείνας...

Ὁ Γεγκόρ, ὁ γέρο-κυνηγός, ἀράδιασε κατόπιν πάνω στὸ χιόνι τὸ κυνῆγι του καὶ εἶπε σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του.

— Ἡ δουλειὰ εἶνε, βλέπεις, σκληρή, δύσκολη, μὰ κάποτε θρέφει τὸ δουλευτή. Ἂν περιμέναμε ἀπὸ τὴ ρόκα τῆς Ματρένας, τῆς μητέρας σου, δὲ θἄχαμε τί νὰ φᾶμε τὶς περισσότερες ἡμέρες καὶ σεῖς τὰ παιδιά, γιὰ νὰ χορτάσετε τὴν πεῖνα σας, θὰ σκάβατε μὲ τὰ νύχια σας τὸ παγωμένο χιόνι, σὰν τὰ ἐλάφια, γιὰ νὰ βρῆτε κανένα χορταράκι... Μὰ ὅσο βαστοῦν τὰ πόδια τοῦ πατέρα καὶ βλέπουν τὰ μάτια του, κάτι θὰ βρίσκεται πάντα... Κ' ὕστερα, εἶσαι καὶ σύ, μικρέ μου Ἰβάν, ποὺ θὰ μὲ ἀντικαταστήσης στὴν προστασία τῆς οἰκογενείας μας.

—Ἐγώ, πατέρα;

—Διάβολε! Ἐσὺ βέβαια! Ἐσὺ δὲν εἶσαι ὁ μεγαλείτερος; Θἄρθη μιὰ μέρα ποὺ ἡ παληὰ καραμπίνα θἄναι βαρειὰ γιὰ τὰ χέρια μου, ὅπως εἶνε τώρα γιὰ τὰ δικά σου. Τότε πειὰ ἐσὺ θὰ ξεκινᾶς τὸ πρωῒ μὲ τὸ ἔλκυθρο καὶ θὰ γυρίζης τὸ βράδυ φορτωμένος κυνῆγι, τὸ ὁποῖο θὰ πουλᾶς στὴν πόλι, γιὰ νὰ ζήσουμε...

—Ναί, πατέρα, μὰ δὲν θὰ γίνη τώρα ἀμέσως αὐτό, γιατὶ τώρα μόλις μπορῶ νὰ σηκώσω τὴν καραμπίνα καὶ στὸ ἔλκυθρο, ὅταν τἄλογο τρέχη πολύ, τὸ χαλινάρι μοῦ κόβει τὰ χέρια.

—Καλά, καλά! Ἔχεις καιρὸ νὰ μεγαλώσης. Ὡς ποὺ νὰ ἀξιωθῆς ἐσύ, θὰ βαστάω ἐγὼ ἀκόμα... Μὰ πιάσαμε τὴν κουβέντα κι' ἀργοῦμε, θὰ μᾶς πιάση ἡ νύχτα μέσα στὴ στέππα, πρέπει νὰ βιαστοῦμε!..

Ὁ Γεγκὸρ ἐπῆρε τὸ κυνῆγι καὶ τὥριξε στὸ ἔλκυθρο, ἔβαλε τὸ παιδὶ σκεπασμένο μ' ἕνα τομάρι προβάτου, νὰ καθήση πίσω, τυλίχτηκε κι' ὁ ἴδιος μὲ τὴ γοῦνα του, κι' ἐπῆρε τὰ χαλινάρια.

Τυλιγμένος, ὅπως ἦταν μέσα στὴ χοντρὴ γοῦνα του δὲν μποροῦσε νὰ γυρίση κ' ἔτσι, χωρὶς νὰ στρίψη τὸ κεφάλι του ρώτησε τὸ γυιό του.

—Ὅλα ἕτοιμα, Ἰβάν;

—Ναί, πατέρα!

—Ἐμπρὸς λοιπὸν δρόμο!

Κ' ἐχτύπησεν ἐλαφρὰ μὲ τὸ καμουτσίκι του τὸ ἄλογο, ποὺ ἄρχισεν εὐθὺς νὰ τρέχη πάνω στὴν κάτασπρη στέππα, μέσα στὸ σούρουπο ποὺ ἔπεφτε.

Ὁ Ἰβὰν ζαρωμένος μέσα στὴν προβιά του ἐκύτταζε τὸ χιόνι ποὺ σηκωνότανε πυκνὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἔλκυθρο. Εἶχαν ἀκόμα πολλὰ βέρστια νὰ κάμουν ὡς ποὺ νὰ φτάσουν στὴ φτωχική τους ἴσμπα (καλύβα) μὰ ὁ Ἰβὰν ἦταν εὐχαριστημένος. Τίποτα δὲν τοῦ ἄρεσε τόσο, ὅσο αὐτὴ ἡ τρελλὴ ἁμαξοδρομία, μέσα στὴν ἔρημη στέππα τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτεν ἡ νύχτα.

Τοῦ ἄρεσε νὰ ὀνειροπολῆ, μισοκοιμισμένος, καθὼς λικνιζότανε μέσα στὸ ἔλκυθρο. Θαρροῦσε πὼς εἶχε φτερὰ καὶ πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὶς ἔρημες ἐκτάσεις... Ἐκεῖ κάτω στὸν ὁρίζοντα ἡ ὁμίχλη ἀνέβαινε κι' ἑνώνοταν μὲ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ποὺ ἔπεφτε. Ἔπρεπε νὰ τρέχουν ἔτσι ὧρες πολλές. Κι' ὅταν ἔφταναν στὴν ἴσμπα τους, τὸ φεγγάρι ἦταν πειὰ ψηλὰ στὸν οὐρανό.

Ἄξαφνα, ἀπὸ τὰ τραγικὰ βάθη τοῦ σκοταδιοῦ καὶ τῆς ὁμίχλης ἀκούστηκε μακρυὰ ἕνα οὔρλιασμα...

Τὸ γέρικο ἄλογο ἐχλιμίντρισε κ' ἐτάχυνε τὸ τρέξιμό του... Ὁ Ἰβὰν ἀνατρίχιασε, χωρὶς νὰ θέλη κι' ἐσηκώθηκε κ' ἐστηρίχτηκε στὸν ὦμο τοῦ πατέρα του.

—Τί ἔπαθες, Ἰβάν; Τὸν ἐρώτησε γελῶντας ὁ πατέρας του. Παιδὶ ἐσὺ ἑνὸς κυνηγοῦ ἀρκουδιῶν καὶ νὰ φοβᾶσαι γιατὶ ἄκουσες ἕνα λύκο νὰ οὐρλιάζη!... Μπᾶ! Σὰ νὰ μὴν εἶσαι παιδί μου!

Ὁ Ἰβὰν δὲν εἶπε τίποτε.

Μὰ πάλι ἀκούστηκε τὸ μακρυνὸ ἄγριο οὔρλιασμα, στὸ ὁποῖο ἀπάντησαν ἄλλα πιὸ κοντινὰ σκουξίματα.

—Ἀχά! εἶπε τότε ὁ Γεγκόρ. Φαίνεται πὼς εἶνε πολλοὶ οἱ λύκοι ἀπόψε. Σιγὰ λοιπόν, ἀλογάκι μου, πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας...

—Πατέρα, εἶπε τότε ὁ Ἰβάν, τοὺς βλέπω!

—Δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω ἐγὼ τὸ κεφάλι. Εἶνε πολλοί;

—Οὔ! πολλοί! Ἐπῆραν τὰ ἴχνη μας καὶ νάτοι, μᾶς ἀκολουθοῦν!..

—Ἂς τους νὰ μᾶς ἀκολουθοῦν! Κάτσε ἥσυχος, Ἰβάν, καὶ μὴ φοβᾶσαι.

Τὸ ἔλκυθρο τρέχει τώρα σὰν σαΐτα μέσα στὴν ἔρημη στέππα. Πίσω ἀκολουθεῖ μὲ βῆμα στρωτὸ καὶ γρήγορο, ἡ ἀγέλη τῶν λύκων οὐρλιάζοντας ἀπαίσια.

Ὁ Γεγκὸρ δὲν μιλάει, μὰ εἶνε πολὺ προσεκτικός. Τὸ παραμικρὸ λάθος θὰ ἦταν ὀλέθριο. Λίγο περισσότερο νὰ χτυποῦσε τὸ ἄλογο, λίγο νὰ παραπατοῦσε, λίγο νὰ τιναζότανε παραπάνω τὸ ἔλκυθρο, ἦσαν χαμένοι...

Μὰ ὁ γέρο κυνηγὸς ξέρει καὶ νὰ ξεφεύγη, ὅταν τὸν κυνηγοῦν... Κι' ὡς τώρα δὲν ὑπῆρχε κανένας φόβος. Προχωροῦσαν πάντα γοργά, πετοῦσαν.

—Ὠχώ! ψιθύρισε ἄξαφνα ὁ Γεγκόρ, τεντώνοντας τ' αὐτιά. σκουραίνουν τὰ πράματα. Γρήγορα, ἀλογάκι μου, πιὸ γρήγορα...

Πραγματικά, ἀπὸ ἕνα δάσος ἐλάτων ἀριστερὰ τοῦ δρόμου ξεπετάχτηκε ἕνα δεύτερο κοπάδι λύκων. Ἐρχόντουσαν πλαγίως ἐναντίον τοῦ ἐλκύθρου, ὥστε νὰ διασταυρωθοῦν μὲ τοὺς ἄλλους. Μ' ὅλο τὸν κίνδυνο ποὺ ἔτρεχε, ὁ Γεγκόρ, σὰν καλὸς κυνηγός, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ θαυμάση τὴν ἔξυπνη τακτικὴ τῶν λύκων. Ἐγέλασε σιωπηλὰ μέσα στὰ γένεια του καὶ εἶπε σιγανά·

—Μπράβο! Μὰ τὴν πίστι μου, οὔτ' ἐγὼ δὲν θὰ ὡδηγοῦσα τὰ σκυλιὰ καλύτερα, ἂν κυνηγοῦσα κανένα γερόλυκο! Νὰ ἰδοῦμε ὅμως ποιὸς θὰ φανῆ στὸ τέλος ἐξυπνότερος!

Ἐντωμεταξὺ ἡ δεύτερη ἀγέλη, μὲ ἐξαιρετικὴ ταχύτητα, τοὺς ἔφτασεν ἀπὸ τὰ πλάγια. Ὁ Ἰβὰν ἔβλεπε τώρα πειὰ τὰ μάτια τῶν λύκων νὰ γυαλίζουν μέσα στὸ σούρουπο καὶ τὰ δόντια τους ν' ἀσπρίζουν καθὼς ἄνοιγαν τὸ στόμα τους κι' οὔρλιαζαν.

Σὲ λίγες στιγμὲς θἄπεφταν ἀπάνω στὸ ἔλκυθρο, σὰν κῦμα ποὺ χτυπάει τὴν βάρκα.

Ἄξαφνα ὅμως ὁ Γεγκὸρ ἐτράβηξε τὸ χαλινάρι καὶ τὸ ἄλογο ἔκαμε μιὰ μικρὴ παρέκκλισι... Κι' αὐτὸ τοὔφτασε γιὰ νὰ ξεφύγουν. Οἱ λύκοι, μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχαν πάρει ἔπεσαν πάνω σ' ἐκείνους ποὔτρεχαν ξοπίσω στὸ ἔλκυθρο κι' ἔτσι ἡ δυὸ ἀγέλες συγκρούστηκαν μέσα σὲ μιὰ δαιμονισμένη σύγχισι κραυγῶν, χτυπημάτων καὶ δαγκωμάτων...

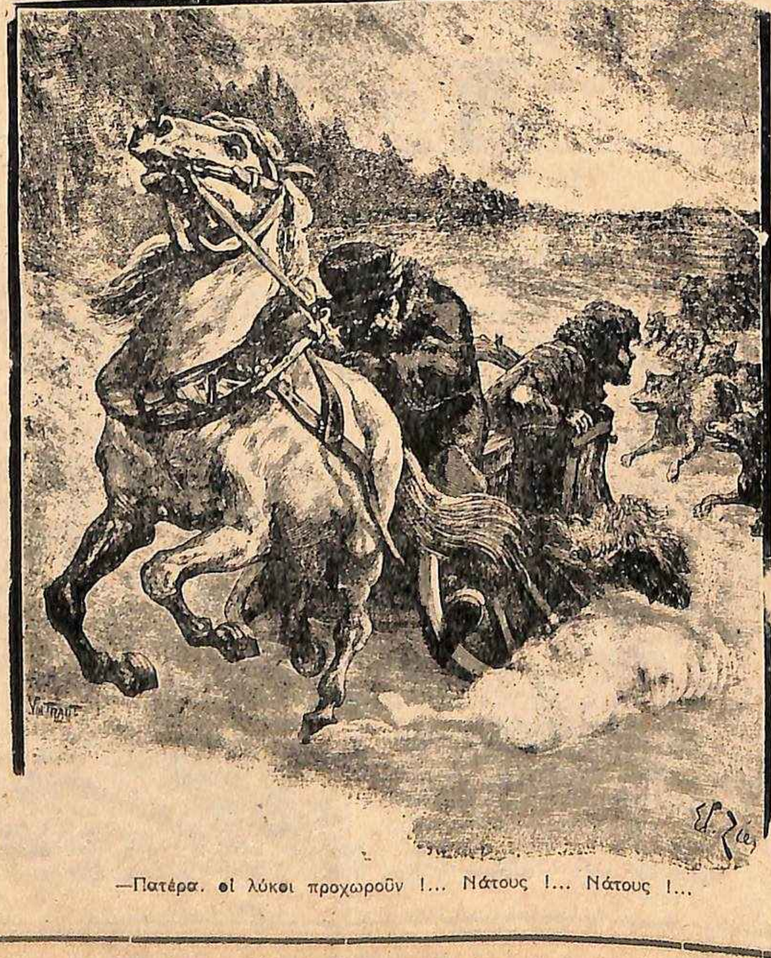

—Πατέρα, οἱ λύκοι προχωροῦν !... Νάτους !... Νάτους !...

Ὅταν ξανάρχισαν πάλι τὴν καταδίωξι τὸ ἔλκυθρο εἶχε κερδίσει ἀρκετὸ δρόμο. Τὸ ἄλογο ἔτρεχε, σὰν τρελλό.

—Ἰβάν!

—Τί εἶνε, πατέρα;

—Ἔλα κοντά μου. Δὲν σ' ἀκούω καλά. Ποῦ εἶνε τώρα οἱ λύκοι;

—Μᾶς ἀκολουθοῦν πυκνὸ κοπάδι. Εἶνε πολὺ κοντά μας.

—Κερδίζουν δρόμο;

—Λίγο.

—Γρήγορα, λοιπόν, ἀλογάκι μου, γρήγορα! φώναξε τότε ὁ Γεγκὸρ χτυπῶντας τἄλογό του.

—Τώρα; ἐρώτησε πάλι σὲ λίγο τὸ γυιό του.

—Κρατοῦν τὴν πρώτη ἀπόστασι, ἀπάντησεν ὁ Ἰβάν... Μὰ δὲν θὰ κουραστῆ τὸ ἄλογο;

—Μὴ φοβᾶσαι.

Τὸ δαιμονισμένο αὐτὸ κυνῆγι ἐξακολουθοῦσε πολλὴν ὥρα μέσα στὴν ἔρημη στέππα. Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει πειά. Κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρον οὐρανὸ γυάλιζεν ἡ ἄσπρη χιονισμένη στέππα. Σὲ κάποια στιγμή, ἀνάμεσα ἀπὸ δύο σύννεφα, ἐπρόβαλε τὸ φεγγάρι.

Ἀγέρας σηκώθηκε. Ἡ παραπονιάρικη βουή του ἑνώθηκε μὲ τὰ οὐρλιάσματα τῶν λύκων.

—Πατέρα, εἴμαστε χαμένοι! φώναξεν ὁ Ἰβάν.

—Τί εἶπες; Δὲν ἄκουσα... Ἔλα πιὸ κοντά.

—Εἴμαστε χαμένοι! Τὸ πατίνι τῆς ἀριστερῆς ρόδας ἔσπασε.

—Ἀλήθεια! Γι' αὐτὸ τὸ ἄλογο πάει σιγά...

— Πατέρα, οἱ λύκοι προχωροῦν. Νά τους! Νά τους! Βοήθεια!

—Πάρε τὸ τσεκοῦρι. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω εἶνε καὶ μόλις ἕνας πηδήση ἀπάνω χτύπα του ἀνάμεσα στὰ μάτια!... Μὴ φοβᾶσα....

—Πατέρα, ἔρχονται πολλοὶ μαζύ... Θὰ πηδήσουν δέκα μαζὺ ἐπάνω ! Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς κάνω καλά...

—Ἄκου! Πάρε μιὰ ἀγριόπαπια καὶ πέταξέ την μπροστά τους... Τὴν ἐπέταξες;

Τὸ φοβερὸ οὔρλιασμα ἑκατὸ λυσσασμένων στομάτων δὲν ἄφησε ν' ἀκούση ὁ Γεγκὸρ τὴν ἀπάντησι τοῦ παιδιοῦ του. Ὅλη ἡ ἀγέλη τῶν λύκων ἐρρίχτηκε πάνω στὴν ἀσήμαντη λεία τῆς αγριόπαπιας. Κανεὶς τους δὲν σκέφτηκε νὰ καταδιώξη τὸ ἔλκυθρο. Ὅλοι ἔπεσαν στὸ σωρὸ ποὖχε σχηματιστῆ γύρω ἀπὸ τὴν πεταμένην ἀγριόπαπια.

—Πατέρα, ἔχουμε πάρει ἀρκετὸ δρόμο, φώναξε ὁ Ἰβάν. Μὰ νά τους ποὺ ξεκινοῦν πάλι. Θὰ μᾶς φτάσουν!

—Καλά... Καλά...Αὐτὸ θὰ μᾶς σώση ἴσως. Ἔλα πιὸ κοντά, μικρέ μου Ἰβάν, κι' ἄκουσε. Ὅταν μᾶς κοντοζυγώσουν πάλι, πέταξέ τους ἕνα ἄλλο πουλί, κ' ὕστερα σὰν μᾶς ξαναφτάσουν πάλι, ἄλλο κι' ἄλλο, πέταξέ τα τους ὅλα ὅσα ἔχουμε μέσα στὸ ἔλκυθρο, ἔτσι θὰ τοὺς ἀργοπορήσουμε λίγο καὶ θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ φτάσουμε στὴν ἴσμπα...

Ὁ Ἰβὰν ὑπάκουσε. Ὅταν οἱ λύκοι κοντοζύγωναν τὸ ἔλκυθρο κ' ἦταν ἕτοιμοι νὰ πηδήσουν ἀπάνω, ὁ Ἰβὰν τοὺς ἔρριχνεν ἀπὸ ἕνα πουλί. Σταματοῦσαν ὅλοι τότε, πιανόντουσαν μεταξύ τους καὶ τὸ αἷμα ἐκοκκίνιζε τὴ χιονισμένη στέππα.

...Ὕστερα, ὅταν ξεσκιζότανε καὶ τὸ τελευταῖο κομματάκι τῆς λείας, ἔπαιρναν πάλι δρόμο, κυνηγῶντας τὸ ἔλκυθρο.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὅμως τὸ ἄλογο εἶχε κουραστῆ. Ἕνα πνιγμένο φύσημα ἔβγαινεν ἀπὸ τὰ ρουθούνια του. Τὰ πλευρά του ἦσαν σκεπασμένα μὲ ἀφρούς. Κι' ἀκόμα εἶχαν πολὺ δρόμο νὰ κάνουν. Στὸν ὁρίζοντα, ποὺ τὸν εἶχε σκεπάσει ἡ νύχτα, δὲν φαίνονταν ἀκόμα κανένα φῶς...

—Πιὸ γρήγορα! ἔλεγε μέσα στὰ δόντια του ὁ Γεγκόρ, χτυπῶντας μὲ τὸ καμουτσίκι τὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου.

—Ἰβάν, δὲν ἔχει τίποτα ἄλλο νὰ τοὺς ρίξης; ρώτησε σὲ λίγο.

—Τὰ πέταξα ὅλα τὰ πουλιά, ἡ ἐνυδρίδα μένει ἀκόμα..

—Πέταξέ την κι' αὐτή... Τὴν πέταξες;

—Ναί.

—Τί κάνουν τώρα;

—Δαγκώνονται, παλεύουν μεταξύ τους σὰν λυσσασμένοι...

—Εἶνε πολὺ μακρυὰ τώρα;

—Ξανακίνησαν, μᾶς κυνηγοῦν.

—Ρίχ' τους κι' ἄλλο τίποτε!

—Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο!..

—Πάρε μιὰ προβιὰ καὶ πέταξέ τους! Θὰ σταθοῦν νὰ τὴ μυρίσουν, κι' ὅσο νἆναι θὰ κερδίσουμε λίγο δρόμο...

—Πατέρα, δὲν στέκονται καθόλου! Νά τους ! προχωροῦνε ! Πατέρα, σῶσε με!..

Πράγματι οἱ λύκοι τοὺς ἔφτασαν, μερικοὶ μάλιστα προσπέρασαν κι' ὅλας τ' ἄλογο, τὸ περικύκλωσαν καὶ μπερδευόντουσαν στὰ πόδια του. Οἱ πιὸ τολμηροὶ ὥρμουσαν νὰ τὸ ἁρπάξουν ἀπὸ τὸ λαιμό... Ἕνας ἀπελπισμένος ἀγώνας ἄρχισε... Τὸ ἄλογο ἐκλωτσοῦσε, προχωρῶντας πάντα. Μὰ σὲ λίγο μέσα στὴν ἔρημη χιονισμένη στέππα δὲν θἄμενε τίποτ' ἄλλο παρὰ ἡ ἀγέλη τῶν πεινασμένων λύκων ποὺ θὰ ἐπάλευαν γιὰ τὶς ἀνθρώπινες σάρκες..

Οὐρλιάζοντας οἱ λύκοι ὥρμουσαν ἄλλοι γιὰ νὰ πηδήσουν μέσα στὸ ἔλκυθρο κι' ἄλλοι γιὰ νὰ πιάσουν τὸ ἄλογο ἀπὸ τὰ ρουθούνια.

—Ἰβάν!

—Πατέρα!

—Ἔλα κοντά μου, παιδάκι μου! Ἀγκάλιασέ με! Πάει! Κάνε τὴν προσευχή σου! Παρακάλα τὸ Θεὸ νὰ προστατεύση τὴ μητέρα σου, τ' ἀδερφάκια καὶ τὶς ἀδερφοῦλες σου. Δὲν θὰ τοὺς ξαναϊδοῦμε. Ἀγκάλιασέ με καὶ κάνε καρδιά, κουράγιο! Δὲν θὰ ὑποφέρουμε καὶ πολύ...

Ὁ Ἰβὰν ἐσφίγτηκε πάνω στὸν πατέρα του κλαίγοντας. Τὸ ἄλογο τρέχει ἀκόμα. Μὰ τὰ οὐρλιάσματα τῶν λύκων μεγαλώνουν καὶ πληθαίνουν. Νοιώθουν τὴ νίκη τους.

—Φῶς! Τὸ φῶς τῆς ἴσμπας μας! φωνάζει ὁ πατέρας τοῦ Ἰβάν.

Ὁ Ἰβὰν ἐγύρισε καὶ εἶδε κάτω ἐκεῖ, στὸ βάθος τῆς πεδιάδας ἕνα μικρὸ φωτάκι νὰ λάμπη. Μὰ ἀλλοίμονο! Εἶνε ἀκόμα πολὺ μακρυά! Δὲν θὰ προλάβουν νὰ φτάσουν. Δὲν μένει καμμιὰ ἐλπίδα.

—Ἡ φτωχή μου γυναῖκα, τ' ἄτυχα παιδάκια μου τί θ' ἀπογίνουν; ψιθύρισεν ὁ Γεγκόρ.

Ὁ Ἰβὰν ἀνατρίχιασε κ' ἔβαλε τὰ κλάματα. Τί θὰ γινόντουσαν τὰ μικρὰ κ' ἡ μητέρα τους μένοντας μονάχη στὸ σπίτι, μέσα στὸ χιόνι; Τὰ λόγια τοῦ πατέρα ξανάρχονται στὸ μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ. Χωρὶς τὸν πατέρα δὲν μπορεῖ νὰ ζήση τὸ σπίτι. Δὲν θἄτρωγαν μόνον αὐτοὺς οἱ λύκοι. Θἄτρωγε καὶ τὸ σπίτι τους ἡ πεῖνα καὶ τὸ κρῦο.

Χωρὶς τὸν πατέρα, τὸ σπίτι ἦταν χαμένο!

Ἀχ! ἂν μποροῦσε ὁ Ἰβάν, ἂν εἶχε τὴ δύναμι νὰ παλαίψη, νὰ ὑπερασπίση καὶ νὰ σώση τὸν πατέρα του... Ἂν μποροῦσε νὰ θυσιάση τὴ δική του ζωὴ καὶ νὰ γλυτώση... Ἂν μποροῦσε...

Ἄξαφνα ἕνα φοβερὸ οὔρλιασμα ἐκυριάρχησε μέσα στὸ πανδαιμόνιο τῶν λυσσασμένων κραυγῶν. Ἕνας πελώριος λύκος, ποὺ τὸν ἀναποδογύρισε μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸ ἄλογο, ἐκύλησε κάτω ἀπὸ τὸ ἔλκυθρο... Ὕστερα ξανασηκώθηκε καὶ ὥρμησε μὲ μεγαλείτερη λύσσα... Ἐρρίχτηκαν κι' οἱ ἄλλοι μαζύ του πιὸ μανιασμένοι...

—Ἄϊντε, ἀλογάκι μου, γρήγορα; φωνάζει ὁ Γεγκόρ. Ζυγώνουμε στὴν ἴσμπα. Δὲν χάθηκεν ἀκόμα ἡ ἐλπίδα, ἄϊντε λίγο ἀκόμα!...

Ὁ Ἰβὰν σκέφτεται. Ἂν μποροῦσε νὰ θυσιάση τὴ δική του ζωή...

Ξαφνικὰ μιὰ σκέψι ἐφώτισε τὸ μυαλό του. Πῶς δὲν τὦχε συλλογιστῆ ὡς τώρα; Μὰ ναί! Κι' ὅμως εἶνε τρομερό, φριχτό!

Οἱ λύκοι περιτριγυρίζουν καὶ πάλι ἀγριεμένοι τὸ ἔλκυθρο.. Δὲν χωροῦσε πειὰ δισταγμός.

—Πατέρα, βρῆκα κάτι ἀκόμα νὰ τοὺς ρίξω!... λέει ὁ Ἰβάν.

— Ρίξε το γρήγορα, παιδάκι μου, γρήγορα, μπορεῖ νὰ μᾶς σώση αὐτό, ἀπαντάει ὁ πατέρας του.

Κι' ὅμως εἶνε σκληρό! Αὐτὲς ἡ ἄγριες σιαγόνες ποὺ ἀνοίγονται, ἡ καυτερὲς ἀνάσες ποὺ τὶς νοιώθει στὸ πρόσωπό του ὁ Ἰβάν, τὰ λυσσασμένα οὐρλιάσματα, τὸν κάνουν ν' ἀνατριχιάση. Μὰ πρέπει νὰ σώση τὸν πατέρα του. Πρέπει..

Ὢ, πῶς θὰ πονέση!... Καὶ δὲν θὰ ξαναϊδῆ πειὰ τὸ σπίτι του, οὔτε τὰ καϋμένα, τ' ἀδερφάκια του!...

—Ρίξε τους λοιπὸν κάτι γρήγορα, Ἰβάν, γιατὶ χαθήκαμε φωνάζει ὁ γέρος του.

Ναί, πρέπει νὰ σώση τὸν πατέρα του. Πρέπει νὰ θυσιαστῆ αὐτός, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ σπιτιοῦ του. Ἔχε γειά, πατέρα, ἔχε γειά, μαννοῦλα μου, γλυκά μου ἀδερφάκια...

—Τὸ πέταξες; Ρίξε το, λοιπόν, Ἰβάν, γρήγορα!...

Ὁ μικρὸς Ἰβὰν σκύβει στὴν ἄκρη τοῦ ἐλκύθρου... Σκύβει... καὶ πέφτει....

Μιὰ δαιμονισμένη βουὴ οὐρλιασμάτων χαρᾶς ἀκολούθησε, μιὰ θριαμβευτικὴ βουή...

Τὸ ἄλογο, τρομαγμένο ἀπὸ τὰ οὐρλιάσματα αὐτά, τρέχει σὰν τρελλό. Ὅλοι οἱ λύκοι ἐρρίχτηκαν λυσσασμένοι στὴ λεία τους κι' ἄφησαν τὸ κυνῆγι τοῦ ἐλκύθρου.

Ὁ Γεγκὸρ εἶχεν ἀκούσει τὸ γδοῦπο κι' ἀπὸ τὰ οὐρλιάσματα τῶν λύκων ποὺ ἐμάκραιναν, κατάλαβε πὼς εἴχανε σωθῆ πειά. Τὸ φῶς τῆς ἴσμπας εἶνε πειὰ κοντά... Πρὶν περάση ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας θἄφταναν. Ὁ γερο-κυνηγὸς γελοῦσεν ἀπὸ χαρὰ μέσα στὰ γένεια του καὶ μουρμούριζε.

—Ὁ Ἰβανάκος μου ὅ,τι καὶ νὰ πῆς, εἶνε πονηρός. Κάτι ἀνακάλυψε καὶ τοὺς ἐπέταξε κ' ἔτσι γλυτώσαμε!... Θὰ κάμη γέλια ἡ γρηὰ Ματρένα, ὅταν θὰ τοὺς λέμε τὴν ἱστορία! Καὶ τὰ μικρὰ θὰ ξελιγωθοῦν ἀπὸ τὰ γέλια. Καλὰ τὤλεγα ἐγώ, πὼς αὐτὸς θὰ μὲ ἀντικαταστήση μιὰ μέρα σὰν ἀπογεράσω καὶ δὲν θὰ μπορῶ νὰ κυνηγάω... Βρῆκε τὸ μέσον νὰ γλυτώσουμε. Ἔξυπνος ὁ διάβολος!...

Μὰ κάτω ἐκεῖ στὴν ἔρημη στέππα, πάνω στὸ χιόνι, οἱ λύκοι δαγκωνόντουσαν ἀκόμα μεταξύ τους διεκδικῶντας ὅ,τι ἔμεινεν ἀπὸ τὶς ματωμένες σάρκες τοῦ μικροῦ Ἰβάν...

Ἄτυχε Ἰβάν!...

Φτωχὲ πατέρα!...

ΡΕΝΕ ΤΕΒΕΝΕΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΗΣ "ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ,,

Ἕνα γερμανικὸ κέντρο κατασκοπείας κοντὰ στὰ γαλλοϊσπανικὰ σύνορα. Τὸ μυστηριῶδες «Ἐπιτελεῖο τῶν Πέντε». Πόσο ἀγόραζαν οἱ Γερμανοὶ τὰ κλεμμένα ἔγγραφα τῶν Συμμάχων. Μιὰ ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ τῆς κατασκόπου Ἔμμας Στοῦμπερ. Ἡ τραγικὴ δολοφονία τοῦ λοχαγοῦ φὸν Κράφενμπεργκ. Τὸ δηλητηριασμένο μελάνι, κτλ. κτλ.

ΑΠΟ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1914 οἱ Γερμανοὶ ἐγκατέστησαν στὸν Ἅγιο Σεβαστιανό, δυὸ βήματα πιὸ πέρα ἀπ' τὰ Γαλλικὰ σύνορα κι' ἀπάνω στὸ Ἱσπανικὸ ἔδαφος ἕνα μυστηριῶδες κέντρο κατασκοπείας, ποὺ τοὺς ἐπρόσφερε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῶν ἐχθροπραξιῶν ἀναρίθμητες κι' ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες.

Αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες κέντρο τῶν Γερμανῶν κατασκόπων εἶχε τὴν ἕδρα του σ' ἕνα παληὸ πανδοχεῖο, στὰ περίχωρα τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ : στὴν περίφημη ταβέρνα τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς».

Οἱ κατάσκοποι, ποὺ καθόντουσαν μονίμως ἐκεῖ μέσα, μεταμφιεσμένοι σὲ Ἱσπανοὺς ἐμπόρους, ἦσαν ὅλοι τους ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Φὸν Σούλτς. Πέντε ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἄλλοτε ὀργανώσει τὰ διάφορα γραφεῖα τῆς «Μυστικῆς Ὑπηρεσίας» τοῦ Βερολίνου καὶ εἶχαν προσφέρει πολυάριθμες ὑπηρεσίες, μὲ τὶς ἐπικίνδυνες ἀποστολές τους στὸ ἐξωτερικό. Αὐτοὶ λοιπὸν ἀποτελοῦσαν τὸ ἀπόκρυφο «Ἐπιτελεῖο τῶν Πέντε», ποὺ φρόντιζε γιὰ τὴν περισυλλογὴ κάθε ἀποκαλυπτικῆς πληροφορίας καὶ κάθε σημαντικῆς εἰδήσεως στρατιωτικοῦ ἐνδιαφέροντος, μὲ μιὰ μυστικότητα καὶ μὲ μιὰ πονηρία, ποὺ προξενεῖ σήμερα τὴν κατάπληξι...

Μὲ ἀρχηγό τους, ὅπως εἴπαμε, τὸν στρατηγὸ Φὸν Σούλτς, οἱ πέντε ἀρχικατάσκοποι τῆς ταβέρνας τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς» εἶχαν ὀργανώσει μιὰ ἀξιοθαύμαστη ὑπηρεσία, γιὰ τὴν κλοπὴ ἀπ' τοὺς Συμμάχους διαφόρων ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα διαβιβαζόντουσαν ἀμέσως στὸ Γερμανικὸ μέτωπο, ἐξουδετερώνοντας ἔτσι τὶς ἐπιχειρήσεις τους. Τὸ «Ἐπιτελεῖο τῶν Πέντε» εἶχε μάλιστα καταστρώσει μὲ τὸ Γερμανικὸ σύστημα κι' ἕναν ὁλόκληρο πίνακα, μὲ τὶς διάφορες ἀμοιβές, ποὺ ἐδίδοντο στοὺς Γάλλους λιποτάχτες, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐπρομήθευαν αὐτὰ τὰ πολύτιμα ἔγγραφα.

Ἡ ἀναλυτικὴ ἀπαρίθμησις, παραδείγματος χάριν, τοῦ ὑλικοῦ ἑνὸς ἀεροδρομίου πληρωνόταν μὲ ὀχτὼ χιλιάδες χρυσᾶ φράγκα, ἐνῶ τὸ πλῆρες σχέδιο τοῦ πυροβολικοῦ ἑνὸς τομέως ἄξιζε τὸ ὄχι καὶ τόσο εὐκαταφρόνητο ποσὸ τῶν εἰκοσιπέντε χιλιάδων χρυσῶν φράγκων. Μιὰ μυστικὴ διαταγὴ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου ἀγοραζόταν συνήθως ἑκατὸ χιλιάδες χρυσᾶ φράγκα κ' ἕνας ἐμπιστευτικὸς φάκελλος, ποὺ ἐκλάπη τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1915 ἀπὸ τὸ Ἐπιτελεῖο τῆς V Στρατιᾶς, πληρώθηκε μὲ τὸ κολοσσιαῖο ποσὸ τῶν 380.000 χρυσῶν φράγκων ! Ἀπὸ τὶς πρόχειρες αὐτὲς ἀμοιβὲς ποὺ ἀναφέραμε, μαντεύει κανεὶς ὅτι τὰ διάφορα μυστικὰ ἔγγραφα κατέφθαναν ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς στὴν ταβέρνα τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς».

Οἱ πέντε Γερμανοὶ ἀρχικατάσκοποι, ὡστόσο, δὲν ἀγόραζαν στὰ στραβὰ ὅ,τι τοὺς ἐπρόσφεραν, γιατί, παμπόνηροι, ὅπως ἦσαν, φοβόντουσαν μήπως πέσουν θύματα ἀπατεώνων καὶ προπάντων τῶν ἰδίων τους ἀντιπάλων. Διαρκῶς λοιπὸν δειχνόντουσαν διστακτικοὶ καὶ πολλὲς φορὲς ἀμφέβαλλαν γιὰ τὶς σφραγῖδες διαφόρων στρατιωτικῶν ἐγγράφων, ἡ ὁποῖες, ὡστόσο, ἦσαν κάτι περισσότερο ἀπὸ αὐθεντικές !

Πῶς τώρα κατάφερναν νὰ ἐξακριβώνουν ἕνα γνήσιο κείμενο ἀπὸ ἕνα πλαστό ; Οἱ τρόποι τους ἦσαν πολυάριθμοι. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, στὴν ταβέρνα τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς» εἶχαν ἐγκαταστήσει ἕναν ἀπόκρυφο σταθμὸ ἀσυρμάτου, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσαν νὰ συνεννοοῦνται συνθηματικῶς μὲ τοὺς πράκτοράς τους, ποὺ κυκλοφοροῦσαν στὸ Γαλλικὸ ἔδαφος. Τοὺς εἰδοποιοῦσαν, λοιπόν, ἀμέσως νὰ ἐξακριβώσουν κατὰ πόσον τὸ ἔγγραφο ποὺ τοὺς εἶχε παραδοθεῖ ἦταν αὐθεντικό, κι' ὅταν ἐλάμβαναν μιὰ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησι, ξεπλήρωναν τὸ χρέος τους πρὸς τὸν κάτοχό του. Ἂν τώρα τὸ ἔγγραφο, ἡ μυστικὴ διαταγὴ ἢ τὸ σχέδιο ἑνὸς τομέως ἦσαν ψεύτικα, ἐκεῖνος ποὺ εἶχε θελήσει νὰ τοὺς ἐξαπατήσει ἐδολοφονεῖτο ἀμέσως ἀπὸ τὸν δήμιο τοῦ «Ἐπιτελείου τῶν Πέντε», ἕναν Ἱσπανὸ λαθρέμπορο, τὸν Πέδρο Νογκάλες, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἐξακριβώθηκε ἀργότερα, ἦταν καὶ ὁ μυστηριώδης ἰδιοκτήτης τῆς ταβέρνας τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς». Καμμιὰ φορά, ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴν ὀξυδέρκειά τους καὶ παρ' ὅλη τὴ μεγάλη πεῖρα τους, οἱ Γερμανοὶ ἀρχικατάσκοποι ἔκαναν σφάλματα, ποὺ τοὺς ἐκόστιζαν πολὺ ἀκριβά. Μιὰ μέρα, παραδείγματος χάριν, ἕνας λιποτάχτης κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μάχης τῆς Σόμ, τοὺς παρέδωσε ἕνα φάκελλο, ποὺ τὸν εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τῆς Διασυμμαχικῆς Στρατιᾶς. Ὁ φάκελλος αὐτὸς περιεῖχε ἕναν πίνακα μὲ τὴν λεπτομερῆ κατάστασι τῶν Γαλλικῶν ἐφεδρειῶν σ' ἕνα στρατηγικὸ σημεῖο ὑψίστης σπουδαιότητος. Τὸ «Ἐπιτελεῖο τῶν Πέντε» ὅμως, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειά του, θέλησε νὰ ἐξακριβώση τὴν ἀλήθεια αὐτῶν τῶν πληροφοριῶν κι' ἐξαπέλυσε πρὸς αὐτὴ τὴν διεύθυνσι τοὺς πράκτοράς του, ποὺ βρισκόντουσαν στὴ Γαλλία. Μὰ ἡ κλοπὴ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ φακέλλου εἶχε παραμείνει μυστικὴ κι' ὅταν οἱ Γερμανοὶ κατάσκοποι ἄρχισαν τὶς ἔρευνές τους, δὲν μπόρεσαν νὰ πληροφορηθοῦν τίποτε καὶ φυσικὰ βιάστηκαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸ «Ἐπιτελεῖο τῶν Πέντε» ὅτι ὁ κλεμμένος φάκελλος δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως ἀξία !...

* * *

Ὁ λοχαγὸς Φὸν Κράφενμπεργκ, ἕνας ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἀρχικατασκόπους τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς», ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐξακρίβωσι τῆς γνησιότητος τοῦ φακέλλου, ἔγινε ἔξω φρενῶν ὅταν ἔμαθε τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν τῶν Γερμανῶν πρακτόρων καὶ διέταξε ἀμέσως τὸν Πέδρο Νογκάλες νὰ δολοφονήσῃ τὸν λιποτάχτη, ποὺ θέλησε νὰ τοὺς ἐξαπατήσῃ μ' ἕνα πλαστὸ ἔγγραφο. Κατόπιν ἔρριξε σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του αὐτὸ τὸ ψεύτικο «ντοκουμέντο» κι' ἄρχισε ν' ἀσχολῆται μ' ἄλλες ὑποθέσεις, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται ὅτι ὁ φάκελλος αὐτὸς τοῦ ταχυδρομείου τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τῆς Διασυμμαχικῆς Στρατιᾶς θὰ γινόταν ἀφορμὴ τοῦ τόσο τραγικοῦ καὶ μυστηριώδους θανάτου του, γιατί οἱ ἀντίπαλοί του εἶχαν ἐξαποστείλει κιόλας ἐναντίον του μιὰ ἀπ' τὶς περιφημότερες κατασκόπους τους, τὴν Ἀλσατίδα Ἔμμα Στοῦμπερ. Ποιὸς ἦταν τώρα ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐπικίνδυνης ἀποστολῆς τῆς Γαλλίδος κατασκόπου ; Ἡ Ἔμμα Στοῦμπερ ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ εἰσδύσῃ μέσα στὴν ἀπόκρυφη φωλιὰ τῶν Γερμανῶν κατασκόπων, νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ὀργάνωσι τοῦ κέντρου τους καὶ νὰ κλέψῃ τὸ φάκελλο τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Διασυμμαχικῆς Στρατιᾶς, ὁ ὁποῖος ἦταν αὐθεντικώτατος.

Δυὸ μέρες, λοιπόν, μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ Γάλλου λιποτάχτη, ποὺ εἶχε κλέψει τὸ ταχυδρομεῖο τοῦ Διασυμμαχικοῦ Ἐπιτελείου, παρουσιάστηκε στὴν ταβέρνα τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς» μιὰ μυστηριώδης γυναῖκα, ἡ ὁποία ζήτησε ἀμέσως νὰ γίνῃ δεκτὴ ἀπὸ τὸν Ἱσπανὸ ἔμπορο Βιθέντε Μαριάνο, δηλαδὴ ἀπ' τὸν λοχαγὸ Φὸν Κράφενμπεργκ.

Ὁ Γερμανὸς ἀρχικατάσκοπος κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ εἶχε μαζύ της κάποιο πολύτιμο ἔγγραφο καὶ τὴν ἐδέχθη χωρὶς καμμιὰ χρονοτριβὴ στὸ γραφεῖο του. Ἡ ἄγνωστος τότε τοῦ ἐδήλωσε ὅτι ἦταν συμπατριώτισσά του, ὅτι τὴν ἔλεγαν Φρίντα Ρίχτερ κι' ὅτι ἐρχόταν ἀπ' τὸ Παρίσι, ὅπου ἐργαζόταν ὡς μυστικὴ πράκτωρ στὴν ὑπηρεσία τῆς Γαλλικῆς Ἀντικατασκοπείας. Ἡ Φρίντα Ρίχτερ ἔφερνε μαζύ της ἕνα πολύτιμο «ντοκουμέντο», ποὺ τὸ εἶχε κλέψει ὕστερα ἀπὸ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο τοῦ ἀρχηγοῦ της, τοῦ Γάλλου ταγματάρχου Λὰ Μπουλαί. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ ἦταν τὸ πλῆρες σχέδιο τῶν ἀμυντικῶν ἔργων τοῦ Παρισιοῦ !

Ὁ λοχαγὸς Φὸν Κράφενμπεργκ ἔμεινε κατάπληκτος ἀπ' αὐτὴ τὴν εἴδησι κι' ὅταν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ σχέδιο, ποὺ τὸ εἶχε ξεδιπλώσει κιόλας μπροστά του ἡ φράου Φρίντα Ρίχτερ, δὲν δίστασε οὔτε μιὰ στιγμὴ γιὰ τὴν αὐθεντικότητά του καὶ δὲν ὑποψιάστηκε διόλου ὅτι ἡ μυστηριώδης ἐκείνη Γερμανίδα τοῦ ἔστηνε μιὰ σατανικὴ παγῖδα. Κράτησε λοιπὸν τὸ πολύτιμο σχέδιο γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσῃ στὸν στρατηγὸ Φὸν Σούλτς, καὶ κάλεσε τὴν ὤμορφη συμπατριώτισσά του νὰ δειπνήσουν μαζὺ τὸ βράδυ, σ' ἕνα ἰδιαίτερο σαλονάκι τῆς ταβέρνας τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς», ἡ ὁποία, φυσικά, εἶχε μεταμορφωθεῖ σὲ μιὰ πολυτελῆ κατοικία ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἀρχικατασκόπους. Τὸ ἰσόγειό της ὅμως εἶχε ἕνα χωριάτικο διάκοσμο, μὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ἡ ὁποία παρουσίαζε τὴν ὄψι λαϊκοῦ καμπαρέ, καὶ μόνο τὰ διαμερίσματα τοῦ ἐπάνω πατώματος εἶχαν μεταβληθεῖ σὲ γραφεῖα καὶ ἄνετα δωμάτια γιὰ τὸ «Ἐπιτελεῖο τῶν Πέντε».

Ὁ λοχαγὸς Φὸν Κράφενμπεργκ δὲν ἄργησε βέβαια νὰ παρουσιάσῃ στοὺς συναδέλφους του τὴν Φρίντα Ρίχτερ καὶ νὰ διακηρύξῃ μπροστά τους ὅτι τὸ κατόρθωμά της ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα γεγονότα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Οἱ Γερμανοὶ ἤξεραν τώρα ὅλα τ' ἀπόρρητα τῶν ἀμυντικῶν ἔργων τοῦ Παρισιοῦ, χάρις στὸ ἀκριβὲς καὶ λεπτομερὲς σχέδιο, ποὺ τοὺς εἶχε φέρει ἡ ὤμορφη συμπατριώτισσά τους !...

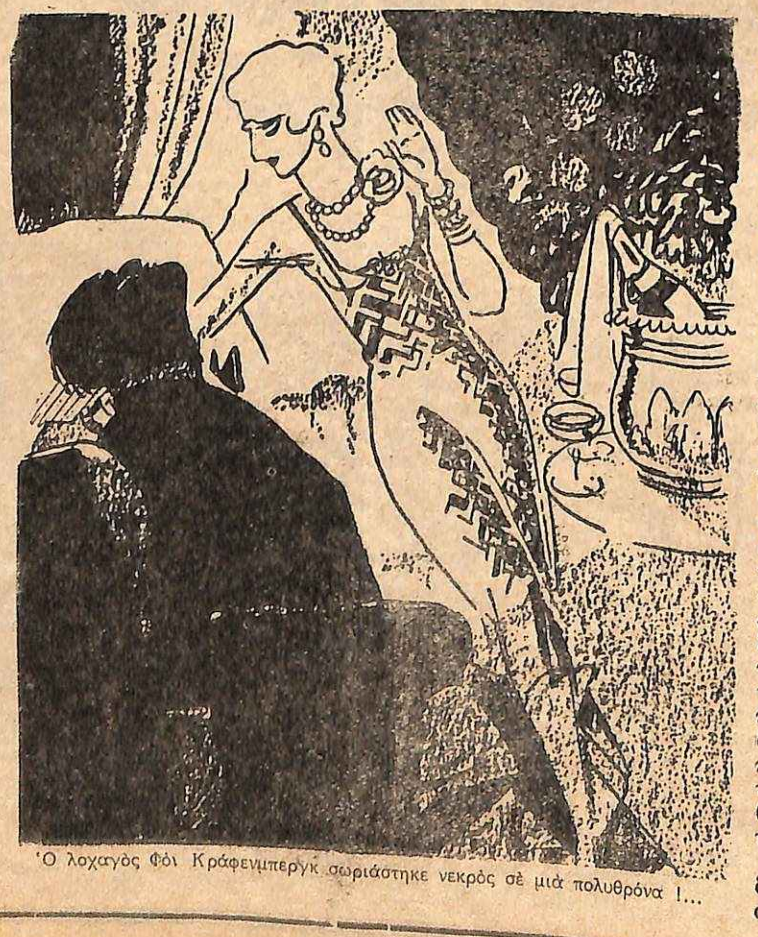

Ὁ λοχαγὸς Φὸι Κράφενμπεργκ σωριάστηκε νεκρὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα !...

Ὁ στρατηγὸς Φὸν Σούλτς τότε, γιὰ νὰ τὴν ἀνταμείψῃ μὲ τὸν καλύτερο τρόπο, τὴν προσέλαβε ὡς βοηθό του καὶ τῆς ἀνέθεσε τὴν σύνταξι ὅλων τῶν κρυπτογραφικῶν τηλεγραφημάτων, ποὺ ἔστελνε καθημερινῶς τόσο στοὺς Γερμανοὺς πράκτορας, ὅσο καὶ στὰ γραφεῖα τῆς «Μυστικῆς Ὑπηρεσίας» τοῦ Βερολίνου.

Ἡ Φρίντα Ρίχτερ, δηλαδὴ ἡ Ἔμμα Στοῦμπερ, δὲν περίμενε βέβαια μιὰ τόσο καταπληκτικὴ ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς της. Ἤξερε ὅμως ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸ στὴν ταβέρνα τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς», γιατί ἡ ἐξαφάνισίς της ἀπὸ τὸ Παρίσι θὰ κινοῦσε τὶς ὑποψίες τῶν Γερμανῶν κατασκόπων ποὺ ἐργαζόντουσαν ἐκεῖ κάτω στὴν κοσμόπολι... Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐνεργήσῃ ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα.

Στὸ γραφεῖο τοῦ στρατηγοῦ Φὸν Σοὺλτς ἡ κατάσκοπος ἀνακάλυψε ἕνα πλῆθος διαφωτιστικῶν πληροφοριῶν γιὰ τὴν ὀργάνωσι καὶ τὴ δρᾶσι τοῦ «Ἐπιτελείου τῶν Πέντε» καὶ κράτησε ἕνα ἀντίγραφο τοῦ συνθηματικοῦ ἀλφαβήτου τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου τους, τὸ ὁποῖο ἔκρυψε μέσα στὸν μυστηριώδη στυλογράφο της, ἕνα στυλογράφο ἀπὸ ὄνυχα, ὁ ὁποῖος, ὅπως θὰ δοῦμε, ἦταν ἕνα τρομερὸ ὅπλο στὰ χέρια τῆς Ἀλσατίδος κατασκόπου. Ἔπρεπε ὅμως, πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὴν ταβέρνα τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς», νὰ κλέψῃ ἀκόμα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ λοχαγοῦ Φὸν Κράφενμπεργκ καὶ τὸν φάκελλο τοῦ Διασυμμαχικοῦ Ἐπιτελείου. Αὐτὴ ἡ κλοπὴ ἄλλωστε ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους σκοποὺς τῆς ἀποστολῆς της.

Ἡ τολμηρὴ κατάσκοπος δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία, γιατί ὁ λοχαγὸς Φὸν Κράφενμπεργκ εἶχε γίνει ὁ ἀχώριστος φίλος της. Κάθε βράδυ κι' οἱ δυό τους ἔσκυβαν ἀπάνω στὸ σχέδιο τῶν ἀμυντικῶν ἔργων τοῦ Παρισιοῦ καὶ μὲ τὸ στυλογράφο στὸ χέρι ἐπεξηγοῦσαν σὲ διάφορες ἐκθέσεις κάθε λεπτομέρεια καὶ κάθε συνθηματικὸ σημεῖο τοῦ πολυτίμου σχεδίου. Κατόπιν κουρασμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν προσεχτικὴ δουλειά, ἡ ὁποία ἦταν ὡστόσο ἄχρηστη, γιατί τὸ σχέδιο ἐκεῖνο ἦταν τελείως φανταστικό, περνοῦσαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ λοχαγὸς Φὸν Κράφενμπεργκ συνήθιζε νὰ προσφέρῃ στὴ συνεργάτιδά του μιὰ μποτίλλια σαμπάνια καὶ νὰ συνομιλῇ μαζύ της ἀκόμη λίγη ὥρα γιὰ τὶς μυστηριώδεις ὑποθέσεις τους.

Τὸ τρίτο βράδυ, ὡστόσο, τῆς συνεργασίας τους, ἡ Φρίντα Ρίχτερ ἀντελήφθη ὅτι ὁ Γερμανὸς ἀρχικατάσκοπος ἦταν ὑπερβολικὰ νευρικὸς κι' ὅτι κάθε τόσο τῆς ἔρριχνε περίεργες ματιές, ποὺ τὴν ἔκαναν ν' ἀνατριχιάζῃ... Δὲν ὑπῆρχε ἄρα καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι οἱ Γερμανοὶ πράκτορες εἶχαν στείλει ἀπὸ τὸ Παρίσι μερικὲς πληροφορίες πολὺ ἀποκαλυπτικὲς γιὰ τὴν τόσο ξαφνικὴ ἐξαφάνισί της. Τὸ παιγνίδι λοιπὸν τῆς κατασκόπου ἔμπαινε τώρα σὲ μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνη φάσι. Ἡ Φρίντα Ρίχτερ ἔπρεπε νὰ τελειώνῃ.

Καὶ μὲ τὴν ψυχραιμία ποὺ τὴν χαρακτήριζε πάντα, ἔδωσε μιὰ τραγικὴ λύσι σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν σκυμμένη μαζὺ μὲ τὸν ἀνήσυχο λοχαγὸ Φὸν Κράφενμπεργκ ἀπάνω ἀπὸ τὸν χάρτη τῶν ἀμυντικῶν ἔργων τοῦ Παρισιοῦ καὶ τοῦ ἐξηγοῦσε κάποιο μέρος του, ἔκανε μιὰ ἀδέξια κίνησι καὶ τρύπησε μὲ τὸ στυλογράφο της στὸ χέρι, ἀκριβῶς σὲ μιὰ φλέβα, τὸν Γερμανὸ ἀρχικατάσκοπο. Ὁ Φὸν Κράφενμπεργκ, ὅπως ἦταν ταραγμένος, δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία σ' ἐκεῖνο τὸ «τυχαῖο» τρύπημα κι' ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴ δουλειά του, ἡ ὁποία ἄρχιζε νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι ἦταν ἀνώφελη, παρέσυρε τὴ Φρίντα Ρίχτερ στὸ γειτονικὸ δωμάτιο, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν πραγματικῶς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ μιὰ Γαλλίδα κατάσκοπο. Πρὶν ὅμως προφτάσει ν' ἀνοίξῃ τὴν μποτίλλια τῆς σαμπάνιας, ποὺ τὸν περίμενε ἀπάνω στὸ τραπέζι, ὁ λοχαγὸς Φὸν Κράφενμπεργκ, μὲ μιὰ πνιγμένη κραυγὴ πόνου, ἄρχισε νὰ τρέμῃ σπασμωδικὰ καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ σωριάστηκε νεκρὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὸ δηλητηριασμένο μελάνι τῆς κατασκόπου εἶχε κάνει κιόλας τὴν κεραυνοβόλο ἐνέργειά του...

Ἡ Ἔμμα Στοῦμπερ τότε πέρασε ἀθόρυβα στὸ γραφεῖο του, πῆρε τὸ φάκελλο τοῦ Διασυμμαχικοῦ Ἐπιτελείου κι' ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας εἶχε γίνει ἄφαντη ἀπὸ τὴν ταβέρνα τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς». Τὰ Γαλλικὰ σύνορα ἦσαν κοντά... Ἡ κατάσκοπος διέσχισε μ' ἕνα αὐτοκίνητο τὸ Ἱσπανικὸ ἔδαφος, πέρασε στὸ Γαλλικὸ καὶ γύρισε θριαμβεύτρια στὸ Παρίσι.

Τὸ τολμηρὸ αὐτὸ κατόρθωμά της τρομοκράτησε τότε κυριολεκτικὰ τὸν στρατηγὸ Φὸν Σοὺλτς κι' ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ λοχαγοῦ Φὸν Κράφενμπεργκ σημείωσε τὸ τέλος τῆς μυστηριώδους δράσεως τῶν Γερμανῶν κατασκόπων σ' ἐκείνη τὴν Ἱσπανικὴ ταβέρνα τῆς «Κόκκινης Ἀλεποῦς».

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ

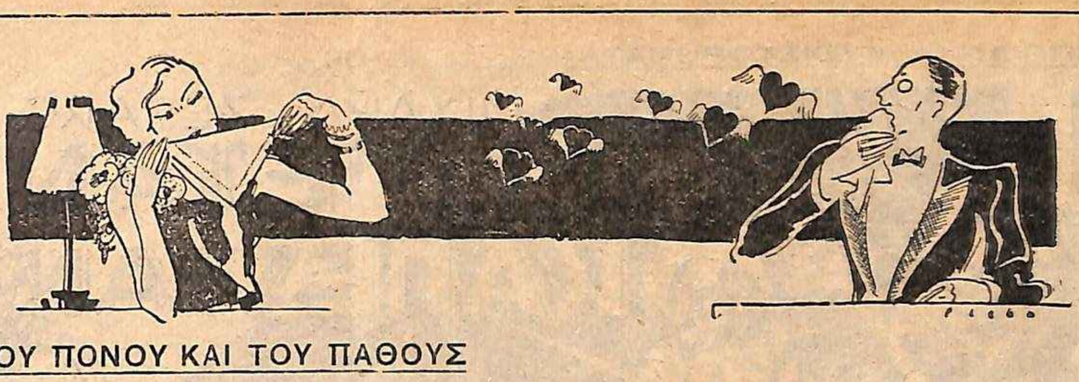

ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

—ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Σ' ἀγαπῶ κι' ἀδιάκοπα σκέπτομαι πῶς σ' ἀγαπῶ... Τάχα ἐσὺ μὲ σκέπτεσαι ὅπως σὲ σκέπτομαι ἐγώ ; Σὲ σκέπτομαι τόσο πολὺ καὶ τόσο ἐπίμονα, ὥστε ἡ χαρά μου νὰ καταντάῃ πόνος.

Ὅλες τὶς νύχτες κι' ὅλες τὶς μέρες μόνο γιὰ σένα ἀναστενάζω.... Τὰ νύχια τοῦ πόθου βυθίζονται στὰ σωθικά μου καὶ τὰ παιδεύουν μὲ ἡδονὴ μαζὺ καὶ πόνο...

Ἡ θωριά σου μόνο, ποὺ τόσο ἀγαπῶ, μπορεῖ νὰ γαληνέψῃ τὴ βασανιστικὴ ἀγωνία μου. Ἄχ ! Πότε πειὰ θὰ ἰδῶ τὸν πόθο μου πραγματοποιημένο ; Πότε πειὰ ἡ ἐπιθυμίες τῆς καρδιᾶς μου θὰ σμίξουν μὲ τῆς καρδιᾶς σου τὶς ἐπιθυμίες ;

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη πρέπει νὰ δέσουμε τὶς δυὸ καρδιές μας γιὰ πάντα... Ὦ, πολυαγαπημένε μου ! Θέλω μὲ τὴν ἀγάπη μου νὰ σοῦ δώσω ἀστείρευτη χαρά... Χαρὰ τόσο μεγάλη, ὅσο εἶνε ἡ φτώχεια σου.

Ἔλα σιμά, καλέ μου, κάθησε ἐδῶ, πλάϊ μου... κι' ἂς μείνουμε, κι' ἂς μείνουμε ἑνωμένοι ὅλη μας τὴν ζωή. Ἔτσι τὸ λουλοῦδι τῆς Ἀγάπης θ' ἀνθίζῃ πάντα, ὡραῖο καὶ μυροβόλο...

Τὸ λουλοῦδι τῆς Ἀγάπης εἶνε ἄνθος τοῦ Παραδείσου... Θέλω νὰ στὸ προσφέρω μὲ τὰ δυό μου χέρια, ὦ καλέ μου !... Πάρ' το !... Καὶ σοῦ προσφέρω τὸ στόμα μου, τὰ χείλη μου, τὴ γλῶσσα μου... πάρ' τα, δικά σου, δικά σου. Κράτησέ τα γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι μιὰ φορά...

* * *

—ΥΠΟΤΑΓΗ

Ὅταν λούζεσαι στὸ ποτάμι, τὴν τρίτη μέρα τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ γίνεσαι ἀκόμα πιὸ ἐπιθυμητή, σὰν φορεῖς τὴ ρόμπα ἐκείνη, ποὔχει τῆς σάρκας σου τὸ χρῶμα, πές μου, ὡραία μου, τρία πανεράκια ζαφορὰ σοῦ φτάνουν γιὰ νὰ βάψῃς τὸ λαιμό σου, τὰ μπράτσα σου καὶ τὸ γλυκό σου πρόσωπο ;

Καμμιὰ ἄλλη κόρη δὲν ξέρει νὰ ξελογιάζῃ ὅπως ἐσὺ τοὺς ἄνδρες. Ὅταν βγαίνεις περίπατο ὁλομόναχη στῶν χουρμαδιῶν τοὺς ἴσκιους, καμμιὰ δὲν ἔχει τὶς θελκτικὲς κινήσεις σου καὶ τὰ προκλητικά σου μάτια. Ὡραία καὶ δροσερή, ὅπως εἶσαι, πρέπει νἄχῃς πολὺ περισσότερους ἐραστὲς ἀπ' ὅσες γωνιὲς βρίσκονται στὴν κάμαρά σου, γιὰ νὰ τοὺς κρύψῃς.

Τὸ πρωΐ, ὅταν ἔρχομαι νὰ σὲ ἰδῶ, κάτου ἀπ' τὴ βεράντα, γιὰ μόνη τὴν εὐχαρίστησι νὰ μιλήσω μαζύ σου, ἢ τὸ βράδυ, ὅταν τρυπώνω μέσα στὸ κοττέτσι, γιὰ μόνη τὴν εὐχαρίστησι νὰ νοιώθω πῶς εἶμαι κοντά σου, ἢ τὴν νύχτα, ὅταν τὸ χέρι μου ζητᾶ νὰ σὲ σφίξῃ μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ τσατμᾶ, ποὖναι ἀνοιχτὴ στὸ κρεββάτι σου κοντά, ἡ μητέρα σου μπορεῖ νὰ πῇ ὅ,τι θέλει : βρισιές, βλαστήμιες, κατάρες... Ὅλα θὰ τὰ δεχτῶ, κι' ὅλα μὲ ὑπομονὴ θὰ τὰ ὑποφέρω... Δὲν θὰ θυμώσω καθόλου, δὲν θὰ τῆς ἀπαντήσω, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ὦ πολυαγαπημένη μου, μπορεῖς νἆσαι βεβαία. Μὰ σὲ ξορκίζω, μὴ μοῦ ἀρνῆσαι μιὰ μικρούτσικη γωνιά, γιὰ νὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νὰ κρυφτῶ μέσα στὴν κάμαρά σου.

* * *

—ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ !

Ἂν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μὴν ἀπαντᾷς στὸν πόθο μου καὶ νὰ μὲ κάνῃς, τόσο κοντὰ στὸν ὀνειρεμένο μου παράδεισο, νὰ δοκιμάζω ὅλα τῆς κόλασης τὰ βάσανα.

Ἂν ἡ κοκκεταρίες σου πρέπει κάθε μέρα νὰ μοῦ δίνουν ἕνα θάνατο ἀργό, πού, πιὸ φοβερὸς κι' ἀπ' αὐτὸν τὸ θάνατο, τὸν ἀληθινό, μ' ἀφήνῃ νὰ ζῶ καὶ νὰ ὑποφέρω, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μ' ἕνα μόνο θάνατο φέρε ἕνα τέλος σ' ὅλους μου τοὺς πόνους, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μ' ἕνα μόνο θάνατο ἀπάλλαξέ με ἀπ' ὅλες μου τὶς ἀγωνίες.

Νά ! Πάρε τὸ τουφέκι μου καὶ γιόμισέ το. Ἡ τσακμακόπετρές του βγάζουν καλὲς σπίθες ! Νὰ καὶ μπαροῦτι, νὰ καὶ βόλια ! Γιόμισε, σημάδεψε καὶ σῦρε τὸ λύκο. Πρόσεχε ὅμως μὴ σημαδέψῃς τὸ κεφάλι μου, γιατί τὸ μυαλό μου εἶνε γιομάτο ἀπ' τὴν εἰκόνα σου καὶ θὰ σκότωνες τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου... Πρόσεχε ἀκόμα, ὦ σκληρή, μὴ σημαδέψῃς τὴν καρδιά, γιατί ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη ἀπ' τὴν καρδιά σου καὶ θὰ σκότωνες τὴν ἴδια τὴν καρδιά σου.

* * *

—ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Τὰ μάτια σου εἶνε μαῦρα σὰν τοῦ καρπουζιοῦ τὸ σπόρο καὶ τὸ κορμάκι σου λεῖο σὰν τοῦ καρπουζιοῦ τὴ λεία φλοῦδα. Μοιάζεις, στὴν ὠμορφιὰ καὶ στὴ χάρι, μὲ τὴν ὡραία μου φοραδίτσα. Σὰν κι' αὐτὴν κι' ἐσὺ σκιρτᾷς, κάτω ἐκεῖ, στὴν ἀκροποταμιά, κι' ἔχεις σὰν κι' αὐτὴν κορμάκι παχουλὸ κι' εὐλύγιστο καὶ σφιχτό.

Ἔλα μαζύ, νὰ ζήσουμε στὸ σπίτι μου ! Γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὸν ἐρχομό σου, θὰ διαλέξω ἀνάμεσα στὰ ἑκατὸ κοπάδια μου, ποὺ βόσκουν γύρω ἀπ' τὰ Ἰμαλάϊα, τὰ δυὸ παχουλὰ κι' ὡραῖα ἀρνάκια, ποὺ τὸ μαλλί τους εἶνε ἀληθινὸ μετάξι.

Καὶ μαζὺ θὰ πᾶμε στὸ Ναό, πέρα, τῆς Παδοῦ, καὶ θὰ προσφέρουμε τὸ ἕνα θυσία στὴ θεά, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ παιδιὰ πολλὰ κι' ὡραῖα.

Καὶ τ' ἄλλο θὰ τὸ σφάξουμε καὶ θὰ τὸ ψήσουμε στὴ σούβλα, ἀπάνω σὲ φωτιὰ ἀναμμένη καὶ θὰ προσκαλέσω ὅλους τοὺς φίλους μου σὲ γλέντι.

Κι' ἀφοῦ θὰ φᾶμε καὶ θὰ πιοῦμε τρεῖς ἡμέρες, θὰ περάσω γύρω ἀπὸ τὰ μπράτσα σου κι' ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους σου καὶ γύρω ἀπ' τὸ λαιμό σου, μιὰ χρυσῆ ἁλυσίδα.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ περίφημος ἀπὸ τὴν Ἱστορία Ἰταλὸς τυχοδιώκτης Κονσῖνο Κονσίνι, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ γίνῃ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Γκιζέλλα, τὴν κόρη τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ του, δουκὸς τοῦ Ἀγκουλέμ, ὁ ὁποῖος συνωμοτεῖ γιὰ ν' ἀνατρέψῃ ἀπ' τὸ θρόνο τὸ νεαρὸ βασιλέα Λουδοβῖκο 13ο καὶ ν' ἀνακηρυχθῇ αὐτὸς βασιλεύς. Στὰ σχέδιά του αὐτὰ τὸν βοηθεῖ ἐξαιρετικὰ κι' ἡ κόρη του, τὴν ὁποία σκοπεύει νὰ παντρέψῃ μὲ τὸ μαρκήσιο Σὲν-Μάρς, θέλοντας ἔτσι νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑποστήριξί του. Ἡ Γκιζέλλα, ἡ ὁποία δὲν ξέρει τὸν Σὲν-Μάρς, ἀκούει ὡς τόσο εὐχαρίστως τὸν πατέρα της νὰ τῆς μιλάῃ γι' αὐτὸ τὸ συνοικέσιο, γιατὶ ἀπὸ τὴν περιγραφὴ ποὺ τῆς κάνει, νομίζει πὼς ὁ Σὲν-Μάρς δὲν εἶν' ἄλλος ἀπὸ ἕναν ὡραῖο ἱππότη ποὺ συνάντησε στὸ δρόμο της καὶ τῆς ἔκανε βαθειὰ ἐντύπωσι. Ὁ ἱππότης αὐτὸς ὅμως εἶνε ὁ ἥρως μας ὁ Καπεστάν, ἕνας τύπος φτωχοῦ, ἀλλὰ γενναίου ἐπαρχιώτου εὐπατρίδου, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ κατορθώματα, σώζει τέλος, χωρὶς νὰ τὸν ξέρῃ, ἀπὸ βέβαιο θάνατο καὶ τὸν βασιλέα Λουδοβῖκο 13ο, τοῦ ὁποίου τὸ ἄλογο, ποὺ τὸ μέθυσε ἐπίτηδες ἡ γυναῖκα τοῦ Κονσίνι Λεονώρα, ἀφηνίασε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὁ Κονσίνι, ἔξαλλος γιατὶ ὁ Καπεστὰν βρίσκεται ἀκόμα μιὰ φορὰ ἐμπόδιο στὰ σχέδιά του, μαίνεται ἀπὸ ὀργὴ καὶ ἀναθέτει στοὺς μπράβους του καὶ στὸν ἔμπιστό του Ρινάλντο νὰ τὸν ἐξοντώσουν μὲ κάθε τρόπο. Ἐντωμεταξὺ ὁ Καπεστάν, ὁ ὁποῖος μαθαίνει τὰ ἐγκληματικὰ σχέδια τοῦ Κονσίνι ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀγκουλέμ, ἀποφασίζει νὰ τ' ἀποκαλύψῃ στὸν τελευταῖο. Μὲ τὸ σκοπὸ λοιπὸν αὐτὸ πηγαίνει στὸ μέγαρο τοῦ δουκός, στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Μὰ ἐκεῖ παρεξηγεῖται καὶ πέφτει στὰ χέρια τοῦ δουκὸς καὶ τῶν φίλων του, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ τὸν σκοτώσουν. Συγχρόνως ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων ἀναγγέλλει στὸν Κονσίνι ὅτι ἡ Γκιζέλλα πνίγηκε.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ὅλα μονομιᾶς, κατέρρευσαν στὸ πνεῦμα τοῦ **Κονσίνι**: *Ἡ Λεονώρα καὶ τὸ δηλητήριο, τὸ ἔγκλημα, ἡ βασιλοκτονία, ἡ πάλη γιὰ τὸ σκῆπτρο, γιὰ τὸ θρόνο, ὅλα χάθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰν εἰκόνα: Ἔβλεπε τὰ κύματα τοῦ Σηκουάνα, ποὺ παρέσυραν καὶ κυλοῦσαν πρὸς τὸ θάνατο τὸ κορμὶ τῆς πολυαγαπημένης του! Ἡ κόρες τῶν ματιῶν του διεστάλησαν, τὰ χείλη του μαζεύτηκαν, τὸ στῆθος του τρικύμισε, οἱ λυγμοὶ τοῦ πλημμυρίσαν τὸ λαιμὸ καὶ ξέσπασαν σὲ ἄγρια παράπονα, σὲ λόγια ἄναρθρα καὶ βόγγους φοβερούς... Ἡ ἀναπόφευκτη ρῆξις εἶχε φτάσει ὡρισμένως! Ἡ Μαρία, σὲ λίγο, θὰ τὸν ἔδιωχνε! Ὅλα ἦταν χαμένα...*

Ξαφνικά, μιὰ ἀπέραντη κατάπληξι τὸν κυρίευσε. Ἡ Μαρία, ἥμερα, τὸν ἀγκάλιαζε καὶ μὲ τὰ δυό της χέρια! Ἡ Μαρία, πιὸ ἥμερα ἀκόμα, ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του! Ἡ Μαρία, πιὸ ἥμερα ἀκόμα, τοῦ ψιθύριζε:

—Κλάψε, κλάψ' ἐλεύθερα, καλέ μου φίλε... Ποιὸς θὰ μποροῦσε πιὸ καλὰ νὰ σὲ παρηγορήσῃ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ ποὺ σ' ἀγαπάει; Κλάψε ἄφοβα, πές μου τὸν ἔρωτά σου καὶ τὸν πόνο σου... Ἐγὼ θὰ σὲ παρηγορήσω, ἐγὼ μονάχα μπορῶ νὰ σὲ γιατρέψω! Γιατὶ δὲν εἶμαι, δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι πειὰ ζηλότυπη... ΑΦΟΥ ΕΚΕΙΝΗ ΕΙΝΕ ΤΩΡΑ ΠΕΘΑΜΕΝΗ!...

Ἡ διήγησι τῆς Γκιουζέππας ἦταν ἀκριβής, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιες λεπτομέρειες. Ἡ Γκιουζέππα εἶχε, πράγματι, προτείνει στὴ Γκιζέλλα ἕνα νυχτερινὸ περίπατο, ποὺ ἐκείνη μ' ἀπορία τὸν δέχτηκε ἀμέσως, μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Λοῦβρο. Πήγαιναν, λοιπόν, ἡ Γκιουζέππα φλυαρῶντας ἀκατάσχετα, γιὰ νὰ ζαλίσῃ τὴ συντρόφισσά της κ' ἡ Γκιζέλλα ἀμίλητη, μὲ σταθερὴ κι' ἀποφασιστικὴ καρδιά. Ἤξερε πὼς τὴν ἐπέβλεπαν μερικοὶ σωματοφύλακες, ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ πίσω καὶ σ' ἀπόστασι—ὅπως τὴν εἶχε βεβαιώσει ἡ Γκιουζέππα. Ἀλλ' ἡ Γκιζέλλα δὲν φοβόταν τέτοια πράματα. Σιγούρεψε στὴ ζώνη της τὸ μικρό της ἐγχειρίδιο κι' ἀποφασισμένη νὰ κερδίσῃ τὴν ἐλευθερία της, ἦταν ἕτοιμη γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἐνῶ φαινομενικὰ ὑποταγμένη, ἄφηνε νὰ τὴν πηγαίνῃ ὅπου ἤθελε ἡ πρόθυμη ἐκείνη ὑπηρέτρια στῆς ὁποίας στηριζόταν τὸ μπράτσο.

Οἱ δρόμοι ἦταν ἔρημοι καὶ σκοτεινοί. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πρόβαλαν διάφορες ὕποπτες ὁμάδες—ἕνα σωρὸ περαστικὲς περιπολίες. Τότε ἡ Γκιουζέππα ἔτρεμε κ' ἔκανε προσευχὲς στὴν Παναγία.

Ἡ Γκιζέλλα, ξαφνικά, σταμάτησε, κύτταξε γύρω της καὶ εἶδε πὼς εἶχ' ἔρθει ἡ κατάλληλη στιγμή.

Βρισκόντουσαν λίγο πιὸ πάνω ἀπ' τὴ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα.

—Ἐδῶ θὰ χωριστοῦμε! εἶπε σταθερὰ ἡ Γκιζέλλα στὴν Γκιουζέππα. Μὴν ἀντιστέκεστε, εἶνε ἀνωφελές! Θὰ σᾶς διώξουν, πιθανόν, ἀπ' τὸ παλάτι. Ἀλλ' ἂν ἔρθετε αὔριο, σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο μέρος, θὰ βρῆτε κάποιον, ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ πέντε χιλιάδες λίβρες! Χαίρετε!...

Μὲ μιὰ κίνησι γοργή, ξέφυγε ἀπ' τὴ Γκιουζέππα κ' ἔκανε μερικὰ βήματα πίσω πρὸς τὸ μέρος τῆς γεφύρας. Ἡ Γκιουζέππα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι, δὲν ἔβαλε καθόλου τὶς φωνές. Ἕνα πένθιμο χαμόγελο μονάχα πέρασε σὰν ἀστραπὴ στὴν ὄψι της. Δὲν δοκίμασε νὰ κρατήσῃ τὴ Γκιζέλλα ἢ νὰ τρέξῃ πίσω της... Ἔσκυψε μόνο, γιὰ νὰ δῇ τί θὰ συνέβαινε στὴ σκοτεινὴ γωνιὰ ἐκείνη τῶν ἐγκλημάτων καὶ τοῦ μυστηρίου... Καὶ εἶδε! Εἶδε δυό, τρεῖς, τέσσερες σκιές, ποὺ πρόβαλαν ξαφνικὰ κ' ἔκλεισαν τὸ δρόμο στὴ φυγάδα... Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν γρήγορα σὰν μιὰ ὀπτασία. Οὔτε φωνές, οὔτε πάλη, οὔτε τίποτα! Ἡ σκιὲς ἔζωσαν τὴ Γκιζέλλα, ἔπειτα ὅλες μαζὺ ἀνακατώθηκαν, κινήθηκαν, κατηφόρησαν κατὰ τὸ ποτάμι πρὸς τὸ μαῦρο τὸ νερό, ποὺ ἔτρεχε κάτω ἀπ' τὰ τόξα τῆς γεφύρας κι' ἀκούστηκαν κάποιες φωνὲς παραπονετικές...

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ «ΑΡΧΟΝΤΟΧΩΡΙΑΤΗ»

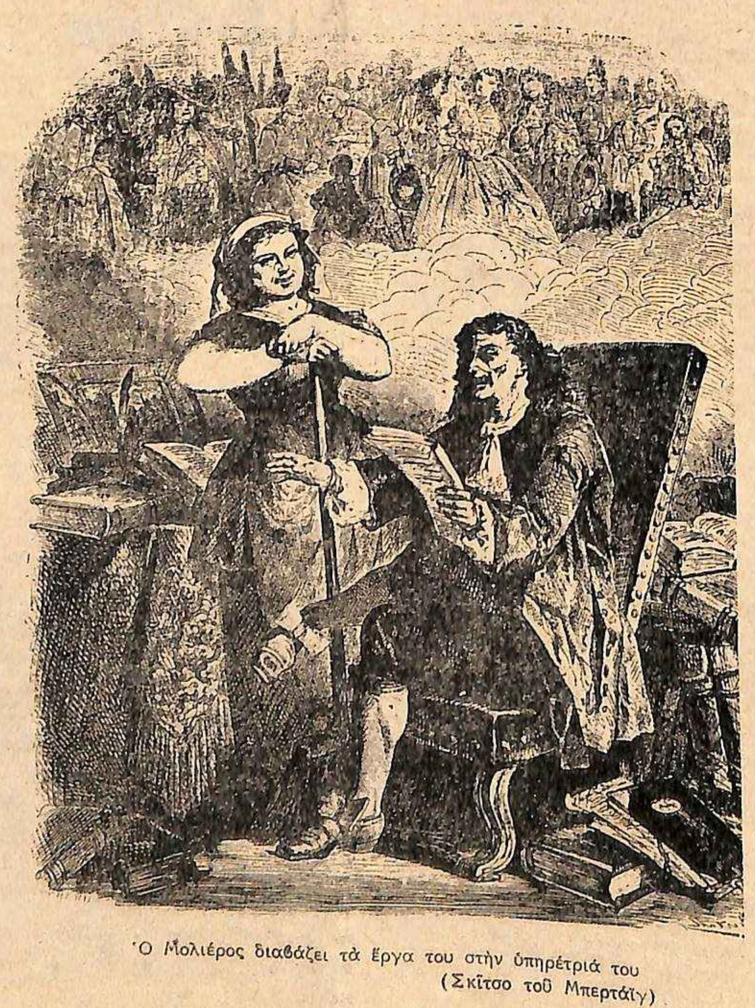

Ὁ Μολιέρος διαβάζει τὰ ἔργα του στὴν ὑπηρέτριά του
(Σκῖτσο τοῦ Μπερτάϊγ)

Καὶ κατόπιν, μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε, μιὰ μονάχα, μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας! Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἦχος τοῦ νεροῦ, ποὺ ἀνοίγει καὶ κλείνει ξαφνικά...Κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο! Κ' ἡ Γκιουζέππα, μισογερμένη στὴ φρικιαστικὴ αὐτὴ σκηνή, μὲ τὸ μέτωπο γεμᾶτο κρύον ἵδρωτα, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω, ξαναστυλώθηκε ἀργά. Ἡ σκιὲς πῆγαν καὶ τὴν ἀντάμωσαν καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς ψιθύρισε:

—Τελείωσε! Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

XIX
Η ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑ

Μέσ' στὸ παλάτι, βασίλευε τώρα τὸ μυστήριο καὶ ἡ σιωπή. Ἡ Λεονώρα Γκαλιγκάϊ, ἀφοῦ ἀποσύρθηκε στὸ διαμέρισμά της, δίπλα στὸ διαμέρισμα τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων,—ἐπειδὴ συχνὰ σὰν κυρία τῆς τιμῆς ἦταν ἀναγκασμένη νὰ μένῃ τὴ νύχτα στὸ παλάτι—ἡ Λεονώρα Γκαλιγκάϊ, καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἄκουγε τὴ σιωπὴ καὶ τέντωνε τ' αὐτί της στὸ μυστήριο! Εἶχε σβύσει, μόλις, τὸ λυχνάρι, ποὺ ἦταν ἀναμμένο δίπλα της, στὸ μάρμαρο ἑνὸς μικροῦ τραπεζιοῦ, καὶ μέσα στὸ βαθύτατο σκοτάδι, ποὺ τὴν ἔζωνε σὰν σάβανο ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ πυκνό, συλλογιζόταν...

Ἡ Λεονώρα Γκαλιγκάϊ δίσταζε... Ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ἀποτελοῦσε ἐμπόδιο στὰ φιλόδοξα σχέδιά της, ἦταν ἕν' ἀμούστακο παιδί. Ἦταν μόλις δεκαπέντε χρόνων. Ἦταν ὄμορφος καὶ μελαγχολικὸς γιατὶ ἔνοιωθε μόνο τὸν ἑαυτό του. Διψοῦσε τὴ ζωὴ κ' ἐνέπνεε τὸν οἶκτο, τὴ συμπόνια... Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ σκοτωθῇ! Αὐτὴ ἡ λέξι ἔπεσε σὰν κεραυνὸς μέσ' στὸ μυαλὸ τῆς Λεονώρας.

Σηκώθηκε ὄρθια ἀμέσως. Καὶ μὲ βήματα ἀργά, ἄκαμπτα κι' ἀποφασιστικά, μὲ μέτωπο σκληρό, ἀόρατη, ἀλαφρυὰ σὰν σκιά, ἡ δηλητηριάστρια, ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸν κοιτῶνα του, νὰ βαδίζῃ ἴσια πρὸς τὸ ἔγκλημα...

Ἡ Λεονώρα ἤξερε καλὰ ὅλους τοὺς ἑλιγμοὺς τῶν διαδρόμων κι' ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ παλατιοῦ. Ἀλλά, δίχως ἄλλο, εἶχε μελετήσει ἀπὸ πολὺν καιρὸ πιὸ πρὶν τὸ δρόμο ποὺ θ' ἀκολουθοῦσε, γιατὶ περπατοῦσε μὲ κάθε σιγουριὰ στὸ σκοτάδι σὰν νἄτανε μέρα.

Ὁ Λουδοβῖκος κοιμόταν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα στὸν ἀντιθάλαμο τῆς ὁποίας πλάγιαζε ὁ ἔμπιστος σωματοφύλακάς του. Πρὶν ὅμως ἀπ' τὸν ἀντιθάλαμο αὐτό, ἦταν ἄλλη μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου ἔμενε μονίμως ἡ φρουρά. Ἦταν, λοιπόν, ἀδύνατον νὰ μπῇ κανένας νύχτα στὴν κάμαρά του, δίχως νὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω ἀπὸ δώδεκα φρουρούς, ὡπλισμένους ὅλους ὡς τὰ δόντια καὶ δίχως νὰ σκοτώσῃ πρῶτα τὸν παρακοιμώμενο στὸν βασιλέα σωματοφύλακα.

Καὶ τώρα, ἂν μποῦμε στὸ βασιλικὸ θάλαμο, θὰ δοῦμε τὰ ἑξῆς: Δυὸ ψηλὰ παράθυρα, πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ Σηκουάνα, μὲ τὰ παραπετάσματά τους ἑρμητικὰ κλειστά. Οἱ τοῖχοι εἶνε σκεπασμένοι μὲ γαλάζιο μετάξι, μὲ τ' ἀσημένιο ἔμβλημα τοῦ βασιλικοῦ κρίνου. Ἕνα ἐβένινο τραπέζι βρίσκεται στὴ μέση καὶ ἑπτὰ-ὀκτὼ μεγάλες πολυθρόνες. Καὶ τελευταῖα, ἕνα πελώριο, πολυτελὲς κρεββάτι μὲ παραπετάσματα ἀπ' τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ τῶν μπερντέδων τῶν παραθύρων. Πλάϊ στὸ κρεββάτι αὐτὸ εἶν' ἕνα μικρὸ τραπέζι. Κι' ἀπάνω στὸ τραπέζι ἕνας ἀμφορεὺς κρυστάλλινος καὶ χρυσοποίκιλτος μὲ τὸ δροσιστικὸ πιοτὸ ποὺ συνηθίζει ὁ βασιλεὺς νὰ πίνῃ ὁσάκις ξυπνάει τὴ νύχτα... Δίπλα του, ἕνα χρυσὸ ποτῆρι. Δίπλα στὸ κρεββάτι τοῦ κρεββατιοῦ, κρύβεται μιὰ μυστικὴ πορτούλα, κάτω ἀπ' τὸ ὕφασμα τοῦ τοίχου...Αὐτὴ ἡ πόρτα εἶνε πάντα κλειστή... Ἂν ὁ βασιλεὺς ἄνοιγε αὐτὴ τὴν πόρτα, θὰ βρισκόταν σ' ἕνα στενὸ διάδρομο ποὺ ὡδηγοῦσε πρὸς τὰ διαμερίσματα τῆς νεαρᾶς του συζύγου, βασιλίσσης Ἄννας! Ἦταν ἕνας πολὺ στενὸς διάδρομος, στὸν ὁποῖο κανένας δὲ μποροῦσε νὰ μπῇ!... Ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος 13ος ἦταν παντρεμένος ἐδῶ καὶ δέκα μῆνες μὲ τὴν Ἄννα τὴν Αὐστριακή. Ἀλλὰ ἦσαν ἀκόμα κ' οἱ δυὸ σχεδὸν παιδιά! Κι' ὁ γάμος τους ἦταν ἀκόμα πολιτικός! Ἀργότερα, ὅταν ἡ βασιλομήτωρ θὰ ἔκρινε ὅτι ἔφτασε ἡ κατάλληλη στιγμή, τότε μονάχα ἡ μικρὴ πορτούλα θ' ἄνοιγε, ἡ πορτούλα ποὺ θὰ ὡδηγοῦσε τὸ βασιλέα πρὸς τὸν ἔρωτα! Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἡ πορτούλα ἔμενε σφαλιστὴ καὶ μανταλωμένη.

Μέσ' στὸ πελώριο κρεββάτι, φωτισμένο ἀμυδρὰ ἀπ' τὴν τελευταία λάμψι μιᾶς καντήλας κρεμασμένης ἀπὸ τὸ ταβάνι, μὲ μιὰ χρυσῆ τριπλῆ ἁλυσιδίτσα, ὁ βασιλεὺς κοιμόταν ἥσυχος καὶ ξέγνοιαστος, χαμογελαστὸς μέσ' στ' ὄνειρό του...

Ὁ βασιλεὺς κοιμόταν... Γύρω του, πέρα, μέσα στὸ παλάτι, βασίλευε ἀπόλυτη σιγή... Τίποτε, κανένα τρίξιμο ἢ ἦχος δὲ διέκοπτε τὴ σιγὴ αὐτή... Ἔξαφνα ὅμως ἡ πορτούλα ἡ κλειστή, στὴν ὁποία κανένας δὲ μπορεῖ νὰ μπῇ...ἡ μικρὴ πορτούλα τῆς ἀγάπης, ἡ μικρὴ ἐρωτικὴ πορτούλα...ἄνοιξε καὶ μιὰ μορφὴ φαντάσματος πρόβαλε...

Δὲν εἶνε ὁ ἔρωτας ποὺ ἔρχεται αὐτὴ τὴ φορά, ἀλλὰ ὁ θάνατος!..

***

Ἡ Λεονώρα Γκαλιγκάϊ, ὅταν βρέθηκε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ βασιλέως, μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ τὴ σιωπή, στάθηκε μιὰ στιγμὴ λαχανιασμένη καὶ κλονιζομένη, μὲ τὸ χέρι ἀπάνω στὸ στῆθος της, γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τῆς καρδιᾶς της τοὺς παλμούς. Πῶς βρέθηκ' ἐκεῖ-μέσα; Ἀπὸ ποῦ εἶχε περάσει; Πῶς δὲν συνάντησε στὸ δρόμο της κανένα; Οὔτε κ' ἐκείνη ἤξερε! Ἔτρεμε ὁλόκληρη! Κρατιόταν ἀπ' τὴν πόρτα, νὰ μὴν πέσῃ, κατάχλωμη μέσα στὴ μαύρη φορεσιά της...

Αὐτὸ βάσταξ' ἕνα-δυὸ λεπτά. Μὰ στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα συνήθισε στὸ καρδιοχτύπι καὶ τὸν ἴλιγγό της. Ἔπειτα ἔκαν' ἕνα βῆμα μπροστα. ἔσκυψε καὶ κύτταξε τὸν κοιμισμένο βασιλέα.

Τότε, μὲ ἀκριβεῖς κινήσεις, ὑπολογισμένες ἀπὸ πρίν, ἀλλὰ τόσο προφυλαχτικὲς κι' ἀθόρυβες, ποὺ μοιαζαν μὲ κινήσεις φαντάσματος, ἄνοιξε τὸ μπουκαλάκι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της. Καὶ τὸ χέρι της ἁπλώθηκε. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πρόσωπο τοῦ βασιλέως, ἔχυσε τὸ δηλητήριο μέσ' στὸ χρυσὸ ποτῆρι κ' ἔπειτα, σιγανά, τὸ γέμισε μὲ πιοτὸ ἀπὸ τὸν ἀμφορέα..

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

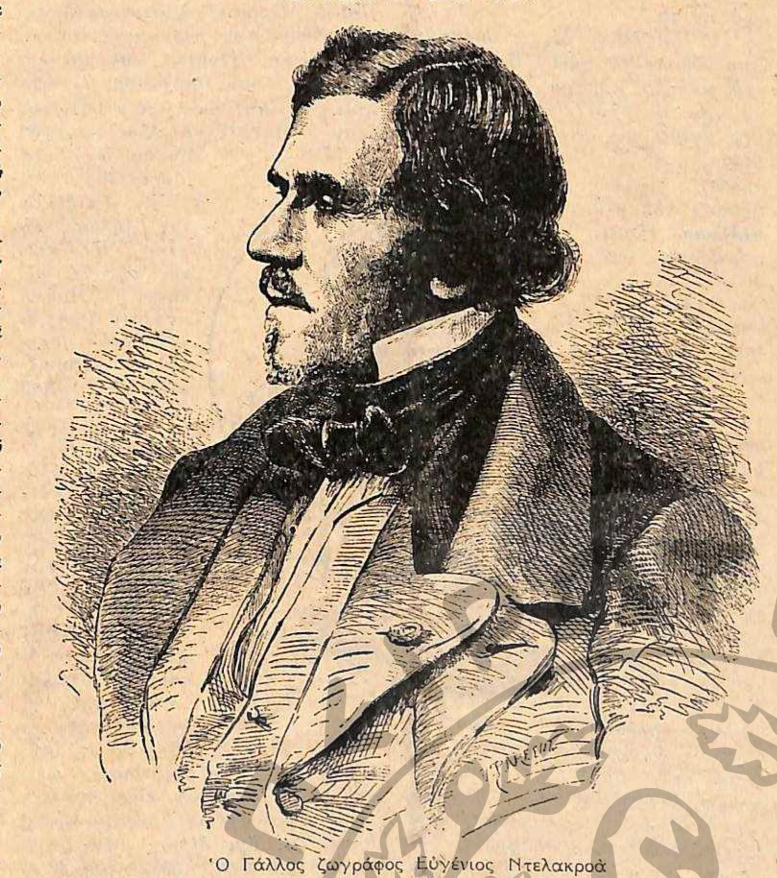

Ὁ Γάλλος ζωγράφος Εὐγένιος Ντελακροὰ
(Εἰκὼν τοῦ Ὀδυσσέως Παρὰν)

Τότε ξανάκλεισε τὴ μικρὴ πορτούλα... Καὶ περίμενε μέσ' στὸ στενὸ διάδρομο. Μὲ τ' αὐτὶ στὴν πόρτα κολλημένο, ἡ Λεονώρα στεκόταν καὶ περίμενε... Γιατὶ περίμενε; Δὲν εἶχε τελειώσει τὴ δουλειά της; Ὄχι, δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει! Δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ, ἂν δὲ βεβαιωνόταν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς δουλειᾶς της...

Ἤθελε ν' ἀκούσῃ τὸ βασιλέα ν' ἀνασηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεββάτι του, ὅπως πολλὲς φορὲς συνέβαινε τὴ νύχτα! Ἤθελε ν' ἀκούσῃ καὶ τοὺς πιὸ παραμικροὺς κρότους ποὺ θἄκανε, παίρνοντας τὸ ποτῆρι γιὰ νὰ πιῇ! Δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ, ἂν δὲν ἔλεγε πρῶτα μέσα της:

—Τώρα, ἔχει πιῇ! Τώρα εἶνε δηλητηριασμένος! Τώρα δὲν ἔχω πειά, παρὰ νὰ τρέξω στὸ Λορέντζο, νὰ τοῦ γυρέψω καὶ τὸ φαρμακωμένο λουλοῦδι!...

Καὶ περίμενε, παγωμένη σὰ νεκρή, ὅλη αὐτιά... Τὸ ρολόϊ χτύπησε δυό... ἔπειτα δυόμισυ... ἔπειτα τρεῖς. Συχνὰ ἔτριζε κανένα ἔπιπλο. Ἄλλοτε πάλι ἄκουγε κανένα στεναγμὸ τοῦ ἀποκοιμημένου βασιλέως. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ κρότοι δὲν τὴ φόβιζαν. Ἡ θέλησί της ἦταν δυνατή, ἡ ἄγρια, ἀποφασιστική της θέλησι! Περίμενε τὸν ὡρισμένο κρότο... Κ' ἐπιτέλους, νὰ ποὺ τὸν ἄκουσε!

Ἄκουσε καθαρά, εἶδε σχεδὸν *—γιατὶ ἡ ἀκοή, κάποιες στιγμὲς ὑστερικές, γίνεται ἕνα μὲ τὴν ὅρασι—ἄκουσε...εἶδε... ναί, εἶδε μὲ τ' αὐτιά της...εἶδε τὸ βασιλέα νὰ ξυπνάῃ, ν' ἀνασηκώνεται στὸ κρεββάτι του καὶ ν' ἀγγίζῃ τὸ χρυσὸ ποτῆρι! Ἕνας μεγάλος βρυχηθμὸς τῆς τράνταξε τὸ στῆθος! Τελείωσε! Ὁ Λουδοβῖκος ἐπιτέλους θἄπινε! Ὁ Κονσίνι θὰ γινόταν βασιλεύς!...*

Ἔξαφνα ὅμως, ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ μακρυνὴ βουὴ ἀντήχησε, πραγματική, κι' ὄχι φανταστική! Κάποιες φωνὲς ἀκούστηκαν δυνατές, βήματα ποὺ ἔτρεχαν βιαστικά, ἄνθρωποι ποὺ κραύγαζαν:

«—Στάσου! Στάσου! Στάσου!..»

Ὁ βασιλεὺς πήδησε τότε μὲ μιᾶς, ἀπ' τὸ κρεββάτι...

—Ἔ! τί συμβαίνει; Τί συμβαίνει; φώναξε.

Ἡ Λεονώρα Γκαλιγκάϊ τινάχτηκε μουγκρίζοντας, λυσσῶντας, ἀφρισμένη! Ἡ μεγάλη πόρτα ἄνοιξε δυνατά, κι' ὁ κοιτῶνας ὁ βασιλικὸς γέμισε κόσμο! Κ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ τῆς Λεονώρας τῆς φάνηκε σὰν ν' ἄνοιγε τὸ πάτωμα καὶ σὰν νὰ γκρεμιζόταν ὁ οὐρανὸς ὁλόκληρος ἀπάνω στὸ κεφάλι της!...

XX
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΤΟΥ ΑΓΚΟΥΛΕΜ

Ὅταν ἔνοιωσε πὼς βούλιαζε στὸ νερὸ ἡ Γκιζέλλα, αἰσθάνθηκε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, τὴν τρομερὴ ἐκείνη ἀπόγνωσι, ποὺ προηγεῖται τοῦ βέβαιου θανάτου. Ἔχασε τὴ συνείδησι τῆς ζωῆς καὶ κάθε γεγονότος. Εἶχε μόνο τὴ φριχτὴ τὴν αἴσθησι, πὼς κατρακυλοῦσε σ' ἕνα βάραθρο. Τὰ ρεύματα τὴν παρέσυραν καὶ τὴν τράβηξαν κάτω ἀπ' τὸ δεύτερο τόξο τῆς γεφύρας. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ δίνη τοῦ νεροῦ τὴν ξανάφερε ὡς τὴν ἐπιφάνεια μὰ καὶ πάλι τὴν τράβηξε πρὸς τὰ βάθη. Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα...

Σὲ λίγο, καὶ πάλι ἡ δίνη τῶν νερῶν τὴν ξανάβγαλε στὴν ἐπιφάνεια. Τὰ μάτια της μισάνοιξαν καὶ καρφώθηκαν σὲ κάποιο μαῦρο πρᾶμα ποὺ ταλαντευόταν ἐπάνω στὸ νερό. Ἔκανε μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια τῶν χεριῶν της... Καὶ ξαφνικὰ ἁρπάχτηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ μαῦρο πρᾶμα... Τότε μὲ μιᾶς τὸ μυαλό της φωτίστηκε, σὰν νὰ φύσηξε ξαφνικὰ στὸ μέτωπό της ἕνας ἀέρας δυνατὸς ζωῆς! Κατάλαβε ποῦ βρισκόταν! Κατάλαβε πὼς τὸ μαῦρο αὐτὸ πρᾶμα, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχαν τὰ χέρια της γαντζωθῆ, μὲ μιὰν ὑπεράνθρωπη λαχτάρα, ἦταν μιὰ βαρκούλα, δεμένη σ' ἕναν κρῖκο σιδερένιο... Μὲ μιὰ τρελλὴ προσπάθεια, πιάστηκε, σκαρφάλωσε στὸ πλάϊ κ' ἔπεσε ὅλη, μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα της, στὸ βάθος τῆς βαρκούλας..

***

Πόσην ὥρα ἔμειν' ἐκεῖ-μέσα; Δέκα λεπτὰ ἴσως, ἴσως καὶ δυὸ ὧρες. Ἡ δροσιὰ στὸ τέλος τὴν ἀναζωογόνησε καὶ τὴ συνέφερε. Ἡ Γκιζέλλα ἦταν μιὰ νέα δυνατή, μὲ σθεναρὴ ψυχή. Δὲν ἔχασε οὔτε λεπτό, νὰ συλλογιστῇ τί τῆς συνέβη, καὶ ποιὸς τὴν εἶχε ρίξει στὸ ποτάμι. Ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐνέδρας δὲν εἶχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἤξερε πὼς εἶχαν ἐπιδιώξει νὰ τὴ δολοφονήσουν καὶ πὼς μεταχειρίστηκαν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὸ πνίξιμο κι' ὄχι τὸ μαχαίρι, γιατὶ αὐτὴ ποὺ ἤθελε νὰ τὴν ξεκάνῃ προτιμοῦσε νἀποδοθῇ ὁ θάνατός της σὲ δυστύχημα... Καὶ ποιὰ ἦταν ἡ γυναῖκα αὐτή; Ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, βέβαια!

Κύτταξε τότε μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσε νἄβγῃ στὴ στεριά. Ὁ μόνος τρόπος ἦταν νὰ λύσῃ τὴ βαρκούλα καὶ νὰ τὴ διευθύνῃ στὴν προκυμαία. Ἡ Γκιζέλλα τράβηξε τὸ ἐγχειρίδιό της, γιὰ νὰ κόψῃ τὸ σκοινί της. Ἀμέσως ὅμως ἀνατρίχιασε: Ἡ βάρκα ἦτανε δεμένη μὲ σιδερένια ἁλυσίδα, ποὺ θὄσπαζε μόνο μὲ σφυρί... Τότε, λοιπόν, τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Νὰ πέσῃ στὸ νερό; Ἡ Γκιζέλλα δὲν ἤξερε κολύμπι...

Ἀποφασιστικά, πῆγε στὴν πίσω μεριὰ τῆς βάρκας. Ἔκπληκτη εἶδε τότε πὼς κρεμόταν ἐκεῖ ἀπὸ πάνω της, μιὰ σκοινένια σκάλα! Ποιὸς εἶχε ρίξει τὴ σκάλα αὐτή; Κάποιος, χωρὶς ἄλλο, ποὺ, κρυμμένος, εἶχε παρακολουθήσει ὅλη τὴ σκηνὴ ποὺ διαδραματίστηκε πρὸ ὀλίγου. Ἀλλὰ τότε αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ τὴν εἶχε δῇ ποὺ μπῆκε μέσ' στὴ βάρκα... Ἡ Γκιζέλλα δὲν ἔχασε καιρὸ γιὰ νὰ σκεφθῇ ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες: Ἁρπάχτηκε στὴ σκάλα καὶ σκαρφάλωσε. Εὐλύγιστη, εὐκίνητη, ὅλη αὐτοπεποίθησι, ἔφτα-

σε ὥς ἀπάνω...

Ἡ ἄκρη τῆς σκοινένιας σκάλας ἦταν δεμένη σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σπίτια ποὺ βρισκόντουσαν στὴ μέση τῆς γεφύρας. Ἦταν πιασμένη στερεὰ σ' ἕνα παράθυρο. Φτάνοντας ἐκεῖ ἡ Γκιζέλλα εἶδε πὼς κανεὶς δὲν τὴν περίμενε, πὼς κανένας δὲν τῆς εἶχε ρίξει τὴ σκάλα, ὅπως ὑπέθεσε στὴν ἀρχή. Τὸ παράθυρο ἦταν κλεισμένο. Δοκίμασε νὰ δῆ μέσ' ἀπὸ τὰ τζάμια, ἀλλὰ τὰ τζάμια ἦταν τόσο θολά, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνη ἀπὸ μέσα. Τότε ἀποφασιστικὰ χτύπησε στὸ παράθυρο.

Τὸ παράθυρο ἄνοιξε ἀμέσως μὲ δύναμι ἀπὸ κάποιον ἄνθρωπο ἔντρομο καὶ κατάπληκτο. Σίγουρα, ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατοικοῦσε μέσα-κεῖ, ὅλα μποροῦσε νὰ τὰ περιμένη, ἀλλὰ ὄχι καὶ πὼς κάποιος θὰ σκαρφάλωνε νὰ χτυπήση σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο, ποὔβλεπε στὸ ποτάμι... Ὅταν ἄνοιξε τὸ παράθυρο, ἡ Γκιζέλλα βρέθηκε ἀντίκρυ σ' ἕνα νάνο, ποὺ σκαρφαλωμένος σ' ἕνα μικρὸ σκαμνάκι, τὴν κύτταζε μὲ μάτια φλογερά. Στὸ χέρι του βαστοῦσ' ἕνα μαχαῖρι. Ἐξέτασε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τὴ ματιὰ τὴ χλωμή, τὴν ὤμορφη, τὴν μουσκεμένη ὥς τὸ κόκκαλο νέα, κι' ἀμέσως πέταξε χάμω τὸ μαχαῖρι, ἐνῶ τὰ μάτια του ἡμέρευαν.

—Μπᾶτε μέσα! εἶπε. Ὅποια κι' ἂν εἶστε, ἂν καὶ μὲ τρομάξατε λιγάκι στὴν ἀρχή, καλῶς ὡρίσατε στὸ σπίτι τοῦ φτωχοῦ Λορέντζο...

—Τοῦ βοτανοπώλη; ρώτησε ἡ Γκιζέλλα μ' ἕνα ρῖγος.

—Ναί! ἔκανε ὁ νάνος, μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο. Βλέπω στὴν ὄψι σας, τὸν τρόμο ποὺ σᾶς προκαλεῖ τ' ὄνομά μου... Μὴ φοβᾶστε, ἔννοια σας, κοπέλλα μου!...

—Δὲν φοβᾶμαι! εἶπε ἡ Γκιζέλλα.

Καὶ δρασκέλισε τὸ παράθυρο. Ὁ Λορέντζο τὄκλεισε, ἀφοῦ ἔσκυψε πρῶτα γιὰ λίγη ὥρα ἀπ' ὄξω κ' ἐπισκόπησε καλὰ τὸν ποταμό. Μὲ μιὰ ματιά, ἡ Γκιζέλλα ἐπιθεώρησε ὅλο τὸ δωμάτιο: ἕνα μεγάλο πύραυνο ἦταν στὴ μέση, καὶ γύρω-γύρω, ἕνα σωρὸ τραπέζια, γεμᾶτα χοάνες καὶ διϋλιστήρια... Ἦταν τὸ μυστικὸ ἐργαστήριο τοῦ βοτανοπώλη—τοῦ πωλητοῦ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θανάτου! Ὁ Λορέντζο τότε ρώτησε μὲ τὰ μάτια τὴν κοπέλλα τί τῆς εἶχε συμβῆ.

—Ἔπεσα μέσ' στὸ νερό! τοῦ ἀπάντησε. Τὸ ρεῦμα μ' ἔφερε ὥς τὴ γέφυρα. Βρῆκα μιὰ βάρκα καὶ σκαρφάλωσα... Εἶδα ἔπειτα τὴ σκάλα καὶ τὴν ἀνέβηκα. Αὐτὸ εἶν' ὅλο...

—Πέσατε στὸ νερό; Πέσατε; ρώτησε ὁ νάνος.

—Ναί! Κ' ἐξ ἄλλου τί σημαίνει μὲ ποιὸν τρόπο; Ἀλλ' αὐτὴ ἡ βάρκα κι' αὐτὴ ἐδῶ ἡ σκάλα;..

Ὁ Λορέντζο χαμογέλασε.

—Ἡ εἰλικρίνεια εἶνε ζωγραφισμένη στὴ μορφή σας. Μιὰ νέα σὰν καὶ σᾶς δὲν θὰ θελήση νὰ προδώση, βέβαια, ἕναν ἔμπορο φτωχό, καθὼς ἐγώ, ἐκτεθειμένο στὴ συκοφαντία καὶ στὸ τυφλὸ μῖσος τῶν ἀνήξερων... Κάποια μέρα θὰ ρθῆ τὸ πλῆθος νὰ μὲ περικυκλώση! Κάποια νύχτα θὰ ρθοῦν νὰ μὲ θανατώσουν ὡς μάγο! Ἔβαλα, λοιπόν, αὐτὴ τὴ βάρκα κι' αὐτὴ τὴ σκάλα στὸ τόξο τῆς γεφύρας.. Κάθε βράδυ, ξετυλίγω τὴ σκάλα μου καὶ κάθε πρωῒ τὴν ξανατυλίγω... Ἔτσι, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι μπορῶ νὰ φύγω ἀπ' τὸ σπίτι μου μὲ τὸν παραμικρὸ κίνδυνο, πέφτω καὶ κοιμᾶμαι ἥσυχος! Ἀλλὰ τώρα, πιέστε αὐτὸ δῶ. Μὴ φοβᾶστε, δὲν εἶνε δηλητήριο...

Ἡ Γκιζέλλα πῆρε μὲ χέρι σταθερὸ ἕν' ἀσημένιο ποτηράκι, στὸ ὁποῖο ὁ νάνος, τὴν ὥρα ποὺ ἐκείνη μιλοῦσε, εἶχε ρίξει μερικὲς σταλαγματιὲς ἀπὸ κάποιο δυνατὸ τονωτικό. Τὸ ἄδειασε μονομιᾶς, χαμογελῶντας, ἐνῶ ὁ Λορέντζο στεκόταν καὶ τὴ θαύμαζε.

—Εἶστε ἀτρόμητη κοπέλλα! εἶπε. Τὸ ἤπιατε δίχως καμμιὰ τρεμούλα! Ἂν εἶχα κόρη, θἄθελα νὰ σᾶς ἔμοιαζε... Νά, τὸ χρῶμα ξανάρχεται στὸ πρόσωπό σας. Τὸ τονωτικὸ αὐτό, μὴν ἀμφιβάλλετε, θὰ φέρη τὴν ἀντίδρασί του καὶ θὰ σᾶς γλυτώση ἀπ' τὸν πυρετό... Καὶ τώρα, ἐλᾶτε παραμέσα. Δὲν ἔχω ροῦχα γυναικεῖα νὰ σᾶς δώσω. Πρέπει νὰ στεγνώσουμε τὰ ροῦχα ποὺ φορᾶτε. Μπῆτ' ἐκεῖ-μέσα! πρόσθεσε, ἀνοίγοντας μιὰ πόρτα.

Ἡ Γκιζέλλα, δίχως δισταγμὸ ἀκολούθησε τὸ νάνο. Βρέθηκε σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα, ἐπιπλωμένη μὲ κάποια πολυτέλεια. Ὁ Λορέντζο βγῆκε μιὰ στιγμὴ καὶ ξαναγύρισε μ' ἕνα δεμάτι ξύλα, τἄρριξε ὅλα στὸ πελώριο τζάκι, κι' ἄναψε φωτιά.

— Σὰν στὸ σπίτι σας! εἶπε τότε μὲ μεγαλοπρέπεια.

Καὶ βγῆκε πάλι. Ἡ Γκιζέλλα κλείστηκε στὴν κάμαρα κ' ἐμπρὸς στὴ δυνατὴ φωτιὰ ἄρχισε νὰ στεγνώνη τὰ μουσκεμένα ροῦχα της.

—Φτωχὸ ἀδικημένο πλᾶσμα! σκέφτηκε. Ὅταν πρόφεραν ἄλλοτε μπροστά μου τ' ὄνομα τοῦ Λορέντζο, ἀνατρίχιαζα ὁλόκληρη ἀπὸ τρόμο κι' ἀπὸ περιφρόνησι. Ποῦ νάξερα ὅμως πὼς θὰ ρχόταν μέρα ποὺ θὰ μ' ἔσωνε! Μὲ τί τρόπο νὰ τὸν εὐχαριστήσω;...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Λορέντζο, καθισμένος στὸ ἐργαστήριό του, συλλογιζόταν μὲ τὸ πηγοῦνι του ἀκουμπισμένο στὸ χέρι του:

—Αὐτὴ τὴ νύχτα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἢ σὲ λίγο, χάρις σ' ἐμένα, δυὸ ἄνθρωποι θὰ λείψουν: Ὁ βασιλεὺς ἀπόψε θὰ δηλητηριαστῆ ἀπὸ τὴ Λεονώρα, κ' ἡ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλὲμ ἀπόψε θὰ δηλητηριαστῆ ἀπ' τὸν Κονσίνι! Ἐγὼ σκοτώνω καὶ τὸ βασιλέα, ἐγὼ καὶ τὴν κοπέλλα, ἂν καὶ δὲν τὴν ξέρω καὶ δὲν μοῦ φταίει τίποτα... Εἰς ἀντιστάθμισμα τῶν δυὸ αὐτῶν θανάτων, ἡ τύχη, γεμάτη εἰρωνεία, θέλει νὰ σώσω μιὰν ἀνθρώπινη ζωή! Γιατὶ ἐγὼ ἔσωσα τὴν ἄγνωστη αὐτή! Καὶ νοιώθω κιόλας μέσα μου κάποιαν ἀνακούφισι! Δὲν ἔγινα, λοιπόν, παρ' ὅλα ὅσα ἔκανα, ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος τοῦ μίσους, ποὺ ὀνειροπολοῦσα; Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, λοιπόν, ποὺ δὲν τοὺς μισῶ; Ἡ ζωὴ τῆς ἄγνωστης αὐτῆς μ' ἐξιλεώνει γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἄλλης... Ἔ, κ' ἔπειτα; Τί μ' αὐτό;... Ἄ, νάτην, ἔρχεται...

Πραγματικά, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Γκιζέλλα, στεγνὴ πειά, ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Καὶ τώρα, τί ἐπιθυμεῖτε, τὴ ρώτησε ὁ νάνος ἀνασηκωνόμενος. Σωπᾶτε, γιατὶ τὸ διαβάζω στὰ φωτεινά σας μάτια... Θέλετε νὰ φύγετε ἀμέσως!

—Νὰ μὲ συγχωρῆτε, κύριέ μου! Μὲ περιμένουν κάπου. Ἡ παρατεταμένη ἀπουσία μου προκαλεῖ φοβερὲς ἀνησυχίες σὲ πρόσωπα πολὺ ἀγαπημένα μου...

Ὁ Λορέντζο ἀμέσως ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὴ σκάλα τῆς ἐξόδου, κουνῶντας τὸ κεφάλι του.

—Θἆναι καμμιὰ κυρία, σκεφτόταν, ποὺ ξεμύτισε τὴ νύχτα στοὺς δρόμους κ' ἔπεσε σὲ χέρια κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ τῆς πῆραν ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, θὰ τὴν ἔρριξαν κατόπιν στὸ ποτάμι... Ὁρίστε! ἐπρόσθεσε δυνατά, ἀνοίγοντας τοῦ μαγαζιοῦ του τὴν πόρτα. Ὁρίστε, καὶ γιὰ μόνη χάρι σᾶς ζητῶ νὰ μὴ σᾶς πιάνη φρίκη, ὅπως πρὸ ὀλίγου, ὅταν θ' ἀκοῦτε νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν καταραμένο τὸ Λορέντζο...

Ἡ Γκιζέλλα τοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι... Κ' ἐκεῖνος τῆς τὸ φίλησε. Βγῆκε κατόπιν ἔξω, ἐνῶ αὐτὸς στεκότανε σκυμμένος ἀπὸ πίσω της.

—Ἀκοῦστ' ἐδῶ! τοῦ εἶπε. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὸ ποὺ σᾶς ὀφείλω. Ἂν σᾶς ἀπειλήση ποτὲ κανένας κίνδυνος, ἂν ἐπίκειται γιὰ σᾶς καμμιὰ καταστροφή, ἂν ζητᾶτε κάπου νὰ καταφύγετε, ἐλᾶτε νὰ μὲ βρῆτε, ὅποια ὥρα καὶ στιγμὴ κι' ἂν εἶνε...

—Ἔχει καλῶς! ἀπάντησε ὁ Λορέντζο, ὄχι δίχως κάποια εἰρωνεία ἀδιόρατη. Ἀλλὰ ποῦ θ' ἀποταθῶ γιὰ νὰ σᾶς βρῶ;...

Ἡ κόρη τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἀρκεῖ νὰ χτυπήσετε πέντε διαδοχικὰ χτυπήματα στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλεως ποὺ βρίσκεται στὸ τέλος τῆς ὁδοῦ Ντωφίν. Εἶνε ἡ οἰκογενειακή μου ἔπαυλις. Εὐθὺς θὰ σᾶς ἀνοίξουν καὶ θὰ σᾶς κρύψουν σὲ μέρος ἀσφαλές. Λέγομαι Γκιζέλλα, κύριέ μου, καὶ ὁ πατέρας μου εἶνε ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλέμ...

Κ' ἔφυγε σὰν ἀέρας, χάθηκε μέσ' στὴ νύχτα. Ὁ νάνος ἔμεινε στὴ θέσι του, ἐμβρόντητος καὶ ἀποσβολωμένος!

Ἔπειτα ξέσπασε σὲ γέλια ἀλλόκοτα, στριγγὰ καὶ μούγκρισε μονάχος:

—Καὶ ὅμως ἔφτανε μονάχα μιὰ σπρωξιὰ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχ' ἀνοίξει τὸ παράθυρο γιὰ νὰ τὴν πνίξω...

Κ' ἔπειτα, βυθισμένος σὲ μιὰ βαθειὰ ὀνειροπόλησι, ξανάκλεισε προσεχτικὰ τὴν πόρτα, ἔβαλε τοὺς σύρτες, τὶς ἀμπάρες, καὶ ξανανέβηκε στὸ ἐργαστήριό του. Κάθησε σ' ἕνα μικρὸ σκαμνάκι κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται, νὰ σκέπτεται. Ὅταν συνῆλθε ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψι καὶ ξανάλθε στὴν πραγματικότητα εἶδε πὼς ἔξω, εἶχε ἤδη ξημερώσει...

* * *

Ἡ Γκιζέλλα βάδισε γρήγορα πρὸς τὴν ὁδὸ Ντωφίν, κρατῶντας, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, τὸ ἐγχειρίδιό της στὸ χέρι. Ἔφτασε, χωρὶς ἐμπόδια, στὴν πόρτα τῆς πατρικῆς της ἐπαύλεως, πάτησε τὴ λέξι μὲ τὸ ἐλατήριο καὶ μὲ καρδιοχτύπι μπῆκε μέσα.

Ἤξερε καλὰ πὼς ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλὲμ κ' οἱ φίλοι του ἐπρόκειτο νὰ συναντηθοῦν ἐκείνη τὴ νύχτα στὰ ὑπόγεια τῆς ἐπαύλεως. Προχώρησε λοιπὸν ἀμέσως τρέχοντας στὸ μακρὺ διάδρομο, πού, στὸ βάθος του ἔλαμπε μιὰ χλωμὴ ἀνταύγεια. Ὅσο προχωροῦσε, τῆς φαινόταν πὼς ἄκουγε μιὰν ὑπόκωφη βουὴ ν' ἀνεβαίνη ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς γῆς... Ἔπειτα αὐτὴ ἡ βουὴ ἔγινε πιὸ καθαρή... Ξεχώρισε φωνὲς γεμάτες λύσσα, χτυπήματα σπαθιῶν... Μονομαχοῦσαν!

—Θ' ἀνακαλύφθηκε ὁ πατέρας μου! σκέφθηκε ἡ Γκιζέλλα, μὲ παλμό. Κ' ἡ θέσι τῆς κόρης του εἶνε στὸ πλευρό του!...

Ὥρμησε στὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο. Καὶ σὲ λίγο βρέθηκε στ' ἀπάνω σκαλοπάτια, ἀπ' ὅπου ἔβλεπε ὅλη τὴ σκηνὴ τῆς συμπλοκῆς. Συμπλοκή; Ὄχι! Δολοφονία! Κάποιον προσπαθοῦσαν νὰ σκοτώσουν! Δέκα ἢ δώδεκα ἀπέναντι ἑνός! Κι' αὐτὸς ὁ ἕνας, μὲ σπασμένο τὸ σπαθί του, μὲ τὸ μανδύα του κατακουρελιασμένο, σταύρωνε τὰ χέρια του στὸ στῆθος, σὲ μιὰ στάσι ὑπέρτατης προκλήσεως καὶ μὲ τὸ βλέμμα του φαινόταν σὰν νὰ συγκρατῆ ἀκόμα τοὺς ἐχθρούς του!...

Ἡ Γκιζέλλα ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή, μιὰ τρομερὴ κραυγή, ποὺ ἔκανε τοὺς ἐπιτιθεμένους νὰ ριγήσουν καὶ νὰ συγκρατήσουν τὰ ἀνασηκωμένα σπαθιά τους... Ἄ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ὄρθιος ἐκεῖ γιὰ νὰ πεθάνη! Ἡ Γκιζέλλα, μὲ τὴν πρώτη ματιά, τὸν ἀναγνώρισε, τὸν ξαναεῖδε, ὅπως εἶχε μείνει μέσ' στὴ φαντασία της! Ὅπως τὸν εἶχε δῆ στὸ δρόμο τοῦ Μεντόν! Λάμποντας ἀπὸ τόλμη, προκλητικόν, ὑπέροχον, ἐκθαμβωτικὸ καὶ τρομερὸ μαζύ! Ὁ Ἀγκουλὲμ γύρισε τὸ κεφάλι, πέταξε τὸ σπαθί του κ' ἔμπηξε μιὰ τρελλὴ φωνή:

—Ἀγαπημένη μου Γκιζέλλα! Κόρη μου!...

Μὲ μερικὰ πηδήματα ἡ Γκιζέλλα κατέβηκε τὴ σκάλα.

—ΕΚΕΙΝΗ! βρυχήθηκε ἀπὸ μέσα του ὁ Καπεστάν, ἐκστατικὸς καὶ καταθαμπωμένος. Ἄχ, νὰ πεθάνω μ' αὐτὴ τὴν ὀπτασία!...

Ἡ Γκιζέλλα, μὲ μιὰ ὁρμητικὴ χειρονομία, μὲ μιὰ κίνησι γοργή, ὅλου τοῦ εἶναι της, ἔσπρωξε μακρυά του τὰ σπαθιά. Μιὰ στάλα αἵματος κοκκίνησε τὸ χέρι της. Ἕνα σπαθὶ τὴν εἶχε πάρει ἄθελα. Τρέμοντας ὅλη, μὲ τὸ στῆθος της παλλόμενο, στάθηκε μπροστὰ στὸν Καπεστάν! Μιὰ σιωπὴ ἀλλόκοτη, μεγάλη, ἁπλώθηκε σ' ὁλόκληρο τὸν ὅμιλο! Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σιωπή, ἡ Γκιζέλλα εἶπε:

—Πατέρα μου, σκοτώνετε τὸν ἄνθρωπο ποὺ μ' ἔσωσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κονσίνι!...

Ὁ Κοντέ, ὁ Γκίζ, κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ μιὰ κίνησι χαιρέτησαν μὲ τὰ σπαθιά τους καὶ τὰ ξανάβαλαν στὶς θῆκες τους. Ὁ Σὲν-Μὰρς ἔσπασε τὸ δικό του στὸ γόνατό του. Πελιδνός, ὁ Ἀγκουλέμ, τραύλισε μὲ ὑπόκωφη φωνή:

—Ποιὸς σ' ἔσωσε; Ὁ ἱππότης Καπεστάν; Σ' ἔσωσε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Κονσίνι; Ὤ, μὰ μοῦ εἶχες πῆ γιὰ τὸν Σὲν-Μάρς! Ἀλλὰ ὁ Καπεστάν, λοιπόν, δὲν ἦταν ὁ ἀπαγωγεύς σου τοῦ Μεντόν; Μιλήσετε, Σὲν-Μάρς! Μίλησε, Γκιζέλλα!...

Κ' ἡ Γκιζέλλα ἀπάντησε μ' ἀλλόκοτα γλυκειὰ φωνή:

—Δὲν ἤξερα ὅτι λεγόταν ἱππότης Καπεστάν. Δὲν πρόφτασα νὰ μάθω τ' ὄνομά του. Τὴ στιγμὴ ποὺ μ' ἔσωζε, ἦταν τόσο ἀπασχολημένος μὲ τὴν ἀπόκρουσι τῶν μπράβων τοῦ Κονσίνι, καὶ νὰ μοῦ ἐξασφαλίση τὴ φυγή, ὥστε δὲν πρόφτασα νὰ μάθω πῶς τὸν λένε...

—Παραπάνω ἀπὸ δέκα! φώναξε ὁ Γκίζ. Διάβολε! Θἄθελα νἄβλεπα τὴ σύγκρουσι αὐτή! Δέκα ἐναντίον ἑνός! Κ' ἦταν ὅλοι παλληκάρια τοῦ Κονσίνι, τρομεροὶ μαχαιροβγάλτες, ὅπως λένε..

—Κ' ἐγὼ θἄθελα νὰ ἤμουνα παρών, εἶπε ὁ Κοντέ, γιὰ νὰ δῶ καὶ πρὸ παντὸς γιὰ νὰ πιστέψω...

—Ἐκλαμπρότατε, εἶπε κι' ὁ Καπεστὰν μὲ τὴν εἰρωνική του φωνή, ὅλοι βλέπω θὰ θέλατε νὰ βλέπατε! Γιὰ μετρηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ! Μοῦ φαίνεται πὼς εἶσθε παραπάνω, δώδεκα ἐναντίον ἑνὸς μόνου... Κυρία, πρόσθεσε ὑποκλινόμενος πρὸς τὴ Γκιζέλλα, εἴπατε τώρα λόγια ποὺ θὰ μείνουν χαραγμένα στὴν καρδιά μου! Κ' ἐδῶ, ὅπως καὶ στὸ δρόμο τοῦ Μεντόν, κι' ὁπουδήποτε ἀλλοῦ, καὶ σ' ὅποια εὐκαιρία, ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκει πειὰ καὶ μπορεῖτε νὰ τὴ διαθέσετε, μ' ὅποιον τρόπο σᾶς φανῆ καλύτερος..

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε ἱππότα! ψιθύρισε ἡ νέα μὲ φωνὴ συγκρατημένη. Κι' ὅταν σᾶς εἶδα στὸ δρόμο τοῦ Μεντόν, καὶ τώρα, ποὺ σᾶς ἄκουσα ἐδῶ, μπροστὰ σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐγενεῖς, τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας, μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα καὶ πὼς ἄκουσα ἕναν Ἱππότη τοῦ παληοῦ καιροῦ, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὶς ἀνδραγαθίες τους διαβάζουμε στ' ἀθάνατα τραγούδια...

Ὁ Καπεστάν, χλωμός, παλλόμενος ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια, ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, σὰν νἄκουγε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ! Οἱ συνωμότες κυτταζόντουσαν κατάπληκτοι. Ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλέμ, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, κύτταζε τὸν Σὲν-Μάρς, καὶ τὸν ἔβλεπε γεμάτον ταραχή, ποὺ τὴν ἀπέδωσε στὴν ξαφνική του ζήλεια. Κι' ὁ δοὺξ ἀνατρίχιασε ὁλόκληρος.

Ὁ γάμος τοῦ Σὲν-Μὰρς καὶ τῆς Γκιζέλλας, ἦταν ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος ὅλου ἐκείνου τοῦ οἰκοδομήματος, ποὺ ἡ φιλοδοξία του εἶχε μὲ κόπους χτίσει. Ὁ Σὲν-Μὰρς εἶχε πάει στὸ Παρίσι, σταλμένος ἀπὸ τὸν πατέρα του, γιὰ ν' ἀρραβωνιαστῆ μὲ τὴ Γκιζέλλα. Ἂν ἔφευγε χωρὶς νὰ κλείση ἡ μεγάλη συμφωνία, αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ κατάρρευσις τῶν πάντων.

Ὁ δοὺξ μὲ μιὰ ματιὰ ἔκρινε τὴν κατάστασι, καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Εἶδε πὼς ἤτανε χαμένος ἐντελῶς ἂν δὲν πρόφταινε νὰ πάρη μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς μεγάλες ἀποφάσεις, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἐξαρτᾶται κάποτε ὁ θρίαμβος ἢ ἡ καταστροφή... Κατέπνιξε τὴν πατρικὴ χαρά του, τὴν ἔντονη, βαθειὰ κ' εἰλικρινῆ, ποὺ ξανάβλεπε τὴν κόρη του σῶα καὶ ἀβλαβῆ, ἀνέβαλε νὰ μάθη πιὸ ἀργότερα πῶς κι' ἀπὸ ποιὸν εἶχε ἀπαχθῆ ἡ κόρη του ἀπ' τὸ Μεντόν, καὶ πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ Σὲν-Μάρς, εἶπε μὲ τρόπο σοβαρὸ κ' ἐπίσημο:

—Κόρη μου, εἶνε πολὺ μεγάλη μου ἡ λύπη ποὺ μαθαίνω, ὅτι στὸ δρόμο τοῦ Μεντὸν γλύτωσες ὄχι ὅπως πίστευες καὶ πίστευα, ἀπ' τὸν εὐγενέστατο μνηστῆρα σου, ἀλλ' ἀπὸ ἕναν ἁπλὸ τυχοδιώκτη. Ὅπως κι' ἂν εἶνε, ὁ λόγος σου κι' ὁ λόγος μου εἶνε δοσμένοι ἤδη. Ὁ μνηστήρ σου εἶν' ἐδῶ, παρών... Κύριοι, ἀγαπητοί μου φίλοι, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀναγγείλω, τὴ στιγμὴ αὐτὴ—γιατὶ ζοῦμε σὲ ἀνώμαλες συνθῆκες, ποὺ καταργοῦν τὶς σχετικὲς διατυπώσεις—νὰ σᾶς ἀναγγείλω τοὺς προσεχεῖς γάμους τῆς κόρης μου, τῆς πολυαγαπημένης μου Γκιζέλλας, μὲ τὸν κύριο Ἐρρῖκο ντὲ Ρυζὲ ντ' Ἐφφιά, μαρκήσιο ντὲ Σὲν-Μάρς!.

Τὰ ἀπρόοπτα αὐτὰ λόγια, ἡ ξαφνικὴ χλωμάδα τῆς Γκιζέλλας, οἱ παράδοξοι ἐκεῖνοι ἀρραβῶνες στὰ βάθη αὐτοῦ τοῦ ὑπογείου, τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλ' οἱ παρεστῶτες ἦταν ἀκόμα ἀναστατωμένοι, λαχανιασμένοι ἀπ' τὴ συμπλοκή, ἡ στάσι ἡ προκλητικὴ τοῦ μαρκησίου, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ κυττάζη τὴ μνηστή του, εἶχε τὰ φλογερά του μάτια καρφωμένα ἀπάνω στὸν ἱππότη—ὅλα τέλος συνέτειναν ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ δώσουν στὰ λόγια τοῦ δουκὸς μιὰ σημασία ἐξαιρετική, μιὰν ἐντύπωσι κάπως ἀλγεινή...

Μόνον ὁ Καπεστὰν χαμογελοῦσε...

Ἡ Γκιζέλλα τὴν ἴδια στιγμὴ κιόλας μάντεψε τὴ σκέψι τοῦ πατέρα της. Τῆς φάνηκε ἄνανδρος, δειλός! Ἕτοιμος ὅλα νὰ τὰ θυσιάση, ἀκόμα καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ του, στὸ μεγάλο πάθος τῆς ζωῆς του: Τὴν τρομερή του τὴ φιλοδοξία!.. Τότε ἡ περηφάνεια της ἔπαθε ἕνα κλονισμό. Ἔνοιωσε κάποιο ὄνειρο νὰ καταρρέη μέσα της, δίχως νὰ μπορῆ νὰ τ' ὀνομάση, οὔτε καὶ νὰ βρῆ τί ἀκριβῶς ἦταν, ἕνα ὄνειρο, ποὺ ἥσυχα, ἀργά, εἶχε γεννηθῆ μέσ' στὴν καρδιά της, μετὰ τὴ συνάντησί της στὸ Μεντὸν μὲ τὸν Καπεστάν.

Προχώρησε δυὸ βήματα, ἐνῶ ὁ Καπεστάν, ἐξ ἐνστίκτου, ὀπισθοχωροῦσε, σὰν νἄνοιωθε πὼς ἔπρεπε νὰ τραβηχτῆ στὴ μπάντα αὐτός, ὁ ταπεινός, φτωχὸς ἱππότης, ποὺ ὁ δοὺξ ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστήση γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Γκιζέλλας, τὸν εἶχε πῆ ἁπλῶς «τυχοδιώκτη»! Μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη ἀξιοπρέπεια—ποὺ γιὰ ὅποιον διάβαζε μέσ' στὴν ψυχὴ τῆς κόρης, θὰ φαινόταν, πράγματι, ὑπέροχη—μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ δὲν ἔτρεμε διόλου, ἡ Γκιζέλλα ἅπλωσε τὸ χέρι στὸν Σὲν-Μάρς, καὶ πρόφερε αὐτὰ τὰ λίγα λόγια:

—Ὁ κύριος δοὺξ τοῦ Ἀγκουλέμ, ὁ πατέρας μου, ἔδωσε τὸ λόγο του, καθὼς καὶ τὸν δικό μου. Κι' αὐτὸν τὸ λόγο, ἔχω ὁρκιστῆ νὰ τὸν σεβασθῶ! Νὰ τὸ χέρι μου, κύριε μαρκήσιε!...

Ὁ Σὲν-Μὰρς ἅρπαξε τὸ χέρι της κ' ἔσκυψε ὥς κάτω καὶ τὸ φίλησε. Κ' ἔπειτα, στυλώνοντας καὶ πάλι τὸ κορμί του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Καπεστάν, ποὺ φαινόταν νὰ λέη καθαρά:

—Μπόρεσες καὶ μοὔκλεψες τὴ Μαριόν, ποὺ εἶνε μιὰ τυχοδιώκτρια τοῦ δρόμου, σὰν καὶ σένα! Δὲν μπορεῖς ὅμως νὰ μοῦ κλέψης καὶ τὴ μνηστή μου τώρα, ποὺ σὲ συντρίβει μὲ τὴν καταγωγή της, ὅπως κ' ἐγὼ μὲ τὴν περιουσία μου!...

Μὰ ὁ Καπεστὰν χαμογελοῦσε πάντα...

Μόνο ποὺ ἦταν πελιδνὸς καὶ μηχανικὰ σκούπιζε τὸν κρύον ἵδρωτα ποὺ στάλαζε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δοῦκα ντ' Ἀγκουλέμ, μόλις ἡ Γκιζέλλα εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του, μ' ἀξάστηχτη χαρά, τὴν ἔσφιξε μὲ πάθος στὸ στῆθος του ἀπάνω καὶ τῆς εἶπε σιγανὰ στ' αὐτί:

—Μὲ σώζεις, κόρη μου, ἀληθινό μου αἷμα! Δόξα μου καὶ τιμή μου, σ' εὐλογῶ!...

Δὲν ἔβλεπε πὼς ἡ Γκιζέλλα κρατιόταν μ' ὅλη τὴν ψυχή της, γιὰ νὰ μὴν ξεσπάση σὲ λυγμούς!

Κ' ἔτσι ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Ἐρρίκου ντὲ Σὲν-Μάρς, μὲ τὴ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλέμ...

Τότε ὁ δοὺξ τοῦ Γκὶζ κατανικῶντας ξαφνικὰ τὸ ρῖγος, ποὺ ἡ σύντομη αὐτὴ σκηνὴ τοῦ ἔδωσε, ἔδειξε τὸν ἱππότη Καπεστὰν μὲ τὸ δάχτυλο καὶ εἶπε:

—Μᾶς ἀπομένει, τώρα, νὰ πληροφορηθοῦμε, τί ζητοῦσε ἐδῶ πέρα, ὁ κύριος ἐδῶ;

—Καὶ μὲ τί τρόπο κατώρθωσε νὰ μπῆ! πρόσθεσε ὁ πρίγκηψ τοῦ Κοντέ.

—Καὶ τί σκοπεύει νὰ κάνη μὲ τὰ μυστικὰ ποὺ ἔμαθε, κρυφακούγοντας πίσω ἀπ' τὴν πόρτα! εἶπε κι' ὁ Σὲν-Μάρς, μὲ σφυριχτὴ φωνή.

Ἡ Γκιζέλλα γύρισε τότε πρὸς τὸν Καπεστάν. Μιὰ ἔντονη, μεγάλη ἱκεσία ἦταν ζωγραφισμένη μέσ' στὰ ὡραῖα της ἀπελπισμένα μάτια, ποὺ τοὔλεγαν:

«—Τὸ εἶχα ὁρκιστῆ! Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ παραβῶ αὐτὸν τὸν ὅρκο μου! Συχώρεσέ με! Ἔπρεπε νὰ σώσω τὸν πατέρα μου!»...

Ὁ Καπεστὰν γύρισε τὸ κεφάλι. Μόλις εἶχαν ἰδωθῆ, λίγα λεπτά, στὸ δρόμο τοῦ Μεντόν. Στὴ λάμψι τῶν σπαθιῶν, μέσ' στὸν πυρετὸ τῆς συμπλοκῆς, δὲν εἶχαν παρὰ μιὰ ματιὰ μόλις ἀλλάξει... Ἀλλὰ μαντευόντουσαν σὲ ὅλα, σὰν νὰ ἦσαν γνωστοὶ ἀπὸ χρόνια! Ἡ κινήσεις τους, ἡ στάσεις, ἡ ματιές τους, ὅλα μιλούσανε τὴ μυστικὴ τὴ γλῶσσα τοῦ ἔρωτος.

Ὁ Καπεστὰν προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀγκουλέμ, κ' ἔκανε μιὰν ὑπόκλισι. Ἡ φωνή του εἶχε παράδοξους μεταλλικοὺς παλμούς. Τὰ δυό του χείλη ἔτρεμαν. Κι' ὡστόσο ἡ κουβέντα του ἦταν πολὺ γαλήνια, μόνο ποὺ εἶχε κάποιο δόσι εἰρωνείας:

— Ἐκλαμπρότατε! τοῦ εἶπε. Ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ σώσω τὴν Ὑψηλότητά Σας! Οἱ τυχοδιῶκτες, σὰν καὶ μένα, ἔχουν κάποτε κάτι τέτοιες λόξες! Ἐπειδὴ ἄκουσα, λοιπόν, κρυφακούοντας στὶς πόρτες τοῦ Κονσίνι, νὰ ἑτοιμάζεται κάποια συνωμοσία, συνωμοσία ἐναντίον τοῦ προσώπου σας, καθὼς καὶ τῶν Ὑψηλοτάτων φίλων σας (ὁ Κοντὲ χλώμιασε, ὁ Γκὶζ ἔσφιξε τοῦ σπαθιοῦ του τὴ λαβή, κι' ὁ Ἀγκουλὲμ ἀνατρίχιασε ὁλόκληρος), ξέροντας πὼς ἡ ἔπαυλις αὐτὴ κατασκοπεύεται καὶ πὼς ἡ σύλληψι ὅλων ἐδῶ-μέσα, ἦταν ἤδη ἀποφασισμένη (οἱ συνωμότες ἔρριξαν ἔντρομες ματιές, ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο), ἐπειδή, λέω, εἶχ' ἀποφασίσει νὰ γλυτώσω ἀπ' τὰ χέρια τοῦ δημίου, τὸ κεφάλι τοῦ ἐκλαμπροτάτου κόμητος τῆς Ὠβέρνης, δουκὸς τοῦ Ἀγκουλέμ, ποὺ τυχαίνει νὰ εἶνε ὁ πατέρας τῆς εὐγενεστάτης δεσποινίδος, στὴν ὁποίαν εἶχα τὴν τιμὴ νὰ προσφέρω τὴ φτωχὴ βοήθειά μου. (Ἡ Γκιζέλλα, μὲ τὸ χέρι της, συγκράτησε τοὺς δυνατοὺς παλμοὺς ποὺ τῆς ἀνατάραζαν τὸ στῆθος), ξεκίνησα στὴν τύχη νὰ ξαναβρῶ τὴν Ὑψηλότητά Σας! Στὸ Μεντόν, στὸ σπίτι τὸ ἀντικρυνὸ τῆς «Κλέφτρας Κίσσας», βρῆκα μιὰ νεράϊδα... μιὰ νεράϊδα, ναί, πραγματικά! ποὺ μοῦ φανέρωσε τὸ μυστικὸ τῆς πόρτας, τὸ μυστικὸ τῆς πόρτας τῆς ἐπαύλεως αὐτῆς... Ἦρθα λοιπὸν καὶ μπῆκα μέσα... Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ πέσατε ἀπάνω μου, ἤμουν ἕτοιμος νὰ σᾶς φωνάξω, κύριοι: «—Τὸ νοῦ σας! Τὸ νοῦ σας! Ὁ Κονσίνι σᾶς παραμονεύει! Ὁ Κονσίνι βρίσκεται στὰ ἴχνη σας! Ὁ Κονσίνι φτάνει! Τὸ νοῦ σας, ἐκλαμπρότατοι! Ὁ δήμιος εἶν' ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα σας καὶ στήνει τὸ ἰκρίωμά του, κι' ἀκονίζει τὸ λεπίδι του!»...

Ὁ Καπεστὰν στυλώθηκε ἀγέρωχα κι' ἀποτέλειωσε τὸ λόγο του ψυχρά:

—Βλέπω πὼς εἶχα ἄδικο νὰ κάνω ὅ,τι ἔκανα! Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, ἐκλαμπρότατε!...

Ἕνας ψίθυρος διέτρεξε ὅλην ἐκείνη τὴν ὁμήγυρι, ἕνας ψίθυρος τρόμου κι' ἀγωνίας. Γιὰ ὅσα ἔλεγε ὁ Καπεστὰν δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ἦσαν ἀληθινά. Ἡ λεπτομέρειες ποὺ εἶχε ἀναφέρει, ἡ βεβαιότης πὼς ἔσωσε τὴν κόρη τοῦ δουκός, ἡ καταφανής του εἰλικρίνεια, ὅλ' αὐτὰ μιλοῦσαν εὔγλωττα, δὲ μποροῦσαν ν' ἀμφισβητηθοῦν... Σίγουρα, ἡ ἔπαυλις θὰ ἐπολιορκεῖτο πολὺ σύντομα, ἂν ὄχι καὶ τὴν ἴδια τὴ βραδειά! Σίγουρα πὼς ἡ Βαστίλλη ἑτοίμαζε τὶς πύλες της, κι' ὁ δήμιος ἀκόνιζε τὸ φοβερὸ λεπίδι του!...

(Ἀκολουθεῖ)

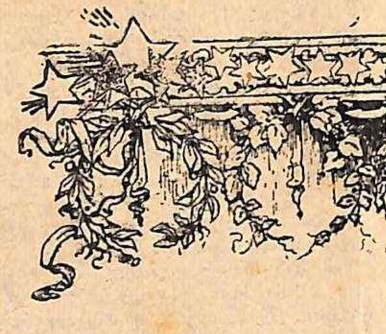

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΡΩΣ... ΑΚΙΝΗΤΟΣ

ΤΗΣ ANETTE DYROLY

ΧΩΡΙΣ νὰ εἶνε ἐκτάκτως ὡραία ἡ δεσποινὶς Λυγία Σαρριέρ, ἦταν ἀρκετὰ συμπαθητικὴ καὶ εὐχάριστη. Συγχρόνως εἶχε καὶ μιὰ στρογγυλούτσικη προῖκα, γιατὶ ὁ πατέρας της, ἄνθρωπος φιλόπονος καὶ οἰκονόμος, ἔκανε τὶς δουλειές του μὲ τὴν ἴδια κανονικότητα καὶ ἀκρίβεια ποὺ δούλευαν καὶ τὰ ρολόγια, τὰ ὁποῖα πουλοῦσε στὸ κατάστημά του.

Εἶχε, λοιπόν, ἡ Λυγία ἀρκετὰ προσόντα γιὰ νὰ κάμη ἕναν καλὸ γάμο. Ἕνα πλῆθος μάλιστα ὑποψηφίων μνηστήρων τὴν ἔφερναν βόλτα καὶ τὴν διεκδικοῦσαν. Κι' ὅμως ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ἡ Λυγία δὲν παντρευόταν. Ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ; Φυσικά, ἡ ριζικὰ διαφορετικὲς ἀντιλήψεις περὶ γάμου, ποὺ εἶχαν ὁ πατέρας καὶ ἡ κόρη. Ὁ κύριος Σαρριὲρ ἤθελε νὰ παντρέψη τὴν κόρη του μ' ἕναν νέον τῆς δικῆς του ἐκλογῆς. Ὁ κ. Σαρριὲρ ἀποστρεφόταν τρομερὰ τοὺς ζωηροὺς καὶ τοὺς θορυβώδεις ἀνθρώπους. Ἀναγκασμένος λόγῳ τῆς ἐργασίας του νὰ μένη ὧρες ὁλόκληρες ἀσάλευτος, μπροστὰ στὸν πάγκο τῶν ρολογιῶν του, εἶχεν ἀποχτήσει τὴ συνήθεια τῆς ἀπολύτου ἡσυχίας καὶ στασιμότητος, συνήθεια, ἡ ὁποία κατάντησε νὰ τοῦ γίνη σωστὴ μονομανία. Ὁ θόρυβος ἑνὸς κάρρου ποὺ τρέχει, ἢ ὁ ἦχος ἑνὸς κλάξον αὐτοκινήτου τὸν ἔφερναν σὲ ἀπελπισία. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τὶκ-τὰκ τοῦ ἐκκρεμοῦς, δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη κανέναν ἄλλον ἦχο.

Αὐτὸ τὸ ὑπερβολικὸ πάθος του πρὸς τὴν ἠρεμία δὲν θἄχε βέβαια καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία ἂν ὁ κ. Σαρριὲρ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιβάλη καὶ σ' ὅλους τοὺς δικούς του τὴν ἴδια ἡσυχία, τὴν ἴδια μακάρια νηφαλιότητα καὶ ἀταραξία, μέσα στὴν ὁποία βρισκόταν κι' αὐτός. Λησμονοῦσε ὅμως ὅτι ἡ νεότης ἔχει ἀνάγκην κινήσεως καὶ ζωηρότητος. Γι' αὐτὸ εἶχε δηλώσει ἐπὶ τὸ παραστατικώτερον ὅτι δὲν θὰ ἔδινε τὴν κόρη του γυναῖκα, παρὰ μόνον σὲ κεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ κατώρθωνε νὰ μείνη ἐπὶ τρεῖς ὧρες... ἀσάλευτος ! ! !

Φυσικά, τέτοιες μούμιες στὴν ἐποχή μας δὲν ὑπάρχουν κι' ἔτσι οἱ περισσότεροι μνηστῆρες διώχτηκαν εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτη ἐπίσκεψί τους στὸ σπίτι τοῦ ρολογᾶ, ἐπειδὴ εἶχαν διαπράξει τὸ ἔγκλημα νὰ κινοῦνται στὴν καρέκλα τους !

Δυὸ μονάχα ἀπ' αὐτοὺς φανήκανε κάπως ἀνεκτοὶ στὸν κ. Σαρριέρ, ἀλλὰ ἡ Λυγία δὲν τοὺς ἤθελε. Εἶχε κι' αὐτὴ τὸ λόγο της κι' ὁ λόγος της αὐτὸς ὠνομαζόταν...Στέφανος Λαβεναὶκ....

Ὁ Λαβεναὶκ ἦταν ἕνας νέος ὡς 27 ἐτῶν, ὡραῖος, κομψὸς καὶ ζωηρός. Εἶχε συναντήσει τὴ Λυγία ἕνα βράδυ στὸν κινηματογράφο, ὅπου ἔτυχε νὰ κάθωνται κοντὰ-κοντά. Ὁ Στέφανος, ἀνασκιρτῶντας διαρκῶς στὸ κάθισμά του, εἶχε ρίξει διαδοχικῶς κάτω τὸ καπέλλο του, τὸ μπαστοῦνι του, τὰ γυαλιά του, τὸ μαντῆλι του, ἀναγκαζόμενος κάθε φορὰ ν' ἀνησυχῆ τὶς κυρίες — μητέρα καὶ κόρη—γιὰ νὰ πάρη τὰ πράγματά του. Δὲν παρέλειπε ὅμως νὰ τοὺς ζητάη πάντα συγγνώμην, μὲ τέτοιο ἁβρὸ τρόπο, ὥστε νὰ τραβήξη τὴν προσοχὴ καὶ κατόπιν τὴ συμπάθεια τῆς δ/δος Λυγίας. Τὴ δεύτερη φορὰ μάλιστα ποὺ συναντήθηκαν, μίλησαν σὰν γνώριμοι, καὶ τὴν τρίτη ὁ Στέφανος πρόσφερε στὶς δυὸ γυναῖκες παγωτά. Ἀπὸ τότε βλεπόντουσαν ταχτικά.

Ἡ κυρία Σαρριὲρ δὲν ἄργησε νὰ ἀντιληφθῆ τὸ δυνατὸ αἴσθημα ποὺ γεννιόταν στὶς καρδιὲς τῶν δυὸ νέων καὶ σὰν καλὴ μητέρα, δὲν παρέλειπε νὰ ἐνθαρρύνη τὴν κόρη της στὸ ἐπικίνδυνο παιγνίδι.

Ἀργότερα ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Στέφανος Λαβεναὶκ ἦταν ἕνας νέος πολὺ καλῆς οἰκογενείας, πρώην δημοσιογράφος καὶ καλὰ ἀποκαταστημένος. Ἦταν τέλος ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ τῆς κόρης της. Δυστυχῶς ὅμως προέβλεπε ὅτι θὰ συναντοῦσε φοβερὴ ἀντίδρασι ἀπὸ μέρους τοῦ συζύγου της, γιατὶ ἔβλεπε ὅτι ὁ Στέφανος ἦταν ἐξαιρετικὰ ζωηρὸς καὶ ἀεικίνητος σὰν νευρόσπαστο.

Ὡστόσο μιὰ μέρα ἀποφάσισε νὰ συστήση τὸν μέλλοντα γαμπρό της στὸ σύζυγό της.

Ὁ Στέφανος, ταραγμένος ἀπὸ τὴν κρισιμότητα τῆς περιστάσεως, δὲν μποροῦσε νὰ μείνη ἥσυχος στὴ θέσι του. Κάθε πέντε λεπτὰ ἄλλαζε κάθισμα. Συγχρόνως διηγόταν ὡραῖα ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ δημοσιογραφικὴ ζωή του, ποικίλοντάς τα μὲ παραστατικὲς χειρονομίες, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὸν κύριο Σαρριὲρ νὰ βογγάη ὑπόκωφα, βουλιαγμένος στὴ μαλακιά του πολυθρόνα. Στὸ τέλος ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς ἐδήλωσε ὅτι ξετρελλαίνεται γιὰ τὶς λαϊκὲς ταραχώδεις ἑορτές, γιὰ τὶς ἐπαναστατικὲς διαδηλώσεις τῶν δρόμων καὶ τελειώνοντας, πῆγε νὰ βάλη στὸ τραπέζι τὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ. Μὰ γιὰ κακή του τύχη, τὸ φλυτζάνι γλύστρησε ἀπ' τὰ χέρια του !... Πῆγε νὰ τὸ σηκώση κι' ἔρριξε μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὸ πιατάκι !...Ἔκαμε νὰ φυλαχτῆ καὶ σκούντησε μὲ τὸ κεφάλι του τὸ τραπέζι !... Ὀπισθοχώρησε κι' ἀναποδογύρισε μιὰ καρέκλα !... Τὸ τραπέζι τραντάχτηκε, τὸ κουτὶ μὲ τὴ ζάχαρι κατρακύλησε στὸ πάτωμα... δυὸ βάζα θρυμματίστηκαν κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος σωριάστηκε, τρεκλίζοντας ἀπ' τὴν ταραχή του, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς πεθερᾶς του !...

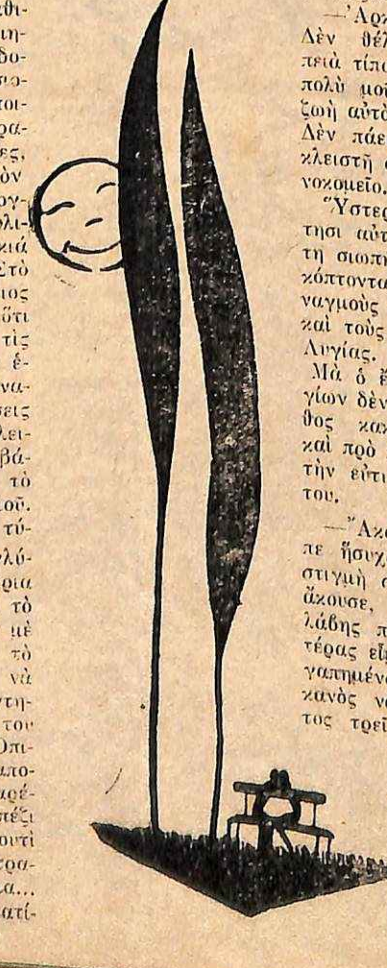

—Δὲν εἶνε τίποτα... τίποτα... εἶπε γελῶντας ἡ κυρία Σαρριέρ, ἐνῶ ὁ δυστυχὴς σύζυγός της ἄφηνε μιὰ ἄναρθρη κραυγὴ ἀπελπισίας....

* * *

Ἐπὶ τρεῖς μῆνες, κατόπιν τῆς φασαρίας αὐτῆς, τοῦ κάκου προσπαθοῦσε ἡ κ. Σαρριὲρ νὰ μεταπείση τὸ σύζυγό της.

—Ἄνθρωπος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ καθήση μιὰ στιγμὴ ἥσυχος — τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος —, ἄνθρωπος ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ μοῦ γκρεμίση συθέμελα τὸ σπίτι μου, μὲ τὴν πρώτη ἐπίσκεψί του, εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνη γαμπρός μου. Ἐγὼ θέλω τὴν ἡσυχία μου... Καταλαβαίνετε ;...

—Μά, πατέρα, ἔλεγε ἡ Λυγία, δὲν θὰ τὸν πάρης ἐσύ...

—Σκασμός !... Τὰ καλὰ καὶ τίμια κορίτσια ὀφείλουν νὰ παίρνουν σύζυγο....τῆς ἐκλογῆς τοῦ πατέρα τους !...

—Μά, φίλε μου... προσπαθοῦσε νὰ τοῦ πῆ ἡ γυναῖκα του.... Αὐτὸς ὁ νέος....

—Ἀρκεῖ !... ἀρκεῖ !... Δὲν θέλω ν' ἀκούσω πιὰ τίποτα !... Ἆ !.... πολὺ μοῦ ἐτάραξε τὴ ζωὴ αὐτὸς ὁ διάβολος... Δὲν πάει καλύτερα νὰ κλειστῆ σὲ κανένα φρενοκομεῖο...

Ὕστερ' ἀπ' τὴ συζήτησι αὐτὴ ἔγινε ἀπόλυτη σιωπή, ἡ ὁποία διακόπτονταν ἀπ' τοὺς στεναγμοὺς τῆς κ.Σαρριὲρ καὶ τοὺς λυγμοὺς τῆς Λυγίας.

Μὰ ὁ ἔμπορος ὡρολογίων δὲν ἦταν κατὰ βάθος κακὸς ἄνθρωπος, καὶ πρὸ παντὸς ποθοῦσε τὴν εὐτυχία τῆς κόρης του.

—Ἄκουσε, Λυγία, εἶπε ἥσυχα σὲ κάποια στιγμὴ στὴν κόρη του, ἄκουσε, γιὰ νὰ καταλάβης πόσο καλὸς πατέρας εἶμαι : Ἂν ὁ ἀγαπημένος σου εἶνε ἱκανὸς νὰ μείνη ἀκίνητος τρεῖς ὧρες μὲ τὸ ρολόϊ — δὲν εἶνε δὰ καὶ σπουδαῖο πρᾶγμα ! — τότε θ' ἀποδείξη πρῶτα - πρῶτα ὅτι σ' ἀγαπάει πραγματικὰ κι' ἔπειτα ὅτι μπορεῖ νὰ διορθωθῆ... Ἔτσι μονάχα μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν εὐχή μου...

* * *

Μετὰ τρεῖς μέρες ἡ Λυγία μπῆκε ξαφνικὰ στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα της.

—Μπαμπᾶ, τοῦ εἶπε, ὁ καιρὸς εἶνε θαυμάσιος. Πᾶμε νὰ κάμουμε ἕναν περίπατο ;

—Ναί, πᾶμε... ἐπέμεινε καὶ ἡ κ. Σαρριέρ, ποὺ ἔμπαινε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα.

—Ἔπειτα, μπαμπᾶ, πρόσθεσε ἡ Λυγία, θὰ ἐπισκεφθοῦμε καὶ τὸ Μουσεῖο μὲ τοὺς κερένιους ἀνθρώπους. Αὐτὸ θὰ σὲ εὐχαριστήση, ὑποθέτω, γιατί θὰ ἰδῆς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν κινοῦνται ποτὲ ἀπὸ τὴ θέσι τους.

Ὁ κ. Σαρριὲρ δέχτηκε εὐχαρίστως κι' ἔτσι βγῆκαν κι' οἱ τρεῖς ἔξω.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες βόλτες, φτάσανε καὶ στὸ περίφημο Μουσεῖο.

Μόλις μπῆκαν μέσα, ἔμειναν ἐκστατικοὶ μπρὸς σ' ἕναν ἀράπη μὲ κόκκινα ροῦχα, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἕνα του χέρι τοὺς ἄνοιξε τὸ παραπέτασμα τῆς εἰσόδου καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἔκανε μιὰ κίνησι, σὰν νὰ ἔλεγε : «Περᾶστε !» Ἡ κινήσεις του αὐτὲς ἦσαν τόσο φυσικές, ὥστε μὲ δυσκολία κατώρθωσε ὁ κ. Σαρριὲρ νὰ καταλάβη ὅτι ὁ ἀράπης ἐκεῖνος ἦταν ἕνα ἀνδρείκελο ἀπὸ κερί.

Λίγο παρακάτω ἕνας ἐπισκέπτης, ἀκουμπῶντας στὸ κιγκλίδωμα, ἐθαύμαζε ἕναν πίνακα ζωγραφικῆς μὲ τέτοια προσήλωσι καὶ ἀκινησία, ὥστε ὁ κ. Σαρριὲρ ἐπρόσεχε μᾶλλον αὐτὸν παρὰ τὸ καλλιτεχνικὸ ἔργο. «Νὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θἄκανε γιὰ γαμπρός μου, ἂν ἦταν ἀληθινός», σκέφτηκε περνῶντας ὁ ἰδιότροπος ρολογᾶς δίπλα του καὶ σκουντῶντας τον μὲ τὸν ἀγκῶνα, γιὰ νὰ πεισθῆ ὅτι ἦταν πραγματικῶς κέρινος.

Στὸ βάθος τῆς αἰθούσης στεκόταν ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἀκίνητο κι' ἀπαθέστατο, μὲ πυκνὰ γένεια καὶ μουστάκια. Τὸ ἀνδρείκελο αὐτὸ — γιατί γιὰ τέτοιο ἔμοιαζε — εἶχε τὸ χέρι του ἁπλωμένο καὶ πρόσφερε στοὺς ἐπισκέπτες προγράμματα μέσα σὲ φάκελλα.

Ὁ κ. Σαρριὲρ πῆρε ἕνα, τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς :

«Κύριε, βρίσκομαι στὴ θέσι αὐτὴ ἀκίνητος δυὸ ὧρες. Θα μείνω ἀκόμα μιὰ ὥρα καὶ κατόπιν θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ζητήσω τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος θυγατρός σας.

Στέφανος Λαβεναὶκ»

Ὁ κ.Σαρριὲρ κύτταξε ἔκπληκτος καὶ τότε μονάχα πρόσεξε ὅτι τὰ βλέφαρα καὶ μόνον τὰ βλέφαρα τοῦ προσώπου αὐτοῦ κουνιόντουσαν ἐλαφρά.

—Ἒ !... φτάνει... φτάνει, φίλτατέ μου !... φώναξε ἐνθουσιασμένος καὶ χαρούμενος ὁ κ. Σαρριέρ. Σᾶς χαρίζω τὴ μιὰ ὥρα καὶ τὴν κόρη μου μαζύ. Εὖγε !...

Μὰ ὁ Στέφανος Λαβεναὶκ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἀσάλευτος.

Ἡ Λυγία τότε ἔτρεξε κοντά του χαρούμενη.

—Ἔλα, ἀγαπημένε μου, τοῦ φώναξε. Τὸ κόλπο μας ἔπιασε ! Φτάνει πειά !...

Καὶ συγχρόνως τοὔβγαλε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τὰ ψεύτικα γένεια καὶ τὰ μουστάκια καὶ τὸν τράβηξε κοντὰ στοὺς γονεῖς της.

Μὰ ὁ Λαβεναὶκ εἶχε γίνει κάτωχρος.

Ὁ κ. Σαρριέρ, ποὺ δὲν τὸ πρόσεξε αὐτό, εἶχε ξεκαρδιστεῖ στὰ γέλια :

—Τί τρομερὴ ποὔναι αὐτὴ ἡ δύναμις τοῦ ἔρωτος ! φώναξε. Κάνει τὸν πιὸ ζωηρὸ ἄνθρωπο ἀρνάκι. Ἔλα, Στέφανε, παιδί μου, φίλησε τὴ γυναῖκα σου !... Τὴν εὐχή μου νἄχετε, παιδιά μου...

Ὁ Στέφανος ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης του, μὰ ὄχι γιὰ νὰ τὴν φιλήση.

Εἶχε λιποθυμήσει, ἁπλούστατα, ἀπὸ τὴν....ἀκινησία.

Κι' ἔμεινε ἔτσι ἄλλες δυὸ ὧρες κόκκαλο !... Ὥς ποὺ τὸν ἔφεραν στὶς αἰσθήσεις του καὶ τότε ἄρχισε νὰ φιλάη τὴ Λυγία σὰν τρελλός.

—Φίλα την, φίλα την, παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ πεθερός του. Ἐσὺ πειὰ κέρδισες τὸ ρεκὸρ τῆς ἀκινησίας, ἂν κι' εἶχες τὸ διάβολο μέσα σου, τὸν ἔρωτα θέλω νὰ πῶ...

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

Η ΚΥΡΙΑ ΖΟΣΕΦΙΝΑ

—Ὅταν ἄρχισα τὸ στάδιό μου, εἶπε ὁ φίλος μου Τριστάν, ὁ διευθυντής μου, ἀπὸ ἁπλῆ παραξενιά του, μ' ἔστειλε γιὰ ἕξη μῆνες σὲ μιὰ μικρὴ παράλιο πόλι, κοντὰ στὴ Μάγχη. Θὰ ἦταν ὁλότελα ἀπελπιστικὴ ἡ ζωή μου στὴν περιωρισμένη αὐτὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ἂν δὲν εἶχα ἐφωδιασθεῖ ἀπὸ τὸν πατέρα μου μὲ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς ἕναν κάποιο Σολονέλ, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ τελωνείου τῆς μικρῆς πόλεως.

Ὁ κ. Σολονὲλ ἦταν ἕνας καλόκαρδος ἄνθρωπος καὶ μὲ ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι στὸ σπίτι του, μὲ περιποιήθηκε, μοῦ ἐξασφάλισε ἕνα καλοσυγυρισμένο δωμάτιο στὸ σπίτι μιᾶς συγγενοῦς του, τὴν ὁποία λέγανε κ. Ζοσεφίνα, καὶ μοῦ πρότεινε νὰ πηγαίνω κάθε βράδυ στὸ σπίτι του νὰ περνῶ τὶς ὧρες μου.

Στὸ σπίτι τοῦ κ. Σολονὲλ συχνάζανε μερικοὶ ὀλιγόλογοι ἐπαρχιῶτες, ποὺ δὲν κάνανε τίποτ' ἄλλο κάθε βράδυ, παρὰ νὰ παίζουν χαρτιά. Ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ δὲν ἀγαποῦσα τὰ χαρτιά, περνοῦσα τὶς ὧρες μου κουβεντιάζοντας μὲ τὴν κ. Ζοσεφίνα, ἡ ὁποία παρευρισκότανε κάθε βράδυ στὸ σπίτι τοῦ κ. Σολονέλ.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε χάσει τὸν ἄνδρα της πρὸ χρόνων, ὑπέφερε ἀπὸ νευραλγίες κι' ἦταν τόσο ἀδύνατη καὶ ἀσθενική, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὶς Παναγίες, ποὺ ζωγραφίζανε οἱ πρόδρομοι τοῦ Ραφαήλ. Τὰ προώρως ἀσπρισμένα μαλλιά της τὴν ἔκαναν γρηά, ἐνῶ δὲν ἦταν περισσότερο ἀπὸ τριανταπέντε χρόνων, κι' ἐγώ, ποὺ δὲν ἤμουνα παρὰ μόλις εἰκοσιτριῶν χρόνων, τὴν θεωροῦσα σὰν ἕνα ὂν χωρὶς γένος ἢ μᾶλλον σὰν μιὰ ψυχὴ χωρὶς σῶμα ! Στὸ μακρουλὸ καὶ λεπτὸ πρόσωπό της, στὸ ὁποῖο ἔβλεπες ἔντονα ἀποτυπωμένη τὴν σφραγίδα τοῦ πόνου, μονάχα τὰ βαθυγάλανα μάτια της, ποὺ λάμπανε σὰν δυὸ σμαράγδια, ἔδειχναν κάποια ζωή.

Μάλιστα, ἡ κ. Ζοσεφίνα δὲν ἦταν παρὰ μόνο ψυχή, ἀλλὰ μιὰ ὡραία ψυχή, ὅπως κατάλαβα, ἀπὸ τὶς ἐμπιστευτικὲς ὁμιλίες, ποὺ ἐκάναμε μαζύ. Ἡ πνευματική της μόρφωσις δὲν ἦταν τυχαία. Ἐγνώριζε ὁλόκληρη τὴν κλασικὴ φιλολογία καὶ εἶχε μελετήσει ὅλους τοὺς Γάλλους καὶ Ἄγγλους λυρικοὺς ποιητάς. Ἡ συνομιλίες μας εἶχαν πάντα ἕναν ἐγκάρδιο τόνο καὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν εἴχαμε διαφωνήσει ριζικά.

Κάθε βράδυ φεύγαμε μαζὺ ἀπὸ τοῦ κ. Σολονέλ, παίρναμε τὸ δρόμο τῆς ἀκρογιαλιᾶς καὶ πολλὲς φορὲς στεκόμαστε ν' ἀκούσουμε τ' ἀηδόνια, ποὺ κελαϊδοῦσαν μέσα στὰ περιβόλια.

Ὅταν καλογνωριστήκαμε, ἡ κ. Ζοσεφίνα ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάη γιὰ τὴ ζωή της καὶ νὰ μὲ ρωτᾶ γιὰ τὰ παιδικά μου χρόνια, γιὰ τοὺς γονεῖς μου καὶ γιὰ τὰ σχέδια ποὺ ἔκανα γιὰ τὸ μέλλον. Μοῦ ἔδινε γι' ὅλ' αὐτὰ καλὲς συμβουλές, σὰν νὰ ἦταν μητέρα μου. Τὶς συμβουλές της τὶς ἄκουγα μὲ προσοχὴ καὶ τὶς ἐκτιμοῦσα, ἀλλ' ἂν ἤμουνα κάπως καλύτερος παρατηρητής, θἄπρεπε καὶ νὰ μὲ συγκινούσανε λιγάκι, γιατί μοῦ δινόντουσαν μὲ ἀσυνήθιστη καὶ ζωηρὴ συμπάθεια.

Ὅταν φτάναμε στὸ σπίτι μας, μὲ καληνύχτιζε, σφίγγοντάς μου τὸ χέρι, μ' ἕναν παράξενο τρόπο. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸ εἶχα προσέξει τότε αὐτό, γιατὶ ἡ κ. Ζοσεφίνα ἦταν πολὺ λίγο γυναῖκα στα μάτια μου.

Ἔτσι ἡ φιλία μας, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, μεγάλωνε. καὶ τὸ μόνο, ποὺ μ' εὐχαριστοῦσε στὴ μικρὴ ἐκείνη πολιτεία ἦταν ἡ καλὴ αὐτὴ κυρία. Ἔφτασε ὅμως ὁ Ἰούλιος καὶ τότε ἄρχισαν νὰ ἔρχωνται στὴν πόλι μας ἀρκετὲς οἰκογένειες ἀπ' τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ κάνουν τὰ λουτρά τους. Γνωρίστηκα λοιπὸν τότε μὲ μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα, ἡ ὁποία ἦταν καμαριέρα σὲ μιὰ Παρισινὴ οἰκογένεια, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθεῖ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἐπειδὴ τὴν ἡμέρα ἦταν ἀδύνατο νὰ συναντιόμαστε μὲ τὴν καινούργια μου φίλη, δίναμε ραντεβοῦ κατὰ τὸ βραδάκι καὶ κατόπιν μὲ προφύλαξι πηγαίναμε καὶ κλεινόμαστε μέσ' στὴν κάμαρά μου. Ὡστόσο, ἂν καὶ προσέχαμε πολύ, κι' ἐγὼ κι' ἡ φίλη μου, ἡ σχέσεις μας μαθεύτηκαν ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες καὶ τότε παρατήρησα ὅτι ἡ κ. Ζοσεφίνα ἄρχισε νὰ μοῦ φέρνεται μὲ κάποια ψυχρότητα.

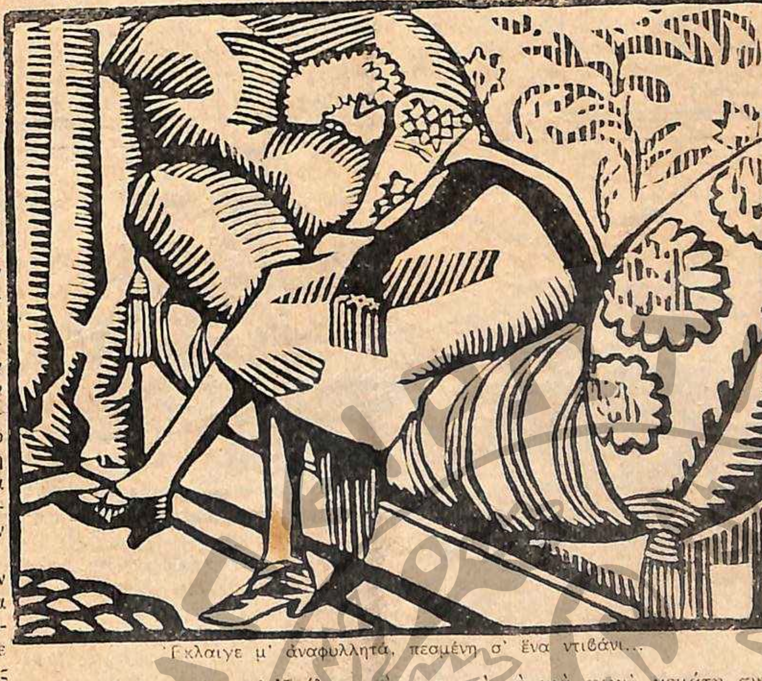

Ἔκλαιγε μ' ἀναφυλλητά, πεσμένη σ' ἕνα ντιβάνι...

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Σεπτεμβρίου, καθὼς ἔμπαινα στὸ σπίτι ποὺ καθόμουνα, εἶδα τὴν κ. Ζοσεφίνα νὰ μὲ περιμένη στὸ κατῶφλι τῆς κάμαράς της. Μὲ ἐκάλεσε νὰ μπῶ μέσα κι' ὅταν μπῆκα μοῦ εἶπε κοκκινίζοντας :

—Κύριε Τριστάν,διαδίδονται γιὰ σᾶς πράγματα ποὺ δὲν σᾶς τιμοῦν. Λέγεται δηλαδὴ ὅτι ἔχετε μιὰ φιλενάδα κι' ὅτι κλεινόσαστε μαζύ της κάθε βράδυ μέσα στὴν κάμαρά σας. Δὲν θέλω νὰ πιστέψω τίποτε, ἀλλὰ εἶμαι φίλη σας καὶ ἐθεώρησα καθῆκον μου νὰ σᾶς πῶ τί λέγεται εἰς βάρος σας !

Κι' ἐνῶ μοῦ μιλοῦσε, μὲ κύτταζε σὰν νὰ μὲ παρακαλοῦσε.

Ἐγώ, ἀφοῦ τὴν εὐχαρίστησα γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον της, τῆς ὡμολόγησα τὸ λάθος μου καὶ τῆς διηγήθηκα τὴν ἱστορία τοῦ εἰδυλλίου μου μὲ τὴν χαριτωμένη καμαριέρα.

Τότε ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου τῆς χήρας ἄλλαξε ἀπότομα κι' εἶδα νὰ λάμπουν τὰ μάτια της ἀπὸ μιὰ φλόγα πάθους καὶ θυμοῦ.

—Ὥστε εἶνε ἀλήθεια !... φώναξε μ' ἕνα βίαιο τόνο στὴ φωνή της. Ὥστε τὴν ἀγαπᾶτε πραγματικὰ τὴν κόρη αὐτή !... Ἆ ! εἶνε φοβερό !...

Ἐγὼ τὴν κύτταζα ἔκπληκτος, χωρὶς νὰ βγάζω λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μου. Τότε ἐκείνη, βλέποντας τὴν ταραχή μου καὶ τὴν μεγάλη στενοχώρια μου, μ' ἔπιασε ἀπ' τὰ χέρια καὶ μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη συντριβὴ μοῦ εἶπε :

—Συγχωρῆστε με, συγχωρῆστε με, ποὺ παραφέρθηκα ἔτσι. Σᾶς ἐκτιμοῦσα ὅμως τόσο !... Σᾶς συμπαθοῦσα τόσο πολύ !... Σᾶς ἀγαποῦσα !...

Ἕνας δυνατὸς λυγμός, ποὺ ἀνέβηκε μέσα ἀπ' τὸ ταραγμένο στῆθος της, τὴν ἔκανε νὰ σωπάση κι' ἄξαφνα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου σὰν τρελλή !... Αἰσθάνθηκα τότε νὰ κολλοῦν τὰ χείλη της ἀπάνω στὰ δικά μου σ' ἕνα θερμό, παράφορο φίλημα !...

Κι' ὅταν συνῆλθα καὶ τινάχτηκα ξαφνικά, γιὰ νὰ ξεφύγω μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, τὴν εἶδα νὰ τραβιέται πίσω τρεκλίζοντας κι' ἔχοντας κρυμμένο τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

Κι' ἐνῶ ἔκλαιγε ἀκόμα μ' ἀναφυλλητά, πεσμένη σ' ἕνα ντιβάνι, ἄρχισε νὰ φωνάζη μὲ σπαραγμό :

—Φύγετε !... Σᾶς ἐξορκίζω στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, φύγετε !...

Κι' ἐγώ, ποὺ τὴν ἄκουγα ἀποσβολωμένος, ἔφυγα γρήγορα ἀπὸ κοντά της, σὰν ἕνας ἄνανδρος !...

Ὅταν βρέθηκα μέσα στὴν κάμαρά μου, τότε κατάλαβα πόσο σκληρὰ τῆς φέρθηκα, ἀλλὰ συγχρόνως ἔνοιωσα καὶ μιὰ ἀνατριχίλα δυσάρεστη νὰ μὲ ζώνη σύγκορμο, στὴν σκέψι ὅτι ἦταν δυνατὸν ν' ἀνταποκριθῶ στὴν ἀγάπη μιᾶς πρόωρα γηρασμένης γυναίκας.

Βέβαια στὸν ἔρωτα ὁ οἶκτος δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη καμμιὰ θέσι. Κι' ἔτσι τὶς λίγες μέρες ποὺ ἔμεινα ἀκόμη στὴ μικρὴ ἐκείνη πόλι ἀπέφυγα νὰ ξαναϊδῶ τὴν δυστυχισμένη κυρία Ζοσεφίνα.

Ἀλλὰ τώρα, ποὺ ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε τριάντα χρόνια, ὅταν φέρνω τὴν εἰκόνα της μπροστὰ στὰ μάτια μου, αἰσθάνομαι κατάβαθα μέσα στὴν ψυχή μου τύψεις τυραννικές, γιατί ἐπίκρανα τόσο ἄσπλαχνα μιὰ γυναῖκα, ποὺ ὡρισμένως μὲ εἶχε ἀγαπήσει πραγματικά, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της...

Μὰ ἀλλοίμονο ! ὅταν εἶνε κανεὶς νέος, δὲν τὰ σκέφτεται αὐτά !.... Κι' ἔτσι ράγισα καὶ ποδοπάτησα μιὰ γυναικεία καρδιά, χωρὶς νὰ τὸ θέλω...

Ὁ Θεὸς ἂς μὲ συγχωρήση γιὰ τὸ βαρὺ αὐτὸ κρῖμα μου...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ὁ καρδινάλιος Πολινιὰκ ἦταν ὀνομαστὸς γιὰ τὶς ἐξυπνότατες ἀπαντήσεις ποὺ ἔδινε καὶ στὶς πιὸ παράξενες ἐρωτήσεις ἀκόμα. Μιὰ μέρα ἡ ὡραία δούκισσα Ντὲ Μαὶν τὸν ἐρώτησε :

—Τί διαφέρω ἐγώ, σεβασμιώτατε, ἀπὸ ἕνα ρολόγι ;

—Κυρία δούκισσα, τὸ ρολόγι μᾶς δείχνει τὶς ὧρες... Κοντά σας ὅμως ἡ ὧρες ξεχνιοῦνται...

* * *

Ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χριστίνα ἐπεσκέφθηκε κάποτε μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι, ὅπου ὁ δήμαρχος τὴν προσεφώνησε μ' ἕναν μακρὺ ἀτελείωτο λόγο.

Ὅταν ἐπιτέλους τελείωσε, ὁ καγκελλάριος τῆς βασιλίσσης εἶπε, γιὰ τὸν τύπο, στὸ δήμαρχο :

—Ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα, κύριε δήμαρχε, σᾶς εὐχαριστεῖ....

—...ποὺ ἐτελειώσατε ἐπιτέλους ! συμπλήρωσε ἡ βασίλισσα.

ΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Εἶνε τὸ τελευταῖο δημιούργημα τῶν Ἰνστιτούτων Pearce *καὶ εὑρίσκεται, κατόπιν συμβάσεως—γιὰ ὅλη τὴν Ἀνατολή, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰταλίας—,μόνο στὴν* ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY, *Πραξιτέλους 11 (ὑπουργεῖον Ναυτικῶν). Τηλέφ. 32-088.*

Καθαρίζει, τονώνει καὶ φρεσκάρει τὸ δέρμα καὶ δίνει τὴ βελουδένια ἁπαλότητα δέρματος μικροῦ παιδιοῦ. Ἀποτελέσματα ἐκπληκτικὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα.

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

Οἱ λαϊκοὶ θρύλοι γιὰ τὸ νησὶ τῶν δαιμόνων. Ἕνας σκληρὸς καὶ τυραννικὸς ἀντιβασιλεύς. Τὸ εἰδύλλιο τῆς Μαργαρίτας ντὲ Ρομπεβάλ. Πῶς ἀπεκαλύφθη τὸ μυστικό της. Ἡ τιμωρία τοῦ ἀπανθρώπου ἀντιβασιλέως. Οἱ ἐρωτευμένοι μόνοι σ' ἕνα ἐρημονῆσι. Τὰ τραγικὰ χτυπήματα τῆς Μοίρας, κτλ.

ΣΤΗΝ περιφέρεια τοῦ Καναδᾶ καὶ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Νέα Γῆ βρίσκεται ἕνα μικρὸ καὶ ἀκατοίκητο νησάκι, ποὺ ἀναφέρεται στοὺς γεωγραφικοὺς χάρτες μὲ τ' ὄνομα νῆσος τοῦ Ρομπεβάλ. Μὰ οἱ θαλασσινοὶ ποὺ περνοῦν ἀπὸ κεῖνα τὰ μέρη καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας ἐξακολουθοῦν νὰ δίνουν στὸ νησὶ αὐτὸ τὴν ἐπιβλητικὴ ὀνομασία ποὺ εἶχε στὰ παληὰ τὰ χρόνια· «Νῆσος τῶν Δαιμόνων».

Σύμφωνα μὲ μιὰ παράδοσι, ποὺ τὴν ἐπιβεβαιώνουν πολλοὶ θαλασσοπόροι τοῦ ΙΣΤ΄ αἰῶνος, τὰ φαντάσματα ὅλων τῶν ναυτικῶν ποὺ πνίγηκαν στὰ μέρη ἐκεῖνα ἢ ποὺ σκοτώθηκαν ἀπὸ πειρατές, συγκεντρώθηκαν στὸ ἔρημο τοῦτο νησί, παίρνοντας μορφὴ δαιμόνων. Ἀλλοίμονο δὲ στὸν θαλασσινό, ὁ ὁποῖος, μὴ γνωρίζοντας ἀπὸ ποιοὺς κατοικεῖται τὸ νησὶ καὶ ἐκλαμβάνοντας τοὺς δαίμονες γιὰ ναυαγούς, θ' ἀποβιβαζόταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς βοηθήση. Οἱ δαίμονες τὸν σπάραζαν μὲ τὰ νύχια τους καὶ πετούσανε τὰ κομμάτια του στὴ θάλασσα, βυθίζοντας συγχρόνως καὶ τὸ καράβι του!..

Στὴ νῆσο λοιπὸν τῶν Δαιμόνων, στὴν ὁποία ἡ λαϊκὴ φαντασία εἶχε τοποθετήσει κατοίκους τόσο τρομερούς, συνέβη στὰ 1543 μιὰ δραματικὴ περιπέτεια, μιὰ ἐρωτικὴ τραγωδία γιὰ τὴν ἀκρίβεια, μὲ ἥρωας τρία πρόσωπα... πραγματικὰ καὶ ὄχι φανταστικά. Τὶς λεπτομέρειες τῆς ἱστορίας αὐτῆς — μιᾶς ἱστορίας ἀληθινῆς, ποὺ μοιάζει ὅμως μὲ παραμύθι — θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε σήμερα.

* * *

Ὅταν, στὰ 1541, ὁ διάσημος θαλασσοπόρος Ζὰκ Καρτιὲ ἀνεκάλυψε καὶ προσήρτησε στὸ γαλλικὸ στέμμα τὸν Καναδᾶ, ὁ βασιλεὺς Φραγκῖσκος Α΄ διώρισε πρῶτο ἀντιβασιλέα τῆς μεγάλης αὐτῆς περιφέρειας ἕνα ἔκφυλο καὶ διεφθαρμένο εὐγενῆ, τὸν Γασκῶνο Ζὰν Φρανσουᾶ ντὲ λὰ Ρόκ, ἄρχοντα τοῦ Ρουπεβάλ, γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὴν αὐλή του, στὴν ὁποία δημιουργοῦσε κάθε τόσο σκάνδαλα καὶ ἐπεισόδια. Ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς ἀναβολὲς καὶ ἀντιρρήσεις, ὁ Ρουπεβὰλ ἀποφάσισε, στὶς 16 Ἀπριλίου 1542, νὰ ξεκινήση γιὰ τὴ νέα θέσι του μὲ τρία καράβια καὶ μιὰ ἀκολουθία ἀπὸ διακόσια περίπου πρόσωπα.

Ἕνας ἄνθρωπος ἀσυνείδητος, ὅπως ὁ Ρουπεβάλ, ἦταν ἑπόμενο νὰ μεθύση ἀπὸ τὶς δυνάμεις ποὺ ἀπέκτησε ξαφνικά, ὡς ἀπόλυτος ἄρχων μιᾶς περιφερείας, καὶ νὰ κάνη κακὴ χρῆσι τῆς ἐξουσίας ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ βασιλεύς του. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς ἐγκαταστάσεώς του στὸ βασίλειό του, ὁ Ρουπεβὰλ ἔβγαλε διαταγὴ πὼς «ὅλοι οἱ ὑπήκοοί του ἔπρεπε νὰ ζοῦν σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους καὶ τὶς ἐντολὲς ποὺ θὰ ὥριζεν αὐτός».

Καί, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴν τάξι στὸ κράτος του, ὁ ἀντιβασιλεὺς τοῦ Καναδᾶ, ἄρχισε νὰ τρομοκρατῆ τοὺς ὑπηκόους του. Μαστίγωνε ὅποιον ἔπεφτε καὶ στὸ παραμικρὸ παράπτωμα, ἀδιάφορο ἂν ὁ φταίχτης ἦταν μικρὸ παιδὶ ἢ γέρος, κορίτσι ἢ γρηά. Ὅσους ἀποίκους, δὲν ἤθελαν νὰ δουλέψουν, οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀντιβασιλέως τοὺς ἔκλειναν σ' ἕνα μεγάλο περίβολο καὶ τοὺς ἄφιναν ἐκεῖ νὰ πεθάνουν ἀπὸ πεῖνα καὶ δίψα. Καί, μιὰ μέρα, ὁ Ρουμπεβὰλ διέταξε νὰ κρεμάσουν ἕξη μαζὺ ἀνθρώπους, γιὰ μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή, ἂν καὶ οἱ κατάδικοι αὐτοὶ ἦταν εὐνοούμενοί του!

Ἀλλὰ καὶ στὴ διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ, ὁ Ρουπεβὰλ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώση τὸν ἐλεεινὸ καὶ δύστροπο χαρακτῆρα του, διαπράττοντας ἕνα ἀπάνθρωπο ἔγκλημα.

Μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας του ἦταν καὶ μιὰ στενὴ συγγενής του, ἡ Μαργαρίτα ντὲ Ρουπεβάλ, μιὰ νεαρὰ καὶ ὡραιοτάτη γυναῖκα, ποὺ ζήτησε μόνη της νὰ πάη στὸν Καναδᾶ γιὰ νὰ γνωρίση καινούργιους τόπους — χωρὶς νὰ φαντάζεται πόσο ἀκριβὰ θὰ πλήρωνε αὐτὴν τὴν περιέργειά της. Ὁ Ρουπεβὰλ ἀγαποῦσε τόσο τὴ συγγενῆ του αὐτὴ καὶ τὴν ἐκτιμοῦσε τόσο γιὰ τὴν ὀρθὴ κρίσι της, ὥστε τὴν κρατοῦσε ἐνήμερη ὅλων τῶν σχεδίων του καὶ συχνὰ ζητοῦσε τὴ συμβουλή της γιὰ διάφορα ζητήματα.

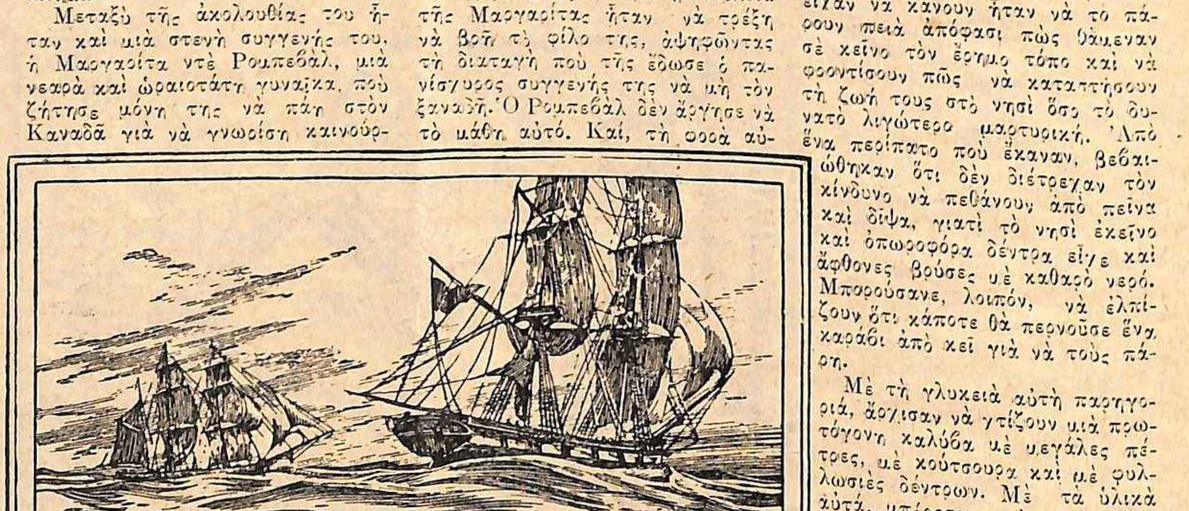

Ἡ Μαργαρίτα συνοδευότανε ἀπὸ τὴν τροφό της, τὴν Νταμιέν, μιὰ εὔσωμη Νορμανδὴ ἑξῆντα περίπου ἐτῶν — καὶ ἀπὸ ἕνα νεαρὸ εὐγενῆ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διεσώθη. Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς ἀκολούθησε τὸν Ρουπεβὰλ στὴν ἀποστολή του, ὄχι γιὰ κανένα ἄλλο λόγο, μὰ γιὰ νὰ βρίσκεται κοντὰ στὴ Μαργαρίτα, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό. Ἡ Νταμιέν, ποὺ ἦταν ἐν γνώσει τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, βοηθοῦσε συχνὰ τοὺς ἐρωτευμένους, κατὰ τὸ ταξεῖδι, νὰ συναντῶνται. Ὅσο ὅμως πονηρὴ καὶ ἂν ἦταν ἡ τροφός, δὲν μπόρεσε νὰ ἀποκρύψη ὡς τὸ τέλος, τὶς σχέσεις τῆς κυρίας της καὶ τοῦ φίλου της. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ὁ Ρουπεβὰλ ἔμαθε ἀπὸ μερικοὺς κατασκόπους τὸν ἐρωτικὸ δεσμὸ τῆς συγγενοῦς του μ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους του. Καὶ ἔγινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό του. Ὡστόσο, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ κηλιδώση τὰ χέρια του μὲ τὸ αἷμα μιᾶς συγγενοῦς του, περιωρίστηκε νὰ χωρίση τοὺς ἐρωτευμένους. Ἔβαλε δηλαδὴ σ' ἄλλο καράβι τὴ Μαργαρίτα καὶ σ' ἄλλο τὸν φίλο της. Κι' ἀλήθεια, τώρα εἶνε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς παντρέψη, ἀφοῦ ὁ νεαρὸς εὐγενὴς ἀνῆκε σὲ μιὰ οἰκογένεια παληὰ καὶ τιμημένη, ἡ ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ συγγενέψη μαζύ του. Μὰ ὁ Ρουπεβὰλ πειραζόταν ὅταν ἔβλεπε γύρω του ἀνθρώπους εὐτυχισμένους!...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα κοπιαστικὸ ταξεῖδι δυὸ περίπου μηνῶν, τὰ τρία καράβια τοῦ ἀντιβασιλέως τοῦ Καναδᾶ, ἀγκυροβόλησαν, τὴν 8 Ἰουνίου 1542, στὴ Νέα Γῆ, στὴν ὁποία θὰ ἔμεναν λίγο. Μόλις ὅμως ἡ ἀκολουθία τοῦ Ρουπεβὰλ βγῆκε ἔξω, πρώτη δουλειὰ τῆς Μαργαρίτας ἦταν νὰ τρέξη νὰ βρῆ τὸ φίλο της, ἀψηφῶντας τὴ διαταγὴ ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ παντίσχυρος συγγενής της νὰ μὴ τὸν ξαναδῆ. Ὁ Ρουπεβὰλ δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθη αὐτό. Καί, τὴ φορὰ αὐτή, ἐθύμωσε καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο λόγο· ἐπειδὴ τόλμησαν νὰ παρακούσουν σὲ μιὰ ἐντολή του. Καὶ ἀποφάσισε νὰ τιμωρήση παραδειγματικὰ τὴν ἄμυαλη Μαργαρίτα.

Ὅταν, λοιπόν, τὰ τρία καράβια ξεκίνησαν καὶ πάλι, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους, ὁ Ρουπεβὰλ τὰ διηύθυνε σ' ἕνα μικρὸ ἀκατοίκητο νησάκι ποὺ τὸ διέκρινε στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος — τὴ Νῆσο τῶν Δαιμόνων. Καὶ στὸ νησάκι αὐτὸ ἀπεβίβασε τὴ Μαργαρίτα καὶ τὴν Νταμιέν, γιὰ νὰ τὶς ἀφήση νὰ πεθάνουν ἐκεῖ τῆς πείνας! Χαμένες πήγανε ἡ ἱκεσίες τῶν δύο γυναικῶν νὰ τὶς λυπηθῆ, νὰ μὴ φανῆ τόσο σκληρὸς μαζύ τους! Ἡ καρδιὰ τοῦ Ρουπεβὰλ ἔμεινε ἀσυγκίνητη.

Ἡ δύο γυναῖκες εἶχαν πειὰ ἀποβιβασθῆ στὸ νησάκι, ποὺ θὰ γινότανε καὶ τάφος τους, καὶ τὰ τρία καράβια ἦσαν ἕτοιμα νὰ σηκώσουν πανιά, ὅταν, ξαφνικά, τὴν τελευταία στιγμή, ὁ φίλος τῆς Μαργαρίτας τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπισία γιὰ τὰ μαρτύρια ποὺ θὰ περίμεναν τὴν ἀγαπημένη του καὶ καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήση μακρυά της, ζήτησε γιὰ χάρι ἀπὸ τὸν ἀντιβασιλέα νὰ τὸν ἀποβιβάση καὶ αὐτὸν στὸ ἀκατοίκητο ἐκεῖνο νησί...

Θεωροῦμε περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ Ρομπεβὰλ φάνηκε πρόθυμος, νὰ τοῦ κάνη αὐτὴ τὴ «χάρι». Καὶ μετέφερε καὶ τὸ φίλο τῆς Μαργαρίτας στὴ νῆσο τῶν Δαιμόνων, μαζὺ μὲ τέσσερα ἀρκεβούζια, μερικὰ πολεμοφόδια καὶ λίγα τρόφιμα, τὰ ὁποῖα τὴν τελευταία στιγμὴ μονάχα ἀποφάσισε, ἀπὸ μεγάλη του καλωσύνη, νὰ δώση στοὺς καταδίκους..

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, τὰ καράβια τοῦ Ρομπεβὰλ ἐξαφανιζόντουσαν, σιγὰ-σιγά, στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ἀφίνοντας τὰ τρία θύματα τῆς ἀπανθρωπιᾶς τοῦ ἀντιβασιλέως σὲ ἕνα ἔρημο νησί, μέσα στὴν ἀπεραντωσύνη τῆς θάλασσας..

* * *

Οἱ μοναδικοὶ κάτοικοι τῆς νήσου τῶν Δαιμόνων δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν ἦταν νὰ τὸ πάρουν πειὰ ἀπόφασι πὼς θάμεναν σὲ κεῖνο τὸν ἔρημο τόπο καὶ νὰ φροντίσουν πῶς νὰ καταστήσουν τὴ ζωή τους στὸ νησὶ ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερο μαρτυρική. Ἀπὸ ἕνα περίπατο ποὺ ἔκαναν, βεβαιώθηκαν ὅτι δὲν διέτρεχαν τὸν κίνδυνο νὰ πεθάνουν ἀπὸ πεῖνα καὶ δίψα, γιατὶ τὸ νησὶ ἐκεῖνο καὶ ὀπωροφόρα δέντρα εἶχε καὶ ἄφθονες βρύσες μὲ καθαρὸ νερό. Μπορούσανε, λοιπόν, νὰ ἐλπίζουν ὅτι κάποτε θὰ περνοῦσε ἕνα καράβι ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ τοὺς πάρη.

Μὲ τὴ γλυκειὰ αὐτὴ παρηγοριά, ἄρχισαν νὰ χτίζουν μιὰ πρωτόγονη καλύβα μὲ μεγάλες πέτρες, μὲ κούτσουρα καὶ μὲ φυλλωσιὲς δέντρων. Μὲ τὰ ὑλικὰ αὐτά, μπόρεσαν νὰ φτειάξουν ἕνα κατάλυμα ἀρκετὰ στερεὸ καὶ προφυλαγμένο, γιὰ νὰ τοὺς προστατεύη ἀπὸ τοὺς ἀνέμους καὶ τὶς βροχὲς καὶ τὰ ἄγρια θηρία. Τὸ νησὶ ἐκεῖνο εἶχε, πράγματι, πολλὰ θηρία, ἰδίως λύκους καὶ ἀρκοῦδες, ποὺ ἔκαναν συχνὲς ἐπιθέσεις κατὰ τῶν τριῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων ποὺ καταδικάστηκαν νὰ ζήσουν σ' αὐτὴν τὴν ἐρημιά...

Ὡστόσο, παρ' ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὶς στερήσεις, ἡ Μαργαρίτα δὲν ἔχασε διόλου τὸ θάρρος της. Καὶ προσπαθοῦσε νὰ μεταδώση τὴν ἴδια ψυχραιμία καὶ στὸ φίλο της, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει σιγὰ-σιγὰ τὸ ἠθικό του. Ἡ σκέψι ὅτι ἔγινε αἴτιος νὰ ὑποφέρη τόσο ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε, ἦταν ἀφόρητο μαρτύριο γιὰ τὸν εὐγενικὸν αὐτὸν ἄνθρωπο... Περνοῦσε τὶς περισσότερες ὧρες τῆς μέρας στὴν κορφὴ τοῦ ψηλότερου βουνοῦ τοῦ νησιοῦ, κυττάζοντας τὸν ὠκεανὸ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ δῆ νὰ περνάη κανένα καράβι... Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὼ μηνῶν παραμονὴ στὸ νησί, ὁ νεαρὸς ἱππότης πέθανε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἀφίνοντας μόνες καὶ ἀπροστάτευτες τὶς δυὸ γυναῖκες!

Σὰν νὰ μὴ ἔφθαναν ὅλα αὐτά, προσετέθη γιὰ τὴ Μαργαρίτα, λίγο καιρὸ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της καὶ μιὰ ἄλλη ἔγνοια· εἶχε γίνει μητέρα! Ἂν ἦσαν ἀλλοιῶς τὰ πράγματα, θὰ τὸ θεωροῦσε αὐτὸ μεγάλη εὐτυχία της... Μὰ πῶς νὰ περιποιηθῆ τὸ παιδί της σὲ κεῖνο τὸν ἐρημότοπο, στὸν ὁποῖο δὲν εἶχε καμμιὰ ἄνεσι; Καὶ αὐτὸ ποὺ φοβότανε τόσο πολὺ ἡ Μαργαρίτα, συνέβη πράγματι ὕστερ' ἀπὸ πέντε μῆνες. Τὸ παιδί της πέθανε στὴν ἀγκαλιά της ἀπὸ κακὴ συντήρησι!...

Τὰ χτυπήματα τῆς μοίρας ἐρχόντουσαν ἀλλεπάλληλα... Πρὶν ἀκόμα στεγνώσουν τὰ μάτια τῆς Μαργαρίτας γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της, πέθανε καὶ ἡ Νταμιέν, ἡ ἀφοσιωμένη τροφός της, ἡ μοναδικὴ συντρόφισσά της! Καὶ ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔμεινε ὁλομόναχη δίπλα σὲ τρεῖς τάφους, περιτριγυρισμένη ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ τὸν ἀπέραντο ὠκεανό... Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε ν' αὐτοκτονήση, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ σκόρπιζε στὴν ψυχή της ἡ ἐρημιά... Ἐνῶ ὅμως δίσταζε ἂν ἔπρεπε νὰ πραγματοποιήση τὴν ἀπόφασί της αὐτή, τὴν ὁποία ἡ χριστιανική της συνείδησι θεωροῦσε ἐγκληματική, εἶδε ξαφνικὰ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἕνα καράβι, ποὺ πλησίαζε ὁλοένα πρὸς τὸ νησί!...

Εἶχαν περάσει δυὸ χρόνια καὶ πέντε μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἀντιβασιλεὺς τοῦ Καναδᾶ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει στὴ νῆσο τῶν Δαιμόνων..

...Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες, ἡ Μαργαρίτα βρισκότανε στὸ κατάστρωμα τοῦ καραβιοῦ ἐκείνου, ἑνὸς γαλλικοῦ καραβιοῦ, ποὺ εἶχε πλησιάσει στὸ νησί, βλέποντας τὶς φλόγες τῆς πυρκαϊᾶς ποὺ ἄναψε ἡ Μαργαρίτα γιὰ νὰ εἰδοποιήση τοὺς ναυτικούς. Καὶ μετὰ δυὸ μῆνες, ἔφτανε στὴ Γαλλία. Παρουσιάστηκε ἀμέσως στὸν βασιλέα καὶ τοῦ κατήγγειλε τὴν ἀπάνθρωπη πρᾶξι τοῦ Ρουπεβάλ. Ὁ βασιλεὺς τῆς ἀπεκάλυψε τότε καὶ ὅλα τ' ἄλλα ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε ὁ ἀντιβασιλεὺς στὸν Καναδᾶ, προσθέτοντας·

— Εἶνε πολὺ ἀργὰ νὰ τὸν τιμωρήσω, γιατὶ μὲ πρόλαβαν οἱ ὑπήκοοί του! Ἐπαναστάτησαν ἐναντίον του, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο καὶ τὸν κατακρεούργησαν, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν γιὰ ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ τοὺς ἐπέβαλε...

Ἡ ἡρωῒς τῆς τραγικῆς αὐτῆς περιπετείας ἀποσύρθηκε στὸν πύργο τῆς οἰκογενείας της, στὴ Νορμανδία, καὶ πέρασε τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς της σὲ ἀπομόνωσι, κλαίοντας τὰ τρία ἀγαπημένα της πρόσωπα ποὺ τὰ ἄφησε θαμμένα σ' ἕνα ἔρημο καὶ ἀκατοίκητο νησί, πέρα, μακρυά, κοντὰ στὴ Νέα Γῆ...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ, Παιδίατρος. Ἐν Παρισίοις ἐπὶ 3ετίαν εἰδικευθείς. Ἐγκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 10. Δέχεται: 9—10 καὶ 4—6 μ.μ. Τὰς λοιπὰς ὥρας ἐπὶ συνεντεύξει. Τηλ. 20-218.

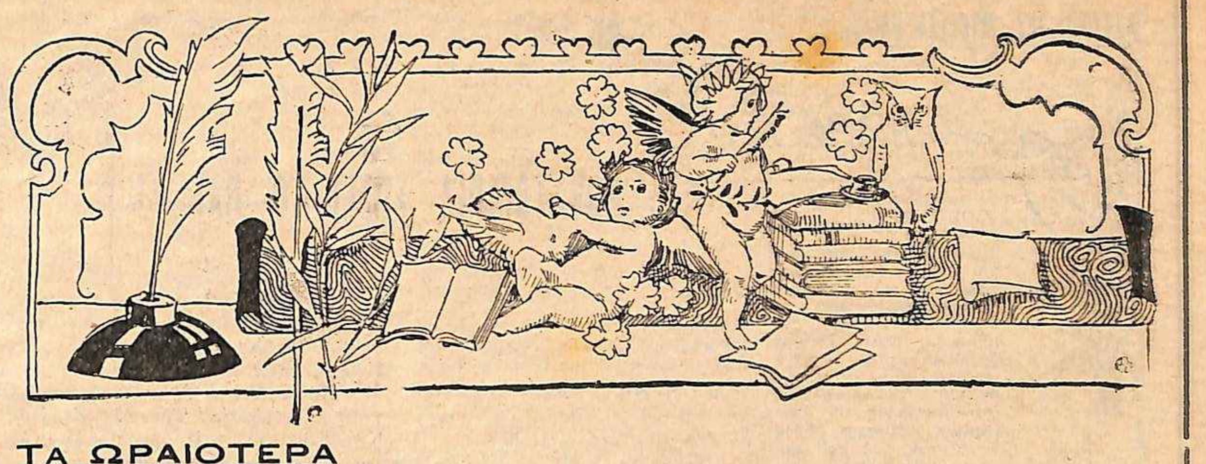

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ἀσχολίες τοῦ Γλάδστωνος στὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεώς του. Τὸ πάθημα ἑνὸς καρραγωγέως. Πῶς φώναξε τὸ μεγάλο πολιτικὸ νὰ τὸν βοηθήση. Ὁ παπαγάλος κι' ὁ ἐπισκέπτης τῆς κυρίας του. Μιὰ παράξενη περιπέτεια τοῦ Τσάρου Νικολάου Α΄. Ἀπὸ τὸ χορὸ μετεμφιεσμένων στὸ νεκροταφεῖο, κτλ. κτλ.

Διηγοῦνται ὅτι ὁ μεγάλος Ἄγγλος πολιτικὸς Γλάδστων εἶχε μεγάλη μυϊκὴ δύναμι, τὴν ὁποία συχνά, στὶς ὧρες τῆς σχολῆς του, τὴ χρησιμοποιοῦσε κάνοντας βαρειὲς χειρωναχτικὲς ἐργασίες.

Μιὰ μέρα, ὁ Γλάδστων, ντυμένος μὲ μπλοῦζα ἐργάτου καὶ μὲ ἕνα τσεκοῦρι στὸν ὦμο, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ κτῆμα του τοῦ Χαβαρντὲν γιὰ νὰ πάη στὸ δάσος νὰ κόψη ξύλα. Ἐνῶ ὅμως βάδιζε, συνάντησε μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα τοῦ ζυθοποιείου Νόρθοπ ἕναν καρραγωγέα, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ κατεβάση ἀπὸ τὸ κάρρο του ἕνα τεράστιο βαρέλι τῆς μπύρας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὰ κατάφερνε μόνος, μόλις εἶδε τὸν Γλάδστωνα, τοῦ φώναξε·

— Ἔ, μπάρμπα, ἔλα σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσης ἕνα χέρι, νὰ κατεβάσω τὸ βαρέλι.

Ὁ Γλάδστων πλησίασε, ἐβοήθησε τὸν καρραγωγέα καὶ σὲ λίγο τὸ βαρέλι βρισκόταν καταγῆς.

—Μωρέ χαρὰ στὴ δύναμί σου, μπάρμπα! Νὰ μοῦ ζήσης. Ἔλα τώρα νὰ πιοῦμε ἕνα ποτηράκι.

— Δὲν πειράζει, παλληκάρι μου. Εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε ὁ ξυλοκόπος-Γλάδστων, καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Ὁ καρραγωγεὺς διηγήθηκε τὸ γεγονὸς σ' ἕναν περαστικὸν καὶ τὸν ρώτησε ποιὸς ἦταν ὁ παλληκαρᾶς ἐκεῖνος γέρος.

—Εἶνε ὁ Γλάδστων, ὁ πρώην πρωθυπουργός, τοῦ ἀπάντησε ὁ διαβάτης.

Καταλαβαίνετε τώρα τὴν κατάπληξι τοῦ καρραγωγέως.

* * *

Ἡ κυρία Κρόσλεϋ εἶχε ἕνα θαυμάσιον παπαγάλο, ὁ ὁποῖος γινόταν ὁμιλητικώτατος, ὅταν μεθοῦσε. Γι' αὐτὸ κι' οἱ ὑπηρέτες θέλοντας νὰ διασκεδάσουν συχνὰ τοῦ δίνανε οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ τὸν ἔφερναν στὸ κέφι. Ὅταν ὅμως ἡ φωνὲς τοῦ παπαγάλου γινόντουσαν ἀνυπόφορες, ἡ κ. Κρόσλεϋ ἔρριχνε ἕνα σκέπασμα πάνω στὸ κλουβί του, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ σωπάση καὶ συγχρόνως τοὔλεγε αὐστηρά·

—Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε, κύριε. Εἶσθε στουπὶ στὸ μεθύσι!...

Ἕνα βράδυ, κάποιος κύριος εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν κ. Κρόσλεϋ. Ἡ ὑπηρέτρια τὸν παρεκάλεσε νὰ περιμένη λίγο στὸ σαλόνι ὡς ὅτου νὰ ντυθῆ ἡ κυρία της.

Ὁ ξένος περίμενε πέντε περίπου λεπτά, ὅταν ξαφνα ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέη σοβαρά·

—Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε, κύριε. Εἶσθε στουπὶ στὸ μεθύσι.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν τοῦ παπαγάλου, ὁ ὁποῖος εἶχε συνηθίσει νὰ ἐπαναλαμβάνη τὴ φράσι τῆς κυρίας του.

Ἀμέσως ὁ ἐπισκέπτης πῆρε τὸ καπέλλο του κι' ἔφυγε, ὀργισμένος καὶ κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ντροπή του.

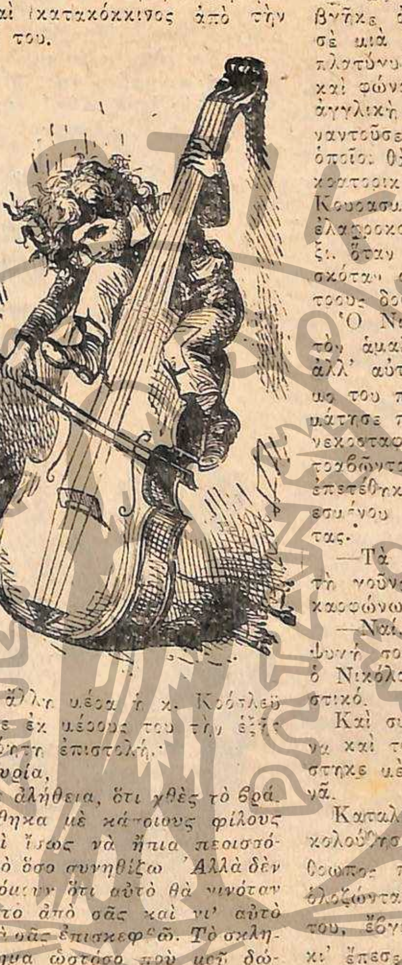

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ κ. Κρόσλεϋ ἐλάβαινε ἐκ μέρους του τὴν ἑξῆς ἀκατανόητη ἐπιστολή·

«Κυρία,

»Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι χθὲς τὸ βράδυ βρέθηκα μὲ κάποιους φίλους μου καὶ ἴσως νὰ ἤπια περισσότερο ἀπὸ ὅσο συνηθίζω. Ἀλλὰ δὲν φανταζόμουν ὅτι αὐτὸ θὰ γινόταν ἀντιληπτὸ ἀπὸ σᾶς καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ. Τὸ σκληρὸ μάθημα ὡστόσο ποὺ μοῦ δώσατε, ἦταν ἀρκετὸ νὰ μὲ [illegible] καὶ νὰ μὲ κάνη πιὸ κόσμιον καὶ πιὸ [illegible] στὸ ἑξῆς.»

* * *

Ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας, Νικόλαος ὁ Α΄ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τοὺς χορούς τῶν μεταμφιεσμένων, ὥστε πολλὲς φορὲς πήγαινε σ' αὐτοὺς ἐντελῶς μόνος κι' ἐκεῖ, ἄγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων διασκέδαζε κατὰ τὸ κέφι του.

Μιὰ νύχτα πῆγε σ' ἕναν μεγάλο χορὸ μεταμφιεσμένος σὲ Μεφιστοφελῆ μὲ τὰ σχετικὰ κέρατα, μὲ οὐρά, μ' ἕνα μαῦρο κοστοῦμι κολλητὸ πάνω στὸ σῶμα του καὶ μὲ μιὰ μάσκα κρανίου στὸ πρόσωπο.

Ἀφοῦ, λοιπόν, γλέντησε ἀρκετά, ὡς τὶς τέσσερες τὸ πρωΐ, βγῆκε ἀπὸ τὸ χορό, τυλιγμένος σὲ μιὰ μεγάλη γοῦνα, μ' ἕνα πλατύγυρο καπέλλο στὸ κεφάλι, καὶ φώναξε ἕναν νὰ τὸν πάη στὴν ἀγγλικὴ προκυμαία. Ἐκεῖ θὰ συναντοῦσε τοὺς ἀνθρώπους του, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν συνώδευαν μὲ αὐτοκρατορικὴ ἁμάξι στὰ ἀνάκτορα. Κουρασμένος ὅμως καθὼς ἦτανε, ἐλαφροκοιμήθηκε μέσα στὸ ἁμάξι. Ὅταν δὲ ξύπνησε εἶδε ὅτι βρισκόταν σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀπόκεντρους δρόμους τῆς Πετρουπόλεως.

Ὁ Νικόλαος διέταξε ἀμέσως τὸν ἁμαξηλάτη νὰ γυρίση πίσω, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πιὸ γρήγορα καὶ δὲν σταμάτησε παρὰ ἀφοῦ ἔφτασε σὲ ἕνα νεκροταφεῖο. Ἐκεῖ κατέβηκε καὶ τραβῶντας ἕνα τεράστιο μαχαῖρι ἐπετέθηκε ἐναντίον τοῦ μεταμφιεσμένου Αὐτοκράτορος, φωνάζοντας·

—Τὰ λεφτά σου, γρήγορα καὶ τὴ γοῦνα ποὺ φορεῖς, εἰδεμὴ σὲ καρφώνω.

—Ναί, ἀλλὰ θὰ μοῦ δώσης τὴν ψυχή σου! ἀπάντησε ἑτοιμότατα ὁ Νικόλαος μ' ἕνα γέλιο σαρκαστικό.

Καὶ συγχρόνως πέταξε τὴ γοῦνα καὶ τὸ καπέλλο καὶ παρουσιάστηκε μὲ τὴν ἀμφίεσι τοῦ Σατανᾶ.

Καταλαβαίνετε τώρα τί ἐπακολούθησε. Ὁ ἁμαξηλάτης, ἄνθρωπος προληπτικός, βλέποντας ὁλοζώντανο τὸ διάβολο μπροστά του, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου κι' ἔπεσε κάτω λιπόθυμος.

Ὁ Νικόλαος τότε κάθησε στὴ θέσι τοῦ ἁμαξηλάτη παίρνοντας στὰ χέρια του τὰ ἡνία καὶ ξαναγύρισε καλπάζοντας, στὰ ἀνάκτορα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο
ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου. Ὁ **περίφημος** ἀστυνομικὸς ρεπόρτερ ὑπηρετεῖ ὡς δεκανεὺς στὸ μέτωπο, ὅταν ἔξαφνα λαβαίνει μιὰ διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψη στὸ Παρίσι καὶ νὰ παρουσιαστῆ στὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος «Ἐποχή», ὅπου ἐργαζόταν πρὸ τοῦ πολέμου. Πράγματι, παρουσιάζεται καὶ μαθαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του ὅτι ἡ κυβέρνησις περιμένει ἀπ' αὐτόν, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, νὰ σώση τὸ Παρίσι ! Δὲν τοῦ δίνει ὅμως καμμιὰ ἐξήγησι σχετικὴ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τὸν πηγαίνει νὰ παρακολουθήση μιὰ μυστικὴ ὑπουργικὴ συνεδρίασι. Ἐκεῖ ὁ Ρουλταμπὶλ ἀκούει τὸν Ἄγγλο ἐπιστήμονα Κρόμερ νὰ μιλάη γιὰ μιὰ καταπληκτικὴ ἐφεύρεσι τοῦ Γάλλου σοφοῦ Φοῦλμπερ, γιὰ μιὰ τεραστία τορπίλλη, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταβάλλη σὲ λίγες στιγμὲς σὲ ἐρείπια καὶ τὴ μεγαλείτερη πρωτεύουσα. Ἔγιναν μάλιστα καὶ τὰ σχετικὰ πειράματα σ' ἕνα ἐρημονῆσι, στὸ ὁποῖο, μετὰ τὴν ἔκρηξι τῆς «Τιτάνιας» — ἔτσι ὀνομάζεται ἡ τορπίλλη — μετεβλήθη σὲ πραγματικὴ κόλασι. Μὰ **οἱ Γερμανοί**, τὴν ἴδια νύχτα κιόλας, ἀπαγάγουν μ' ἕνα ὑποβρύχιο τὸν Φοῦλμπερ, τὴν κόρη του καὶ τὸν μνηστῆρα τῆς τελευταίας καὶ κλέβουν τὰ σχέδια τῆς ἐφευρέσεως. Τοὺς μεταφέρουν στὰ ἐργοστάσια Κρούπ κι' ἐκεῖ ἐξαναγκάζουν τὸν μνηστῆρα τῆς δεσποινίδος Φοῦλμπερ νὰ κατασκευάση γιὰ λογαριασμὸ τῆς Γερμανίας τὴν «Τιτάνια», γιὰ νὰ καταστρέψουν μ' αὐτὴ τὸ Παρίσι. Οἱ Γάλλοι ὑπουργοί, τρομοκρατημένοι, ἐμπιστεύονται τὴν σωτηρία τοῦ Παρισιοῦ στὸν Ρουλταμπίλ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νὰ πάη μαζὺ μὲ δυὸ βοηθούς του στὸ Ἔσεν καὶ νὰ φυγαδεύση τοὺς τρεῖς ἐφευρέτας, οἱ ὁποῖοι, εὐτυχῶς, δὲν εἶχαν ἀποκαλύψει ἀκόμα ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ἐφευρέσεώς των στοὺς Γερμανούς. Πράγματι δέ, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ ρεπόρτερ φροντίζει νὰ συλληφθῆ αἰχμάλωτος καὶ οἱ Γερμανοί, ἐπειδὴ παρουσιάζεται ὡς μηχανικός, τὸν στέλνουν στοῦ Κρούπ. Ἐκεῖ κατωρθώνει νὰ γίνη συνεργάτης τοῦ μηχανικοῦ Ρίχτερ καὶ ν' ἀποκτήση τὴν ἐμπιστοσύνη του. Ἀπὸ ἕνα γραφεῖο λοιπὸν δίπλα στοῦ Ρίχτερ βλέπει μιὰ μέρα τὴ Νικὸλ μαζὺ μὲ τὸν μηχανικό.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ ἡ Νικὸλ ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη σιωπηλή. Τὸ ὡραῖο της κεφάλι ποὺ τὸ κρατοῦσε συνήθως σκυφτό, τὸ εἶχε τώρα ἀνορθώσει καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει μι' ἀγρία ἔκφρασι.

Ἔξαφνα, μπῆκαν μέσα ὁ στρατηγὸς φὸν Μπέργκ κ' ἕνας ἄντρας, ποὺ ἀπὸ τὴν ἔκφρασί του φαινόταν ἐξαιρετικὰ ταραγμένος. Δὲν δυσκολεύτηκα νὰ καταλάβω ἀπὸ τὴν κίνησι ποὺ ἔκανε βλέποντας τὴ Νικόλ, πὼς ἦταν ὁ μνηστήρ της ὁ Πολωνὸς Κανιέφσκυ. Ἔπεσε σὰν τρελλὸς γονατιστὸς μπροστά της. Συγχρόνως, ὁ φὸν Μπέργκ ἔγνεψε στὸ Ρίχτερ καὶ στὴν Ἔλενα, οἱ ὁποῖοι βγῆκαν ἀμέσως ἔξω... Ἡ Νικόλ, βλέποντας τὸ μνηστῆρα της νὰ πέφτη γονατιστὸς μπροστά της, τραβήχτηκε πίσω. Μὰ ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ σέρνεται πρὸς αὐτήν, χωρὶς ν' ἀκούη τὶς αὐστηρὲς παρατηρήσεις τοῦ στρατηγοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλεγε νὰ φανῆ λογικὸς ἂν ἤθελε νὰ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ βλέπη κάθε τόσο τὴ μνηστή του.

Ὁ Κανιέφσκυ ὅμως δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κλαίη, νὰ στενάζη καὶ νὰ ζητάη συγνώμην. Ἤθελε ν' ἀγκαλιάση τὰ πόδια τῆς Νικόλ, φιλοῦσε τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός της καὶ τὴν ἱκέτευε νὰ τοῦ πῆ ἂν τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα...

Μὰ ἡ Νικὸλ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε καὶ τὸ πρόσωπό της γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ σκληρό.

Ὅσο γιὰ μένα — συνεχίζει ὁ Ρουλταμπὶλ στὶς σημειώσεις του — ἀναρωτιόμουν, βλέποντας τὴ στάσι τοῦ Κανιέφσκυ καὶ τῆς Νικόλ, μήπως ἔπαιζαν κομμιὰ κωμωδία γιὰ νὰ ξεγελάσουν τὸ Γερμανὸ στρατηγὸ καὶ νὰ μὴν ὑποψιαστῆ ὅτι ὁ Πολωνὸς δὲν τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει ὁλόκληρο τὸ μυστικὸ τῆς «Τιτάνιας». Γινότανε, βέβαια, καὶ κάτι τέτοιο. Μὰ ἡ ἐχθρότης τῆς Νικὸλ πρὸς τὸ μνηστῆρα της ἦταν τόσο πραγματική, ὥστε φανέρωνε ὅτι ἤξερε πὼς ὁ Κανιέφσκυ ἦταν ἱκανὸς νὰ προδώση τὰ πάντα, γιὰ τὴν ἀγάπη της.

Στὸ τέλος, ὁ Γερμανὸς στρατηγός, βρίσκοντας πὼς αὐτὴ ἡ δραματικὴ συνάντησις κρατοῦσε πολύ, σήκωσε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Κανιέφσκυ, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ γιακᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

—Σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ μιὰ συνέντευξι μὲ τὴ δεσποινίδα Φοῦλμπερ καὶ πραγματοποίησα τὴν ὑπόσχεσί μου ! Μπορεῖτε ἔτσι νὰ δῆτε ὅτι εἶνε πολὺ καλὰ καὶ θὰ σᾶς πῆ καὶ μόνη της, ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἔλενα Χὰνς τὴν περιποιεῖται σὰν ἀδελφή... Δὲν εἶν' ἔτσι, δεσποινίς. Αὐτὸ εἶνε καθῆκον σας νὰ τὸ πῆτε !

Μὰ ἡ Νικὸλ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ λέη τίποτε. Τότε ὁ Σέργιος σωριάστηκε πάλι γονατιστὸς σὰν τρελλὸς καὶ εἶπε ρυγχάζοντας:

—Δὲν θὰ εὐσπλαχνιστῆς λοιπὸν τὸ Σέργιό σου ;... Μίλησέ μου !... Μίλησέ μου !.. Ἀπάντησέ μου!... Ἀπάντησε σ' αὐτόν !... Πές μου ὅτι δὲν ὑποφέρεις ;... Ὤ, Νικόλ, πές μου ὅτι δὲν ὑποφέρεις πειά !... Οἱ ἄθλιοι σ' ἔκαναν τόσο νὰ ὑποφέρης !... Δὲν θέλω νὰ ὑποφέρης πειά !... Θὰ μὲ μισήσης !... Θὰ μὲ καταραστῆς !... Μὰ δὲν θὰ ὑποφέρης πειά !... Δὲν θέλω νὰ σὲ βασανίζουν !... Ὄχι !... Ὄχι !.. Ὄχι !... Δὲν τὸ θέλω !... Δὲν μπορῶ ν' ἀνθέξω σ' ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, Νικόλ, πολυαγαπημένη καὶ πολυβασανισμένη !... Ἀ ! καλύτερα νὰ καταστραφῆ ὁ κόσμος παρὰ νὰ βασανίζεσαι ἐσύ !... Τί καλὸ ἔκανε ὁ κόσμος σὲ μένα !... Τί καλὸ μοῦ ἔκανε τὸ Παρίσι !... Ἂς χαθῆ !.. Ἂς καταστραφῆ! Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ, ὅπως σὲ εἶδα ἐπάνω σ' ἕνα ἄθλιο ἀχυρόστρωμα στὸ βάθος μιᾶς φυλακῆς !... Δὲν θέλω πειὰ νὰ σ' ἀκούσω ν' ἀναστενάζης ἀπὸ πόνο! Νικόλ μου ! Νικόλ !... Πές μου κάτι !... Καταράσου με !... Μὰ ἂς ἀκούσω μόνο τὴ φωνή σου !.. Ἂν ἤξερες !... Μοῦ ἔδειξαν φωτογραφίες τὰ τέρατα.. φωτογραφίες φριχτὲς Ρώσσων αἰχμαλώτων ποὺ τοὺς βασάνισαν στὴν Πολωνία... Εἶχαν τὰ μέλη τους συντετριμμένα... τὰ στήθη τους ξερριζωμένα μὲ τανάλιες... Καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι τὰ ἴδια θὰ κάνουν καὶ σὲ σένα, ἂν δὲν τοὺς ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸ τῆς «Τιτάνιας»...Καταλαβαίνεις! Δὲν μπόρεσα !... Δὲν μπόρεσα νὰ τοὺς ἀντισταθῶ ! Θεέ μου !... Δὲν μπόρεσα !... Ὄχι ! Ὄχι !...

Καὶ ὁ δυστυχισμένος, ἐπειδὴ τὸν ἔσπρωξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὸ πόδι της ἡ Νικόλ, κυριεύτηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὴ κρίσι.. Σηκώθηκα τότε κλονιζόμενος καὶ εἶδα τὸ πρόσωπό του ποὺ ἔμοιαζε μὲ πρόσωπο δαίμονος !

Τρομακτικὴ ὀπτασία !... Ἡ φρίκη καὶ ὁ πόνος ἦσαν συνενωμένα ἐκεῖ στὴν πιὸ τραγικὴ καὶ τρομακτικὴ μάσκα !...

Ἀ ! πόσο ἦταν ἄσχημος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὑπέφερε ! Καὶ πόσο ἀξιολύπητος συγχρόνως...Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ βλέπω τὰ ποτάμια τῶν δακρύων του, ποὺ κυλοῦσαν ἐπάνω στὰ μάγουλά του καὶ οἱ ἀπελπισμένοι του στεναγμοὶ θ' ἀντηχοῦν στ' αὐτιά μου. Ἄρχισε ἔξαφνα νὰ τραβάη τὰ μαλλιά του καὶ νὰ φωνάζη:

—Ἂν μποροῦσα τοὐλάχιστον νὰ πεθάνω !... Μὰ δὲν μπορῶ !... Ναί ! Ὁ θάνατος μοῦ ἀπαγορεύεται !... Δὲν μὲ θέλει !... Δὲν ξέρεις ἐσύ, Νικόλ, δὲν ξέρεις ὅτι μοῦ ὁρκίστηκαν πὼς ἂν πεθάνω προτοῦ τοὺς τελειώσω τὸ καταραμένο αὐτὸ ἔργο, θὰ σὲ κάψουν ζωντανή !... Ἀκοῦς, ζωντανή!...

Καὶ ξέσπασε σ' ἕνα τρομακτικὸ γέλιο... Κατάλαβα τότε μ' ἀπέραντο τρόμο μπροστὰ στὴν ἀπελπισία του καὶ τὴν τρέλλα του, πὼς εἶχε μιλήσει κιόλας, πὼς τὰ εἶχε πῆ ὅλα, ὅλα !... Ἡ ὑπόθεσί μου αὐτὴ μοῦ ἔκοψε τὰ πόδια μου καὶ μ' ἔκανε νὰ πιαστῶ λαχανιασμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα πίσω ἀπ' τὴν ὁποία παιζόταν τὸ πιὸ τρομερὸ δρᾶμα τῆς γῆς...

Φαίνεται πὼς τὴν ἴδια ὑπόθεσι ἔκανε κ' ἡ Νικόλ, γιατὶ ἐνῶ δὲν εἶχε μιλήσει ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πετάχτηκε ἔξαφνα ἐπάνω καὶ φώναξε:

—Χίλιοι θάνατοι ! Χίλιοι θάνατοι ! Προτιμώτερος ὁ θάνατος σὲ μένα, σὲ σένα καὶ στὸν πατέρα μου, παρὰ τὸ ἔγκλημά σου!...

Καὶ προσπάθησε νὰ πιαστῆ ἀπ' αὐτόν, φωνάζοντάς του ἀκόμα:

—Θ' ἀφήσω τὸν ἑαυτό μου νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα !... Ναί!.. Ναί !...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώση κι' ὁ στρατηγὸς φὸν Μπέργκ, ὁ ὁποῖος εἶχε χωρὶς ἄλλο τοὺς λόγους του ν' ἀφήση τὴν ἀπελπισία τοῦ Πολωνοῦ νὰ ξεσπάση, ὥρμησε ἐναντίον τῆς Νικὸλ καὶ μὲ μι' ἀπερίγραπτη βαναυσότητα τὴν τράβηξε ὡς τὴν πόρτα καὶ τὴν πέταξε στὸ μικρὸ δωμάτιο ὅπου

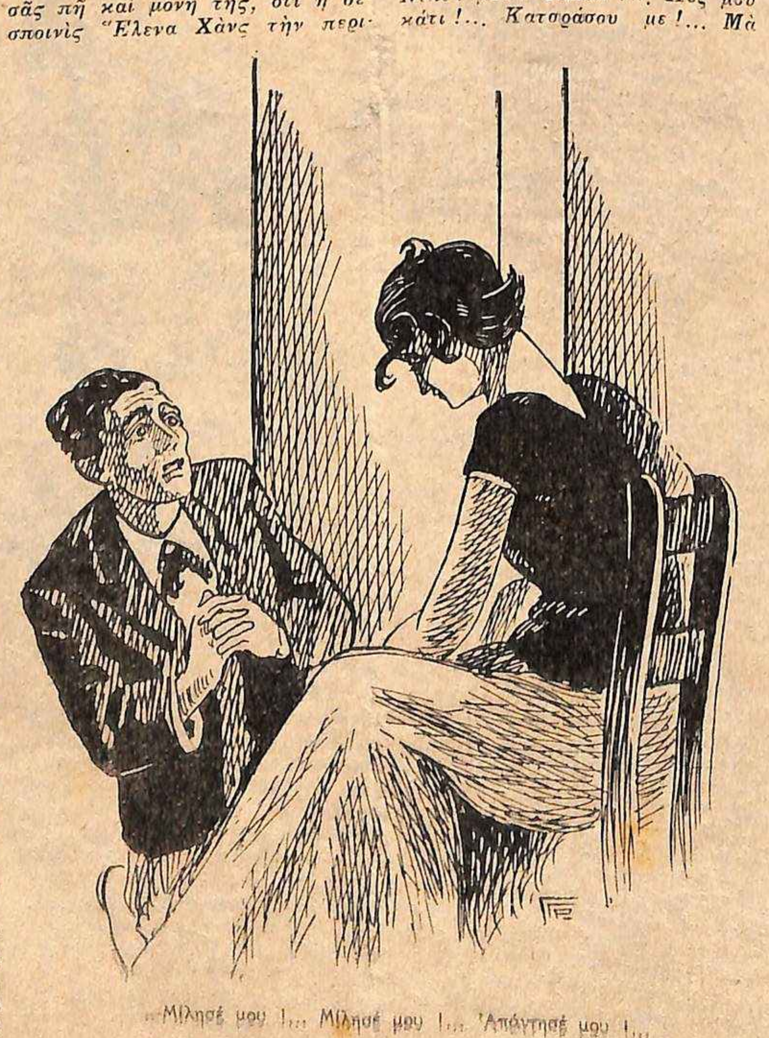

Μίλησέ μου !... Μίλησέ μου !... Ἀπάντησέ μου !...

βρισκόμουν ἐγὼ καὶ τὸ ὁποῖο νόμιζε φυσικὰ ἔρημο...

Ἐγώ, εὐτυχῶς, πρόφτασα καὶ κόλλησα στὸν τοῖχο. Ἔτσι δὲν μὲ εἶδε καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα, ἀφήνοντας μέσα τὴ Νικόλ.

Τὸν ἄκουσα σχεδὸν ἀμέσως νὰ φωνάζη ἕνα φύλακα καὶ νὰ τὸν διατάσση νὰ σταθῆ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα. Ἔπειτα ὁ στρατηγὸς ἀπομακρύνθηκε παίρνοντας μαζύ του καὶ τὸν Κανιέφσκυ, ὁ ὁποῖος ξεφώνιζε μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Ὅσο γιὰ μένα, εἶχα σκύψει κιόλας πάνω ἀπ' τὴ μισολιπόθυμη Νικὸλ καὶ τὴν συνέφερα ἐντελῶς, λέγοντάς της:

—Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς σώσω !... Εἶδα τὴ μητέρα σας ! Ἦρθα ἐδῶ ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴ γαλλικὴ κυβέρνησι γιὰ νὰ σᾶς σώσω καὶ νὰ σώσω τὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν «Τιτάνια» !

Ἡ Νικὸλ ἀνορθώθηκε σὰν νὰ τὴν τίναξε ἕνα ἐλατήριο καὶ ἔπειτα, καρφώνοντας τὰ μάτια της μέσα στὰ δικά μου, μοῦ εἶπε:

—Ἕνας μόνο τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ μᾶς σώσετε ὅλους ! Νὰ μᾶς σκοτώσετε ! Ἅμα θὰ πεθάνω, ὁ Σέργιος δὲν θὰ πῆ τίποτε, ἀφοῦ δὲν θὰ φοβᾶται πειὰ μήπως μὲ βασανίσουν !... Σκοτῶστε με, λοιπόν, κύριε ! Ἂν ἔχετε ἕνα ὅπλο, σκοτῶστε με καὶ θὰ σωθῶ !... Ἐγὼ ἐπεχείρησα πολλὲς φορὲς ν' αὐτοκτονήσω, μὰ μ' ἐπιβλέπουν ἄγρυπνα ! Δὲν μ' ἀφήνουν οὔτε στιγμή !... Τὴ νύχτα, μέσα στὴν κάμαρή μου ὑπάρχει πάντοτε μιὰ γρηὰ ποὺ δὲν κλείνει οὔτε στιγμὴ τὰ μάτια της. Μ' ἀναγκάζουν νὰ τρώω διὰ τῆς βίας, ὅταν ἀρνοῦμαι νὰ πάρω τὴν τροφὴ ποὺ μοῦ δίνουν ! Σᾶς ἐξορκίζω στὸ Θεό, σκοτῶστε με !... Ἂν δὲν ὑπάρχει κανένα ὅπλο ἐδῶ, θὰ ὑπάρχη κανένα καρφὶ γιὰ νὰ μὲ μοῦ ... μάσετε !... Βιαστῆτε, γιατὶ ὅπου νἆναι, θὰ ξαναγυρίσουν !... Ποτὲ δὲν μ' ἀφήνουν μόνη !...

Κατέβαλα κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ μιλάη, νὰ παραληρῆ... Τῆς ἔφραξα τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμη μου καὶ τέλος κατώρθωσα νὰ τὴν συγκρατήσω.

—Πιστεύετε, τὴ ρώτησα, ὅτι ὁ μνηστήρ σας ἀπεκάλυψε ὁλόκληρο τὸ μυστικὸ τῆς «Τιτάνιας» ;

Ἡ Νικὸλ ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἀνέκτησε ἐντελῶς τὴν ψυχραιμία της καὶ μοῦ ἀπάντησε:

—Ὄχι !... Μὰ εἶνε τὸ ἴδιο, σὰν νὰ τὸ ἀποκάλυψε κιόλας ! Τὸν ἀκούσατε πρὸ ὀλίγου τὸ δυστυχισμένο τρελλό ! Ὅταν θἄρθη ἡ στιγμὴ νὰ τοὺς τὸ φανερώση, δὲν θὰ τοὺς ἀντισταθῆ.

—Ἂν δὲν μίλησε κιόλας, δὲν χάθηκε ἀκόμα τίποτε, τῆς εἶπα.

—Μὰ θὰ μιλήση ! Θὰ μιλήση !... Δὲν τὸ καταλάβατε αὐτὸ ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου ;

—Ναί, μὰ σὲ πόσον καιρὸ θὰ μιλήση ;

—Θὰ μιλήση στὶς 21 τοῦ μηνὸς καὶ ἔχουμε σήμερα 6. Θὰ μιλήση σὲ 15 μέρες!...

Πνιγμένος ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμερομηνίες, ποὺ δὲν τὶς περίμενα καθόλου, τραύλισα:

—Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προφτάσουν νὰ κατασκευάσουν τὴν «Τιτάνια» τόσο γρήγορα.

Ἡ Νικὸλ τὸν διέκοψε καὶ τοῦ εἶπε:

—Βέβαια !... Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ τὴ μεγάλη «Τιτάνια»... Αὐτὴ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἑτοιμαστῆ πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες... Μὰ θὰ φτιάξουν προηγουμένως ἕνα μικρὸ μοντέλλο της ποὺ θὰ ἑτοιμαστῆ μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες... Κ' ἔτσι ὁ Σέργιος θ' ἀναγκαστῆ νὰ μιλήση πρὶν περάσουν δεκαπέντε μέρες !... Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν ὑπάρχει πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα !... Ξέρω καλὰ τὸ Σέργιο !... Ἡ ἀγάπη του γιὰ μένα ἔχει κάτι τὸ σκοτεινό, κάτι τὸ τρελλὸ καὶ τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὸ μῖσος ποὺ νοιώθει γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα!.. Σᾶς ξαναλέω πὼς εἴμαστε ὅλοι χαμένοι, ἂν δὲν μὲ σκοτώσετε ἀμέσως!

—Δεσποινίς, τῆς ἀπάντησα τότε, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι, ἂν δὲν σᾶς σώσω ὅλους μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες, θὰ σᾶς σκοτώσω μ' αὐτὸ τὸ χέρι, τὸ ὁποῖο, νὰ εἶστε βέβαια, πὼς δὲν τρέμει καθόλου...

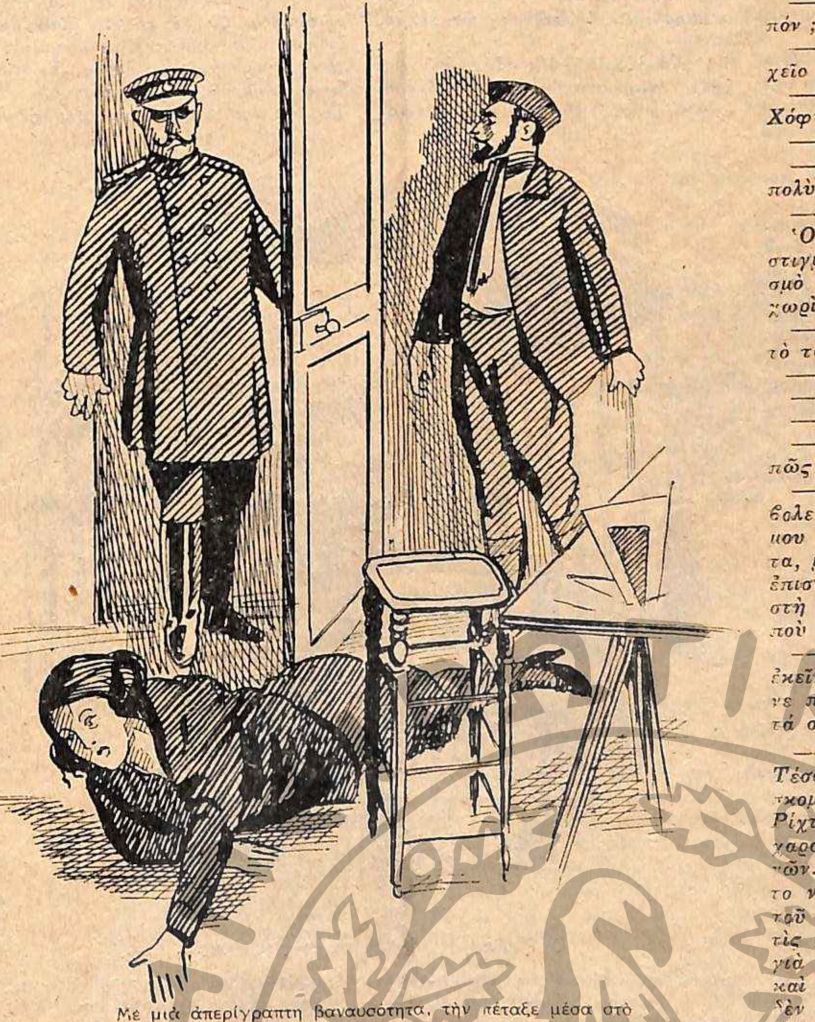

Μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη βαναυσότητα, τὴν πέταξε μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόμουν ἐγώ...

καὶ σᾶς βεβαιώνω κατόπιν, ὅτι θὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ φτάσω ὡς τὸ Σέργιο καὶ νὰ τοῦ πῶ: «Ἡ ἀγαπημένη σας πέθανε γιὰ νὰ μὴ μιλήσετε!»

Τότε ἡ ὑπέροχη ἐκείνη νέα μοῦ εἶπε, κυττάζοντάς με μέσα στὰ μάτια:

—Κάμετε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δυό: Σῶστε μας ἢ σκοτῶστε με!.. Καὶ θὰ εἶστε εὐλογημένος !

Καὶ ἔκανε τὸ σταυρό της.

Τότε ἐγὼ ἅρπαξα ἕνα φύλλο χαρτί, ἕνα μολῦβι καὶ τῆς εἶπα:

—Γράψετε αὐτὰ τὰ λόγια: «Σέργιε πολυαγαπημένε μου, πέθανα γιὰ νὰ μὴ μιλήσης!...» καὶ ὑπογράψετε !...

Ἡ Νικὸλ ἔγραψε κ' ὑπόγραψε. Πῆρα ἀμέσως τὸ χαρτὶ καὶ τὸ ἔβαλα στὴν τσέπη μου.

—Πῶς ὀνομάζεσθε ; μὲ ρώτησε τότε ἡ Νικὸλ μὲ σιγανὴ φωνή.

Κ' ἐγὼ τῆς ἀπάντησα:

—Ὀνομάζομαι Μισὲλ Ταλμὰρ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο ἐδῶ, μὰ γιὰ σᾶς εἶμαι ὁ Ρουλταμπὶλ !

Ἔξαφνα ἄκουσα τὴν πόρτα νὰ ξεκλειδώνη. Ἦταν ὁ στρατηγὸς φὸν Μπέργκ, ὁ Ρίχτερ, ὁ μηχανικὸς Χὰνς καὶ ἡ Ἔλενα, ποὺ ἐρχόντουσαν νὰ πάρουν τὴ Νικόλ. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, βρισκόμουν μέσα στὸ ντουλάπι μου. Ὅσο γιὰ τὴ δεσποινίδα Φοῦλμπερ, αὐτὴ προετοιμάστηκε νὰ τοὺς ἀκολουθήση, μὰ ἐπειδὴ ἡ δυνάμεις της ἔλειπαν, ἀναγκάστηκαν νὰ τὴ μεταφέρουν.

* * *

XV
ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕΣ' ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ

Τρεῖς ἡμέρες πέρασαν... Εἶνε τώρα μεσάνυχτα, μὰ τὰ ἀπέραντα ἐργοστάσια ἐργάζονται σὰν νὰ εἶνε μεσημέρι... Κι' ὅμως, μέσα σ' ὅλην αὐτὴ τὴ φασαρία, τὸν τρομακτικὸ θόρυβο, οἱ ἐργάται ποὺ δουλεύουν τὴν ἡμέρα κοιμοῦνται. Εἶνε κι' αὐτὸ ἕνα θαῦμα συνηθείας... Μονάχα ὁ Ρουλταμπὶλ κι' ὁ Λὰ Καντὲρ ἀντὶ ν' ἀνεβοῦν στὸ θάλαμό τους καὶ νὰ κοιμηθοῦν κι' αὐτοί, ἔχουν ἀποτραβηχτῆ σὲ μιὰ μικρὴ ἔρημη σάλα τῆς καντίνας τῆς κυρᾶς Χλοῦπφελ καὶ φλυαροῦν... Αὐτὸ τὸ πέτυχαν, παρὰ τὶς αὐστηρὲς ἀπαγορευτικὲς διαταγές, χάρις στὰ γενναῖα πουρμπουὰρ ποὺ γλυστροῦσαν κάθε τόσο στὰ χέρια τοῦ θαλαμάρχη τους...

Ἡ καντίνα τῆς Χλοῦπφελ δὲν κλείνει οὔτε τὴ μέρα, οὔτε τὴ νύχτα, λόγῳ τῆς συνεχοῦς ἐργασίας τῶν ἐργοστασίων, ἡ ὁποία δὲν σταματάει ποτέ... Ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ σάλα ποὺ βρίσκονται οἱ δυὸ ἥρωές μας μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν ὅλη τὴν κίνησι τῆς καντίνας.

—Μὰ δὲν θὰ μοῦ πῆς, ἀκόμα, λέει σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Λὰ Καντέρ, τί ἤρθαμε νὰ κάνουμε ἐδῶ... Κι' ὅσο συλλογίζομαι ὅτι εἴμαστε μονάχα δυὸ ἐναντίον τριακοσίων χιλιάδων Γερμανῶν ποὺ βρίσκονται στὸ Ἔσσεν...

—Δὲν εἴμαστε μόνο δυό, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπὶλ ἀπότομα. Εἴμαστε τρεῖς !

—Τρεῖς ! ἔκανε ὁ Λὰ Καντὲρ ξαφνιασμένος. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ τρίτος ;

Ὁ Ρουλταμπὶλ ἔσκυψε στὸ αὐτὶ τοῦ Λὰ Καντὲρ καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Ὁ Βλαντιμὶρ βρίσκεται ἐδῶ...

—Ἀδύνατον !... Ποῦ εἶνε λοιπόν ;

—Στὴν πόλι !.. Στὸ ξενοδοχεῖο «Ἔσσενερ Χόφ»!

—Καὶ τί κάνει στὸ «Ἔσσενερ Χόφ» ;

—Περιμένει διαταγές μου...

—Ἂν εἶν' ἔτσι, θὰ περιμένη πολὺ ἀκόμα !...

—Τοῦ τὶς ἔστειλα κιόλας.

Ὁ Λὰ Καντὲρ κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὸ Ρουλταμπὶλ μὲ θαυμασμὸ κ' ἔπειτα τὸν ρώτησε, ὄχι χωρὶς κάποια εἰρωνεία:

—Μήπως τοῦ τὶς ἔστειλες μὲ τὸ ταχυδρομεῖο ;

—Ἀκριβῶς μὲ τὸ ταχυδρομεῖο.

—Καὶ σοῦ ἀπάντησε ;

—Ναί, μοῦ ἀπάντησε.

—Ὤ ! μὲ κοροϊδεύεις... Καὶ πῶς ἀλληλογραφεῖτε ;

—Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, διάβολε. Τοῦ γράφω στὶς ἐπιστολές μου τὰ πιὸ συνηθισμένα πράγματα, μὰ τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων τῆς ἐπιστολῆς μου συναρμολογημένα στὴ σειρὰ ἀποτελοῦν τὶς ὁδηγίες ποὺ θέλω νὰ τοῦ δώσω...

—Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω... Μὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν καταλαβαίνω, εἶνε πῶς τοῦ στέλνεις τὰ γράμματά σου !...

—Κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ ἁπλό... Τέσσερες μέρες τώρα ποὺ βρίσκομαι στὰ ἰδιαίτερα γραφεῖα τοῦ Ρίχτερ, δὲν ἔχασα τὸν καιρό μου χαράζοντας σχέδια ραπτομηχανῶν... Ἔτσι μοῦ εἶνε εὐκολώτατο νὰ χώνω μέσ' στὶς ἐπιστολὲς τοῦ μηχανικοῦ ποὺ ἔρχονται καὶ τὶς παίρνουν σὲ ὡρισμένες ὧρες γιὰ νὰ τὶς πᾶνε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ μιὰ δική μου ἐπιστολὴ ποὺ δὲν ξεχωρίζει καθόλου ἀπ' τὶς ἄλλες, γιατὶ εἶνε κλεισμένη σὲ φάκελλο μὲ τὴ σφραγῖδα τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τοῦ Κρούπ... Ἔτσι φτάνει ἀσφαλῶς στὸν προορισμό της, στὰ χέρια τοῦ Νελπὰ-πασσᾶ, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει τὰ τουρκικὰ συμφέροντα στὰ ἐργοστάσια Κρούπ καὶ μένει στὸ «Ἔσσενερ Χόφ».

—Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Νελπὰ-πασσᾶς ;

—Ἠλίθιε !... Εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Βλαντιμίρ ! Αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἔδωσε ἡ ἀγαπημένη του πριγκήπισσα Μποντοβάνι πρὶν φύγουν ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ πᾶνε μαζὺ στὶς μαγεμένες ἀκτὲς τοῦ Βοσπόρου.

—Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ πριγκήπισσα Μποντοβάνι ;

—Θὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτὴν ὅταν θὰ ξαναγυρίσουμε στὴ Γαλλία. Τώρα θὰ χάναμε τὸν καιρό μας... Ἄκου λοιπόν. Ὁ Βλαν-

τιμὶρ ἀπαντάει στὶς ἐπιστολές μου γράφοντας στὸ Ρίχτερ μὲ τὸν ὁποῖο φρόντισε νἄρθη σ' ἐμπορικὲς συναλλαγές, ἔπειτ' ἀπὸ τὶς ὁδηγίες ποὺ τοῦ ἔστειλα μὲ τὴν πρώτη μου ἐπιστολή... Ἐγὼ μπορῶ καὶ ψάχνω τὸ ταχυδρομεῖο τοῦ Ρίχτερ καὶ ξεχωρίζω σ' αὐτὸ τοὺς φακέλλους τοῦ Βλαντιμίρ, γιατὶ ἔχουν ἕνα μικρὸ σημαδάκι... Ἂν δὲν τοὺς ἔχει ἀνοίξει ὁ ἴδιος ὁ Ρίχτερ, τοὺς κατάσχω καὶ τοὺς ἀνοίγω ἐγώ... Μὰ καὶ ἅμα τοὺς ἀνοίγει ὁ ἴδιος, διαβάζει διάφορα πράγματα ἐμπορικῆς φύσεως καὶ βάζει τὶς ἐπιστολὲς στὸ ἀρχεῖο του, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τὸ κρυπτογραφικό μας σύστημα. Ἀπ' τὸ ἀρχεῖο τὶς παίρνω ἐγὼ καὶ τὶς διαβάζω...

—Μονάχα ἐσὺ θὰ μποροῦσες νὰ τὰ φανταστῇς ὅλ' αὐτά! εἶπε ὁ Λὰ Καντὲρ μὲ θαυμασμό. Μὰ πές μου, σοῦ γράφει ἐνδιαφέροντα πράγματα ὁ Βλαντιμὶρ στὶς ἐπιστολές του;

—Πολὺ ἐνδιαφέροντα... Μαθαίνω ἀπ' αὐτὸν ὅ,τι γίνεται στὸ Ἔσσεν, ὅπως κι' αὐτὸς μαθαίνει ἀπὸ μένα ὅ,τι γίνεται μέσα στὰ ἐργοστάσια.

—Ἀλήθεια, θὰ φλυαροῦν πολὺ στὰ γραφεῖα τοῦ Ρίχτερ;

—Μὲ κάθε ἐλευθερία μάλιστα.. γιατὶ δὲν φαντάζονται πὼς ἐγὼ ἔχω τ' αὐτιά μου πάντοτε τεντωμένα καὶ τ' ἀκούω ὅλα... Ἐξ ἄλλου ὁ Ρίχτερ ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα.. Γίναμε κιόλας φίλοι... Εἶνε τόσο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ σχέδια τῆς ραπτουργικῆς μου, ὥστε μὲ προσκάλεσε στὸ γεῦμα τῶν ἀρραβώνων του.. Καὶ ξέρεις ποῦ τὸ δίνει αὐτὸ τὸ γεῦμα;.. Στὸ «Ἔσσενερ Χόφ», ἀγαπητέ μου!

—Καὶ δέχτηκες τὴν πρόσκλησί του;

—Μὲ τὴν μεγαλείτερη χαρά. Ἔτσι θὰ μοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ φλυαρήσω λίγο ἐκτενέστερα μαζύ του...

—Τί νὰ σοῦ πῶ; Εἴσαστε τυχεροὶ ἐσεῖς οἱ ἄλλοι!... Κ' ἐγὼ πότε θὰ δῶ τὸν Βλαντιμίρ!...

—Σὲ λίγο... Θὰ τὸν δῇς σὲ λίγο!...

—Πῶς!... Μέσα στὰ ἐργοστάσια!...

—Στὰ ἐργοστάσια...

—Καὶ ποιὸς θὰ τὸν φέρῃ ἐδῶ;

—Ἂν σοῦ τὸ ἔλεγα, ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ, μ' ἕνα ἀγαθὸ χαμόγελο, δὲν θὰ μὲ πίστευες...Καὶ τώρα, σιωπή!...

Ἀπὸ τὴ μεγάλη σάλα τῆς καντίνας δὲν ἀκουγόταν πειὰ παρὰ τὸ ροχάλισμα τῆς κυρᾶς Κλοῦπφελ, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῆ ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ὁ Ρουλταμπὶλ μπῆκε τότε μέσα, προχώρησε ὡς ἕνα κρεμαστάρι, ὅπου κρεμόντουσαν δυὸ μανδύες καὶ δυὸ περικεφαλαῖες πυροσβεστῶν (τῶν ὁποίων οἱ κάτοχοι γλεντοῦσαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ κλεισμένοι μαζὺ μὲ τὶς σερβιτόρες τῆς καντίνας μέσα σ' ἕνα ἰδιαίτερο), τὶς ξεκρέμασε, καὶ παίρνοντάς τες μαζύ του, ξαναγύρισε κοντὰ στὸ Λὰ Καντέρ. Τοῦ ἔδωσε τότε τὸν ἕνα μανδύα καὶ τὴ μιὰ περικεφαλαία καὶ τοῦ εἶπε:

—Φόρεσέ τα!...

Ὁ Λὰ Καντὲρ συμμορφώθηκε μὲ τὴ διαταγή του. Ὁ Ρουλταμπὶλ φόρεσε κι' αὐτὸς τὴν ἄλλη περικεφαλαία καὶ τὸν ἄλλο μανδύα ποὺ τοῦ πήγαιναν περίφημα. Μὰ δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο μὲ τὸ Λὰ Καντέρ. Ὁ μανδύας τὸν στένευε κ' ἡ περικεφαλαία μόλις στεκόταν στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του...

—Ρῖξε τὸ μανδύα στὴν πλάτη σου χωρὶς νὰ περάσῃς τὰ μανίκια, τὸν συμβούλευσε ὁ ρεπόρτερ. Καὶ βάλε λίγο στραβὰ τὴν περικεφαλαία. Ἔτσι θὰ εἶσαι πιὸ σίκ...

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, βρισκόντουσαν κ' οἱ δυὸ στὴν αὐλὴ τῆς καντίνας.

—Καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε; τὸν ρώτησε ὁ Λὰ Καντέρ.

—Παντοῦ ὅπου ἡ ὑπηρεσία μᾶς καλεῖ, ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπὶλ καὶ σπρώχνοντας μπροστά του ἕνα μικρὸ ἁμάξι μὲ τὸ ὁποῖο ἔκαναν οἱ πυροσβέσται τὴν περιπολία τους στὸ ἐργοστάσιο, καὶ τὸ ὁποῖο φαινόταν νὰ τοὺς περίμενε στὴν εἴσοδο τῆς καντίνας, πέρασαν χωρὶς καμμιὰ δυσκολία ἀπὸ τὸ μικρὸ σταθμὸ τοῦ στρατῶνος τῶν αἰχμαλώτων.

Αὐτὸ τὸ ἁμαξάκι εἶχε ἕνα καλάθι, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόντουσαν ὅσα σύνεργα χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ σβύσουν ἢ νὰ περιορίσουν μιὰ πυρκαϊὰ στὴν ἀρχή της: τσεκούρια, φτυάρια καὶ μιὰ διπλὴ σκάλα μαζεμένη ποὺ πεταγόταν ψηλά, μόλις πίεζε κανεὶς ἕνα κουμπί.

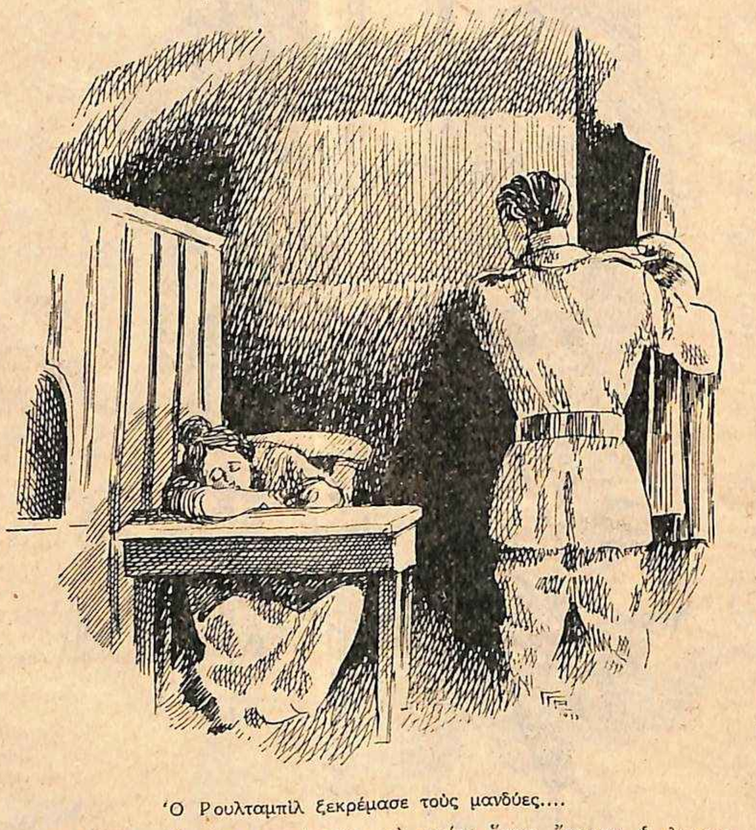
Ὁ Ρουλταμπὶλ ξεκρέμασε τοὺς μανδύες....

—Φίλε μου, εἶπε ὁ Ρουλταμπὶλ στὸ σύντροφό του, μόλις βρέθηκαν στὸ κέντρο τῶν ἐργοστασίων, θὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι εἶχα βάλει στὸ μάτι αὐτὴ τὴ σκάλα ἀπὸ τὴν περασμένη νύχτα.

—Γιὰ νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τὸ Βλαντιμίρ; μουρμούρισε ὁ Λὰ Καντέρ, ὁ ὁποῖος μέσ' στὴν κατάπληξι στὴν ὁποία τὸν βύθιζαν ὅλ' αὐτὰ τὰ βιαστικὰ κι' ἀκατανόητα γεγονότα, δὲν εἶχε ἄλλη σκέψι παρὰ νὰ δῇ τὸν Βλαντιμίρ.

—Βέβαια, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ, γιὰ νὰ δοῦμε τὸ Βλαντιμὶρ καὶ μερικὰ ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ κανεὶς παρὰ μόνο ἂν ἔχῃ μιὰ σκάλα, περικεφαλαία καὶ μανδύα πυροσβέστου..

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔβγαιναν ἀπ' τὴν πυκνὴ σκιὰ ποὺ ἔρριχναν οἱ τοῖχοι τοῦ στρατῶνος τῶν αἰχμαλώτων καὶ στάθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα θέαμα ἀφάνταστο.

—Εἶνε ὡραία ἡ Κόλασι! μουρμούρισε ὁ Λὰ Καντέρ.

Δὲν εἶχαν βρεθῆ ποτὲ στὰ ἐργοστάσια τὴ νύχτα. Δὲν εἶχαν ἀκούσει παρὰ μόνο τὸν τρομερό τους πάταγο, ποὺ δὲν ἔπαυε ποτέ. Μὰ ἔπρεπε τώρα ν' ἀντικρύσουν τὶς φλόγες τους καὶ τὶς μηχανές τους σὲ κίνησι γιὰ νὰ νοιώσουν πραγματικὸ ἴλιγγο.

—Ἐμπρός! μουρμούρισε ὁ Ρουλταμπὶλ στὸ Λὰ Καντὲρ ποὺ στεκόταν καὶ κύτταζε σαστισμένος. Θάρρος!..

Καὶ ὁ Λὰ Καντέρ, πειθήνιος, τὸν ἀκολούθησε.

Σὲ λίγο ἔφτασαν μπροστὰ στὸν πύργο τοῦ γεροῦ. Ἐκεῖ, ὁ Ρουλταμπίλ, στάθηκε μιὰ στιγμή, προσανατολίστηκε, κ' ἔπειτα προχώρησε μαζὺ μὲ τὸ Λὰ Καντέρ, ἀνάμεσα σὲ δυὸ τεράστια χτίρια, μὲ τοίχους, χωρὶς πόρτες. Σκοτάδι ἁπλωνόταν στὸ μέρος αὐτό... Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ χτίρια αὐτὰ ἦταν τὸ σπίτι ὅπου ἔμεναν ὁ ἀρχιμηχανικὸς Χάνς, ἡ κόρη του Ἔλενα κ' ἡ αἰχμάλωτός του...

Ὁ Ρουλταμπὶλ ἤξερε ὅτι τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς Νικὸλ ἦταν τὸ τελευταῖο τῆς γωνίας ἀριστερά, στὸ δεύτερο πάτωμα. Ἤξερε ἐπίσης ὅτι ἡ Νικὸλ δὲν ἔμενε ποτὲ μόνη τὴ νύχτα, κι' ὅτι μιὰ γρηὰ γυναῖκα ἀγρυπνοῦσε πάντα κοντά της...Ἤξερε ἀκόμα πὼς τὰ παράθυρα τῆς Νικὸλ εἶχαν κιγκλίδες.. Τότε;.. Τότε τί ἔλπιζε;... Γιατὶ πλησίασε ἔξαφνα σ' αὐτὸ τὸν τοῖχο;... Γιατί, τολμηρὰ καὶ γρήγορα-γρήγορα, πάτησε τὸ κουμπὶ τῆς σκάλας καὶ τὴν ἄφησε νὰ ξεδιπλωθῇ σ' ὅλο της τὸ ὕψος;

Γιατί; Γιατί τὰ κάνει ὅλ' αὐτά;

Γιατί, ἁπλούστατα, θέλει νὰ δῇ τὴ Νικόλ, τὴν ὁποία δὲν ξαναεῖδε καθόλου, ἔπειτ' ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐκείνη σκηνὴ μὲ τὸ στρατηγὸ φὸν Μπέργκ...

Ὄχι! Ἡ Νικὸλ δὲν ξαναπαρουσιάστηκε πειὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Ρίχτερ καὶ τοῦ κάκου ὁ ρεπόρτερ περίμενε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζύ της.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ρουλταμπὶλ ἑτοιμαζόταν νὰ πατήσῃ στὸ πρῶτο σκαλὶ τῆς σκάλας, ὁ Λὰ Καντὲρ τὸν ρώτησε:

—Ἂν παρουσιαστῇ κανένας Γερμανός, τί πρέπει νὰ κάνω;

—Ἀπολύτως τίποτε!... Εἶσαι στὴ θέσι σου κι' εἶμαι στὴ δική μου καὶ κάνουμε τὴ δουλειά μας ὡς πυροσβέσται...

—Μὰ ἂν μοῦ μιλήσῃ κανένας ἀξιωματικός, δὲν ξέρω γερμανικὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσω..

—Μὴν τοῦ ἀπαντήσῃς τίποτε!..

—Καὶ ἂν ἐπιμείνῃ;

—Σκότωσέ τον!

Καὶ ὁ Ρουλταμπὶλ ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στὴ σκάλα... Πέρασε μπρὸς ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς Νικόλ, τῆς ὁποίας τὸ δωμάτιο φώτιζε γλυκὰ ἕνα καντῆλι καὶ περνῶντας ἀπὸ κεῖ, κύτταξε μέσα... Σ' ἕνα κρεββάτι ἀπέναντι, στὸ βάθος τοῦ τοίχου, εἶδε τὴ Νικὸλ ξαπλωμένη, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ ἕνα της χέρι καὶ μὲ τὰ μάτια της ἀνοιχτά...

Ἡ ἀϋπνία κατεδίωκε τὴ δυστυχισμένη νέα... Φαινόταν χαμένη σ' ἕνα βαθὺ ὄνειρο, καὶ πιὸ σκληρὸ ἴσως ἀπ' αὐτὰ ποὺ θὰ τὴν καταδίωκαν στὸν ὕπνο της.

Ὡστόσο, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι καὶ θὰ εἶδε χωρὶς ἄλλο τὴ σκιὰ τοῦ Ρουλταμπὶλ στὸ παράθυρο, γιατὶ ἀμέσως μισοσηκώθηκε σιγὰ-σιγὰ κ' ἔσβυσε τὸ καντῆλι ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ κομοδῖνο της...

Ὁ ρεπόρτερ δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ κάνῃ καὶ τί νὰ σκεφθῇ.. Δὲν ξεχνοῦσε ὅτι ἔπρεπε νὰ φοβᾶται τὰ πάντα ἀπ' τὴ γρηὰ φρουρὸ τῆς Νικόλ, ἡ ὁποία θὰ εἶχε ἀποκοιμηθῆ ἐκείνη τὴ στιγμή, μὰ ποὺ μποροῦσε νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Συγχρόνως τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε ψιθυρίσματα φωνῶν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τοίχου καὶ φοβήθηκε μήπως τὸν δοῦν ἀκίνητο στὴ σκάλα του...

Ἀνέβηκε λοιπὸν μερικὰ σκαλοπάτια ἀκόμα μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα πάντα στὸ παράθυρο. Κ' ἔξαφνα εἶδε πίσω ἀπ' τὸ τζάμι του τὸ γεμᾶτο πόνο καὶ ἀγωνία πρόσωπο τῆς Νικόλ.

Ὁ Ρουλταμπὶλ ἔγνεψε στὴ νέα, κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια ποὺ εἶχε ἀνεβῆ καὶ σχεδὸν ἀμέσως τὸ παράθυρο ἄνοιξε μὲ προφύλαξι καὶ ἡ Νικὸλ πρόβαλε τὸ κεφάλι της.

Χωρὶς νὰ χάνῃ οὔτε στιγμὴ ὁ Ρουλταμπὶλ τῆς ψιθύρισε:

—Δὲν σᾶς βλέπω πειά; Γιατί;... Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ δεχτῆτε τὴν πρόσκλησι ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ ἡ δεσποινὶς Ἔλενα Χὰνς καὶ νὰ πᾶτε στὸ πρόγευμα τῶν ἀρραβώνων της..

Ὁ Ρουλταμπὶλ περίμενε τὴν ἀπάντησί της, μὰ κάτι ἀπροσδόκητο θὰ ἔγινε μέσα στὸ δωμάτιο, γιατὶ σχεδὸν ἀμέσως τὸ παράθυρο ξανάκλεισε ἀπότομα καὶ ἡ Νικὸλ χάθηκε...

Τώρα βαθὺ σκοτάδι ἁπλώθηκε πάλι καὶ ὁ ψίθυρος τῶν φωνῶν ξανακούστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τοίχου... Μερικὲς λέξεις μάλιστα ἔφτασαν ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ Ρουλταμπὶλ καὶ κέντρισαν τὴν περιέργειά του. Ἀνέβηκε τότε στὴ στιγμή, γλύστρησε κατὰ μῆκος τῆς ὑδροχόης καί, μόλις ἔφτασε στὴν ἄκρη της, ἔσκυψε. Εἶδε τότε μπρὸς στὴν εἴσοδο τῆς κατοικίας τοῦ Χὰνς δυὸ ἄνδρες ποὺ κουβέντιαζαν καπνίζοντας τὴν πίπα τους καὶ ποὺ τοὺς φώτιζε ἕνα φῶς προερχόμενο ἀπὸ μέσα. Ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν πιὸ ψηλὸ ἀπ' αὐτοὺς ἀπ' τὴ στολή του. Ἦταν ὁ φύλακας ποὺ συνώδευε πάντοτε τὴ Νικὸλ κατὰ τὶς ἐξόδους της μαζὺ μὲ τὴν Ἔλενα. Ὁ ἄλλος θὰ ἦταν ὁ θυρωρὸς τῆς κατοικίας τοῦ μηχανικοῦ Χάνς.

Ὁ Ρουλταμπὶλ ἄκουσε μερικὲς κομματιαστὲς φράσεις τοῦ πρώτου, ὅπως ἡ ἀκόλουθες:

—Ἀπὸ τὴν Τετάρτη μποροῦσα καὶ κοιμόμουν στὸ σπίτι μου...Μὰ τώρα ἄρχισαν πάλι τὰ ἴδια...

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Κ' ἐμεῖς ἐδῶ νομίζαμε πὼς τὰ πάντα εἶχαν τελειώσει.

—Τὸ ἴδιο καὶ στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ πριγκήπισσα Μποντοβάνι τὸ εἶχε πῇ: ἡ δεσποινὶς Νικὸλ θὰ πεθάνῃ αὔριο...

—Καὶ ὅμως τώρα εἶνε καλύτερα...

Ὁ Ρουλταμπὶλ δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Καταλάβαινε τώρα τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε ξαναδῆ τὴ Νικόλ. Ἡ κόρη τοῦ Φοῦλμπερ εἶχε πέσει ἀσφαλῶς ἄρρωστη βαρειά, ὕστερ' ἀπ' τὴ συνάντησί της μὲ τὸ μηχανικὸ Κανιέφσκυ, τόσο ἄρρωστη, ὥστε θ' ἀναγκάστηκαν νὰ τὴ μεταφέρουν σὲ κανένα νοσοκομεῖο ἢ σὲ καμμιὰ κλινική, ὅπου ἡ πριγκήπισσα Μποντοβάνι ἡ ὁποία ἔμενε στὸ «Ἔσσενερ Χὸφ» μὲ τὸ Βλαντιμίρ, θὰ τὴν περιποιήθηκε ὡς νοσοκόμος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Τώρα, ἡ Νικὸλ φαίνεται πὼς ἦταν πολὺ καλύτερα καὶ γι' αὐτὸ τὴν εἶχαν μεταφέρει πάλι στὸ σπίτι τοῦ Χάνς.

Ἀρκετὰ εὐχαριστημένος ἀπ' ὅσα εἶχε μάθει, ὁ ρεπόρτερ ξαναγύρισε στὴ σκάλα του, τὴν ξανακατέβηκε καὶ κύτταξε στὸ παράθυρο. Μὴ βλέποντας πειὰ τὴ Νικὸλ σ' αὐτό, συνέχισε τὴν κάθοδό του κ' ἔπεσε μέσ' στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λὰ Καντέρ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

—Κόντευα πειὸ νὰ πεθάνω... Δυὸ φορὲς πέρασε ἀπὸ δῶ ἕνας λοχίας τῶν πυροσβεστῶν κυττάζοντάς με πολὺ περίεργα. Τὴ δεύτερη φορὰ μάλιστα μοῦ μίλησε. Φυσικά, ἐγὼ δὲν καταλάβαινα τί μοῦ ἔλεγε κ' ἐντελῶς στὴν τύχη τοῦ ἀπάντησα μ' ἕνα: «Γιά»! (Ναί), σκύβοντας συγχρόνως πάνω ἀπ' τὸ καλάθι μου καὶ κάνοντας πὼς εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένος. Φαίνεται πὼς αὐτὸ τό: «Γιά!», τὸν ἱκανοποίησε, γιατὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, λέγοντάς μου: «Γκοὺτ Νάχτ!» (Καληνύχτα)... Καὶ τώρα, ἂς στρίβουμε!...

—Ναί, εἶπε ὁ Ρουλταμπίλ, δρόμο... Δὲν ἔχουμε πειὰ νὰ κάνουμε τίποτε ἐδῶ...

Ξαναμάζεψαν τὴ σκάλα τους καὶ ξεκίνησαν γρήγορα, σπρώχνοντας μπροστά τους τὸ ἁμάξι τους.

Ἔπρεπε πάλι νὰ διασχίσουν δρόμους πολυσύχναστους...Ὡστόσο, μπῆκαν σ' αὐτοὺς ἀψήφιστα, τρέχοντας σχεδὸν σὰν νὰ εἶχαν λάβει διαταγὴ νὰ πᾶνε σ' ἕνα μέρος, ὅπου εἶχαν ἐπείγουσα ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν τους. Ἔξαφνα εἶδαν νὰ παρουσιάζεται μπροστά τους ἕνας πανύψηλος λοχίας τῶν πυροσβεστῶν, ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε μιλήσει προηγουμένως ὁ Λὰ Καντὲρ στὸ Ρουλταμπίλ.

—Εἶν' αὐτὸς! μουρμούρισε ὁ Λὰ Καντέρ. Πάλι αὐτός! Σίγουρα θὰ μᾶς μυρίστηκε.

Ὁ Ρουλταμπὶλ ἐβράδυνε τὸ δρόμο του καὶ πέρασε σχεδὸν μπροστὰ στὴ μύτη τοῦ τρομεροῦ ὑπαξιωματικοῦ. Τότε ἐκεῖνος ἀπευθυνόμενος στὸ Λὰ Καντέρ, τοῦ εἶπε αὐστηρά:

—Σοῦ εἶπα νὰ φορέσῃς κανονικὰ τὸ μανδύα σου!.. Πρόσεξε νὰ μὴ στὸ ἐπαναλάβω... Ἂν ἦσουν στὴ διμοιρία μου, θὰ σὲ συγύριζα ὅπως σοῦ ἀξίζει...

—Μὴ τοῦ δίνετε προσοχή! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ. Ὁ σύντροφός μου εἶνε λίγο κουφός.. Θὰ τοῦ μιλήσω ἐγὼ γιὰ νὰ φορέσῃ κανονικὰ τὸ μανδύα του...

Κ' ἔβιασε τὸ βῆμα του, παίρνοντας ἀριστερὰ ἕνα δρομάκο σκοτεινό... Μὰ ὁ λοχίας τοὺς παρακολουθοῦσε πάντα...

—Τί διάβολο θέλει αὐτὸ τὸ ζῶο; Μὲ τρομάζει! μουρμούρισε ὁ Λὰ Καντέρ, σκουπίζοντας τὶς χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτος ποὺ κυλοῦσαν στὸ μέτωπό του.... Δὲν μᾶς ἀφήνει ὁ Σατανᾶς!...

—Βγάλε τὸ μανδύα σου ἀπ' τοὺς ὤμους σου! εἶπε γρήγορα ὁ Ρουλταμπίλ. Πρέπι νὰ τὴ φορέσῃς!... Πέρατε τὰ χέρια σου στὰ μανίκια της!...

—Τώρα προκόψαμε! ἔκανε ὁ Λὰ Καντέρ. Μὰ πῶς νὰ περάσω τὰ χέρια μου στὰ μανίκια, ἀφοῦ δὲν χωρᾶνε σ' αὐτά...

—Μὴ στέκεσαι!... Μὴ στέκεσαι λοιπόν!.. Κάνε μόνο πὼς περνᾶς τὰ μανίκια... Ἔτσι μπορεῖ ὁ λοχίας νὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἥσυχους...

Ὁ Λὰ Καντὲρ ἔβγαλε τὸ μανδύα του καὶ περπατῶντας πάντοτε, προσπάθησε νὰ περάσῃ τὸ ἕνα μανίκι του.

—Ἀ! δὲν μπορῶ! Δὲν μπορῶ! ἔλεγε ἀναστενάζοντας. Δὲν χωράει!...

—Τί λές; Θὰ προτιμοῦσες νὰ εἶχες τὸ μανδύα τοῦ λοχία; τοῦ σφύριξε ὁ Ρουλταμπίλ.

—Ὤ! αὐτὴ θὰ μοῦ ἐρχόταν σὰν γάντι, γιατὶ ὁ λοχίας ἔχει τὸ ἴδιο μπόϊ μὲ μένα! ἀπάντησε ὁ Λὰ Καντέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ τρέμῃ.

—Ἐκτὸς αὐτοῦ, πρόσθεσε ὁ Ρουλταμπίλ, θὰ γινόσουν μονομιᾶς λοχίας, πρᾶγμα καθόλου δυσάρεστο...

—Μὴν ἀστειεύεσαι, Ρουλταμπίλ, Νά τον!... Νά τον!... Μᾶς ἔφτασε! Τώρα θὰ μᾶς ξεμασκαρέψῃ!... Δὲν ξέρεις πῶς φοβᾶμαι!... Τρέμω ὁλόκληρος!...

—Βάδιζε χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τίποτε!... Μὴ βγάζεις τώρα τὸ μανδύα σου ἀπ' τοὺς ὤμους σου!.. Ἂν τρέμεις, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα!...

—Γιατί;

—Γιατὶ πρέπει, μόλις ὁ λοχίας φτάσει δίπλα μας, νὰ γυρίσῃς μὲ ὅλη σου τὴν ἡσυχία πίσω καὶ νὰ τοῦ καταφέρῃς μιὰ τρομερὴ γροθιὰ ποὺ νὰ τὸν ἀφήσῃ ξερὸ κάτω, χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα... Ἂν ἀποτύχεις, εἴμαστε χαμένοι... Αὔριο κιόλας θὰ μᾶς τουφεκίσουν...

—Θεέ μου! Πότε θὰ ἡσυχάσουμε ἐπιτέλους, граύλισε ὁ Λὰ Καντὲρ ποὺ ἔτρεμε κυριολεκτικῶς ἀπ' τὸν τρόμο του.

Μά, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ρουλταμπὶλ τὸν εἶδε μὲ μιὰ ἀπέραντη εὐχαρίστησι νὰ σφίγγῃ τὴν πελώρια γροθιά του. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ λοχίας τῶν πυροσβεστῶν τοὺς πλησίασε, βλαστημῶντας καὶ χειρονομῶντας.

Τότε ἔγινε ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ὁ Λὰ Καντὲρ γύρισε πίσω «μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία», ὅπως τοῦ εἶχε συστήσει ὁ Ρουλταμπίλ, σήκωσε τὸ χέρι του προσποιούμενος ὅτι θὰ χαιρετοῦσε, καὶ μὲ ὅλη του τὴ δύναμι κατάφερε στὸ μέτωπο τοῦ ὑπαξιωματικοῦ τὴν τρομερὴ γροθιά του.

Ὁ Γερμανὸς δὲν ἔβγαλε οὔτε ἕνα στεναγμό. Ἔπεσε σὰν κεραυνοβολημένος σ' ἕνα ρυάκι ποὺ κυλοῦσε τὰ μαῦρα του νερὰ κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου.

—Διάβολε! Θὰ μοῦ λερώσῃ τὸν καινούργιο μου μανδύα! φώναξε ὁ Λὰ Καντέρ, ὁρμῶντας πρὸς τὸ πτῶμα καὶ τραβῶντας το πρὸς αὐτόν.

Ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸ Ρουλταμπίλ, ἐπρόσθεσε:

—Λὲς ὅτι τὸν πέτυχα καλά;

—Ταξειδεύει κιόλας ὁ φτωχὸς στὸν ἄλλο κόσμο!... Μὰ ἂς μὴν χάνουμε τὴν ὥρα μας... Δόσε μου τὸ μανδύα σου καὶ τὴν κάσκα σου νὰ τὰ βάλω μέσα στὸ ἁμάξι καὶ φόρεσε γρήγορα τὸ δικό του μανδύα καὶ τὴ δική του κάσκα... Ἀ! τὰ φόρεσες κιόλας!...Μπράβο!... Τώρα μοῦ εἶσαι ὡραιότατος... Διάβολε! Πρέπει νὰ σ' ὑπακούω... γιατὶ εἶσαι λοχίας.

—Καὶ τί θὰ τὸ κάνουμε τὸ πτῶμα τώρα; ρώτησε ὁ Λὰ Καντέρ. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀφήσουμε ἐδῶ...

—Ὄχι!... Φορτώσου το γρήγορα στοὺς ὤμους σου!

—Ἔχουμε φτυάρι καὶ σκεπάρνι... Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ θάψουμε; ρώτησε ὁ Λὰ Καντέρ, καθὼς φορτωνόταν τὸ πτῶμα...

—Καὶ νὰ κάνουμε καὶ τάφο!.. Ἔ;... Καὶ νὰ τοῦ βάλουμε καὶ σταυρό... Βάδιζε, γρήγορα!...

Σὲ μερικῶν βημάτων ἀπόστασι ἀπὸ κεῖ ὁ Ρουλταμπὶλ εἶχε δῆ κιόλας ὅτι τὸ ρυάκι ριχνόταν σὲ μιὰ μεγάλη δεξαμενή, ἡ ὁποία χωρὶς ἄλλο θὰ ἦταν πολὺ βαθειά, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὰ νερὰ ποὺ χυνόντουσαν σ' αὐτή. Ἐκεῖ λοιπὸν τὸ πτῶμα τοῦ Γερμανοῦ ὑπαξιωματικοῦ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξαφανιστῇ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος.

Σὰν ἔφτασαν μπρὸς στὴ δεξαμενή, ὁ Ρουλταμπὶλ πῆρε ἕνα σκοινὶ ἀπὸ τὸ ἁμάξι καὶ ἔδεσε μ' αὐτὸ δυὸ μεγάλες πέτρες στὸ πτῶμα τοῦ λοχία, τὸ ὁποῖο πέταξαν κατόπιν μέσ' στὸ νερὸ κι' ἀπομακρύνθηκαν.

Ἔξαφνα, ὁ Λὰ Καντέρ, ὁ ὁποῖος εὕρισκε ὅτι ἡ περιπέτειές τους ἦσαν πολλὲς γιὰ μιὰ νύχτα, ρώτησε:

—Μὰ γιατὶ δὲν γυρίζουμε... Ἂν ἀργήσουμε ἀκόμα, οἱ δυὸ πυροσβέστες θὰ βγοῦν ἀπ' τὸ «ἰδιαίτερο» τῆς κυρᾶς Χλοῦπφελ καὶ θ' ἀντιληφθοῦν ὅτι τοὺς κλέψαμε τοὺς μανδύες τους καὶ τὶς κάσκες τους...

—Ἔ;... θὰ νομίσουν ὅτι κάποιος τοὺς τὶς ἐπῆρε γιὰ ν' ἀστειευθῇ, προπάντων ὅταν θὰ δοῦν ὅτι λείπει καὶ τὸ ἁμάξι τους.

—Ὥστε δὲν θὰ τοὺς τὸ ἐπιστρέψῃς;

—Καὶ τί θέλεις νὰ τὸ κάνω γιὰ νὰ τὸ κρατήσω; Μήπως μπορῶ νὰ τὸ φυλάξω μέσα στὴν τσέπη μου.

—Τότε...

—Τότε, ὅταν δὲν θὰ τὸ χρειαζόμαστε πειά, θὰ τὸ ἀφήσουμε σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε γωνία, ὅπου θὰ μπορέσουν νὰ τὸ ξαναβροῦν..Σὲ προειδοποιῶ μόνο, ὅτι θὰ κρατήσω τὴ σκάλα, τὸ τσεκοῦρι καὶ τ' ἄλλα συνεργα..

—Καὶ νομίζεις, ὅτι οἱ δυὸ πυροσβέσται δὲν θὰ καταγγείλουν τὴν ἐξαφάνισί τους στοὺς προϊσταμένους των;

—Ὄχι, δὲν θὰ ποῦν λέξι, γιατὶ ἔχουν εὐθύνη γιὰ ὅλ' αὐτά, φιλαράκο μου.. Μὴ φοβᾶσαι! Θὰ σκεπάσουν ὁπωσδήποτε τὸ πρᾶγμα γιὰ νὰ μὴ βροῦν τὸ μπελᾶ τους... Πάντως, ὅ,τιδήποτε καὶ νὰ συμβῇ, ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ τοὺς ἐπιστρέψω οὔτε τοὺς μανδύες, οὔτε τὶς κάσκες...

—Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν κάνεις καλά... Καὶ τί σοῦ χρειάζονται...

—Διάβολε!... Μόνο μ' αὐτὲς θὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε κι' ἄλλους τέτοιους νυχτερινοὺς περιπάτους..

—Ἀ! ἄ! εἶπε ὁ Λὰ Καντέρ. Ἐγώ, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, θὰ σοῦ πῶ ὅτι ἀρχίζω νὰ κουράζωμαι ἀπ' αὐτὸν τὸν περίπατό μας. Δὲν γυρίζουμε πίσω;

—Ὄχι ἀκόμα... Εἶνε τόσο καλὰ ἔξω... Κάνει κανεὶς ὅ,τι θέλει, βλέπει τὰ πάντα, ἀκούει, μαθαίνει, κύττα!... κύττα!... Δὲν σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ θέαμα τῆς φωτιᾶς τῆς κολάσεως τῶν ἐργοστασίων;...

—Φοβᾶμαι μήπως μᾶς κάψει! ψιθύρισε ἀνατριχιάζοντας ὁ Λὰ Καντέρ.

Μὰ ὁ Ρουλταμπίλ, χωρὶς ν' ἀσχοληθῇ περισσότερο μὲ τὴν ἀκεφιὰ τοῦ συντρόφου του, ἄρχισε νὰ προχωρῇ τόσο γρήγορα, ὥστε ὁ Λὰ Καντέρ, ὁ ὁποῖος ἔσπρωχνε ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ ἁμάξι μὲ δυσκολία τὸν ἀκολουθοῦσε...

—Μὰ ποῦ τρέχεις ἔτσι; μουρμούριζε ξοπίσω του. Δὲν βλέπεις ὅτι εἶνε κόσμος ἐκεῖ κάτω;... Τί εἶν' ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ κάτω;... Βλέπω ἕνα σωρὸ ἀξιωματικούς... Ὢ! Θεέ μου... δὲν ὀνειρεύομαι!... Ρουλταμπίλ! Ρουλταμπίλ! Κύτταξε ἐκεῖ, μέσα στὸν ὅμιλο, πίσω ἀπ' τοὺς ἀξιωματικούς... Ὁ Βλαντιμίρ! Ὁ Βλαντιμίρ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ πρίγκηψ Ἐρρῖκος τοῦ Μέκλεμπουργκ.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ **ΤΟΥ GREG**

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ ΒΙΛΕΛΜΙΝΑ ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΗΠΑ ΕΡΡΙΚΟ ΤΟΥ ΜΕΚΛΕΜΠΟΥΡΓΚ

(Ἕνας γάμος ποὺ κατασυγκίνησε τὴν Εὐρώπη)

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1901, στὴ μητρόπολι Γκρούτε-Κὲρκ τῆς Χάγης ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς νεαρῆς τότε βασιλίσσης τῆς Ὀλλανδίας Βιλελμίνης, μὲ τὸν φτωχὸ ἀλλὰ ἀθλητικὸ κι' αὐστηρῆς ἀνδρικῆς ὡμορφιᾶς πρίγκηπα Ἐρρῖκο τοῦ Μεκλεμβούργου.

Εἶνε γνωστὸ τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο τῆς βασιλικῆς νύμφης μὲ τὸν νεαρὸ πρίγκηπα. Φανατικοὶ θιασῶται τοῦ ἀθλητισμοῦ κ' οἱ δυό τους, εἶχαν λάβει μέρος σὲ πολλοὺς ἀγῶνες μοτοσυκλέττας κι' ἡ χαριτωμένη ἐστεμμένη ἀθλήτρια δὲν ἄργησε νὰ ἀγαπήσῃ τρελλὰ τὸν σεμνὸ πρίγκηπα.

Στὴν ὁρμὴ τῆς καρδιᾶς της παραμέρισε ἐμπόδια γιὰ πολλοὺς ἀνυπέρβλητα. Ἦταν ἡ ἀγαπημένη βασίλισσα ἀρκετῶν ἑκατομμυρίων πλουσίων καὶ νοικοκύρων ὑπηκόων, καὶ τὸ κράτος της δεκαπλασιασμένο σχεδὸν σὲ πληθυσμὸ καὶ ἔκτασι ἀπ' τὶς ἀπέραντες κτήσεις του στὴν Ἀφρική. Ἦταν ὁ στόχος τῶν πιὸ θερμῶν διπλωματικῶν βλέψεων πολλῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποῖες ἐπιθυμοῦσαν στενώτερη προσέγγισι μαζύ του.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπέρριψε ἀρκετὲς προτάσεις γάμου μὲ ζηλευτοὺς μνηστῆρας — πρίγκηπας τῶν λαμπροτέρων καὶ ἰσχυροτέρων Αὐλῶν τῆς Εὐρώπης —ἀποφάσισε νὰ παντρευθῇ τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιᾶς της πρίγκηπα Ἐρρῖκο, παρ' ὅλη τὴν μειονεκτική του θέσι.

Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρουμε, ὅτι εἶχε μὲν λαμπρὸ ὄνομα ὁ πρίγκηψ— ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω καὶ στὸ ἀγγελτήριο — ἀλλὰ ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πάμπτωχος. Ἁπλὸς ὑπολοχαγὸς στὸν πρωσικὸ στρατό, εἶχε γιὰ μόνη του περιουσία τὸ μισθό του, ὁ ὁποῖος δὲν ξεπερνοῦσε τὶς δώδεκα χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνο, δηλαδὴ τὶς 84 χιλιάδες σημερινὲς δραχμές!...

Ὁ θεῖος καὶ κηδεμών του μάλιστα, ὁ βασιλεύων-δοὺξ τοῦ μικροσκοπικοῦ πριγκηπάτου τοῦ Μεκλεμβούργου - Σβέριν ἦταν τόσο φτωχός, ὥστε γιὰ γαμήλιο δῶρο στὴ βασιλικὴ νύμφη του μπόρεσε νὰ στείλῃ μόνον ἕνα ταπεινὸ ἀσημένιο σερβίτσιο τοῦ τσαγιοῦ!

Ἐνθουσιασμένος ὁ λαὸς τῆς Ὀλλανδίας ἀπὸ τὴν εἰδυλλιακὴν χειρονομίαν τῆς νεαρᾶς του βασιλίσσης, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι στὸν γάμο αὐτόν, τὸν σύμφωνο μὲ τὶς εὐγενικὲς κλίσεις τῆς καρδιᾶς της. Κι' οἱ ὑπεύθυνοι ὑπουργοί της ὄχι μόνον δὲν σώριασαν μπροστά της τὰ συνηθισμένα διπλωματικὰ προσκόμματα τῶν βασιλικῶν γάμων, ἀλλὰ συνεπαρμένοι κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὸν γενικὸ ἐνθουσιασμὸ διέταξαν τὸν γαμόσυνο σημαιοστολισμὸ τῆς πρωτευούσης Χάγης, κι' ὠργάνωσαν τὶς τελετὲς τοῦ γάμου μὲ τὸν πανηγυρικώτερο τρόπο!

Ἡ περιεργότερη ὅμως λεπτομέρεια τῶν βασιλικῶν αὐτῶν γάμων ἦταν τὸ ἀγγελτήριό τους, τὸ ὁποῖο ἐστάλη στὶς ξένες Αὐλὲς καὶ στὶς ξένες κυβερνήσεις. Δὲν τὸ συνέταξαν οἱ ἁρμόδιοι ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἢ οἱ σχετικοὶ Μεγάλοι Αὐλάρχαι — ὅπως συνήθως γίνεται σὲ τέτοιες περιστάσεις, — ἀλλά, γιὰ τὸ εἰδυλλιακώτερον τοῦ πράγματος, τὸ συνέταξαν οἱ ἴδιοι νεαροὶ ἐρωτευμένοι!

Σᾶς τὸ παραθέτουμε ὁλόκληρο. Εἶνε πλούσιο στοὺς τίτλους τῶν εὐτυχισμένων μνηστήρων — ὅπως ἁρμόζει ἄλλωστε στὶς ὀνομαστὲς οἰκογένειές τους — ἂν καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς παραλείπονται ἀπὸ συχνὰ κλπ. κλπ. Ἀλλὰ εἶνε καὶ λακωνικώτατο στὴν οὐσία τοῦ κειμένου, ὅπως ἐπίσης ἁρμόζει στὸ εὐγενικὸ καὶ τρυφερὸ αἴσθημα ποὺ προκάλεσε τὴ σύνταξί του.

Ἀπολαῦστε το.

—«*Ἡμεῖς, Ἐρρῖκος-Βλαδίμηρος-Ἀλβέρτος-Ἐρνέστος, δοὺξ τοῦ Μεκλεμβούργου, πρίγκηψ τοῦ Βέντεν, τοῦ Σβέριν καὶ τοῦ Ράτσεμπουργκ, κόμης τοῦ Σβέριν κλπ. κλπ., ἡλικίας 24 ἐτῶν, διαμένων εἰς Σβέριν, υἱὸς τῆς Αὐτοῦ Βασιλικῆς Ὑψηλότητος τοῦ ἀειμνήστου Μεγάλου δουκὸς τοῦ Μεκλεμβούργου Φρειδερίκου-Φραγκίσκου Β', πρίγκηπος τοῦ Βέντεν, τοῦ Σβέριν καὶ τοῦ Ράτσεμπουργκ, κόμητος τοῦ Σβέριν κλπ. κλπ. καὶ τῆς Αὐτῆς Βασιλικῆς Ὑψηλότητος τῆς πριγκηπίσσης τοῦ Σβάρτσμπουργκ Μαρίας-Καρολίνας-Αὐγούστας.*

...«*Καὶ Ἡμεῖς, Βιλελμίνη-Ἑλένη-Παυλίνα-Μαρία, ἐλέῳ Θεοῦ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας, πριγκήπισσα τῆς Ὀράγγης-Νάσσαου κλπ. κλπ., ἡλικίας 20 ἐτῶν, διαμένουσα ἐν Χάγῃ, κόρη τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ ἀειμνήστου Γουλιέλμου - Ἀλεξάνδρου - Παύλου - Φρειδερίκου - Λουδοβίκου, βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας, πρίγκηπος τῆς Ὀράγγης-Νάσσαου, μεγάλου δουκὸς τοῦ Λουξεμβούργου κλπ. κλπ., καὶ τῆς Αὐτῆς Βασιλικῆς Ὑψηλότητος τῆς πριγκηπίσσης Ἀδελαΐδος-Ἔμμας - Βιλελμίνης - Θηρεσίας, πριγκηπίσσης τῆς Βαλδέκης καὶ τῆς Πυρμόντης.*

...«*Γνωστοποιοῦμεν διὰ τῆς παρούσης μας ἀναγγελίας, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 105 τοῦ Κώδικος τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ὅτι ἀπεφασίσαμεν νὰ συνέλθωμεν εἰς ἀμοιβαίαν γάμου κοινωνίαν, ὁρίζοντες ἐν καιρῷ τὴν σχετικὴν ἡμερομηνίαν καὶ τόπον τῆς τελέσεώς της.*

—«*Ὑπογραφαί: ΕΡΡΙΚΟΣ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ - ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΕΡΝΕΣΤΟΣ, ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΜΕΚΛΕΜΒΟΥΡΓΟΥ. — ΒΙΛΕΛΜΙΝΗ.*»

Ὅπως βλέπουμε, κι' ἐδῶ ἀκόμη ἐβασίλευσεν ἡ ἀμείλικτη τυπικότης, ἡ ὁποία δίδει τὰ πρωτεῖα στὸν ἄνδρα σὲ ὅλες τὶς νομικές του καὶ κοινωνικὲς δοσοληψίες, κι' ἂς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνδρας ἕνας ἁπλὸς ὑπολοχαγὸς καὶ δοὺξ μπροστὰ στὴν «Ἐλέῳ Θεοῦ» βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας καὶ κυρίαρχο τόσων ἑκατομμυρίων ψυχῶν, ποὺ κατοικοῦν τὸ εὐρωπαϊκό της κράτος καὶ τὶς ἀπέραντες κτήσεις της!..

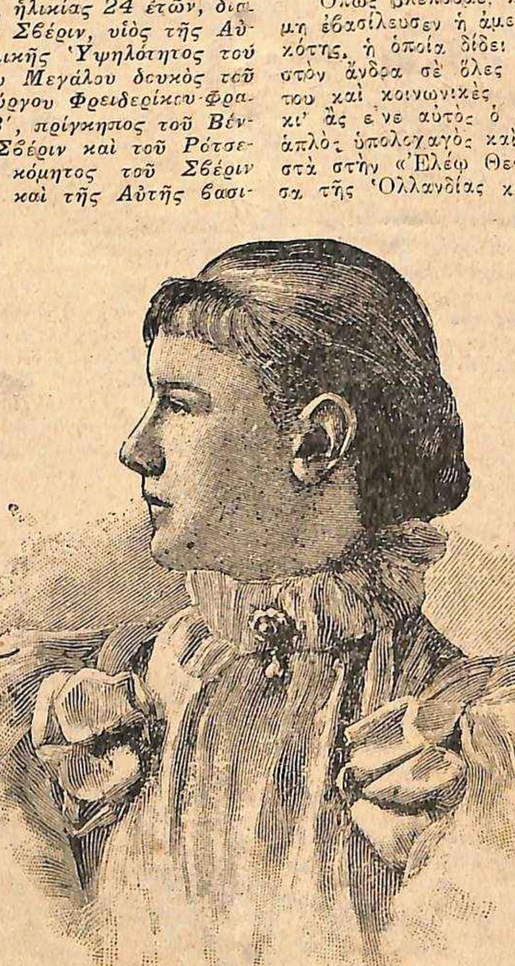

Ἡ λαοφιλεστάτη Βασίλισσα Βιλελμίνα

Ἂς συμπληρώσουμε τώρα τὴ μικρή μας ἱστορία, μὲ λίγες λεπτομέρειες γιὰ τὸν μεγαλοπρεπέστατο γάμο τῶν νεαρῶν ἡρώων μας. Ἡ κατακλυσμιαία βροχὴ ποὺ ἐνέσκηψε τὴν ἡμέρα τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου στὴ Χάγη, ὄχι μόνον δὲν ἐμπόδισε τὴ συρροὴ τοῦ πλήθους σὲ ἀφάνταστο βαθμό, ἀλλὰ θεωρήθηκε κι' ἀπὸ ὅλους καλὸς οἰωνός.

Τὸ ἐνθουσιασμένο πλῆθος παρ' ὅλη τὴ θύελλα, ἔμεινε ἀκλόνητο στὴ θέσι του καὶ ζητωκραύγαζε μὲ ἀληθινὴ συγκίνησι τοὺς μουσκεμμένους σὰν παπιὰ νεονύμφους συζύγους, οἱ ὁποῖοι ξεχνῶντας, μπρὸς στὴν εὐτυχία τους, τὸ ἀπρόοπτο οὐράνιο λουτρό, δὲν ἔπαυαν νὰ χαιρετοῦν τὸν κόσμο μὲ μάτια δακρυσμένα ἀπ' τὴ συγκίνησί τους.

Στὸ πρακτικὸ τοῦ γάμου ὑπόγραψαν, ὡς μάρτυρες, ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ, ὁ δόκτωρ Λανκφελίμπ μόνον. Ἀλλὰ ἐκ μέρους τῆς ἐστεμμένης νύμφης, οἱ κ. κ. Μ. Α. Φὰν Μάμεν φὰν Ἔλνες, πρόεδρος τῆς Γερουσίας, ὁ Μ. Ι. Γ. Γκλάϊχεν, πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ὁ ἀντιστράτηγος Γ. Φέρσπικ, γενικὸς ὑπασπιστὴς τῆς βασιλίσσης, ὁ βαρῶνος φὰν Χάρδενμπρεκ, μέγας αὐλάρχης της, ὁ ἀντιστράτηγος κόμης ντὲ Μονσώ, ἀρχηγὸς τοῦ Στρατιωτικοῦ Οἴκου της, κι' ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου Γ. Β. Σῶρερ.

Ὁ δὲ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐχρησίμευσε ὡς «μέγας ληξίαρχος», γιὰ τὴ σύνταξι τοῦ ἱστορικοῦ πρακτικοῦ τοῦ γάμου των.

Ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη τότε συνεκινήθη βαθειὰ ἀπ' τὸν γάμο αὐτόν, γιατὶ ἦταν ἕνα γεγονὸς ἀσυνήθιστο, ἐντελῶς, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Τότε βασίλευε περισσότερο, παρὰ στὶς ἡμέρες μας, ὁ ἀμείλικτος ὑπολογισμὸς τὰ συνοικέσια τῶν ἐστεμμένων. Γιὰ νὰ παντρευτῇ δὲ ἔστω καὶ μιὰ ἁπλῆ πριγκήπισσα ἢ ἕνας πρίγκηψ, χρειαζόντουσαν προηγουμένως πολύμηνες διπλωματικὲς συνεννοήσεις μεταξὺ τῶν κυβερνήσεων τῶν ἐνδιαφερομένων κρατῶν.

Τὰ κράτη ζητοῦσαν νὰ ἱκανοποιήσουν ἀπ' τὸν προσεχῆ πριγκηπικὸ γάμο πολλὰ καὶ διάφορα συμφέροντά τους, κι' ὅσο γιὰ τοὺς μελλονύμφους ἀφῆστε τους· Οὔτε κἂν τοὺς ρωτοῦσαν!..

Γι' αὐτὸ κι' ἡ εἰδυλλιακή, ἡ γεμάτη ἀπὸ εὐγενικὴ τόλμη χειρονομία τῆς νεαρᾶς βασιλίσσης προξένησε κατάπληξι στοὺς ψυχροὺς συμφεροντολόγους διπλωματικοὺς κύκλους κι' ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸ στὶς εὐαίσθητες καὶ ρωμαντικὲς λαϊκὲς μάζες ὅλων τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης!

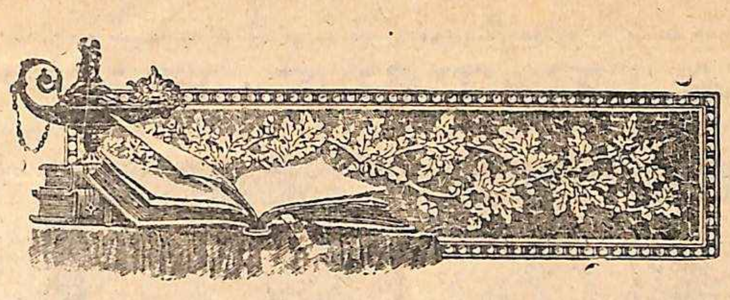

Η ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΟΥΝΕΛ ΤΟΥ ΜΟΝ-ΣΕΝΙ

Ἡ τρελλὴ ζητιάνα κ' ἡ ἱστορία της. Πῶς τὴν ἀγάπησαν δυὸ νέοι φίλοι. Τί κάνει ἡ ζήλεια. Ἡ προδοσία ποὺ σκοτώνει. Ἡ μεταμέλεια τοῦ προδότου. Ἡ τραγική του αὐτοκτονία.

ΠΑΝΤΟΥ καὶ πάντοτε ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ παραμένει ἡ ἴδια. Πλούσιος ἢ φτωχός, ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται στὸ πεπρωμένο του καὶ δὲν μπορεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ ἀποφύγῃ...»

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ βαρῶνος κ. Λ. ντὲ Φιγκιὲ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἀκολούθησε τὸν ἐπιστάτη γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν ἐπίσκεψι τῶν ἔργων τοῦ τοῦνελ τοῦ Μὸν-Σενί.

Ὁ βαρῶνος Λ. Φιγκιέ, ὁ διάσημος Γάλλος ἐπιστήμων καὶ συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε ταξειδέψει ἐπανειλημμένως στὴν Ἰταλία κ' εἶχε περάσει τὴν ἐπικίνδυνη διαδρομὴ τοῦ Μὸν-Σενὶ μεταξὺ τῆς πόλεως Σοῦζα καὶ Σαὶν-Μισέλ, παρακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον τὰ ἔργα τοῦ ἀνοίγματος τοῦ τοῦνελ καὶ εἶχε πάει ἐκεῖ νὰ τὰ ἐπισκεφθῇ.

Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, στὴ πολίχνη τοῦ Μόντα, ὁ κ. Φιγκιὲ κι' ὁ ἐπιστάτης τῶν ἔργων, ὁ Κοσκολίν εἶχαν καθήσει νὰ προγευματίσουν καὶ νὰ ξεκουραστοῦν, κάτω ἀπὸ ἕνα μικρὸ κιόσκι, σκεπασμένο μὲ ἀγράμπελες κι' αἰγοκλήματα. Ἐνῶ ἔτρωγαν, μιὰ νέα, φτωχικὰ ντυμένη, τοὺς πλησίασε καὶ χωρὶς νὰ μιλήσῃ στάθηκε κοντὰ στὸ τραπέζι τους. Ἀφοῦ πῆρε ἀπ' αὐτοὺς μιὰ μικρὴ βοήθεια, πῆγε σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι, κατόπιν σὲ ἄλλο, κι' ἀμίλητη πάντοτε, ἔπαιρνε ὅ,τι τῆς ἔδιναν οἱ ἐργάτες, πότε ἕνα φροῦτο, πότε λίγο ψωμί, πότε καμμιὰ δεκάρα. Χωρὶς νὰ εὐχαριστῇ κανένα, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ κενό, ἡ νέα πήγαινε ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι καὶ οἱ ἐργάτες, συνηθισμένοι στὴν παρουσία της, τῆς ἔδιναν μὲ προθυμία τὴ μικρὴ συνδρομή τους. Ἡ νέα, ἀφοῦ μάζεψε μέσα σ' ἕνα μανδῆλι ὅσα τῆς ἔδωσαν, ἀπομακρύνθηκε κατόπιν ἀδιάφορη κι' ἀπαθής, ὅπως εἶχε ἔλθει.

Ἡ παράδοξη συμπεριφορὰ τῆς κόρης αὐτῆς κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Φιγκιὲ καὶ μὲ περιέργεια ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸν ἐπιστάτη. Ὁ Κοσκολὶν προθυμοποιήθηκε νὰ διηγηθῇ στὸν βαρῶνο τὴν τραγικὴ ἱστορία τῆς κόρης.

—Εἶνε μιὰ δυστυχισμένη τρελλή, τοῦ εἶπε μὲ οἶκτο. Τὴν ἀφίνουν νὰ γυρίζῃ ἐλεύθερα γιατὶ οὔτε βλάπτει, οὔτε ἐνοχλεῖ κανένα καὶ ὅλοι τὴ λυποῦνται. Κατάγεται ἀπὸ τὸ Μπαρτσιὲς κι' ὀνομάζεται Μαργαρίτα, μὰ εἶνε πιὸ γνωστὴ ὡς «ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Αὐστριακοῦ». Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία της.

Μὴ νομίζετε πὼς ἡ Μαργαρίτα ἦταν πάντοτε στὴ θλιβερὴ κατάστασι ποὺ τὴ βλέπετε τώρα. Ἀπεναντίας ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὡμορφες καὶ τὶς πιὸ εὔθυμες χωριατοποῦλες τῆς περιφερείας τοῦ Μπαρτσιές. Δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπὸ τοὺς χοροὺς ποὺ γίνονται ἐδῶ τὶς Κυριακές, τὸ ἀπόγευμα. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ καλύτερη χορεύτρια ὅλης τῆς περιφερείας καὶ τὸ χαρούμενο γέλιο της σκόρπιζε τὴ χαρὰ τριγύρω της. Δυστυχῶς, αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀγάπη της γιὰ τὶς διασκεδάσεις στάθηκε ἡ αἰτία τοῦ δράματος ποὺ ἐπακολούθησε.

Σήμερα τὸ πρωΐ σᾶς ἔδειξα τὶς διατρητικὲς μηχανὲς τὶς ὁποῖες χειρίζονται δυὸ ἐργάτες καὶ μ' αὐτὲς ἀνοίγουν τὸ βράχο. Ὁ ἕνας ἐργάτης χειρίζεται τὶς διατρητικὲς ἀτσαλένιες λόγχες κι' ὁ ἄλλος τὴ βολὴ τοῦ νεροῦ ποὺ καθαρίζει τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ βράχου ἀπὸ τὶς πέτρες καὶ τὰ χώματα. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μηχανὲς εἴχαμε τοποθετήσει δύο ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ἐργάτες μας. Ὁ ἕνας ἦταν Ἰταλὸς καὶ λεγόταν Πιέτρο Μπάμπα, ὁ ἄλλος ἦταν Αὐστριακός. Ὁ Πιέτρο ἦταν ἕνα γερὸ κι' ἐργατικὸ παλληκάρι, θερμοκέφαλος, ὅπως οἱ περισσότεροι συμπατριῶτες του, ἀλλὰ πονηρὸς καὶ ὑποκριτὴς συγχρόνως καὶ μὲ ὕπουλο χαρακτῆρα. Ὁ Αὐστριακὸς ἦταν ἀφοσιωμένος στὴ δουλειά του, ἀπέφευγε τὴ συναναστροφὴ τῶν συναδέλφων του καὶ δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ τὸν ἐνοχλοῦν μὲ ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις. Ὅταν ἦρθε στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ προσληφθῇ στὰ ἔργα τοῦ τοῦνελ, οἱ ὑπάλληλοι μὲ κόπο κατώρθωσαν νὰ τὸν πείσουν νὰ τοὺς δείξῃ τὰ χαρτιά του γιὰ νὰ τὸν ἐγγράψουν στὰ κατάστιχα τῶν ἐργατῶν καὶ τοῦ ἐλέγχου. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἐργάτες, ὁ Ἰταλὸς κι' ὁ Αὐστριακός, ἦσαν, ὅπως σᾶς εἶπα, προσκολλημένοι στὴν ἴδια μηχανή, ἐργαζόντουσαν μαζὺ ὅλην τὴν ἡμέρα καὶ δὲν χωρίζονταν οὔτε τὸ βράδυ, οὔτε τὶς Κυριακὲς στὸ χορό. Ἔτσι γνωρίστηκαν καὶ οἱ δυὸ μὲ τὴ μικρούλα Μαργαρίτα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὴν ἐρωτευθοῦν παράφορα καὶ οἱ δυό, καὶ νὰ τὴ ζητήσουν σὲ γάμο. Ἡ νέα δίσταζε ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ προτιμήσῃ, δὲν τοὺς ἔδινε καμμιὰ ὁριστικὴ ἀπάντησι, κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ γελᾷ καὶ νὰ χορεύῃ μαζύ τους. Μά, ὅπως φαντάζεστε, κύριε, αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ!

Μιὰ Κυριακή, μετὰ τὸ χορό, ὁ Ἰταλὸς παρέσυρε σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ τὴν ὡμορφη χωριατοποῦλα καὶ μὲ ἀπότομο τρόπο τῆς εἶπε·

—Πρέπει, Μαργαρίτα, νὰ πάρῃς μιὰ ἀπόφασι καὶ νὰ διαλέξῃς ἕναν ἀπὸ τοὺς δυό. Ἔμαθα πὼς σ' ἀρέσει ὁ Αὐστριακός. Ἂν ἀποφασίσῃς νὰ πάρῃς αὐτόν, ξέρε πὼς θὰ τὸν σκοτώσω πρὶν προφθάσετε νὰ κάνετε τὸ γάμο σας!..

—Κι' ἐγὼ σοῦ λέγω, πὼς ἂν σκοτώσῃς τὸν Βίλχελμ θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγώ! φώναξε πεισμωμένη ἡ Μαργαρίτα καὶ τοῦ γύρισε τὶς πλάτες.

Ὀκτὼ μέρες μετὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ἡ Μαργαρίτα ἀνήγγειλε ἐπισήμως ὅτι θὰ παντρευόταν τὸν Βίλχελμ Μπροῦνερ.

Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου τους ὅμως ἔγινε ξαφνικὰ κάτι τὸ ἀπροσδόκητο. Τέσσερες Βερσαλλιέροι καὶ δύο χωροφύλακες ἔφθασαν στὸ χωριὸ καὶ τράβηξαν ἴσα στὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρείας.

Ὅλοι ἀναρωτιόντουσαν τί τάχα νὰ συνέβαινε καὶ τὰ σχόλια ἔπαιρναν κι' ἔδιναν...

Σὲ λίγο ἕνας ὑπάλληλος βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μαζὺ μὲ τοὺς Βερσαλλιέρους, μπῆκαν ὅλοι μαζὺ στὸ τοῦνελ καὶ διευθύνθηκαν κατ' εὐθεῖαν στὴ διατρητικὴ μηχανή, ὅπου ἐργαζόντουσαν ὁ Πιέτρο καὶ ὁ Βίλχελμ.

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ Βίλχελμ Μπροῦνερ; — ρώτησε ἕνας Βερσαλλιέρος τὸν Αὐστριακό.

—Μάλιστα!

—Ἔχουμε ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον σου, ἀπὸ τὸ στρατολογικὸ τμῆμα τῆς Βιέννης. Ἀκολούθησέ μας!

Ἔτσι μαθεύτηκε πὼς ὁ Βίλχελμ ἦταν λιποτάκτης τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ. Ὁ νέος αὐτὸς μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δὲν θὰ τὸν εὕρισκαν στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, εἶχε ἔλθει στὸ Μὸν-Σενὶ καὶ ζήτησε ἐργασία στὰ ἔργα τοῦ τοῦνελ. Ἦταν τότε τὸ 1859 καὶ ἐπειδὴ ἡ Αὐστρία πολεμοῦσε ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, ἡ λιποταξία ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατο. Ἔτσι ἡ καταδίκη τοῦ ἄτυχου νέου ἦταν ἀναπόφευκτος.

Τὸ δυστυχισμένο παλληκάρι ἀκολούθησε χωρὶς ἀντίστασι τοὺς χωροφύλακες. Μονάχα φεύγοντας ἔρριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα γεμᾶτο παράπονο κι' ἀπελπισία στὸν Πιέτρο. Ὁ Πιέτρο χλώμιασε τρομερά, ὅταν τὸ βλέμμα του ἀντίκρυσε τὰ θλιμμένα μάτια τοῦ συντρόφου του, καὶ ἡ σπασμωδικὲς κινήσεις τοῦ προσώπου του καὶ τῶν χεριῶν του μαρτυροῦσαν ὁλοφάνερα πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ἄθλιος καταδότης τοῦ συντρόφου του.

Τὸ τέλος ἦταν πολὺ θλιβερό, κύριε! Δυὸ μῆνες πέρασαν ἀπὸ τότε καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν εἴχαμε μάθει τίποτε γιὰ τὸν Βίλχελμ. Ἡ Μαργαρίτα δὲν ξαναφάνηκε στὸ χορὸ τῆς Κυριακῆς κι' ὁ Πιέτρο φαινόταν ἀπελπισμένος.

Μιὰ μέρα ὁ Ἰταλὸς δὲν βάσταξε πειά. Ἡ μεταμέλεια τὸν βασάνιζε κι' ἔτσι ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸ σπίτι τῆς Μαργαρίτας καὶ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὸν σύντροφό του.

Ἡ Μαργαρίτα κατοικοῦσε μὲ τὴ μητέρα της σ' ἕνα ἐξοχικὸ φτωχικὸ σπιτάκι. Ζοῦσαν ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα ἑνὸς μικροῦ περιβολιοῦ, στὸ ὁποῖο καλλιεργοῦσαν πατάτες καὶ λαχανικά, τὰ ὁποῖα πωλοῦσαν στὴν πόλι.

Μόλις ὁ Πιέτρο μπῆκε στὸ σπίτι, ἔμεινε καρφωμένος στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὁλόρθη μπροστά του στεκόταν ἡ Μαργαρίτα ντυμένη κατάμαυρα. Τὸ βλέμμα τῆς νέας ἦταν ἀκίνητο καὶ φαινόταν σὰν νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεται τί γινόταν τριγύρω της.

Ὁ Πιέτρο τῆς μίλησε, μὰ ἡ νέα οὔτε κἂν τοῦ ἀπήντησε. Τότε ἡ μητέρα της ἄνοιξε ἕνα παληὸ σεντοῦκι, πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ νέου.

Ἦταν τὸ ἀποχαιρετιστήριο γράμμα ἑνὸς ἑτοιμοθανάτου. Ὁ δυστυχισμένος Βίλχελμ, τὸ εἶχε γράψει λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὴ θανατική ἐκτέλεσί του. Μὲ τρυφερὰ λόγια ἀποχαιρετοῦσε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ τῆς ἔστελνε μέσα στὸ γράμμα του μιὰ τοῦφα τῶν μαλλιῶν του. Φαίνεται πὼς ἔφερε τὸ γράμμα αὐτὸ ἀπάνω του τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεως, γιατὶ ὅταν κατόπιν τὸ βρῆκαν στὴν τσέπη τοῦ νεκροῦ, ὁ φάκελλος ἦταν γεμᾶτος αἵματα καὶ τὰ μαλλιὰ εἶχαν κολλήσει ἀπάνω στὸ χαρτί.

Ὁ ἄτυχος Βίλχελμ εἶχε σφραγίσει τὸν ὕστατο χαιρετισμό του μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του, μὲ τὴν ψυχή του!

Ὅταν διάβασε τὸ ματωμένο γράμμα, ὁ Πιέτρο Μπάμπα ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀλλοφροσύνης στὴ Μαργαρίτα. Καὶ τότε μιὰ λάμψι λογικῆς φώτισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια τῆς νέας καὶ μὲ μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή, φώναξε:

—Δολοφόνε, δολοφόνε!..

Ὁ Ἰταλὸς ἔφυγε σὰν τρελλός...

Αὐτὸς ἦταν ὁ αἴτιος τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ φίλου του. Αὐτὸς εἶχε καταγγείλει τὸν Βίλχελμ ὡς λιποτάκτην, ἐλπίζοντας πὼς θὰ τὸν ἔπαιρναν στὸ στρατὸ καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴ νέα ποὺ ἀγαποῦσε.

Θέλω νὰ πιστέψω, κύριε, πὼς ὁ Πιέτρο οὔτε κἂν διανοήθηκε πὼς ἡ φοβερὴ συνέπεια τῆς προδοσίας του θὰ ἦταν ἡ καταδίκη εἰς θάνατον τοῦ φίλου του!

Ὅλη τὴ νύχτα ἐκείνη, ὁ Πιέτρο γύριζε σὰν δαιμονισμένος στὰ χωράφια. Μερικοὶ ἐργάτες ποὺ ἐ-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η. Α Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Πολλὰ βραδυνὰ κι' ἀπογευματινὰ φορέματα θὰ γαρνίρωνται ἐμπρός, στὸ κορσάζ, μ' ἕνα μεγάλο λουλοῦδι, ὅπως π.χ. μὲ μιὰ θαυμασία ἴριδα ἀπὸ μαῦρο μετάξι ἢ μ' ἕνα ὡραῖο ἀνθισμένο κλωνάρι ἢ τέλος μ' ἕνα πλατὺ φιόγκο μεταξωτό, ἀνοιχτὸ σὰν ἄνθος.

—Μὲ τὰ βραδυνά μας φορέματα θὰ φορέσουμε καὶ γάντια μακρυά, ἀπὸ ζωηρόχρωμο βελοῦδο, ἐντελῶς ἀντιθέτου χρώματος ἀπὸ τὸ φόρεμα.

—'Αργότερα θὰ ζεσταίνουμε τὰ χέρια μας μέσα σὲ βελούδινα ἢ γούνινα μανσόν, τὰ ὁποῖα ἐφέτος θὰ εἶνε πλατειὰ καὶ ἴσια, σὰν μαξιλάρια.

—'Εφέτος θὰ ἰδοῦμε καὶ πολλὰ κοσμήματα ἀπὸ κεχριμπάρι, περιδέραια, σκουλαρίκια, κλπ.

—Τὰ κοσμήματα αὐτά, θὰ πηγαίνουν προπάντων μὲ κίτρινα, μὲ καφὲ καὶ μὲ μαῦρα φορέματα.

—Καθὼς θὰ εἶνε τῆς μόδας καὶ τὸ βυσσινὶ καὶ τὸ κόκκινο χρῶμα, θὰ ἰδοῦμε καὶ πολλὰ κοσμήματα μὲ κόκκινες πέτρες καὶ μὲ κοράλλια.

—'Αλλὰ μὲ βυσσινιὲς καὶ κόκκινες τουαλέττες πηγαίνουν πολὺ καὶ κοσμήματα μὲ μαῦρες πέτρες.

—Καθὼς τὰ περισσότερα νέα χτενίσματα θ' ἀφίνουν ἀσκέπαστα τ' αὐτιά, θὰ εἶνε πάλι πολὺ τῆς μόδας τὰ σκουλαρίκια, καὶ μάλιστα τὰ μακρυὰ καὶ παληοῦ στὺλ σκουλαρίκια.

—'Εφέτος θὰ ἰδοῦμε ἀρκετὰ φορεματάκια ἀπὸ λαινάζ, γαρνιρισμένα μὲ μετάλλινα καρφάκια ἀσημένια ἢ χρυσᾶ ἢ καὶ διαφόρων χρωμάτων.

—"Ενα φόρεμα ἀπὸ λαινὰζ καφὲ θὰ γαρνίρεται μὲ κίτρινα καρφάκια. κι' ἕνα φόρεμα μπλὲ-μαρέν, μὲ γαλάζια καρφάκια.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ μοτὶφ ἀπὸ διαφόρων χρωμάτων καρφιά. Τὰ καρφάκια αὐτὰ θὰ εἶνε ἔτσι καμωμένα, ὥστε θὰ βυθίζουμε τὶς μύτες τους στὸ ὕφασμα καὶ θὰ τὶς ἰσιώνωμε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη μ' ἕνα μικρὸ σφυράκι.

—Μὲ τὰ καρφιὰ αὐτά, θὰ σχηματίζουμε καὶ ὡραῖα μονογράμματα.

—Θὰ ὑπάρχουν καὶ διαφόρων σχεδίων, στρογγυλά, τετράγωνα, τρίγωνα κλπ.

—'Εφέτος θὰ φορέσουμε μακρυὰ ἐπανωφόρια τρουά-κάρ.

—Πολλὰ ἐπανωφόρια θὰ ἔχουν χαμηλοὺς γιακάδες καὶ θὰ συμπληρώνωνται μ' ἐσάρπες ἀπὸ τὸ ἴδιο βελοῦδο, ἀντὶ γούνας.

—Τὸ βράδυ θὰ φορέσουμε παλτουδάκια ἀπὸ βελοῦδο σὲ σχέδιο πελερίνας ἢ ἐσάρπας μὲ μανίκια.

—'Εφέτος θὰ φορεθοῦν ὅσο ποτὲ ἡ ξεχωριστὲς ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι γοῦνες, δηλαδὴ οἱ μπουάδες καὶ ἡ ἐσάρπες, καὶ τὸ δέρμα τῆς ἀλεποῦς, συμπληρωμένο μὲ τεχνητὸ κεφαλάκι.

—Θὰ ἰδοῦμε βέβαια κ' ἐπανωφόρια μὲ ραμμένες γοῦνες στὸν γιακᾶ καὶ στὰ μανίκια ἀλλὰ πολὺ συχνότερα θὰ ἰδοῦμε ἐπανωφόρια ἁπλᾶ, μὲ ξεχωριστὲς γοῦνες, τὶς ὁποῖες θὰ μποροῦμε νὰ φορέσουμε καὶ μὲ κάθε μας ἄλλη τουαλέττα.

—Τὸ χρῶμα τὸ ὁποῖο θὰ ἐπικρατήση στὶς χειμωνιάτικες τουαλέττες μας εἶνε. καθὼς εἴπαμε ἤδη, τὸ βυσσινὶ ἢ μᾶλλον τὸ χρῶμα τῶν ἄγριων μούρων, τὸ ὁποῖο ἔχει λανσάρει ὁ γνωστὸς Παρισινὸς οἶκος μόδας Πατού. Τὸ χρῶμα αὐτὸ εἶνε ἀκόμα πιο γλυκὸ κι' ἀπὸ τὸ βυσσινί.

—"Επειτα ἀπὸ τὸ βυσσινί, θὰ εἶνε τῆς μόδας τὸ μπλέ. τόσο τὸ σκοῦρο ὅσο καὶ τὸ ἀνοιχτὸ τὸ πράσινο, τὸ μελιτζανί, τὸ ρὸζ καὶ τὸ κόκκινο. ἀλλ' ἕνα κόκκινο ὅμοιο μὲ τὸ χρῶμα τοῦ ἄνθους τοῦ γερανιοῦ.

—"Ολ' αὐτὰ τὰ χρώματα θὰ φορεθοῦν τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ θὰ φορέσουμε γαλάζια, κοραλλιά, ρὸζ-παστὲλ καὶ κόκκινο—καρμινίου.

—Τὰ ὁλόμαυρα καὶ τὰ ὁλόλευκα θὰ εἶνε κι' αὐτὰ πάντα τῆς μόδας καὶ θὰ μποροῦμε νὰ τὰ φορέσουμε καὶ ἐφέτος.

—Θὰ φορεθοῦν πολὺ καὶ ἡ ρὸμπ-μαντὼ καὶ μάλιστα μὲ ζιλέδες ἀπὸ γοῦνα σὲ σχέδια κοντοῦ μπολερό, χωρὶς μανίκια καὶ κλειστοὺς στὸ ὕψος τῆς τάγιας.

—Στὸν γιακᾶ τῆς ρὸμπ-μαντὼ μία ἐσάρπα ἀπὸ βελοῦδο θὰ ντραπέρνεται καὶ θὰ δένεται. σκεπάζοντας ὅλο τὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ ζιλέ.

—"Η. ἂν προτιμᾶτε, ἡ ρὸμπ-μαντὼ θὰ εἶνε κλειστὴ μέχρι τοῦ πηγουνιοῦ καὶ θὰ συμπληρώνεται μὲ μιὰ μικρὴ πελερίνα. τὰ δὲ μανίκια τους θὰ εἶνε ὁλόκληρα καμωμένα ἀπὸ γοῦνα

—Μὲ τὰ φθινοπωρινὰ μαῦρα βελούδινα ταγιέρ. θὰ φορέσουμε χαριτωμένες μπλοῦζες μὲ γιακάδες ὑψηλοὺς καὶ γυριστούς, κουμπωτοὺς ἐμπρός, μὲ χοντρὰ μαργαριτάρια μαῦρα καὶ γυαλιστερά.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

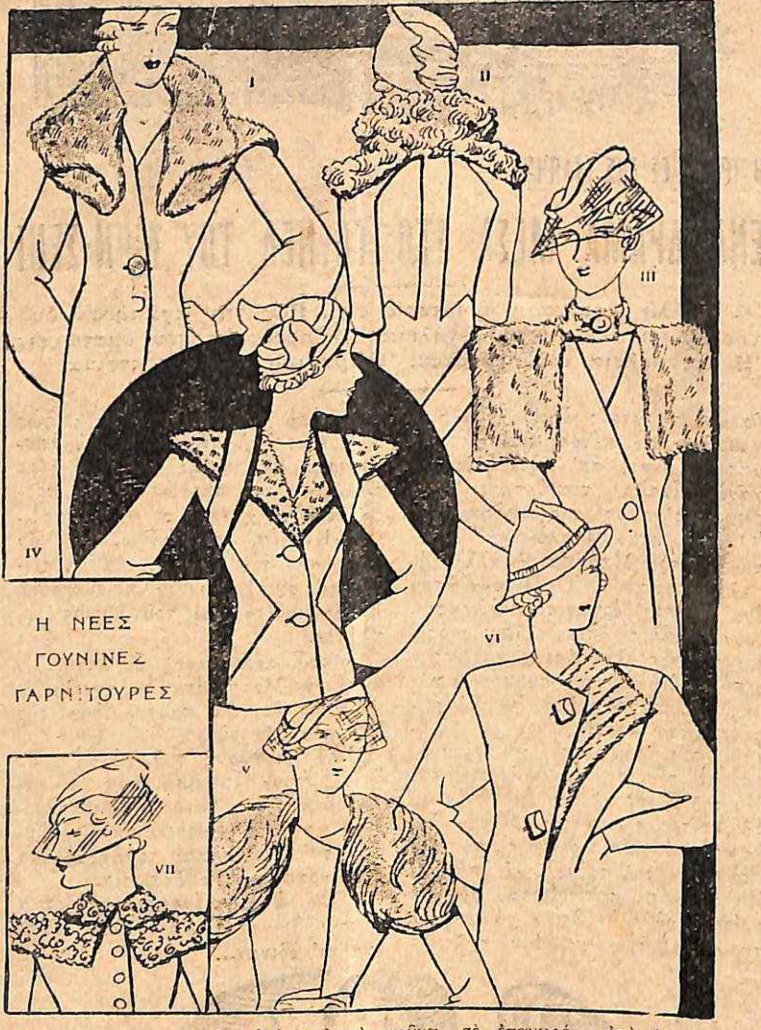

I) Ξεχωριστὸς γιακᾶς ἀπὸ μαλακὴ γοῦνα, σὲ ἐπανωφόρι ἀπὸ λαινάζ. II) Γιακᾶς ἀπὸ γοῦνα σγουρή. III) Ἰδιόρρυθμος γιακᾶς, κουμπωτὸς ἐμπρός. IV) Ἐπανωφόρι ἀπὸ ντρά, γαρνιρισμένο ἀπὸ γοῦνα λεοπαρδάλεως. V) Γοῦνα ἀλεποῦς, σὲ ρὸμπ - μαντώ. VI) Ρεβὲρ ἀπὸ γοῦνα γραμμωτή. VII) Γιακᾶς ἀπὸ ἀστρακάν, μὲ ἐπωμίδες.

γαζόντουσαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὲ μιὰ βιαστικὴ δουλειά, εἶδαν ποὺ γύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν τρελλός.

'Ωστόσο, τὸ πρωῒ ὁ Πιέτρο πῆγε ὅπως πάντοτε στὸ τοῦνελ. Μιὰ φοβερὴ χλωμάδα ἦταν ἁπλωμένη στὸ πρόσωπό του. "Ηταν τόσο ἀφηρημένος ὥστε οὔτε ἔνοιωθε τί γινόταν τριγύρω του.

Τότε συνέβη κάτι, κύριε, ποὺ ὅσα χρόνια κι' ἂν ζήσω, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω!...

'Ο ἐργάτης ποὺ εἶχε πάρει τὴ θέσι τοῦ Βίλχελμ ἦταν νεοφερμένος καὶ ἑπομένως ἀμάθητος στὴ δουλειά του. "Ετσι δὲν μπόρεσε νὰ ἐμποδίση ἐγκαίρως μιὰ ἀπεγνωσμένη πρᾶξι τοῦ Πιέτρο. 'Ο 'Ιταλὸς πλησίασε τὴ μηχανή, παραμέρισε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὸ ἔμβολο καὶ πῆγε καὶ στάθηκε ἀνάμεσα στὶς σφῆνες, κοντὰ στὸ βράχο στὸ σημεῖο ἀκριβῶς, ὅπου θὰ χτυποῦσαν ἡ λόγχες τῆς διατρητικῆς μηχανῆς. Κατόπιν διέταξε τὸν ἐργάτη νὰ «βάλη ἐμπρός». 'Ανύποπτος, ὁ ἐργάτης ὑπήκουσε. Τότε τὰ ἀτσαλένια τρυπάνια ἀντὶ νὰ συντρίψουν τὸ βράχο μὲ τὰ ἀλλεπάλληλα χτυπήματά τους, ἄρχισαν νὰ τρυποῦν τὸ στῆθος τοῦ δυστυχισμένου Πιέτρο καὶ ἀντὶ νὰ τινάζωνται ἀπὸ τὸ βράχο πέτρες καὶ χώματα, τιναζόταν τὸ αἷμα τοῦ 'Ιταλοῦ.

Καὶ τὰ τρυπάνια χτυποῦσαν, χτυποῦσαν ἀλύπητα!...

Σταμάτησαν μονάχα. ὅταν ἀπὸ τὶς φωνὲς τῆς φρίκης τοῦ σαστισμένου ἐργάτη, ὁ ὁποῖος ἄθελά του εἶχε βοηθήσει τὸν σύντροφό του στὴν αὐτοκτονία του, ἔτρεξαν οἱ ἄλλοι ἐργάτες καὶ σταμάτησαν τὴ μηχανή. Μὰ ἡ μηχανὴ εἶχε τελειώσει πειὰ τὸ θανατηφόρο ἔργο της. Τὸ σῶμα τοῦ 'Ιταλοῦ ἦταν διάτρητο, ὅταν κατώρθωσαν οἱ συνάδελφοί του νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ σὲ λίγο ὁ Πιέτρο ξεψύχησε.

Αὐτὴ εἶνε, κύριε, ἡ τραγική [illegible] τῆς «ἀρραβωνιαστικιᾶς τοῦ Αὐστριακοῦ!»

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

'Εσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 ‖ 'Εξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» 'Εξάμηνος » 100 ‖ 'Αμερικῆς » 6
καὶ δι' ὅλην τὴν 'Αφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν 'Ιδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

'Εν 'Αμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt.41) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo — Belge. ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΟΚΟΛΑΤΑ

ΦΛΟΚΑ

Η ἐφετεινὴ

συλλογή μας ὑπερβαίνει κάθε προηγουμένην εἰς τὰ Παρισινὰ Μοντέλλα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Ε. Ἀρβανίτης

'Εγγυώμεθα ὅτι τὰ μεταξωτὰ τοῦ Καταστήματός μας εἶνε ἀπὸ καθαρὰν ζωϊκὴν μέταξαν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΕΩΣ ἔχομεν δὲ συλλογὴν ἐξ ὅλων τῶν ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμοῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

'Απαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε Κυρίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέρμα. 'Εξαλείφει τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς. 'Εκτὸς τῆς λιπαρᾶς κρέμας, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται τὸν χειμῶνα, δύνασθε νὰ ζητήσετε καὶ

ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

στεγνὴ διὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.
Πωλεῖται παντοῦ

chlorodont

Ὡραῖα δόντια

ποὺ λάμπουν σὰν φίλδισι, προκαλοῦν αὐθορμήτως αἴσθημα συμπαθείας. Εἶνε τόσο εὔκολο νὰ ἔχῃ τις ὡραῖα, λευκὰ δόντια μεταχειριζόμενος καθημερινῶς τὴν ἰδεώδη, δροσιστικήν, γευστικωτάτην ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ. Πωλεῖται παντοῦ. Σωληνάριον Δρχ. 14.— Διπλοῦν Δραχ. 22.—

ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ-ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ

'Υπὸ τοῦ παιδιάτρου παθολόγου ΣΠΥΡΟΥ ΜΠΑΛΛΗ
ΑΘΗΝΑΙ Σολωμοῦ 39 (Τηλέφ. 20—287) 8—9 καὶ 2—5

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
εἰδικῶς ἀσχοληθέντος ἐν ΒΙΕΝΝΗ.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ 'Ιατρεῖον 'Ηφαίστου — Κουντουριώτου
11 — 1 καὶ 6 — 7 (Τηλέφ. 40—582)

Τὸ θαυματουργὸν 'Ινδικὸν ἔλαιον

"ΤΡΙΧΟ--ΦΟΙΝΙΞ,,

'Εγκεκριμένον παρὰ τοῦ ὑπουργείου 'Υγιεινῆς, τυγχάνει φυτικὸν παρασκεύασμα καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βαφῆς μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθείσας τρίχας εἰς τὸ προηγούμενον αὐτῶν χρῶμα, ΞΑΝΘΟΝ, ΜΕΛΑΝ ἢ ΚΑΣΤΑΝΟΝ, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς καὶ στιλπνότητα καὶ ἀναπτύσσει ἁλματωδῶς τὴν τριχοφυΐαν.

'Οδηγίαι τρόπου χρήσεως ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἁπλουστάτη).
Γενικοὶ 'Αντιπρόσωποι :

"ΟΙΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗ,,
Φ. Κ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ & Ο. Γ. ΒΕΪΝΟΓΛΟΥ

Μακρᾶς Στοᾶς 42 — Πειραιᾶ.
Στοὰ 'Αλατίνη 18 — Θεσσαλονίκη.
Πειραιῶς 2 β — 'Αθῆναι, ὅπου καὶ δίδονται πληροφορίαι ἑκάστην Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1 μ.μ.
'Επίσης ἐν Καλλιθέᾳ παρὰ τῷ ἰατρῷ κ. Χαϊλαρίδη, ὁδὸς Θησέως 152.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

"Ο 'ΦΟΙΝΙΞ,,

'Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγάς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν 'Αθήναις 'Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ λουτρὰ τῶν διαφόρων λουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. 'Ιατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις.
'Ωραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς 'Οφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27—'Αθῆναι. Τηλ. 1-60

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΙΑΝΟΥ παρὰ δεσποινίδος 'Ιταλίδος, διπλωματούχου 'Ελληνικοῦ 'Ωδείου. 'Απευθυνθῆτε : Στοὰ 'Αρσακείου 10 (κατάστημα ὑφασμάτων) ἢ Μεθύμνης 12.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνᾶτε εὐχάριστα τὶς βραδειές, εἶνε νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Εἶνε ὁ πιὸ εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθῆ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντίτυπα καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδοὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 60, ἐξωτ. δρ. 80).

Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριῶδες, αἰσθηματικώτατον, πλῆρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἱσπανίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος περὶ τὸν κίνδυνον ἑνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου [illegible] ἡ σκληροτέρα μοῖρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 30, ἐξωτ. δρ. 40).

Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ὅσους τὸν ἐδιάβασαν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἀπ' ὅσα μυθιστορήματα ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ

(Δύο τόμοι. Ἕκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 14, ἐξωτ. δρ. 20).

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῆ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἕνα τρομερὸ ταξεῖδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τρομερῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίουν [illegible] ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλυτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

(Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30).

Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδιᾶς» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατο εἰδύλλιο μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της. Ὁ βασανιστὴς τῶν δύο αὐτῶν ἁγνῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

(Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30).

Ἡ «Σφὶγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξειδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριῶδες, τρομακτικόν, πολύπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ

(Σελίδες 160. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν [illegible] Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἤθη.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

(Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

(Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῆ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστούργημα.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΜΥΡΖΕ

(Σελίδες 160. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Ἡ «Μονμάρτρη» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατο συγγραφέα τῆς «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν τοῦ Παρισιοῦ, οἱ ἔρωτές των, ἡ φτώχεια των, περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτρης».

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

(Σελίδες 188. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20)

Ἕνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμᾶτο αἴσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

(Σελίδες 48. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 5, ἐξωτ. δρ. 8)

Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἕλληνος λογοτέχνου, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητική του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκή του καὶ τὸ βαθὺ του αἴσθημα.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ μία λίρα Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἕκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετική. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων, παρέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μή.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβολογυναίκα», «Τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Εὔας», «Δυὸ καρδιὲς ποὺ ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκήπισσα Μαλλαίν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ Δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιας ποὺ ζωντάνεψε».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιας ποὺ ζωντάνεψε», «Ἡ καινούργια ἀγάπη καὶ παληά», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδη», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξήκοντα Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἔρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «[illegible]», «Ἡ τελευταῖες ἐπιστολὲς τοῦ Ἰακώβου Ὄρτιζ», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνα».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἕκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἔκπτωσις 30 ο)ο.

Ὁμοίως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α΄ τόμος ἀντὶ δρχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 350 ἕκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν μία λίρα Ἀγγλίας ἕκαστος.

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὑρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδὰν ΧΡ. ΚΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας, 12 ὁδὸς Σὲχ Σαλαμὰν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμάς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν, ἄνευ ταχυδρομικῶν ἐξόδων, ἔναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.